.4.3

J.M.J.

Religious Light.

or

Three Hundred Important Religious Questions Answered

BY

Rt. Rev. Mgr. Antony Pudichery.

TRICHUR.

വേദപ്രകാശം.

അഥവാ

മതസംബന്ധമായ മൂന്നൂറു പ്രധാനപ്പെട്ട

പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

മോൺസിഞ്ഞോർ അന്തോണി പുതുശ്ശേരി

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

(അവകാശം സ്വായത്തം.)

1930.

St. Joseph's I. S. Press Elthuruth.

ACHARYA PALACKAL SEVA [...]ASS KENDRAM LIBRARY 15457

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY BANGALORE

St. Antony's Monastery Alwaye 20-6-1930

Dharmaram College Library
Acc. No.
Call No.
Dharmaram College Library
Acc. No. 96763
Call. No.
M 26843
PUD

NIHIL OBSTAT.

Pazhaiur, 18. 11. 1929. } P. John Alapatt. Vicar Forane.

IMPRIMATUR

Bishop's House, TRICHUR. 19. 11. 1929. } ✝ *F. Vazhapilly, Bishop of Trichur.*

ST. ANTONY'S CARMELITE MONASTERY
S. I. RAILWAY STATION, ALWAYE, TRAVANCORE
15 JUN. 1930
ALWAYE, TRAVANCORE

പ്രസ്താവന.

—.....o.....—

മനുഷ്യൻെറ യഥാൎത്ഥഭാഗ്യം അവൻ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇതു വിസ്മരിച്ചിട്ടോ എന്നുതോന്നുമാറു് ഇക്കാലത്തു് എവിടേയും അവിശ്വാസവും മതനിഷ്പക്ഷതയുമാണു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഈ മനഃസ്ഥിതി ഏതാനും കേരളീയരിലും കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവൎക്കു മതസംബന്ധമായ തത്വാന്വേഷണത്തിൽ ഒരു അഭിരുചിയും ഇല്ലാതെയില്ല. ചിലർ തങ്ങളുടെ അജ്ഞതനിമിത്തവും, മറ്റുചിലർ ഭക്തിരാഹിത്യം നിമിത്തവും, വേറെചിലർ വിവാദപ്രിയംകൊണ്ടും പലേ സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കാറുണ്ടു്. ഏതുതരക്കാൎക്കും സംശയനിവാരണം അവശ്യമാകകൊണ്ടു തൽപരിഹാരാൎത്ഥം ഞാൻ ഈ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ അടുത്തു—കഴിഞ്ഞ പ്രസംഗമഹായോഗത്തിൽ ഞാൻ, തൽസംബന്ധം അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ ചെയ്ത വാദത്തം ഈ കൃതിക്കു് ഒരു പ്രേരണയാകാതെയുമിരുന്നിട്ടില്ല.

ഇതിൽ മതസംബന്ധമായി മുന്നൂറു വിവിധസംശയങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ വിസ്തരഭയംനിമിത്തം സംശയദ്യോതകമായ ഓരോ ചോദ്യത്തിനും ചുരുങ്ങിയ സമാധാനമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളു. സമാധാനങ്ങളിൽ അതതിൻെറ സാക്ഷ്യങ്ങളും കഴിയുന്നത്ര ചേൎക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംഭാവ്യാഭിപ്രായങ്ങളാണെങ്കിൽ ആ വിവരവും പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഈ പുസ്തകരചനയിൽ എനിക്കു പ്രത്യേകം സഹായമായിരുന്നതു വി: തോമാസ് അക്വിനാസിൻേറയും, മോൺസിഞ്ഞോർ സെഗ്രറിൻേറയും, സാബെത്തി, ഷൂപ്പ്, ബെർട്രാങ്ങ് എന്നീ വൈദികരുടേയും, ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഷാപ്പ്ളിൻേറയും ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു.

പ്രസ്താവനം

നൂതനമായ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു ചില സംശയങ്ങൾ ആർക്കും ഇപ്പോഴുള്ളതല്ലെന്നുവരാം. എങ്കിലും ഒരുകാലത്ത് ആ സംശയങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചാൽ പ്രതിവിധിയായിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് അവയും ഇതിൽത്തന്നെ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം നല്ലതാണെങ്കിലും എന്റെ രചനാപാടവം തുച്ഛമാണെന്നു ഞാൻ അറിയാതെയില്ല. തന്മൂലം ഇതു സത്യാന്വേഷണത്തിന്റെ പരമാർത്ഥോദ്ദേശത്തിൽ മാത്രം ഏവരും പാരായണം ചെയ്യണമെന്നാണ് എന്റെ അഭ്യർത്ഥന. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ എളുപ്പത്തിൽ ജ്ഞാനപ്രകാശം ലഭിച്ച് അജ്ഞാനവാദികളുടെ സംശയം നീങ്ങുകയും, അകത്തോലിക്കന്റെ മനോഭാവം സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും, കത്തോലിക്കന്റെ വിശ്വാസം സ്ഥിരപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ബലമായി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി പുസ്തകത്തെ ഞാൻ ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
1929 അഗസ്റ്റ 15-ാംനു- } *A. Pudichery.*

ST. ANTONY'S CARMELITE MONASTERY
ALWAYE, TRAVANCORE
S. I. RAILWAY STATION ALWAYE TRAVANCORE
15 JUN. 1930

ദൈവം.

1. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിൽ ജീവിക്കുന്നവനായിരിക്കെ പ്രകൃത്യനുസൃതമായ തത്വശാസ്ത്രപ്രബോധനങ്ങളല്ലാതെ പ്രകൃതിക്ക് അതീതമായ ദൈവിക ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ട് അവന്ന് ആവശ്യമെന്ത്?

ഉന്നതമായവ നീ അന്വേഷിക്കേണ്ട: ബർസീറാ 3, 22: തത്വശാസ്ത്രപ്രബോധനങ്ങൾകൊണ്ട മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധി തൃപ്തിപ്പെടും; വേണമെങ്കിൽ അതിൽതന്നെ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്; ആകയാൽ മനുഷ്യന്നു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞാനംമാത്രം മതിയാകുന്നതാണ്. പലരും ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞേക്കാം.

എന്നാൽ പ്രസ്തുതാഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമല്ല. ദൈവനിവേശിതമായ വേദപുസ്തകമെല്ലാം (മനുഷ്യനെ) പഠിപ്പിക്കുവാനും, അനുശാസിക്കുവാനും, തിരുത്തുവാനും, നീതിമാർഗ്ഗത്തിൽ പരിചയിപ്പിക്കുവാനും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നതാകുന്നു: 2 തിമോ: 3. 16. പ്രകൃതിയേയും മനുഷ്യബുദ്ധിയേയും കവിയുന്ന ദൈവജ്ഞാനമാണ് വേദപുസ്തകത്തിലുള്ളത്. ആകയാൽ ദൈവനിവേശിതമായ ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു ദൈവിക ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൂടി സിദ്ധിക്കുന്നതു മനുഷ്യന്നു കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദമാകുന്നു.

ഇതു് ഉപകാരപ്രദമെന്നുമാത്രമല്ല, അവശ്യം ആവശ്യകവുമാണ്. കാരണം — മനുഷ്യൻെറ പരമാന്ത്യം ദൈവപ്രാപ്തിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കകൊണ്ട് ആ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റി അവൻ വിശദമായി അറിഞ്ഞിരിക്കണം. മാത്രമല്ല, ദൈവം സ്വയമേവ മനുഷ്യൻെറ നിത്യാഭിലാഷാസ്പദവുമാണ്. ദൈവമേ! നീ അല്ലാതെ (മറ്റു) കണ്ണു നിന്നെ കാ

ത്തിരിക്കുന്നവൎക്കായി നീ സജ്ജീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗ്യത്തെ പൂൎണ്ണമായി കണ്ടിട്ടില്ല: ഇസ: 64. 4. ആകയാൽ വെളിവാടുമൂലം വേദപുസ്തകത്തിലും മററും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അലൌകികാനുശാസനങ്ങളാൽ മനുഷ്യന്റെ പരമാന്ത്യമായ ദൈവത്തെ അറിവാൻ അവൻ നിബ്ബന്ധിതനായി.

ദൈവത്തെപ്പററി സ്വാഭാവികമായും നമുക്കു ചിലതെല്ലാം അറിവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ആ അറിവു ദീൎഘകാലലഭ്യവും പ്രമാദമിശ്രവും ചിലൎക്കുമാത്രം പ്രാപ്യവുമായിരിക്കും. പ്രത്യുത, ദൈവത്തെപ്പററി അപ്രാമാദികമായ അറിവിൽ മനുഷ്യന്റെ നിത്യരക്ഷ അന്തൎഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം ദൈവിക ധൎമ്മങ്ങളെപ്പററി അബദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു സുലഭജ്ഞാനം അവനുണ്ടാകണം. അതു വെളിവാടു മുഖേന മാത്രമെ സിദ്ധമാകയുള്ളു. ഏതന്മൂലം മനുഷ്യനു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞാനംമാത്രം മതിയാകാത്തതും, അധിഭൌതികശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും തന്നെ.

ഉന്നതമായവ നീ അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല: എന്ന വാക്യത്തെപ്പററി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, താദൃശസംഗതികൾ സ്വാഭാവികബുദ്ധികൊണ്ടു പരിശോധിച്ചറിവാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മാത്രമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിക്കു് അജ്ഞേയമായ പലകാൎയ്യങ്ങൾ അവനു ദൃഷ്ടവ്യമായിട്ടുണ്ടു്: ബർസീ: 3. 25. അതു വെളിവാടു വഴിയാകയാൽ അതിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം ഉന്നതമായവ അന്വേഷിക്കയും സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യാം. ദൈവത്തെപ്പററി സ്വാഭാവികന്യായേന അറിയാവുന്ന സംഗതികൾക്കുതന്നെയും വെളിവാടു്, കൂടുതൽ സ്ഥിരത നൽകുന്നുവെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണു്.

മേല്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ പ്രകൃതിയിൽ ഉപജീവിക്കുന്നവനായ മനുഷ്യനു പ്രകൃത്യനുസൃതമായ തത്വശാസ്ത്രപ്രബോധനങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അവൻ പ്രകൃതിസീമയെ അതി

ക്രമിക്കുന്ന സ്വഭാവാതീതമായ അന്ത്യപ്രാപ്തിക്കു നിയുക്തനായിരിക്കയാൽ ദൈവികശാസ്ത്രജ്ഞാനവും അവന്നു് ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ.

---

2. പ്രകൃതിക്കധീനനായ മനുഷ്യന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾ ദൈവികശാസ്ത്രത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമല്ലയൊ?

പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളുടെ മൂലതത്വങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു സുഗമങ്ങളാണു്. പ്രത്യുത, അലൌകികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ല. അതു പൂൎണ്ണമായി പഠിക്കാതെയും നാം വിശ്വാസത്താൽ സ്വീകരിക്കണം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം ദൈവികശാസ്ത്രപ്രബോധനത്തിന്നു കൂടുതൽ ദൃഢത നൽകുന്നു. ചിലർ ഈദൃശയുക്തികളാൽ പ്രാപഞ്ചിക ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു.

കാൎയ്യത്തിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം മറിച്ചാണു്. ഒരു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത അതിന്റെ വിഷയമാഹാത്മ്യത്തിലും, ഉദ്ദേശ്യപൂൎണ്ണതയിലും, പ്രമാദരാഹിത്യത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും അദ്ധ്യാത്മികശാസ്ത്രത്തിലാണു് പൂൎത്തി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു. പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു കീഴ്പ്പെട്ടവയും, ദൈവികശാസ്ത്രത്തിൽ ബുദ്ധിക്കു മേല്പെട്ടവയുമായ തത്വങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവവും ദൈവികങ്ങളുമായ പ്രമേയമാണു് മററു് ഏതുവിഷയത്തേക്കാളും മാഹാത്മ്യമേറിയവയെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ദൈവികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും അത്യധികം ശ്രേഷ്ഠമാണു്. കാരണം — ഈ ശാസ്ത്രം അത്യുന്നതവും നിത്യഭാഗ്യദായകവുമായ ദൈവപ്രാപ്തിയിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിശാസ്ത്ര

ങ്ങൾ ലൌകികസിദ്ധിക്കു മാത്രമെ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധിയാൽ മാത്രം നിൎമ്മിതങ്ങളായിരിക്കകൊണ്ടു പ്രമാദരഹിതങ്ങളല്ല. അവയിൽ പ്രമാദം അനേകത്ര സംഭാവ്യമാണ്. ദൈവികശാസ്ത്രത്തിലാകട്ടെ അതില്ല. ആബദ്ധ്യരഹിതനായ ദൈവമാണ് അതിൻെറ ദാതാവ്. ആകയാൽ ദൈവികശാസ്ത്രം കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠം തന്നെ.

ഇനിയും രണ്ടുതരം ശാസ്ത്രങ്ങളെ താരതമ്യംചെയ്താൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രോക്തികൾ ധാരാളം വിശദങ്ങളും ദൈവികശാസ്ത്രവാദം അവ്യക്തവുമായി കാണപ്പെടുന്നതു നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെ ഇന്നത്തെ ദൌൎബ്ബല്യംകൊണ്ടും, ദൈവികശാസ്ത്രവിഷയത്തിൻെറ ഗഹനതകൊണ്ടും ആകുന്നു. ദൈവത്തിൽനിന്നു നേരിട്ടു ലഭിച്ച ആദ്ധ്യാത്മികശാസ്ത്രത്തിന്നു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞാനസിദ്ധികൊണ്ടു കൂടുതൽ തെളിവുണ്ടാകാമെങ്കിലും അതിൻെറ ഉറപ്പിന്നു രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ വിജ്ഞാനം കൂടിയേ കഴിയൂവെന്നില്ല. പ്രത്യുത, അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രം ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയതാണെന്നുള്ളതുതന്നെ അതിൻെറ ഉറപ്പിന്നു ധാരാളം മതിയാകുന്നുണ്ടു. തത്വശാസ്ത്രം അതിനെ സഹായിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ തജ്ജന്യമായ തെളിവിനാൽ അദ്ധ്യാത്മികദൎശനത്തിനു വിശേഷമേന്മയ്ക്കു അവകാശമില്ല. ഈ അവസ്ഥ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പോരായ്മയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു.

ആകയാൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളെ കവിഞ്ഞുള്ള ശ്രേഷ്ഠത ദൈവികശാസ്ത്രത്തിന്നുണ്ട്.

---

3. ലോകത്തിൽ വളരെ തിന്മകൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്കു ദൈവമുണ്ടെന്നുള്ള സം

ഗതി യഥാൎത്ഥമാണോ?

സകല നന്മസ്വരൂപനായ ഒരു ദൈവമുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ തിന്മയുണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ? പ്രകൃത്യനുസൃതമായ എല്ലാസംഗതികൾക്കും കാരണം പ്രകൃതിതന്നെ. നിൎണ്ണയപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നവയല്ല നമ്മുടെ ബുദ്ധിയും ചിത്തവുമാണ് ഹേതുക്കൾ. തന്മൂലം, പ്രാകൃതിക സംഭവങ്ങൾക്ക് ഇവയെ കവിഞ്ഞുള്ള ഒരു കാരണം വേണമെന്നില്ല. ദൈവാസ്തിക്യം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു പ്രതിബന്ധവുമാണ്. ഈദൃശയുക്തികളാൽ ദൈവം ഇല്ലെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഞാൻ ആകുന്നവൻ ആകുന്നു: പുറ: 3. 14: എന്ന് അരുളിച്ചെയ്ത ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നു നൈസൎഗ്ഗിക ന്യായങ്ങളാൽ തന്നെ ധാരാളം തെളിയിക്കാം: —

1. ലോകത്തിൽ എവിടേയും നാം ചലനം കാണുന്നു. ചലിക്കുന്ന ഏതിന്നും മൂന്നു സ്ഥിതിവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതായും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അവയിൽ ആദ്യത്തേതു ചലനത്തിന്നു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതി. മറേറതു ചലിക്കുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. മൂന്നാമത്തേതു ചലനശേഷമുള്ള സ്ഥിതി. ഈ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളോടുകൂടി ചലിക്കുന്ന എന്തും മറെറാന്നിനാൽ ചലിപ്പിക്കപ്പെടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ ചലനം ആരംഭിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു വസ്തുവിൽ ചലിക്കാനുള്ള ഒരു സാധകശക്തിമാത്രമാണുള്ളതു. അതൊരു പൂൎണ്ണമായ ആസ്തിക്യാവസ്ഥയല്ല. ഈ അവസ്ഥകൂടാതെ ചലനപ്രവൃത്തി അസാദ്ധ്യമാണ്. ആകയാൽ ചലിക്കുന്ന എന്തിന്നും ചലിപ്പിക്കുന്ന മറെറാരുകാരണം വേണം. ഈ കാരണത്തിന്നു വേറൊരു കാരണം വേണം. ഇങ്ങനെ അവസാനമില്ലാതെ പുറകോട്ടു കാരണംനോക്കി പോകാവുന്നതുമല്ല. എന്തെന്നാൽ അവസാനമില്ലാത്ത സംഖ്യ ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയമത്രെ. അതിനാൽ സകലചലനത്തിന്നും ആദികാരണമായി എന്നും സ്വയം പ്ര

വത്തിക്കുന്ന ഒരു ചലനഹേതു ഉണ്ടാകണം. ഈ ശക്തിയാണ് ദൈവമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. ഏതന്മൂലം ദൈവം ഉണ്ടെന്നു വരുന്നു.

2. എല്ലാററിന്നും നിമിത്തവായിയായ ഒരു കാരണം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം കാൎയ്യത്തിന്നു അവലംബമാണ്. കാരണംകൂടാതെ കാൎയ്യമില്ല. ഒരു കാൎയ്യത്തിന്നു അതുതന്നെ കാരണമായിരിക്കുന്നതുമില്ല. കാരണം ആദ്യം പ്രവൎത്തിച്ചെങ്കിലേ കാൎയ്യം സംഭവിക്കയുള്ളു. കാൎയ്യം സംഭൃതമായാലല്ലാതെ ഒന്നിന്നും പ്രവൎത്തനശക്തിയില്ല. എന്നാൽ കാരണത്തിന്നു കാരണം നോക്കി അവസാനംകൂടാതെ പുറകോട്ടു എണ്ണുകയെന്നതും അശക്യം. തന്മൂലം സ്വയം കാരണമായിരിക്കുന്ന ഒരു ആദികാരണം ഉണ്ടാകണം. ആ കാരണമാണ് ദൈവമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതു. ആകയാലും ദൈവം ഉണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടം.

3. ഇന്നു ഉണ്ടെങ്കിലും, നാളെ ഇല്ലെന്നായേക്കാവുന്ന അനവധി കൂട്ടങ്ങളെ നാം ലോകത്തിൽ കാണുന്നു. അവയെല്ലാം ഒരു നിഷ്പക്ഷാസ്തിക്യമാണുള്ളതു. നിഷ്പക്ഷാസ്തിക്യത്തിലുള്ളതു ഏതും ശാശ്വതമെന്നു സമ്മതിക്കാവതല്ല. ശാശ്വതത്വം അവയുടെ ആസ്തിക്യത്തിൻെറ നിഷ്പക്ഷപ്രകൃതിക്കു അയോജ്യമാകുന്നു. കൂടാതെ, ആസ്തിക്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നുള്ള ഒരു നിൎബ്ബന്ധവും അവയിൽ ഉണ്ടായിക്കൂടാ. ഈ സ്ഥിതിക്കു നിഷ്പക്ഷാസ്തിക്യമുള്ള ഓരോന്നിന്നും ആസ്തിക്യത്തിൻെറ കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അടുത്ത കാരണങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷാസ്തിക്യമുള്ളവതന്നെ ആയിരിക്കാമെങ്കിലും അവസാനകാരണമായി ഒരു നിൎബ്ബന്ധാസ്തിക്യമുള്ള സത്വത്തെ ഏതാസ്തിക്യത്തിന്നും മൂലകാരണമായി സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഈ ഒരു നിൎബ്ബന്ധാസ്തിക്യസത്വത്തെയാണ് നാം ദൈവമെന്നു വിളിക്കുന്നതു. പ്രസ്തുത ന്യായത്താലും ദൈ

PALACKAL JEEVASS KEND
15457
LIBRARY

വമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം.

4. വസ്തുക്കളിൽ ഗുണവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നു. ഈ വ്യത്യാസത്തിലുള്ള ഏറക്കുറവു കണക്കാക്കുന്ന തു വസ്തുക്കൾ ഓരോന്നും അതിഗുണമുള്ള മറ്റൊന്നിനോട് എങ്ങനെ ഗുണത്തിൽ അടുത്തോ അകന്നോ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കിയിട്ടാണ്. ഇങ്ങനെ അത്യുത്തരത്തിൽ ഓരോന്നിന്നു ഉന്നതഗുണം കല്പിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഉന്നതഗുണങ്ങളുള്ള പലതിന്നുംകൂടി മറ്റൊന്ന് ഉപരിഷ്ഠകാരണമായിത്തീരുന്നു. ഒടുവിൽ എല്ലാഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞു പരിപൂർത്തിയിൽ ഇരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്ന ഒന്ന് ഏതോ അതുതന്നെ ദൈവം. ഈ സ്ഥിതിക്കും ദൈവം ഉണ്ടു.

5. ബുദ്ധിവിഹീനമായിത്തന്നെ, സജീവനിർജ്ജീവമായ ഏതുവസ്തുവും ഒരു അന്ത്യം ലാക്കാക്കി എന്നും, ഒന്നുപോലെ അത്യുത്തമമായതു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു അധിയോഗത്താലല്ലാതെ യാദൃച്ഛികമായി സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ബുദ്ധിഹീനങ്ങളായവ തത്തദന്ത്യങ്ങളിലേക്ക് ഈ വിധം ഗമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവ ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു ശക്തിയാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ പ്രകൃതിയെ മുഴുവനും അതിൻെറ മഹദന്ത്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു മഹാബുദ്ധിമാൻ ഉണ്ടായേ കഴിയൂ. ആ ആളേയാണ് നാം ദൈവമെന്നു വിളിക്കുന്നതു. ആകയാൽ ദൈവം ഉണ്ടു്.

ദൈവമാകട്ടേ സകല നന്മസ്വരൂപനായിരിക്കയാൽ ലോകത്തിൽ തിന്മ, കണ്ടുകൂടാത്തതാണ എന്ന് ശഠിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. തിന്മ, നന്മയുടെ അഭാവമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഈ അഭാവത്തിൽ നിന്നുപോലും നന്മ പുറപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടു. തന്മൂലം തിന്മയെ ദൈവം അനുവദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവം ഇല്ലെന്നുള്ള അനുമാനം ശരിയല്ല. കൂടാതെ, പ്രകൃതിയും മനുഷ്യബുദ്ധിയും ചിത്തവും ചലനത്തി

ന്ന് അധീനപ്പെട്ടവയാകയാൽ ഒന്നിന്നും അവ അവസാനകാരണമെന്നു വരുന്നില്ല. ഏതന്മൂലം ഇവയെ ചലിപ്പിക്കുന്ന ആദികാരണമായി സ്വയംചലനായ ഒരു ദൈവത്തെ പ്രകൃതിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ഥാപിപ്പാൻ നാം നിബ്ബന്ധപ്പെടുന്നു. ദൈവാസ്തിക്യം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു ഹാനികരമാണെന്നു പറയുന്നതും അബദ്ധമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം പാപം ചെയ്വാനുള്ള പ്രാപ്തിയിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ദൈവംതന്നെയും സ്വതന്ത്രനല്ലെന്നു സിദ്ധമാകും. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ഈ അപവാദങ്ങളൊന്നും നിലനില്ക്കാത്തവയാകകൊണ്ടു ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് ഏവനും യഥാർത്ഥമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട സത്യമത്രെ.

---

4. പ്രകൃതി ദൈവാസ്തിക്യത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുവെങ്കിൽ പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും സ്വഭാവാതീതങ്ങളുമായ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

പ്രകൃതി ദൈവാസ്തിക്യത്തെ വേണ്ടവിധം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള തത്വം വാസ്തവമാകുന്നു. എന്നാൽ ആ തെളിവിന്റെ അവസ്ഥ വളരെ ഗൂഢമാണ്. ദൃശ്യമായ പ്രകൃതിക്ക് അദൃശ്യനായ ഒരു നാഥൻ നിബ്ബന്ധമായി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് നാം അനുമാനിക്കുന്നു. ഈ അനുമാനം തൎക്കസൂത്രാനുസൃതമായ ഒന്നല്ലാതെ, നമുക്ക് ദൃശ്യമല്ലല്ലൊ. അതിനാൽ അദൃശ്യനായ പ്രസ്തുത പ്രകൃതിനാഥനെ ചിലർ നിഷേധിക്കയും, പ്രകൃതിയെത്തന്നെ ദൈവമായി സ്ഥാപിക്കയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്ന് ഒരു പ്രത്യേകകാരണം ഉണ്ട്. അത് പ്രകൃതി എന്നും ഒന്നുപോലെ പ്രവൎത്തിച്ചു കാണുന്നതാണ്. എന്നാൽ പ്രകൃതിഗതി അത്ഭുതകർമ്മങ്ങളാൽ ലംഘിക്കാവുന്ന

ഒരുത്തൻ ഉണ്ടെന്നു നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നുവെങ്കിൽ ആ ലംഘനകർമ്മം പ്രകൃതിനാഥന്റെ ആസ്തിക്യത്തെ കൂടുതൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയില്ലയൊ? ഉവ്വ്. ആകയാൽ പ്രകൃതിലംഘകങ്ങളായ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ പ്രകൃതിയേക്കാൾ കൂടുതലായി ദൈവാസ്തിക്യത്തെ തെളിയിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

---

5. കാണുക, കേൾക്കുക മുതലായ ഇന്ദ്രിയവൃത്തികളോടുകൂടിയ ദൈവം സാക്ഷാൽ അശരീരിയാകുന്നതെങ്ങനെ?

ദൈവമാഹാത്മ്യം വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നതു് ആകാശം, ഭൂമി, പാതാളം, സമുദ്രം എന്നിവയോടു് അതു് താരതമ്യം ചെയ്തിട്ടാണ്: ഇയ്യോ. 11. 8. ദൈവച്ഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനു ശരീരമുണ്ടു്: സൃഷ്ടി: 1, 27. ദൈവത്തിനു കയ്യുണ്ടു: ഇയ്യോ: 40, 4: കണ്ണുണ്ടു്, ചെവിയുണ്ടു: സങ്കീ: 33, 16. ദൈവം സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതായും: ഇസ: 6, 1: വിധിപ്പാൻ നിൽക്കുന്നതായും: ഇസ: 3- 13; പറയപ്പെടുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒരു ശരീരിയെമാത്രം ബോധിക്കുന്ന ക്രിയകളാണ്. ആകയാൽ ദൈവവും ശാരീരികനായിരിക്കേണ്ടയോ എന്നാണ് വിപക്ഷയുക്തി.

ഉത്തരം:—ദൈവം ശരീരമുള്ളവനല്ല. അവിടന്നു് അരൂപിയാകുന്നു: യോഹ: 4 24. ഇതു പല ന്യായങ്ങളാലും തെളിയിക്കപ്പെടാം. 1. ദൈവം ഒരു അതിമാഹാത്മ്യസത്വമാണ്. താദൃശമായ സത്വം ഒരു ശരീരമായിക്കൂടാ. കാരണം, നിർജ്ജീവവും സജീവവുമായ ശരീരങ്ങളുള്ളതിൽ സജീവശരീരമാണ് അധികോൽകൃഷ്ടം. ഈ ഉൽകൃഷ്ടതയാകട്ടേ ശരീരാംശത്തിൽനിന്നല്ല, പ്രത്യുത അതിന്റെ ജീവമൂലത്തിൽ

നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരം സജീവമായിരിക്കുന്നതു തന്നെയും ആത്മാവുള്ളതിനാലാണല്ലൊ. ആകയാൽ ജീവന്നിദാനം ശരീരത്തേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമാകുകകൊണ്ടു ദൈവം അപൂൎണ്ണതയുള്ള ഒരു ശരീരമെന്നു വന്നുകൂടാത്തതാണ്. 2. ശരീരം വിഭജിക്കപ്പെടാവുന്ന വസ്തുവാകുന്നു. തന്മൂലം വിഭജനാർഹമായ ഒരു സാധകശക്തി (Potentia) ഏതു ശരീരത്തിന്നും ഉണ്ട്. ഒരു സാധകശക്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ക്രിയശക്തിയിൽ (Actu) സ്വായമേ എന്നും ഇരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അപൂൎണ്ണമത്രെ. അതുകൊണ്ട് ദൈവം സാധകശക്തിയുള്ള ഒരു ശരീരമായിരിക്കാൻ പാടില്ല. ഇതിൽനിന്ന് ദൈവത്തിനു ശരീരമില്ലെന്നു സിദ്ധം. 3. ശരീരം ചലനത്തിന്ന് അധീനമാണ്. ചലിക്കുന്ന വസ്തു സ്ഥിതിഭേദം പ്രാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭേദഗതി പ്രാപിക്കുന്നതു് അപൂൎണ്ണതയുടെ ലക്ഷ്യമത്രെ. കൂടാതെ, ദൈവം നിശ്ചലനും മററുള്ളവയെ ചലിപ്പിക്കുന്നവനുമത്രെ. ആകയാൽ ചലനത്തിന്നു് അധീനപ്പെട്ട ഒരു ശരീരം ദൈവത്തിന്ന് ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ദൈവം സാക്ഷാൽ അശരീരിയാണെന്നു നാം സമ്മതിക്കണം.

ദൈവം അരൂപിയാണെങ്കിലും അവിടത്തെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുവാൻ ശരീരികളായ നാം ലോകവസ്തുക്കളെ ഉപയോഗിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഇതിനാൽ ദൈവം ഭൂമിയോടും സമുദ്രത്തോടും മററും താരതമ്യപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും, മനുഷ്യരൂപത്തിൽപോലും ചിത്രണം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും അതിനാൽ അവിടത്തേക്കു ശരീരമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിച്ചുകൂടാ. മനുഷ്യനിൽ ദൈവഛായ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അവനുള്ള ഒരു ശരീരംകൊണ്ടല്ല. പ്രത്യുത, അവൻ മററു ലോകസൃഷ്ടികളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തപ്പെടുന്ന അനന്യസാമാന്യമായ ഒരു ബുദ്ധിയുള്ളവനാകയാലാണ്. ഏതന്മൂലം മനുഷ്യന്റെ ഛായ, തന്നിദാനമായ ദൈവത്തിന്നു

ശരീരമുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്നു കൈകാലുകൾ, കണ്ണു മുതലായവ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതും, അവിടത്തേക്കു ശരീരാംശങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടല്ല. പ്രത്യുത, ആ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി നാം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ ദൈവം അന്യഥാ ഉപരിഷ്ടമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു. വിശിഷ്യ, അവിടന്ന് ഇരിക്കുന്നതായോ നിൽക്കുന്നതായോ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടാൽ അതും തദധികാരത്തേയോ ധീരതയേയോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന അലങ്കാരികോക്തിയെന്നല്ലാതെ മററു ശാരീരിക സ്ഥിതിഭേദത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടും ദൈവം അശരീരിയാണെന്നു ലോകം സമ്മതിച്ചേ തീരു.

---

6. ദൈവതിരുചിത്തവും പ്രവൃത്തിയും ഇടയ്ക്കിടെ മാറുന്നതായി നാം കാണുമ്പോൾ അവിടന്നു പരിണാമരഹിതനാകുന്നതെങ്ങനെ?

ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകകൊണ്ടു മനസ്താപപ്പെട്ടു: സൃഷ്ടി: 6. 6. മനുഷ്യൻ പാപം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ അവനെക്കുറിച്ചു ദൈവം മുൻ നിരൂപിച്ച ദ്രോഹത്തെപ്പററി അവിടന്ന് അനുതപിക്കും: യര. 18-8. ദൈവം പഴയതു മാററി പുതിയനിയമം സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ദൃശസംഗതികളാൽ ദൈവം മനോഗതിഭേദത്തിന് അധീനനാണെന്നും, തന്മൂലം അവിടന്നു പരിണതിയുള്ളവനാകണമെന്നും ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം.

പ്രസ്തുത മതം ശരിയല്ല. ദൈവം ഭേദഗതിയില്ലാത്തവൻ തന്നെ. മാററം ഭവിക്കുന്നതിന്ന് അവിടന്ന് ഒരു മനുഷ്യപുത്രനെപ്പോലെയല്ല: സംഖ്യ. 23, 19. ദൈവത്തിൽ മാററം ഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കുറവിനാലാണ്. അവിടന്നു സ്വന്തചിത്തത്തെ ഒരിക്കലും മാററു

ന്നില്ല. പ്രത്യുത, മററുവസ്തുക്കളിൽ, ഒരിക്കൽ ഒന്നും, പിന്നീട് മറെറാന്നും സംഭവിക്കുവാൻ അനാദിതൊട്ടു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു നമുക്കു അനുഭവവേദ്യവുമാണ്. എന്നാൽ വസ്തുഗതമായ ഇത്തരം മാററത്താൽ ദൈവതിരുചിത്തവും മാറുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതു നമ്മുടെ വെറും ഊഹം മാത്രമാണ്. സൂൎയ്യരശ്മി — പച്ച, മഞ്ഞ മുതലായി പലതരം, സ്ഫടികത്തിൽകൂടി കടക്കുമ്പോൾ വിവിധവൎണ്ണഭേദങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. സൂക്ഷ്മത്തിൽ രശ്മിക്കു യാതൊരു മാററവും സ്വയം സംഭവിക്കുന്നതുമില്ല. ദൈവചിത്തത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന മാററങ്ങളുടെ അവസ്ഥയും ഇങ്ങനെതന്നെ. മാററമെല്ലാം ഭവിക്കുന്നതു സൃഷ്ടിയിലാകുന്നു. ദൈവം സ്രഷ്ടാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിൽ മാററം ബാധകമല്ല.

ദൈവം മനുഷ്യരോടു ചിലപ്പോൾ കുപിതനാകയും, മററു ചിലപ്പോൾ പ്രസന്നനാകയും ചെയ്യുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നതിൽ അന്തഭവിച്ച ഭേദമെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിവ്യത്യാസത്തിൽതന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്ന് ഇനി പ്രത്യേകം വിവരിക്കേണ്ടതില്ല. ദൈവം മനസ്താപപ്പെട്ടു: അവിടന്ന് അനുതപിക്കും: എന്ന വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന അനുമാനം ദൈവത്തിന്നു മാററം ഭവിക്കാമെന്നല്ല. പ്രത്യുത, ആ മാററത്തിന്നു കാരണമാകാവുന്ന പ്രവൃത്തികൾ മനുഷ്യന്നു ചെയ്വാൻ കഴിയുമെന്നേ അതിൽനിന്നു വരുന്നുള്ളു. പഴയതു നീക്കി പുതിയനിയമം സ്ഥാപിച്ചതിലും ദൈവചിത്തത്തിന്നു മാററം ഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ മാററം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള തിരുചിത്തം തന്നെയും അനാദിതൊട്ടുള്ളതാണ്. നൂറുരൂപ ദാനംചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചവൻ പതിപ്പത്തായി ഇടവിട്ടു കൊടുത്താൽ ഇടക്കാലത്തു് അവൻ നിശ്ചയം മാററിയെന്നു പറയാവതല്ല. ഇതുപോലെ ദൈവം മനുഷ്യന്നു കൊടുക്കുവാൻ നി

ശ്ചയിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ കൊടുത്തു് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. നിശ്ചയമാകട്ടെ അവിടന്നു് അനാദിയിങ്കൽ തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഒരിക്കൽ തിരുമനസ്സായതു പിന്നീടു് ഒരിക്കലും തന്നിൽതന്നെ മാററം ചെയ്യാത്തവനും, എല്ലാം അനാദിയിങ്കൽത്തുടങ്ങി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നവനുമാണു് ദൈവം. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അവിടന്നു ഭേദഗതിയററവനാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയത്തിനു് അവകാശമില്ല.

---

7. ലോകത്തിൽ നീതിമാൻ കഷ്ടപ്പെടുകയും, ദുഷ്ടൻ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു, ദൈവം നീതിമാനെന്നു നാം എങ്ങനെ സമ്മതിക്കും?

ശിഷ്ടദുഷ്ടന്മാക്കു ചിലപ്പോൾ അർഹിക്കാത്ത പ്രതിഫലം കിട്ടിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവനീതിയെ ചിലർ അധിക്ഷേപിക്കാറുണ്ടു്. കൂടാതെ, കടപ്പെട്ടതു വീട്ടുന്നതിനെ നാം നീതിയെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവമാകട്ടേ ആർക്കും ഒന്നുകൊണ്ടും കടക്കാരനായിട്ടില്ല. അതിനാൽ ദൈവം നീതിമാനായിരിക്കണമെന്നുമില്ല.

ഈ ന്യായങ്ങൾ സുസ്ഥിരങ്ങളായിക്കൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം നീതിമാനാകുന്നു. അവിടന്നു നീതിയെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യു: സങ്കീ: 10, 8. എന്നാൽ കൊടുക്കൽ വാങ്ങലിൽ കടം വീട്ടുന്നതരം നീതി ദൈവത്തിൽ അസംഗതമാണു്. ദൈവം ആർക്കും അങ്ങനെ കടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആർ അയാൾക്കു് ആദ്യം വിക്രയം ചെയ്തിട്ടു പ്രതിഫലം വാങ്ങുന്നു?: റോമ, 11. 35. എന്നാൽ ദൈവം വിഭജന നീതിയെ കാക്കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ സൃഷ്ടിക്കും അതതിൻെറ സ്ഥിതിക്കു് അനുയോജ്യമായതെല്ലാം ദൈവം കണിശമായി നൽകുന്നു. ആകയാൽ സൃഷ്ടിയുടെ അസ്തിത്വമാഹാത്മ്യത്തിന്നും പ്രകൃതിക്കും

യോജിച്ചവിധം വേണ്ടതെല്ലാം ദാനംചെയ്യുവരുന്ന ദൈവത്തെ നാം എങ്ങനെ നീതിമാനല്ലെന്നു പറയും? സൃഷ്ടിക്കു വിവിധമാഹാത്മ്യം സൌജന്യമായിട്ടെങ്കിലും നൽകിയശേഷം ആ മാഹാത്മ്യപരിരക്ഷയ്ക്കു് ആവശ്യമായവ കൊടുക്കാത്ത പക്ഷമേ ദൈവത്തെ ഈ വിധം ആക്ഷേപിക്കാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ അതിൽ ഒരു വൈമനസ്യവും അവിടന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ ദൈവം നീതിമാൻതന്നെ.

ശിഷ്ടന്മാർക്കു അരിഷ്ടത അനുവദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അവരുടെ പുണ്യപൂർത്തിക്കായിട്ടും, ദുഷ്ടന്മാർ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അവർ ഒരു പക്ഷേ ചെയ്തിട്ടുള്ള വല്ല സൽകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള ഐഹികസമ്മാനം മാത്രമായിട്ടും വിചാരിക്കപ്പെടണം. എന്നാൽ അനർഹമായി തോന്നുന്ന ഈ പ്രതിഫലത്തിൻെറ സ്ഥിതി എന്നും എവനിലും ഒരേവിധം അനുഭവപ്പെടുന്നതല്ല. ദുഷ്ടശിഷ്ടന്മാരെ സംബന്ധിച്ച ദൈവനീതി പരലോകത്തിൽ വിശദമാകുവാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. ആകയാൽ ദൈവനീതി അനിഷേദ്ധ്യമായി നാം സമ്മതിക്കണം.

---

8. മനുഷ്യനെ നിത്യനരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കുന്ന ദൈവം എങ്ങനെ ദയാലുവെന്നു വിളിക്കപ്പെടും?

നരകശിക്ഷ ദൈവകാരുണ്യത്തിൻെറ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടാണു് ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതു്. അന്യൻെറ ദുഃഖത്തിൽ സഹതപിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണു് അനുഗ്രഹം. ദൈവത്തിന്നാകട്ടെ താപം വഹിയാ. തന്മൂലം താപഫലമായ അനുഗ്രഹവും അവിടത്തേക്കില്ല. കൂടാതെ, അനുഗ്രഹം നീതിയിൽ ചെയ്യുന്ന ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയാകുന്നു. ദൈവനീതി അലംഘനീയമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്നു നീതിയിൽ

വിട്ടുവീഴ്ച അഥവാ അനുഗ്രഹം ഇല്ലെന്നാണ് കരുതേണ്ടതു്. ഈ വിരുദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വീകാൎയ്യമല്ല.

ദൈവം ദയാലുവും അനുഗ്രഹകൎത്താവുമാകുന്നു: സങ്കീ: 110, 4. തദനുഗ്രഹമാകട്ടെ മററുള്ളവരുടെ അരിഷ്ടതയിൽ സഹതപിക്കുന്നതിനാൽ ഉളവാകുന്ന ഒന്നല്ല. താപം ദൈവപൂൎണ്ണതയ്ക്കു ഹാനികരമാണ്. തന്മൂലം താപത്തിൽനിന്ന് ഉളവാകുന്ന അനുഗ്രഹം ദൈവത്തിന്നുണ്ടാകാൻ പാടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ അവിടന്നു മററുള്ളവൻെറ അരിഷ്ടതകണ്ടു സഹതപിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവനെങ്കിലും, ആ അരിഷ്ടതയ്ക്കു കാരണമാകുന്ന ഏതെങ്കിലും കുറവിനെ സഹതാപം കൂടാതെതന്നെ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുന്നവനാണ്. ദൈവം ഇങ്ങനെ പലതും ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. അവശ്യാവശ്യമല്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയിൽ ഇങ്ങനെ കുറവുതീൎത്തുകൊടുക്കുന്നതു് അവിടത്തെ അനുഗ്രഹപ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു. ആകയാൽ ദൈവം അനുഗ്രഹകൎത്താവുതന്നെ.

നരകശിക്ഷ കല്പിക്കുന്നതു ദൈവത്തിൻെറ ഒരു കഠിനകൃത്യമാണെന്നു പറയാവതല്ല. മനുഷ്യൻ നരകത്തെ ഭയന്നിട്ടുപോലും മാനസാന്തരീകരണത്താൽ രക്ഷപ്രാപിക്കണമെന്നു അവിടന്ന് ഇച്ഛിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഒരുവൻ നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അവൻ സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ്. ഇതിൽ ദൈവത്തെ അധിക്ഷേപിക്കേണ്ടതില്ല. നരകമില്ലെങ്കിൽ രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം എത്ര കുറയുമായിരുന്നു? ആകയാൽ നരകാസ്തിക്യം ഒരു ദൈവാനുഗ്രഹമായിത്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടണം. ദൈവം സഹതാപയോഗ്യനല്ലാത്തതിനാൽ അനുഗ്രഹകൎത്താവുമല്ല എന്ന അനുമാനം ധാരാളം ഖണ്ഡിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അനുഗ്രഹം നീതിയുടെ വിട്ടുവീഴ്ചയാണെന്നും, ആ വിട്ടുവീഴ്ച ദൈവത്തിൽ

സംഭാവ്യമല്ലാഴ്കയാൽ അവിടന്ന് അനുഗ്രഹകാരിയല്ലെന്നും ഉള്ള ന്യായം ശരിയാണോ? അല്ല. അനുഗ്രഹം നീതിയെ കവിയുന്ന ഒന്നാണ്. ഒരുവൻ, അപരന്നു നൂറു രൂപാമാത്രം കടംവീട്ടുവാൻ നീതിയാൽ ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കെ, ഇരുനൂറു കൊടുക്കയാണെങ്കിൽ അധികം കൊടുക്കുന്നതു് അനുഗ്രഹഫലമാണ്. ഇങ്ങനെ കൂടുതൽ കൊടുക്കുന്നതു നീതിക്ക് ഒരു ലംഘനമോ വിട്ടതലോ ആകുന്നില്ല. ആകയാൽ അനുഗ്രഹം നീതിയുടെ വിട്ടതലാണെന്നുകരുതി ദൈവം അനുഗ്രഹകർത്താവല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എല്ലാംകൊണ്ടും അവിടന്നു പരമാനുഗ്രഹദായകൻതന്നെ.

---

9. പാപംചെയ്യുകയെന്നതു് ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. ഈ പ്രവൃത്തിചെയ്വാൻ ദൈവത്തിന്നു സാധിക്കയില്ല. തന്മൂലം ദൈവത്തിന്നു സർവ്വശക്തി ഇല്ലെന്നല്ലേ അനുമാനിക്കേണ്ടതു്?

ദൈവം സർവ്വശക്തനാണെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നു. സാധകമായ ഏതുകാര്യവും ചെയ്വാൻ ദൈവം ശക്തനാണ്. ദൈവത്തിൻെറ ഒരു വചനവും ഫലശൂന്യമായിരിക്കയില്ലാ: ലൂക്കാ: 1, 37. എന്നിട്ടും ദൈവം എന്തുകൊണ്ടു പാപപ്രവൃത്തിക്കു വശവിഹീനനായിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് നാം അറിയേണ്ടതു്. പൂർണ്ണപ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു ഒരുത്തൻ വ്യതിചലിക്കുമ്പോൾ അതു് അവന്നു പാപമാകാം. ദൈവത്തിൻെറ പ്രവൃത്തികളാകട്ടേ, അവിടത്തെ യോഗ്യതാനുസാരം, എന്നും പരിപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കും. ഇതിനാൽ അപൂർണ്ണതയെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന പാപപ്രവൃത്തിക്ക് അവിടന്നു വശപ്പെട്ടുകൂടാ. ഇതു സർവ്വശക്തിയുടെ ന്യൂനതയാലല്ല. പ്രത്യുത, പൂർണ്ണതയുടെ അപരിത്യാജ്യതയാലാകുന്നു. പാപംചെയ്വാൻ കഴിയാ

തെ എല്ലാപ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിന്നു പരിപൂർണ്ണമായി ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ സർവ്വശക്തി വിശേഷിച്ചും തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അപൂർണ്ണതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന പലേ പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയാതെയുണ്ട്. ദൃഷ്ടാന്തമായി ഇളകുക, ദുഃഖിക്കുക എന്നിവ ദൈവത്തിൽ സംഭാവ്യങ്ങളല്ലാ. ഇവയൊന്നും അവിടത്തെ സർവ്വശക്തിക്കു വിഘാതങ്ങളല്ലെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. കൂടാതെ, ഇതെല്ലാം ദൈവപരിപൂർണ്ണതയെ വിശദമായി തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്ക് ഒരു സസ്യമാകാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതു നമ്മുടെ പൂർണ്ണതകൊണ്ടാണ്. ആകയാൽ പാപംചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ലെങ്കിലും ദൈവം സർവ്വശക്തൻതന്നെ.

---

10. ദൈവത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ട ഒരു വിശ്വവും, പ്രവൃത്തിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള മനുഷ്യരും മാലാഖാമാരും ഉണ്ടായിരിക്കെ ദൈവം നിസ്സീമനാകുന്നതെങ്ങനെ?

ദൈവത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായി അവിടന്ന് അനാദികാലം തുടങ്ങി നിസ്സീമനായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അന്നു ദൈവം നിസ്സീമനായിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നീട് എന്നും അങ്ങനെതന്നെ ആയിരിക്കണം. കാലാന്തരത്തിൽ സൃഷ്ടികളുണ്ടായി. അവ ദൈവത്തിന്റെ നിസ്സീമത്വത്തെ ഹനിക്കുന്നതായി കരുതിക്കൂടാ.. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന്നു സ്വന്തമായ ഒരു ഗുണത്തെ ഹനിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനും കഴിയാത്തതാകുന്നു.

വസ്തുക്കളുടെ അന്യോന്യ ബഹിഷ്കരണപ്രകൃതി ശാരീരികവസ്തുക്കൾക്കു മാത്രമേ ബാധകമാകയുള്ളൂ. ഒന്നു മറ്റൊ

ന്നിനെ തന്നിൽനിന്നു് അകററുകയും പരിമിതമാക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ അവ രണ്ടും ശാരീരികങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ ഒരു സ്ഥലത്തായിക്കൂടാ. അങ്ങനെയായാൽ ഒന്നു മററൊന്നിനെ അകററും. എന്നാൽ ദൈവവും വിശ്വവും രണ്ടു ശാരീരികവസ്തുക്കളല്ല. ഇവയിൽ ദൈവം അരൂപിയാണ്. തന്മൂലം ഇവ അന്യോന്യം അകലുകയോ അകററുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. വിശ്വാസ്തിക്യത്താൽ അകററപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലേ ദൈവം സീമയുള്ളവനായിഭവിക്കയുള്ളൂ. ആകയാൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ട ഒരു വിശ്വം ഉണ്ടെന്നുള്ളു് അവിടത്തെ നിസ്സീമത്വത്തിന്നു ഹാനിയല്ലെന്നു സിദ്ധം.

കൂടാതെ, അരൂപികൾതന്നെ ആയാലും അവർക്കും അന്യോന്യം അകററുന്ന പ്രകൃതിയില്ല. അവരുടെ അസ്തിക്യം, സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെടാത്ത ഒന്നാണ്. ശരീരങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സ്ഥലം അവശ്യമുള്ളൂ. തന്മൂലം, അരൂപികളും ദൈവത്തെ സീമാധീനനാക്കി അവിടത്തെ നിസ്സീമത്വത്തിന്നു ഭംഗം വരുത്താത്തവരാകുന്നു. കൂടാതെ, മാലാഖാമാരുടേയോ മനുഷ്യരുടേയോ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തികളും ദൈവശക്തി പരിമിതമാക്കുന്നില്ല. കാരണം, സൃഷ്ടിയുടെ സകല സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തികളും ദൈവശക്തിക്കു് അധീനമാകുന്നു. ദൈവത്താൽ ഇളക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഏതു സ്വാതന്ത്ര്യശക്തിയും പ്രവൃത്തിക്കു് അസമർത്ഥമാണ്. തന്മൂലം, സൃഷ്ടിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തികളാൽ പോലും ദൈവശക്തി പരിമിതമാക്കപ്പെടാതെ, അവിടന്നു് എന്നും നിസ്സീമനായിരിക്കുന്നു.

---

11. ദൈവം സൃഷ്ടവസ്തുക്കളോടു സ്നേഹമുള്ളവനാണെങ്കിൽ ഒരു അന്യനിഗ്രഹത്തിൻെറ അപരി

ഹരണിയത അവയിൽ ആരോപിച്ചതു യുക്തമൊ? ആ അപരിത്യാജ്യത സൃഷ്ടികളിലുള്ളതായി നാം അറിയുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം, ദൈവം സ്നേഹമുള്ളവനല്ലെന്നല്ലയൊ അനുമിക്കേണ്ടതു്?

മനുഷ്യൻ ഫലമൂലാദികളേയും മൃഗങ്ങളേയും, മൃഗങ്ങൾ തൃണസസ്യാദികളേയും ആഹാരാൎത്ഥം നിഗ്രഹിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, സസ്യങ്ങളുടെ വളൎച്ച ഭൂമിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ ജീവസന്ധാരണത്തിന്നു നിവൃത്തിയില്ല. ഭൂമി, ഈ അവസ്ഥയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ട് അതിൽ ഓരോവസ്തുവും അന്യോന്യം സഹായമായിരിക്കണമെന്നു ദൈവം നിൎദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഓരോ സൃഷ്ടിയും അതതിന്നുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, മററു സൃഷ്ടികൾക്കും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കണമെന്നു ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചതിനാലാണ് ഈ വിധമായ ഒരു നിഗ്രഹ നിബന്ധം സൃഷ്ടികളിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ നിബന്ധംകൊണ്ടു നാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു നിഗ്രഹദുഃഖം സൃഷ്ടികൾ അനുഭവിക്കുന്നില്ല. സസ്യങ്ങളുടെ വളൎച്ചയാൽ ഭൂമി ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്നു് എന്തു നിഗ്രഹാനുഭവമാണുള്ളതു്? ഒന്നുംതന്നെയില്ല. അതുപോലെ സസ്യനിഗ്രഹത്തിലും മൃഗനിഗ്രഹത്തിലും തന്നൽ സഹനാനുഭവം എത്രത്തോളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും നമുക്കു വിധിക്കാൻ അശക്യമാണ്. സ്രഷ്ടാവു് ആ ദുഃഖം പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു പക്ഷെ നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

ഇനി സൃഷ്ടികൾ നിഗ്രഹദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാലും അതിനാൽ സ്രഷ്ടാവു സ്നേഹരഹിതനായ ദൈവമാണെന്നു് ഊഹിക്കാൻ പാടില്ല. ഒരു രോഗിയെ ശസ്ത്രക്രിയചെയ്യുന്ന വൈദ്യനോ, അതു ചെയ്യിക്കുന്ന

വരോ, അവൻെറ സ്നേഹിതരാകുന്നില്ലയോ? അതുപോലെ ഒരു ഉൽകൃഷ്ട സൃഷ്ടിയുടെ ഉപയോഗാൎത്ഥം മററൊരു സൃഷ്ടി നിഗ്രഹദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അതു് ഉപരിഷ്ടമായ ഫലസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി സ്നേഹമുള്ള ദൈവം ഏൎപ്പെടുത്തിയ ഒരു നിബന്ധമാണന്നേയുള്ളൂ. കൂടാതെ, മനുഷ്യൻെറ പാപഫലം സസ്യങ്ങളും മൃഗങ്ങളും എത്രമാത്രം അനുഭവിക്കാൻ നിബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും നിശ്ചിതമല്ല. ഈവ്വിധഹേതുക്കളാൽ സൃഷ്ടികൾക്കു നിഗ്രഹദുഃഖമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തെ സ്നേഹവിഹീനനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നില്ല. സ്നേഹമെന്ന സൽഗുണം ദൈവത്തിൽ നിസ്സീമമായിത്തന്നെ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ.

---

12. പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ പിതാവിൽനിന്നു പുത്രൻ ജനിച്ചു. പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവു പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ പിതാവു് ഒഴികെയുള്ള മററു രണ്ടു ദൈവ ആളുകൾ എങ്ങനെ നിത്യന്മാരാകും?

ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നുപേരും നിത്യന്മാരാണെന്നു നാം സമ്മതിക്കണം. പിതാവു നിത്യൻ, പുത്രൻ നിത്യൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവു നിത്യൻ എന്നിങ്ങനെ വി: അത്തനാസിയോസിൻെറ വിശ്വാസപ്രകരണം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ആദ്യംതന്നെ പിതാവു നിത്യനാണെന്നു സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണാവശ്യം. ഇതിന്നു് എളുപ്പമായ മാൎഗ്ഗം അവിടന്നു നിത്യനല്ലെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തിലുള്ള പ്രമാദം ഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. പിതാവു നിത്യനല്ലെങ്കിൽ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായവനാകണം. ഇങ്ങനെ നാസ്ത്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു് അസ്തിക്യത്തിൽ എത്തുന്നതു ചലനത്തിൻെറ ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്. ചലിക്കുന്ന ഏതിന്നും ചലിപ്പിക്കുന്ന ഒരുവൻ കാ

രണകാരനായും ഉണ്ടാകണം. ഈ വിധം ഒരു കാരണകാരനിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവനാണ് പിതാവ് എന്നു വരികിൽ അവിടന്നു ദൈവമല്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതാണല്ലോ. ആകയാൽ ദൈവമായ പിതാവു നിത്യനായിരിക്കാതെ തരമില്ല.

പിതാവാകട്ടെ അനാദിമുതൽക്ക് ഒരേ ബുദ്ധിയും ചിത്തവുമുള്ളവനാകുന്നു. എന്നാൽ പിതാവിന്റെ ബുദ്ധി അനാദിയിങ്കൽതന്നെ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അന്നു മുതൽക്ക് അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയും നടന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. തന്മൂലം ആ ബുദ്ധിയുടെ പ്രവൃത്തിക്കു വേർതിരിഞ്ഞ വിഷയം അനാദിയിങ്കൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കാതെ തരമില്ല. ആ പ്രവൃത്തിയുടെ നിത്യഫലമായി ജനിച്ചവനാണ് പിതാവിന്റെ വചനമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന പുത്രൻ. ആകയാൽ പുത്രനും നിത്യൻതന്നെ.

ഇനി, പിതാവിനും പുത്രനും അനാദിമുതൽക്കു സ്നേഹശക്തിയുള്ള ചിത്തങ്ങളുണ്ട്. ഇവയും അനാദിയിങ്കൽതന്നെ പ്രവൃത്തിതങ്ങളാകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും അന്യോന്യസ്നേഹഫലമായി പരിശുദ്ധാത്മാവ് അനാദിയിങ്കൽതന്നെ പുറപ്പെട്ടു. ഏതന്മൂലം പരിശുദ്ധാത്മാവും നിത്യനാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നുപേരും ഒന്നുപോലെ നിത്യന്മാരാകുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയമത്രെ.

നമ്മിൽ സംഭവിക്കുന്ന ജനനവും പുറപ്പാടുംപോലെ ത്രിത്വത്തിലെ ജനനവും പുറപ്പാടും കണക്കാക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ് സംഗതിമുഴുവനും മനസ്സിലാകാതെവരുന്നത്. ഇവ രണ്ടും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട നിലയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ ദൈവ ആളുകളിൽ ജനനമാകട്ടെ പുറപ്പാടാകട്ടെ കാലാന്തരത്തിൽ സംഭവിച്ചവയല്ല. പ്രത്യുത, അവ അവരുടെ നിത്യത്വത്തെ ലംഘിക്കുന്നുമില്ല. തന്മൂലം പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും ഒന്നുപോലെ നിത്യന്മാരാകുന്നു.

13. ത്രിത്വത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ ആൾ പിതാവും, രണ്ടാമത്തെ ആൾ പുത്രനും, ആണെന്നുള്ള കാരണത്താൽ അവരെ അസമന്മാരായിട്ടല്ലേ നാം എണ്ണേണ്ടതു്?

പിതാവു്, എന്നേക്കാൾ വലിയവനാകുന്നു: യോഹ: 14, 28. പിതൃമാഹാത്മ്യം പുത്രനില്ല: എന്നീകാരണങ്ങളാൽ പിതാവിനേയും പുത്രനേയും അസമന്മാരായി ചിലർ ഗണിക്കുന്നു.

ഇതു ശരിയല്ല. പിതാവും പുത്രനും സമന്മാർതന്നെ. അവിടന്നു (ദൈവപുത്രനായ മിശിഹാ) ദൈവരൂപത്തിൽ ആയിരിക്കെ ദൈവത്തോടു സമാനനാണെന്നുള്ള സംഗതി അപഹരണമായി ഗണിച്ചില്ല: പീലി: 2, 6. കൂടാതെ, പിതാവും പുത്രനും എന്ന രണ്ടാളുകൾ അസമന്മാരായിരിക്കണമെങ്കിൽ അതു് അവരുടെ സ്വന്തം ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതി കൊണ്ടാകണം. അങ്ങനെ അവർക്കു് ഉടമപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു തത്തൽ സത്വവും സ്വഭാവവും മാത്രമാണു് ഇവയാകട്ടേ ഇരുപേർക്കും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. ആകയാൽ അവർ അസമന്മാരാകാൻ ന്യായമില്ല. നമ്മിലാണെങ്കിൽ ജാതൻ, ജനയിതാവിന്നു് എപ്പോഴെങ്കിലും സമനാകുന്നതു ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളച്ച്കൊണ്ടത്രെ. എന്നാൽ ത്രിത്വത്തിലെ ഒന്നാം ആളിൽനിന്നു് അനാദിയിങ്കൽ രണ്ടാം ആൾ ജനിച്ച മാത്രയിൽതന്നെ ആ പുത്രൻ പൂർണ്ണനായിട്ടു ജനിച്ചു. ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വളച്ച് ദൈവ പുത്രനിൽ സംഭാവ്യമല്ല. ആകയാൽ പുത്രൻ അനാദിതൊട്ടു പിതാവിന്നു സമാനനാണു്.

പിതാവു എന്നേക്കാൾ വലിയവനാകുന്നു എന്നുള്ള വാക്യം മിശിഹാ ഉച്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു മിശിഹാ, തന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവം അടിസ്ഥാനമാക്കി അരുളിച്ചെയ്തത

ത്രെ. മിശിഹാ മനുഷ്യസ്വഭാവത്താൽ പിതാവിന്നു സമാനനല്ലെന്നു് ഏവരും സമ്മതിക്കണം. എങ്കിലും ദൈവസ്വഭാവംകൊണ്ടു മിശിഹാ, പിതാവിന്നു തുല്യനാണ്. വി: അത്തനാസിയൂസിൻെറ വിശ്വാസപ്രകരണത്തിൽ ഈ സംഗതി തെളിവായി പറയുന്നുമുണ്ടു്. മിശിഹാ ദൈവത്വപ്രകാരം പിതാവിന്നു തുല്യനും, മനുഷ്യത്വപ്രകാരം അതുല്യനും ആകുന്നു.

ഇനി പിതൃാവസ്ഥയുടെ മാഹാത്മ്യം പുത്രനെ പിതാവിന്നു സമാനനല്ലാതെയാക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണെങ്കിൽ അതുമില്ല. കാരണം, ദൈവത്തിൽ പിതൃത്വം സത്വാവസ്ഥയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ സത്വാവസ്ഥ പിതാവിന്നും പുത്രന്നും വെവ്വേറെയില്ല. ഇരുവർക്കും അതു് ഒന്നു മാത്രമാകുന്നു. ആകയാൽ ഇരുവർക്കും ഒന്നുമാത്രമായിരിക്കുന്ന സത്വാവസ്ഥയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായ പിതൃാവസ്ഥ പിതാവിനെ പുത്രനേക്കാൾ മാഹാത്മ്യമുള്ളവനാക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. തന്മൂലം ത്രിത്വത്തിൽ പിതാവു ജനയിതാവും, പുത്രൻ ജാതനും ആണെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം അവരെ അസമന്മാരാക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അവർ സമന്മാരാകുന്നു.

---

14. സദാപി പ്രാവർത്തികാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന ദൈവം സൃഷ്ടികർമ്മാനന്തരം ഏഴാംദിവസം സകല പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നും വിരമിച്ചുവെന്ന സിദ്ധാന്തം എങ്ങനെ സത്യമാകും?

എൻെറ പിതാവു് ഇതുവരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, ഞാനും പ്രവർത്തിക്കുന്നു: യോഹ: 5, 17. ആകയാൽ ദൈവം പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു് ഒരിക്കലും വിരമിച്ചിട്ടില്ല. സദാപി പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനാണ്. സൃഷ്ടികർമ്മം തന്നെയും അ

വിടന്നു തുടൎന്നുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ആത്മാവു കൾ അവനവൻെറ ഉത്ഭവത്തിങ്കൽമാത്രമേ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടു ന്നുള്ളു. പ്രത്യുത, ആറാം ദിവസത്തിൽതന്നെ എല്ലാ ആത്മാ ക്കളേയും ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു വച്ചില്ല. ദൈവം എല്ലാ സൃഷ്ടി കളേയും പരിപാലനം ചെയ്യുന്നുവെന്നതും അവിടത്തെ തുട ൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഈ കാര ണങ്ങളാൽ ദൈവം സദാ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനാ ണ്.

എങ്കിലും അവിടന്നുചെയ്ത സകല പ്രവൃത്തികളിൽനി ന്നും ഏഴാം ദിവസം വിരമിച്ചു: സൃഷ്ടി: 2, 2: എന്നു പറയ പ്പെടുന്നതുവഴിയായി നാം എന്താണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു? മ റ്റൊന്നുമല്ല. അവിടന്നു പുതിയ സൃഷ്ടികൎമ്മത്തിൽ നിന്നും വി രമിച്ചുവെന്നു മാത്രമാണ് അതിൻെറ അൎത്ഥം. ആകയാൽ പ്ര സ്തുത ആറുദിവസങ്ങൾക്കിടയിൽ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത തായി ഒരു അഭിനവ സൃഷ്ടിക്ക് ഇപ്പോൾ അവിടന്ന് ആസ്തി ക്യം നൽകുന്നില്ല. ഈ സങ്കല്പത്തിലാണ് ഏഴാം ദിവസ ത്തിൽ ദൈവം പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

---

15. ദൈവം സ്വന്ത നിശ്വാസത്താൽ മനുഷ്യ നിൽ ഒരു ജീവാത്മാവിനെ ആവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാ ണ് അവനെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. തന്മൂലം പ്രസ്തുത ആത്മാ വ് ഒരു ദൈവാംശമാകകൊണ്ടു പാപത്താൽ ആത്മാ വിനെ മലിനമാക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെത്തന്നെയും മ ലിനമാക്കുകയല്ലയോ ചെയ്യുന്നതു്?

നിശ്വാസത്താൽ ആവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യാത്മാവു ദൈ വാംശമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവത്തിന്ന് അംശങ്ങ

ളില്ല. കൂടാതെ, ദൈവത്തിന്നു് അംശങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും ശ്വാസനം എങ്ങനെ തദംശമാകും? മനുഷ്യനിൽപോലും ശ്വാസകോശങ്ങൾ അവന്റെ സ്വന്തമാണെങ്കിലും ശ്വാസനം സ്വാംശമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കാററു്, ഉലയുടേയോ ഉണ്ട, വലിയ തോക്കിന്റേയോ അംശമല്ല. അതുപോലെ ശ്വാസനവും ശ്വസിക്കുന്നവന്റെ അംശമാകാൻ പാടില്ല. ദൈവമാകട്ടെ അരൂപിയാകയാൽ നമ്മേപ്പോലെ ശ്വസിക്കയും നിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നില്ല. അതിനാൽ അറിടത്തേക്കു ശ്വാസകോശംപോലുമില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു ദൈവം നിശ്വസിച്ചതായി പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം അവിടുന്നു് ആത്മാവിനെ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു തന്റെ സൎവ്വശക്തിയാൽ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു മാത്രമാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആത്മാവിനെ പാപത്താൽ മനുഷ്യൻ നീചവും മലിനവുമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ മാലിന്യം ആത്മാവിന്റെ പ്രകൃതിയെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യുത, അതിന്റെ സൽഗുണങ്ങളെമാത്രം ഹനിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ നോക്കുമ്പോൾ ആ മാലിന്യം ദൈവത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുകയെന്നതു സംഭാവ്യമേ അല്ലെന്നു കാണാം.

---

16. **കാൎയ്യങ്ങൾക്കു മതിയായ കാരണങ്ങളെ നാം സങ്കല്പിക്കാറുണ്ടു്. നന്മതിന്മകൾ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു. തന്മൂലം അവയ്ക്കു വ്യത്യസ്തകാരണങ്ങളെയല്ലയൊ നാം സമൎത്ഥിക്കേണ്ടതു്?**

ലോകത്തിൽ അനവധി നന്മകളുള്ളതിന്നു പുറമെ അനേകം തിന്മകളുമുണ്ടു്. ഈ തിന്മകൾക്കു് ഒരു അവസാനകാരണം വേണം. നന്മകൾക്കാണെങ്കിൽ ദൈവം ആദികാരണമാണു്. ആ ദൈവം സകല നന്മകളും നിറഞ്ഞ പ്രകൃ

തിയോടുകൂടിയവനാകയാൽ അവിടന്നു തിന്മയുടേയും കാരണമായിരിക്കുന്നത് അനുയോജ്യമല്ല. ആകയാൽ തിന്മകൾക്കു മറെറാരു ആദികാരണം വേണമെന്നാണ് ചിലർ പറയുന്നത്.

ഈ ന്യായം സാധുവല്ല — ഇങ്ങനെ തിന്മകൾക്ക് ഒരു ആദികാരണം സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം, ആ കാരണം തന്നെയും അന്യാശ്രയരഹിതമായിരിക്കണം. അതു ദൈവലക്ഷണമാണ്. തന്മൂലം നന്മകൾക്കും തിന്മകൾക്കും വെവ്വേറെ രണ്ടു ദൈവങ്ങളുടെ അസ്തിക്യം തന്നെ നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതു് എത്രയും അസംഗതമാണ്. ഞാനല്ലാതെ മറെറാരു ദൈവം ഇല്ലെന്നു് അവിടന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: ആവത്ത: 32, 39. കൂടാതെ, അന്യാശ്രയരാഹിത്യമെന്ന ലക്ഷണം നിസ്സീമമായ പരിപൂൎണ്ണതയുടെ ഒരു അടയാളവുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെയുള്ള പരിപൂൎണ്ണത, തിന്മയെ അകററുന്നതാകാതേയും തരമില്ല. ആകയാൽ, മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു് ആദികാരണങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും തിന്മകളുടെ ആദികാരണമായിരുന്നുകൂടെന്നും സിദ്ധമാകുന്നു.

തിന്മകളുടെ ഒരു ആദികാരണം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും ലോകത്തിൽ നന്മതിന്മകൾ സമ്മിശ്രമായിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു സ്പഷ്ടമല്ല. തിന്മയെല്ലായ്പോഴും നന്മയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. നന്മകളുടെ ദൈവത്തിന്നു കൂടുതൽ പ്രാബല്യമുണ്ടെങ്കിൽ തിന്മകളെ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കയില്ല. തിന്മകളുടെ കാരണകൎത്താവാണ് പ്രബലൻ എന്നുവന്നാൽ നന്മകളേയും അനുവദിക്കില്ല. ഇവർ സമശക്തന്മാരാണെങ്കിൽ അന്യോന്യം സ്വതന്ത്രന്മാരാകകൊണ്ടു് ഇരുവരും ദൈവങ്ങളല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരുവൻെറ ശക്തി, അപരൻെറ ശക്തിയാൽ പരിമിതമാക്കി ചെയ്യപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ തമ്മിൽ സമാധാനപരമായ ഏതെങ്കിലും കരാർ ചെയ്യുന്നതും സംഭാവ്യമല്ല. കാരണം—ശിഷ്ടൻ

തിന്മകളും, ദുഷ്ടൻ നന്മകളും എങ്ങനെ വഴിപ്പെടും? അതിന്നു് അവകാശമില്ല.

ഇങ്ങനെ ഏതുമാർഗ്ഗേണ നോക്കിയാലും ദൈവത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനായി തിന്മകളുടെ ഒരു ആദികാരണകർത്താവിനെ വേറെ സമർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു കാണാം. ഈ സ്ഥിതിക്കു തിന്മകൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായിയെന്നു ചോദിക്കയാണെങ്കിൽ അവ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന മറ്റു് അവാന്തരകാരണങ്ങളാൽ ഉല്പന്നമായെന്നേ പറഞ്ഞുകൂടു. ഈ അവാന്തരകാരണങ്ങൾ തിന്മകൾക്കു ഹേതുവാകുവാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടു്. തദനുവാദത്താൽ ദൈവം തിന്മ ചെയ്യുകയല്ല— പ്രത്യുത, ആ തിന്മകളിൽനിന്നുപോലും മററു നന്മകളെ പുറപ്പെടുത്തി അവിടത്തെ സർവ്വശക്തിയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. ദൈവത്തിന്നു് ഇതും പാടുള്ളതാണു്. ദൈവം സ്തുതിക്കപ്പെടട്ടെ.

ഭൂമി.

—·······—

17. ദൈവത്രിതയത്തിൽ പിതാവിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ പ്രവൃത്തിഫലമായി അനാദികാലത്തുതന്നെ പുത്രൻ ജനിച്ചു. പിതാവിന്നാകട്ടേ അനാദിദശയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്നും ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം ഭൂമിയുടെ ധാതുവായ വസ്തുവെങ്കിലും അനാദിയിങ്കൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായിക്കൂടെയോ?

മല്പാനായ വി: തോമസ് അകിനാസു പഠിപ്പിക്കുന്നതു് ധാതുവസ്തു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു് അനാദിദശയിങ്കലല്ലെന്നു സ്വാഭാവികന്യായത്താൽ സമൎത്ഥിച്ചുകൂടെന്നാണ്. എന്നാൽ ധാതുവസ്തു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ കഴിയുമോ? അതില്ല. എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ഒരു ആദികാരണകൎത്താവു് അവശ്യമുണ്ട്. ഈ കാരണത്താൽ അവ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയും അങ്ങനെ തൽകൎമ്മം ഒരിക്കൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടതുമാണെന്നു വരാനെ തരമുള്ളു. മാത്രമല്ല, വസ്തുക്കൾക്ക് ഒരു ആരംഭമുണ്ടായിയെന്നു വെളിവാട്ടമൂലം നാം വിശ്വസിക്കയുംചെയ്യുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ പുസ്തകം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ആകാശവും ഭൂമിയും ആദിയിങ്കൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ "ആദിയിങ്കൽ" എന്ന പദത്തിന്നു് "അനാദിയിങ്കൽ" എന്ന അൎത്ഥം സങ്കല്പിക്കേണ്ടതില്ല. മറ്റൊന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പായി ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നു മാത്രം അതിൽനിന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കണം. എന്നാൽ "ആദിയിങ്കൽ"എന്ന പദംതന്നെ വി: യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യാസ്തിക്യം കാണിപ്പാനും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ ഈ പദപ്രയോഗം വസ്തുവിന്റെ അനാദിമത്വം തെളിയിക്കുന്നതി

ന്നോ തെളിയിക്കാതിരിക്കുന്നതിനോ പശ്ചാപൂമാകുന്നില്ല. എ ങ്കിലും വി: യോഹന്നാൻ 17, 5-ാം വാക്യംകൊണ്ടും തിരുസ്സഭയു ടെ നിരന്തരമായ വിശ്വാസത്താലും, ഭൂമിയുടെ ധാതുവസ്തുവി ന്ന് അനാദിമത്വമില്ലെന്നും, അത് ഒരുകാലത്ത് ആരംഭിച്ചതു മാത്രമാണെന്നും നാം അറിയുന്നു.

---

18. തനിക്കില്ലാത്തതു മററൊരുവന്നു കൊടുക്കു വാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ, അശരീരിയായ ദൈവം ശാരീരികങ്ങളായ ലോകവസ്തുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?

ദൈവം, അവിടുന്നുണ്ടാക്കിയവയെയെല്ലാം ദശിച്ചു. അവ വളരെ നല്ലവയുമായിരുന്നു: സൃഷ്ടി: 1, 31. എന്നാൽ ലോകസൃ ഷ്ടിയിൽ പലതും ന്യൂനമായി കാണപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം അവ ദൈവത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയല്ല. കൂടാതെ, ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നമ്മെ ആകഷിക്കണം. ലോകസൃഷ്ടികളാകട്ടേ, നമ്മെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് അകററു കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ലോകത്തെ ദൈവമല്ല സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ സത്യം മറച്ചാകുന്നു.

അവിടുന്ന് ആകാശത്തേയും ഭൂമിയേയും സമുദ്രത്തേയും അവയിലുള്ള എല്ലാററിനേയും ഉണ്ടാക്കി: സങ്കീ: 145, 6. ലോ കത്തിൽ ദൃശ്യമായവയെയെല്ലാം ദൈവമല്ല — പ്രത്യുത, ഒരു ദുഷ്ടശക്തി സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന് ഒരുകൂട്ടം പാഷണ്ഡന്മാർ പറയു ന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമയായ മിശിഹായുടെ പ്രശ സ്തിപ്രദമായ സുവിശേഷകാന്തി അവിശ്വാസികൾക്കു ദൃഷ്ടവ്യ മാകാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ ലോകത്തിന്റെ ദൈവം അ വരുടെ ബുദ്ധിയെ അന്ധമാക്കി: 2 കോറി: 4, 4. പ്രസ്തുത വാ

ക്യത്തിൽ "ഈ ലോകത്തിൻെറ ദൈവം" എന്നു പ്രത്യേകം പറയപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടാണ് ലോകസ്രഷ്ടാവായി വേറൊരാളെ സങ്കല്പിക്കുവാൻ ഇവർക്കു കാരണമായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഈ യുക്തി സ്വീകാൎയ്യമാകുന്നില്ല. പലേ വസ്തുക്കളും ഒന്നിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ യോജിപ്പിന്ന് ഒരു അവസാനകാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ചിന്തിക്കാം. ചൂടുള്ള എല്ലാവസ്തുക്കൾക്കും അവയുടെ ചൂടിന്ന് അവസാനകാരണമായി അഗ്നി നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അസ്തിക്യമുള്ള വസ്തുക്കൾ ദൃശ്യമോ അദൃശ്യമോ, ശരീരമോ അരൂപിയോ, പൂൎണ്ണമോ അപൂൎണ്ണമോ ഏതുതന്നെ ആയാലും അവയുടെ അസ്തിക്യത്തിന്ന് ഏകാവസാന കാരണമേ ഉണ്ടായിക്കൂടൂ. അരൂപികളുടെ അസ്തിക്യാധിഷ്ഠാനം ദൈവമാണെങ്കിൽ മറേറ അസ്തിക്യങ്ങൾക്കും അതേ ദൈവംതന്നെ ആയിരിക്കണം അവസാനകാരണമായ സ്രഷ്ടാവ്. ആകയാൽ ശാരീരികങ്ങളായ ലോകവസ്തുക്കൾ എല്ലാററിനേയും ദൈവം തന്നെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു സിദ്ധമാകുന്നു.

തനിക്കില്ലാത്തതു മറെറാരുവന്നു കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള തത്വം വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു ശാരീരികങ്ങളായ ലോകവസ്തുക്കളെ ദൈവത്തിന്നു സൃഷ്ടിച്ചുകൂടെന്നില്ല. മേശയുണ്ടാക്കുന്നവൻ മേശയായിരിക്കണമെന്നോ, മേശയുള്ളവനായിരിക്കണമെന്നോ ഉണ്ടോ? പ്രത്യുത, മേശയുടെ പണിക്കു ശക്തിയും വശവും അവന്നുണ്ടാകണമെന്നേയുള്ളൂ. അതുപോലെയാണ് ലോകസൃഷ്ടിയുടെ കാൎയ്യത്തിലും ദൈവത്തിൻെറ അവസ്ഥ.

ലോകസൃഷ്ടിയിൽ ചിലതു ന്യൂനമായി കാണപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതും മുഴുവൻ ശരിയല്ല. എല്ലാവസ്തുക്കൾക്കും പ്രകൃത്യാ ഏതെങ്കിലും ഒരു നന്മയുണ്ട്. ചിലത് ഒന്നിന്നു ഗുണകരമായിരിക്കെ മറെറാന്നിന്നു ഹാനികരമാണെന്നു വരാം.

അതുകൊണ്ട് ആ വസ്തുക്കൾക്കു സകല ദോഷവും സങ്കല്പിച്ചു കൂട്ടുന്നതല്ല. ലോക വസ്തുക്കൾ ഈ വിധം മാത്രമായിരിക്കുവാൻ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചു. തന്മൂലം സകല നന്മയും ദൈവം അവയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ല. വിഷ വസ്തു ഒരു ഔഷധമാകാമെന്നിരിക്കേ അതു് ഒരു ഭക്ഷ്യസാധനംകൂടി ആയിരിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലല്ലൊ. ഇതുപോലെ ലോകവസ്തുക്കളും സ്വയമേവ ദൈവത്തിൽനിന്നു നമ്മെ അകറ്റുന്നില്ല. അവയുടെ പരിമിതമായ ഉപയോഗം ദൈവം നമുക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതും, അതിനാൽ നാം ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

---

19. വെളിച്ചത്തെ ദൈവം ഒന്നാം ദിവസം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കെ വെളിച്ചം നൽകുന്ന സൂര്യനക്ഷത്രാദികളെ നാലാം ദിവസമേ സൃഷ്ടിച്ചുള്ളുവെന്നു പറയുന്നതിൻെറ യുക്തിയെന്തു്? അങ്ങനെയായാൽ കാര്യം കാരണത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടെന്നു വരുകയില്ലയോ?

വെളിച്ചം ഒന്നാം ദിവസം ഉണ്ടായതിനാൽ അതിൻെറ കാരണങ്ങളായ സൂര്യനക്ഷത്രാദികൾ അന്നുതന്നെയെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകണം. മൂന്നാം ദിവസമുണ്ടായ സസ്യമൂലാദികൾ സൂര്യനക്ഷത്രങ്ങളിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവയാകകൊണ്ടു പ്രസ്തുത ഗ്രഹങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാനകാരണങ്ങളാൽ നാലാംദിവസം നടന്നതായി പറയുന്ന സൃഷ്ടി അന്നു സംഭവിച്ചതല്ലത്രെ.

വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതു് അവ നാലാം ദിവസം ഉണ്ടായിയെന്നാണ്. സൂര്യനക്ഷത്രാദികൾ നാലാംദിവസം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു: സൃഷ്ടി: 1, 19. ആകാശവും ഭൂമിയും അവയുടെ എല്ലാം ഭൂഷണഘടകങ്ങളും ഇപ്രകാരം പൂർണ്ണമാക്കി ചെയ്യപ്പെട്ടു: സൃഷ്ടി: 2, 1: എന്നുള്ള വാക്യത്തിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക

മ്മത്തിൽ ഒരു ഭാഗം വിവിധവസ്തുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും മററുഭാഗം അവയുടെ സുന്ദരഘടകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, ആയിരുന്നു ദൈവം വിനിയോഗിച്ചതെന്നു കാണാം. ആദ്യ ഭാഗത്തിൽ ആകാശത്തട്ട്, വെള്ളം, കര എന്നിവയെ തുടർച്ചയായി ദൈവം മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൻെറ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ഘടകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആദ്യദിവസം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആകാശത്തട്ടിനെയാണ് സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികളാൽ ദൈവം പ്രഥമമായി അലങ്കരിച്ചതു്. തന്മൂലം നാലാം ദിവസമാണ് ഈ സൃഷ്ടി നടന്നതെന്നു ന്യായവശാൽ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഞ്ചാം ദിവസം ജലജന്തുക്കളാൽ സമുദ്രവും, ആറാംദിവസം മൃഗങ്ങളാലും മനുഷ്യനാലും ഭൂമിയും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതു് ഈ യുക്തിയെ ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കുന്നു.

ഇനിയും സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികൾകൂടാതെ ഒന്നാം ദിവസത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രകാശമുണ്ടായി എന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ടായേക്കാം. അതിന്നുള്ള സമാധാനം — സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികൾ നാലാം ദിവസം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിന്നുമുമ്പ് അവയുടെ പ്രകാശദായകങ്ങളായ ധാതുക്കൾ ഒന്നാംദിവസം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, തൽസംഘടന നാലാംദിവസം സംഭവിച്ചുവെന്നും ആകാം. ആകയാൽ സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികൾ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതിനുമുമ്പുതന്നെ, പ്രകാശം ഉണ്ടാകാമായിരുന്നു. കാരണം കാൎയ്യശേഷമാണ് ഉണ്ടായതെന്ന് ഈ സംഗതിയിലും അപവാദം പുറപ്പെട്ടുവിച്ചുകൂടാ. ഇനി സസ്യങ്ങൾക്കു സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികളിൽ എത്രത്തോളം ആശ്രയമുണ്ടെന്നാണ് അറിയേണ്ടതു്. സസ്യത്തിൻെറ ക്രമപ്രവൃദ്ധവും സമൃദ്ധവുമായ വളർച്ചയ്ക്കു ഒരു കൃഷിക്കാരൻ സഹായിക്കുന്നതുപോലെ മാത്രമേ സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികളും ചെയ്യുന്നുള്ളു. ഇവയുടെ അഭാവം ദൈവത്താൽ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

തന്മൂലം, സസ്യങ്ങൾ മൂന്നാംദിവസംതന്നെ സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികൾക്കുമുമ്പു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാമായിരുന്നു. ഏതാദൃശമായ പല ഹേതുക്കളാൽ സൂൎയ്യനക്ഷത്രാദികൾ നാലാംദിവസമാണു് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നു നാം സമ്മതിച്ചേകഴിയൂ.

---

20. സൂൎയ്യൻ, സൃഷ്ടിയുടെ നാലാം ദിവസത്തിലേ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടുള്ളു. സൂൎയ്യൻ ഇല്ലാതെ ദിവസനിൎണ്ണയം ശക്യമല്ല, തന്മൂലം ആദ്യത്തെ മൂന്നുദിവസങ്ങൾ എങ്ങനെ ദിവസങ്ങളായി നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടു?

സൃഷ്ടിയുടെ ആറുദിവസങ്ങൾ നമുക്കിപ്പോൾ ഉള്ളതുപോലെ ഓരോ പകലും രാത്രിയും കൂടിയ ദിവസങ്ങളാണോ എന്ന സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടു്. ചിലർ അതു് അങ്ങനെ തന്നെ എന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ മിക്കവാറും അല്ലെന്നു പറയുന്നതിന്നാണു് അധികം യുക്തിയുള്ളതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രാപ്പകലുകളെന്നുള്ള വ്യത്യാസത്തെ വരുത്തുന്ന സൂൎയ്യൻ, നാലാം ദിവസമേ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. ആകയാൽ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും ദിവസങ്ങൾ ഇപ്പോഴുള്ള ദിവസങ്ങൾപോലെ അഹോരാത്രഭേദങ്ങളോടുകൂടിയതാണെന്നു പറവാൻ അവകാശം കാണുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അവസാനത്തെ മൂന്നു ദിവസങ്ങളെപ്പററി വേറൊരുവിധം സങ്കല്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ന്യായമില്ലാത്തതായും തോന്നാം. കൂടാതെ, ദൈവം പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും വിശ്രാന്തനായിരിക്കുന്നതായി പറയപ്പെട്ട ഏഴാമത്തെ ഒരു ദിവസമുണ്ടു്. ആ ദിവസം സൃഷ്ടികൎമ്മം പൂൎണ്ണമാക്കിയനാൾതുടങ്ങി ഇന്നേവരെ നിലനില്ക്കുന്നു. ഇനിയും ലോകാവസാനംവരെ അതു ദീൎഘിക്കുന്നതുമാണു്. മാത്രമല്ല, ഭൂഗൎഭശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പലേ യുക്തികൾകൊണ്ടും ഭൂമിക്കു മനുഷ്യനേക്കാൾ ദീൎഘകാലത്തെ

പഴക്കം കല്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയുടെ ആറുദിവസങ്ങൾ നമ്മുടെ സാധാരണ ദിവസങ്ങൾപോലെയല്ല. പ്രത്യുത, ഓരോ ദീർഘിച്ച കാലഘട്ടങ്ങളാണെന്നു സമർത്ഥിക്കാനാണു് കൂടുതൽ ന്യായങ്ങളുള്ളതു്.

മേൽപ്രകാരം ആറുദിവസങ്ങൾ ദീർഘിച്ച കാലഘട്ടങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയെ എന്തുകൊണ്ടു ദിവസങ്ങളായി പരിഗണിച്ചുവെന്നു വീണ്ടും ഒരു പ്രശ്നം ശേഷിക്കുന്നു. ഇതിനു ചില സമാധാനങ്ങളുമുണ്ടു്. സൂര്യൻ നാലാം ദിവസമാണു് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും വെളിച്ചം ഒന്നാംദിവസം തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രകാശവും അന്ധകാരവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടുകമൂലം, അന്നുതന്നെ ദിവസചരായ ഏതാണ്ടു സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കൂടാതെ, സംഭവങ്ങളുടെ തുടർച്ച ദിവസവ്യത്യാസംകൊണ്ടാണു് നാം സാധാരണമായി നിർണ്ണയിക്കാറുള്ളതു്. അതു സൃഷ്ടിയുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയതിലും ചെയ്തിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിവിവരം മൂശയ്ക്കു് ആറുദിവസങ്ങളിലായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് ആ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ദിവസനിർണ്ണയം ചെയ്തതായും വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്.

---

21. പൊതുവിധിക്കുശേഷം ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും?

ഈ സംഗതി പൂർണ്ണമായി നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടു്. അതു് ഇങ്ങനെയാണു്: പൊതുവിധിക്കുമുമ്പായി ഭൂമിയിൽ അഗ്നിവർഷമുണ്ടാകും. അതിനാൽ ഭൂമി ശുദ്ധമാകയും തിളങ്ങുന്ന ഒരു ഗോളമായി ഭവിക്കയും ചെയ്യും. പൊതുവിധിയിൽ മനുഷ്യരെല്ലാം രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടശേഷം തിര

ഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ മോക്ഷത്തിലും, ദുഷ്ടന്മാർ നരകത്തിലും ആകുമെങ്കിലും, വേറെ ഒരു കൂട്ടർ മോക്ഷത്തിന്നും നരകത്തിന്നും അർഹരല്ലാതെ ബാക്കി വരുന്നുണ്ടു്. അവർ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാതെ മരിച്ച പൈതങ്ങളാണ്. കർമ്മപാപരഹിതരാകയാൽ അവർ നരകശിക്ഷയ്ക്കു് അധീനരല്ല. ജ്ഞാനസ്നാനവിഹീനരാകയാൽ അവർക്കു മോക്ഷപ്രവേശനവുമില്ല. തന്മൂലം അവർ ഇപ്പോൾ പഴയ പാതാളത്തിൽ ഇരിപ്പാണ്. പൊതുവിധിക്കുശേഷം തിളങ്ങുന്ന ഗോളമായി ഭവിക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ ദൈവം അവരെ ആക്കുമെന്നും, അവിടെ അവർ ഓടിക്കളിച്ചു് ഉല്ലസിക്കയും പ്രകൃതിക്കുചേർന്ന ഒരു ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുമെന്നുമാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഭൂമിയുടെ ഭാവി, പൊതുവിധിക്കുശേഷം ഈ വിധമായിരിക്കുമത്രേ.

മാലാഖാ.

22. ഉൽകൃഷ്ടസൃഷ്ടികളായ മാലാഖാമാർ ദൈവതിരുസന്നിധിയിൽ വർത്തിക്കുന്നവരും സ്വർഗ്ഗവാസികളും ആകകൊണ്ട് അവർ ഭൂമിക്കുമുമ്പു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരല്ലയൊ?

മാലാഖാമാരുടെ സ്വഭാവം ദൈവസ്വഭാവത്തിന്നു നേരെ കീഴ്പ്പെട്ടതും, ഭൌമികസ്വഭാവത്തിന്നു മേല്പെട്ടതും ആകയാൽ ഭൂമി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പ് അവർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അത് അങ്ങനെ ആകണമെന്നില്ല. ഭൂമി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പു മാലാഖാമാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അനുമാനിക്കാനാണ് അധികം അവകാശമുള്ളത്. ആദിയിങ്കൽ ദൈവം ആകാശത്തേയും ഭൂമിയേയും സൃഷ്ടിച്ചു: സൃഷ്ടി 1, 1. ആകാശം സൃഷ്ടിച്ച ഉടനെ അതിലെ നിവാസികളായ മാലാഖാമാരേയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങനെ പറയാതെ, ആദിയിങ്കൽ ആകാശത്തേയും ഭൂമിയേയും സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു പറവാൻ കാരണമില്ല. ആകയാൽ ആകാശത്തിന്നുശേഷം മറെറാന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പു ഭൂമി സംസൃഷ്ടമായെന്നു വരുന്നു.

മാലാഖാമാരുടേയും മനുഷ്യരുടേയും വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു വാസസ്ഥാനങ്ങളാണ് സ്വർഗ്ഗഭൂമികൾ. അതിൽ ആദ്യം ആകാശത്തിൽതന്നെ തദലങ്കാരമായി നിവസിക്കത്തക്ക മാലാഖാമാരെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. അതുകൊണ്ടു ഭൂമി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പെ അവർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു വരുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ ഒന്നിച്ചാണെന്നുവരാം.

എങ്കിലും സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിൽ ആകാശത്തട്ട്, വെള്ളം, കര എന്നിവ നിർമ്മിക്ക

പ്പെട്ടകയും അവസാനത്തെ മൂന്നു ദിവസങ്ങളിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസ്തുത മൂന്നു സ്ഥലങ്ങൾക്കും അലങ്കാരമായ വസ്തുക്കൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തതായി നാം അറിയുന്നതിനാൽ (19-ാം ചോ—നോക്കുക) ആദിയിങ്കൽ ഉണ്ടായ ആകാശവും ഭൂമിയും അങ്ങനെതന്നെ തുടർച്ചയായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ് അനുമാനിക്കേണ്ടതു്. ആകയാൽ ഭൂമി, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷമായിരിക്കണം ആകാശത്തിൻെറ അലങ്കാരമായ മാലാഖാമാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു്.

എന്നാൽ മനുഷ്യർക്കു മുമ്പായി മാലാഖാമാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്നതു നിർവിവാദമാണ്. കാരണം: അവർ മനുഷ്യോത്ഭവത്തിങ്കൽതന്നെ അവരുടെ കാവൽക്കാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടന്നവരാണ്. തന്മൂലം, അവർ മനുഷ്യർക്കു മുമ്പു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കൂടാതെ, ആദിമനുഷ്യൻ പ്രമാണലംഘനത്താൽ പിഴപെടുന്നതിന്നുണ്ടായ പ്രേരണം, പിഴപെട്ട മാലാഖായുടെ വഞ്ചനയാണ്. ആകയാൽ മാലാഖാമാർ, ഭൂമി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മുമ്പേ നിമ്മിതരാണെന്നു പറവാൻ വളരെ ന്യായമുണ്ട്. പിഴപെട്ട മാലാഖാമാരുടെ നാശം പരിഹരിക്കാനാണ് ദൈവം മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമുണ്ട്. ഇതും മാലാഖാമാർ മനുഷ്യർക്കു മുമ്പു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന അനുമാനത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്ന വേറൊരു ന്യായമാകുന്നു.

---

23. ദൈവം സവ്വവ്യാപിയാകകൊണ്ട് ഏതു സൃഷ്ടിയോടും സ്വന്തകാര്യം എളുപ്പത്തിൽ നേരിട്ട് അറിയിക്കാമെന്നിരിക്കെ, സ്വന്തദൂതന്മാരായ മാലാഖാമാർ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിൻെറ ആവശ്യമെന്തു?

ദൈവം സൎവ്വവ്യാപിയാകയാൽ സ്വന്തകാൎയ്യം അറിയിക്കുന്നതിന്നു ദൂതന്മാർ കൂടിയേ കഴിയൂവെന്നില്ല. സ്വന്തകാൎയ്യം നേരിട്ടറിയിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നവൎക്കു മാത്രമേ ദൂതന്മാർ ഉണ്ടാകാവൂവെന്നുണ്ടോ? അതില്ല. നാം തന്നേയും നേരിട്ട് അറിയിക്കാവുന്ന എത്ര സംഗതികൾ ദൂതന്മാർ വഴി അറിയിക്കുന്നുണ്ട്? കൂടാതെ, ദൂതസാന്നിദ്ധ്യം ദൌത്യം അയയ്ക്കുന്നവന്റെ മാഹാത്മ്യപ്രദൎശനത്തിന്നും അവലംബമാണല്ലോ. മാലാഖാമാർ ദൈവത്തിന്റെ ദൌത്യം വഹിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവർ അതു മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നതു്. ദൈവതിരുസന്നിധിയിൽ സദാപി അവർ കീൎത്തനങ്ങളും സ്തുതികളും ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയും, മനുഷ്യൎക്കു കാവലായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അകയാൽ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചതിൽ ദൈവത്തിന്നു പലേ ഉദ്ദേശങ്ങളുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

സൃഷ്ടികൎമ്മത്തിന്റെ പൂൎണ്ണതയ്ക്കു മാലാഖാമാർ ആവശ്യമായും കാണുന്നുണ്ട്, നിൎജ്ജീവവും സജീവവുമായ വസ്തുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം ഒരു അരൂപിയേയും ശരീരത്തേയും യോജിപ്പിച്ചാണ് മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കിയതു്. ആ ദൈവത്തിന്നു കേവലം അരൂപിമാത്രമായ ഒരു ജീവിയെ സൃഷ്ടിക്കാമെന്നുള്ളതു് മാലാഖാമാരെ സൃഷ്ടിച്ചതുമൂലമാണ് തെളിവായതു്. തന്മൂലം, സൃഷ്ടിപൂൎണ്ണതയെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൂടി ദൈവം ലാഖാമാരെ നിൎമ്മിച്ചതായി നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

മാലാഖാമാർ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരു സത്യമാകുന്നു. അവരെപ്പററി വേദപുസ്തകത്തിൽ പലേടത്തും പ്രസ്താവമുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖാ ആകാശത്തുനിന്നു് ആഗാറിനെ വിളിച്ചു: സൃഷ്ടി: 21, 17. അവർ സ്വൎഗ്ഗത്തിലെ മാലാഖാമാരേപ്പോലെ പുനരുത്ഥാനത്തിൽ വിവാഹം കഴിക്കയൊ, കഴിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുകയില്ല: മത്താ: 22, 30. അകയാൽ ദൈവദൂതന്മാരായി മാലാഖാമാർ ഉണ്ടെ

ന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ. അവരുടെ ആസ്തിക്യം ആവശ്യ വുമാണ്.

---

24. ചിറകുകളോടുകൂടി എന്നല്ല, മനുഷ്യരൂപ ത്തിൽകൂടി കാണപ്പെട്ടുന്ന മാലാഖാമാർ എങ്ങനെ കേവലാരൂപികളായിരിക്കും?

മാലാഖാമാർ കേവലം അരൂപികൾതന്നെ. സൃഷ്ടിക ൎമ്മത്തിലെ ഉപരിഷ്ഠമായ പൂൎണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ നി ൎമ്മിക്കപ്പെട്ട മാലാഖാമാർക്ക് അരൂപിത്വവും ശരീരവും ഉണ്ടെ ന്നുവന്നാൽ അവർ മനുഷ്യരിൽനിന്ന് കാൎയ്യമായവിധം വ്യ ത്യാസപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യനേക്കാൾ ഉയൎന്ന കേവലം അരൂ പിയായിട്ടത്രെ ദൈവം അവരെ സൃഷ്ടിപൂൎണ്ണതയ്ക്കായി നിൎമ്മി ച്ചതു്. ആകയാൽ അരൂപിമാത്രമായിരിക്കണം. അങ്ങനെ യാണെന്നു വേദപുസ്തകം പ്രസ്താവിക്കുന്നുമുണ്ട്. മനുഷ്യ നിൽനിന്ന് അശുദ്ധാരൂപി പുറത്തുപോകയിൽ: മത്താ: 12, 42: എന്നും ദൈവം തന്റെ ദൂതന്മാരെ അരൂപികളാക്കു ന്നു: എബ്രാ: 1, 7: എന്നുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ മാലാഖാമാർക്ക് ശരീരമില്ലെന്നല്ലയോ അനുശാസിക്കുന്നതു്. അതേ, അങ്ങനെ തന്നെ.

ശരീരമില്ലെങ്കിലും, അവർ ഒരു മനുഷ്യന്റെ രൂപ ത്തിൽ കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്, അങ്ങനെ കാണപ്പെടാത്തപക്ഷം നമുക്ക് അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മനസ്സിലാകയില്ലെന്നുള്ളതുകൊ ണ്ടാണ്. നമ്മുടെ ശാരീരികനേത്രങ്ങൾക്ക് അരൂപികൾ ദൃശ്യങ്ങളല്ല. തന്മൂലം അവർ ശരീരംധരിച്ചു ചില മനു ഷ്യർക്കു കാണപ്പെട്ടു. കൂടാതെ, അവർക്കുള്ളതായി കാണുന്ന ചിറകുകൾ അവരുടെ അരൂപിക്കടുത്ത ഗതിവേഗത്തെ സൂചി പ്പിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതേയുള്ളു. സാക്ഷാൽ ശാരീരികമായ ചിറകുകൾ അവയ്ക്കില്ല. ഇങ്ങനെ യഥാൎത്ഥത്തിൽ മാലാഖാ

മാർക്കു ശരീരമോ ചിറകുകളോ ഇല്ലെന്നും അവർ കേവലം അരൂപികളാണെന്നും നാം ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

---

25. ആകാശത്തിൽ അശുദ്ധിയൊന്നും പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നിരിക്കെ, അവിടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മാലാഖാമാർ പാപകർമ്മത്താൽ എങ്ങനെ അത് അശുദ്ധമാക്കി?

ദൈവം മാലാഖാമാരെ സൃഷ്ടിച്ച് ആകാശത്തിലാക്കി. ആ ആകാശം സ്വർഗ്ഗമായിരുന്നില്ല. സ്വർഗ്ഗം എന്നതു, ദൈവം തന്നെത്തന്നെ മററുള്ളവർക്ക് അഭിമുഖീകരിച്ച് അവരെ സർവ്വദാ ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഇടമാണ്: ഇങ്ങനത്തെ ദൃശ്യവത്തായ ഒരു അഭിമുഖദർശനത്തിൻെറ സ്ഥാനത്തു നന്മയിൽ നിലനിന്ന മാലാഖാമാരെ മാത്രമെ ദൈവം പ്രവേശിപ്പിച്ചുള്ളു. നന്മയിൽ നിലനിൽക്കാതെ അഹങ്കാരത്താൽ പാപം ചെയ്തവരായ ഒരുകൂട്ടം മാലാഖാമാരെ ദൈവം ഉടനെ ശിക്ഷിച്ചു നരകത്തിലാക്കി. അവർ പിശാചുക്കൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുകയും അഹങ്കരിച്ചതായ കുററംനിമിത്തം അവർ ശാരീരികാനിക്ക് ഇരയാക്കി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവർ പിഴപെടുന്നതിനു മുമ്പാകട്ടേ, പിഴച്ചപ്പോഴാകട്ടേ സ്വർഗ്ഗത്തിലായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം അവരുടെ പാപത്താൽ സ്വർഗ്ഗം അശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. ഇനി ഏതൊരു കാരണത്താലും അത് അശുദ്ധമാക്കപ്പെടുകയുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പാപത്താൽ അശുദ്ധനായ ഒരുവനും ദൈവത്തിൻെറ അഭിമുഖദർശനത്തിന്നു അർഹനാക്കി ഉയർത്തപ്പെടുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്: St. Thomas 1. 61. 4.

---

26. മാലാഖാമാരെ കാവൽക്കാരായി നിയമി

ച്ച മനുഷ്യരെ സമാദരിക്കുന്ന ദൈവം പിശാചിന്റെ പരീക്ഷണത്താലും ആവേശത്താലും അവരെ അലട്ടുവാൻ അനുവദിക്കുമോ?

മനുഷ്യർക്കു കാവൽമാലാഖാമാരെ ദൈവം നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടു. നിന്റെ സകല വഴികളിലും നിന്നെ കാക്കേണ്ടതിന്നു നിന്നെക്കുറിച്ചു ദൈവം തന്റെ മാലാഖാമാരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു: സങ്കീ: 90, 11: എന്നും, പൈതങ്ങളുടെ മാലാഖാമാർ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ എന്റെ പിതാവിന്റെ മുഖത്തെ സദാപി കാണുന്നു: മത്താ: 18, 10; എന്നും, പത്രോസിന്റെ കാവൽമാലാഖായെപ്പററി, ഇതു് ആയാളുടെ മാലാഖായാകുന്നു: നട: 12, 15; എന്നുമുള്ള വേദപുസ്തകവാക്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു മാലാഖാമാർ മനുഷ്യർക്കു കാവൽക്കാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെയാണല്ലോ. ഈ മാലാഖാമാർ അവരുടെ സൂക്ഷത്തിന്ന് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടവരുടെ അപേക്ഷകളേയും സൽകൃത്യങ്ങളേയും നല്ല അഗ്രഹങ്ങളേയും ദൈവതിരുസന്നിധിയിൽ സമൎപ്പിക്കുന്നു. തിന്മ അകററി നന്മചെയ്യുന്നതിന്നു പലേവിധത്തിൽ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. വിപത്തുകളെ തടുക്കുകയും പ്രലോഭനങ്ങളെ അകററുകയും വേറെയും പലേമട്ടിൽ സഹായം ചെയ്യുകയുംചെയ്യുന്നു. കാവൽമാലാഖാമാർ ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്യുന്നതു ദൈവം നമ്മെ നല്ലപോലെ സമാദരിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്.

എന്നാൽ പിശാചു മനുഷ്യനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിന്നും, ചിലപ്പോൾ അവൻ മനുഷ്യനിൽ ആവേശിക്കുന്നതിന്നും ദൈവം അനുവദിക്കായ്കയില്ല. വി: പത്രോസുതന്നെയും അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്: നിങ്ങളുടെ പ്രതിയോഗിയായ പിശാച്, അലറുന്ന സിംഹംപോലെ ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്ന് അന്വേഷിച്ചു ചുററിനടക്കുകയാൽ നിങ്ങൾ ഉണൎന്നിരി

ല്പിൻ എന്നത്രെ: 1. പത്രോ: 5. 8. ചിലപ്പോൾ പിശാചു മനുഷ്യരിൽ ആവേശിക്കാറുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പിശാചിനാൽ ആവിഷ്ടരായ വളരെപ്പേരെ കൎത്താവു സൌഖ്യമാക്കുകയും, അനേകം പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: മൎക്കൊ: 1, 34. ആകയാൽ പിശാചിൻെറ പരീക്ഷയും, ചിലപ്പോൾ തൽബാധയും ഉണ്ടാകാവുന്നതായി സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല.

ഒരുത്തനിൽ രോഗംനിമിത്തമല്ല, പിശാചുബാധയാൽതന്നെയാണു് പ്രകൃതിമാററം കാണുന്നതെന്നു വിധിപ്പാൻ മതിയായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. പിശാചിനാൽ ബാധിതനായവൻ അതിൻെറ എല്ലാ ലക്ഷ്യങ്ങളും അല്ലെങ്കിലും ചിലതെല്ലാം കാണിക്കാതിരിക്കയില്ല. തന്മൂലം, അതു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നന്നാണു്. മുൻ പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അന്യഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കുക, വായിക്കുക, എഴുതുക, പാടുക, അഗാധവിഷയങ്ങളെപ്പററി ശാസ്ത്രോക്തരീത്യാ സമാധാനം പറയുക, രഹസ്യങ്ങൾ താനേ അറിഞ്ഞു വെളിപ്പെടുത്തുക, വിദേശത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതു് ഉടനെ അറിയുക, ബാധയുടെ സമയം സംഭവിക്കുന്നവയെപ്പററി ബാധയ്ക്കുശേഷം കേവലം അജ്ഞനായിരിക്കുക, ദൈവത്തിൻേറയും ഈശോ മറിയം പുണ്യവാന്മാർ എന്നിവരുടേയും നാമോച്ചാരണത്തിൽ വൈമനസ്യം പ്രദൎശിപ്പിക്കുക, പരിശുദ്ധവസ്തുക്കളേയും തിരുസഭയേയും സുവിശേഷങ്ങളേയും വെറുക്കുക എന്നിവ പിശാചുബാധയുടെ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു ദൈവം മനുഷ്യനെ അനുവദിക്കുന്നതു് അവൻെറ പുണ്യപൂൎണ്ണതയ്ക്കു വേണ്ടിയാണു്. ദൈവം നൽകുന്ന മതിയായ സഹായത്തോടും കാവൽ മാലാഖായുടെ താങ്ങോടുംകൂടി പൈശാചിക പരീക്ഷയോടു മനുഷ്യൻ ധീരധീരം പോരാടി നന്മയിൽ നിലനി

ൽക്കുന്നവനെ സവ്വശക്തൻ നൂറിരട്ടി സമ്മാനിക്കാൻ നിശ്ച യിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിശാചു ശക്തിപൂവ്വം പരീക്ഷിച്ച് ഉപദ്ര വിച്ചിട്ടും പൂവ്വികനായ ഇയ്യോബു നന്മയിൽ നിലനിന്നതി നാൽ ആയാൾക്ക് ഇഹലോകത്തിൽതന്നെയും എത്ര കൂടുതൽ ഭാഗ്യമാണ് സിദ്ധിച്ചതു്! ആകയാൽ പൈശാചിക പരീ ക്ഷ സ്വയമേവ നമുക്ക് ഉപദ്രവകരമല്ലെന്നു സിദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ യോഗ്യത വദ്ധിപ്പിക്കാൻ അതു നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഒരു അവസരമത്രെ.

പിശാചു് ഒരുവനിൽ ആവേശിക്കയാണെങ്കിൽ അതു ബാധിതൻെറ പാപം നിമിത്തമാണെന്നു തീത്തുപറഞ്ഞുകൂ ടാ. അവൻെറ പാപമോ, അഥവാ അവനെ സംബന്ധിക്കു ന്ന വേറൊരുത്തൻെറ പാപമോ, അന്യഥാ ദൈവത്തിൻെറ മറേറതെങ്കിലും ഉദ്ദേശമോ ബാധയ്ക്കു കാരണമാകാം. ദൈ വത്തിൻെറ ഉദ്ദേശങ്ങളാകാവുന്നതു പലതുണ്ട്. ബാധി തൻെറ നന്മ, നവീകരണം, പുണ്യയോഗ്യത എന്നിവ. അ ഥവാ ദുഷ്ടാത്മപിയുടെ അസ്തിക്യപ്രത്യക്ഷീകരണം, അല്ലെ ങ്കിൽ പരിശുദ്ധ വസ്തുക്കളുടേയും ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയുടേയും തി രുസഭയുടേയും അധികാര ശക്തിപ്രകടനം എന്നിങ്ങനെ പ ലതും ദൈവം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഫലങ്ങളാകാം. എന്നാൽ ബാധവഴിയായി പിശാചു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു ദൈവദ്വേഷവും മനുഷ്യാത്മാവിൻെറ നാശംവുമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയെല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ മാലാഖമാരെ കാവൽക്കാരായി നിശ്ചയിച്ച മനുഷ്യരെ ആദരിക്കുന്ന ദൈ വം, പിശാചിൻെറ പരീക്ഷയും, ചിലപ്പോൾ ബാധയും അ നുവദിക്കുന്നതു മനുഷ്യൻെറ ഉത്തരോത്തരമായ യോഗ്യത യ്ക്കും പൂണ്ണതയ്ക്കുമാണെന്നു നാം അനുമാനിക്കണം. ആക യാൽ ഈ സംഗതിയിലും അവിടത്തെ തിരുമനസ്സു നമുക്കു ന ന്മ സംഭവിക്കണമെന്നു മാത്രമാകുന്നു.

മനുഷ്യൻ.

27. ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഠം അവൻെറ വീഴ്ചയെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടതല്ലയോ? ആ സ്ഥിതിക്ക് അവനെ സൃഷ്ടിക്കയും അവനുവേണ്ടി മരിക്കാൻ ദൈവം നിർബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുതെന്തിന്?

ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചശേഷം അവനു് എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു് അവിടന്നു മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അവൻ അധഃപതിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ നിർണ്ണയിച്ചതിലുള്ള ഉദ്ദേശ്യം നിലനിന്നു. അതുമൂലം ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിച്ചു. മനുഷ്യനു് അധഃപതനം ഉണ്ടാകുമെന്നുകണ്ടു ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ അവിടത്തെ സ്വതന്ത്രപ്രവൃത്തി മനുഷ്യനിൽ ആശ്രയിച്ചതായി അനുമാനിക്കപ്പെടണം. ആ ആശ്രയമാകട്ടെ ദൈവപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കു കേവലം അനുയോജ്യമല്ല.

എന്നാൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകകാരണം ദൈവം അവനുവേണ്ടി മരിക്കാൻ നിബ്ബന്ധപ്പെട്ടുവോ? ഇല്ല. മനുഷ്യരക്ഷാർത്ഥം അവിടന്നു് ഒരു സൌജന്യദാനം നൽകുവാൻ കരുതി മരണം കയ്യേററതേയുള്ളു. മനുഷ്യന്നു് ഈ ദാനം സിദ്ധിക്കുവാൻ ന്യായമായ യാതൊരവകാശവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

---

28. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയെപ്പററി വേദപുസ്തകം പറയുന്നതു പ്രത്യക്ഷരം നാം വിശ്വസിക്കണമോ? പ്രത്യുത, പരിണാമത്താൽ ഉയർച്ച പ്രാപിച്ച മൃഗജീവിയിൽ മനുഷ്യാത്മാവിനെ ദൈവം നിശ്വസിച്ചതായി കരുതിക്കൂടയോ?

സൃഷ്ടികർമ്മത്തെപ്പററി വേദപുസ്തകം വിവരിക്കുന്നതു് ഒരു സാധാരണ രീതിയിലാണെന്നല്ലാതെ ശാസ്ത്രീയമായ വിധത്തിലാണെന്നു നാം വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. ശാസ്ത്രീയരീത്യാ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അന്നും ഇന്നും വളരെപ്പേർക്കും അതു മനസ്സിലാകയില്ലായിരുന്നു. ദൈവം തുടർച്ചയായി ഓരോന്നിനേയും ഒന്നുകിൽ ശൂന്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ മുൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മറെറാന്നിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു. തന്മൂലം എല്ലാററിൻേറയും സ്രഷ്ടാവു ദൈവമാണു് എന്നു സ്ഥാപിക്കുകയത്രെ വേദപുസ്തകത്തിൻെറ പരമോദ്ദേശം. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൻെറ പ്രകൃതവും വിധവും അതിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ആകയാൽ ആരംഭത്തിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നുള്ള വാക്യത്താൽ, ഇവ രണ്ടും ഇന്നു കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതായി മനസ്സിലാക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. പരിണാമ നിർബ്ബന്ധത്താൽ അതിനു് ഏതാനും കാലദൈർഘ്യം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകാൻ പാടില്ലെന്നില്ലെന്നു വി: അഗുസ്തീനോസും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ, സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൻെറ തുടർച്ചയ്ക്കായി മനുഷ്യരുൾപ്പടെ എല്ലാ മൃഗങ്ങൾക്കും സസ്യങ്ങൾക്കും ദൈവം ഉല്പാദനശക്തി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും നാം അറിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ആകയാൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ കളിമണ്ണിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ചുവെന്ന വേദപുസ്തകവാക്യം, കളിമണ്ണിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാകാമെന്ന തുടർച്ചയായ പരിണാമത്തെ എതിർക്കുന്നില്ല: Sharppe. 11. 58. മനുഷ്യശരീരം പരിണാമഫലമായി ഒരു പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിയശേഷം അതിൽ ഒരു മാനുഷിക ജീവാത്മാവിനെ ദൈവം നിശ്വസിച്ചുവെന്നാകാനും പാടുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ പരിണാമവാദം എത്ര പൂർണ്ണമായി തെളിഞ്ഞാലും മനുഷ്യനിൽ ശാരീരികവും അശാരീരികവുമായി രണ്ടു് അം

ശങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഇവയിൽ ആശാരീരികമായ മനുഷ്യാത്മാവു പരിണാമഫലമല്ലെന്നും നാം സമ്മതിക്കാതെ നിവ്വാഹമില്ല. മനുഷ്യശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിവിധ പരിണാമത്തിന്നു ശേഷമാണ് ആധുനികാവസ്ഥ വന്നതെന്നു വന്നാൽ തന്നെയും അതു വേദപുസ്തകത്തിന്ന് എതിരാകയില്ല. ഒരിക്കൽ സൂൎയ്യൻ ചുററുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിട്ടും ഇന്നു ഭൂമി ചുററുന്നുവെന്ന തത്വം വെളിപ്പെട്ടതിനാൽ യോസുവായുടെ കല്പനാവിഷയത്തിൽ വേദപുസ്തകം ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ മനുഷ്യസൃഷ്ടിസംബന്ധിച്ചും ഒരു വിശ്വാസമാററത്തിന്ന് ആവശ്യമില്ല. മറിച്ച്, പൂൎവ്വജ്ഞാനത്തിന്ന് ഒരു വികാസമുണ്ടായതായി മാത്രമേ ആധുനിക ചിന്തകൾകൊണ്ട് അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളു.

ഏതായാലും ഇന്നുവരെ മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പരിണാമതത്വം എല്ലാവിധേനയും സ്വീകാൎയ്യമായി തെളിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതു തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന്നു വേദപുസ്തകം പ്രതിബന്ധവുമല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യാത്മാവ് ഒരു അരൂപിയാകയാൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ച പരിണാമതത്വം ബാധകമാകയില്ലെന്ന് ഇപ്പോൾതന്നെ നിശ്ചയമായി പറയാവുന്നതാണ്.

---

29. മനുഷ്യനിലുള്ള ദൈവഛായ പ്രധാനമായി തദാത്മാവിലാണെന്നു വേദം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിലും ഏതാണ്ടൊരു ദൈവഛായ ഉണ്ടെന്നല്ലയോ നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു്?

ദൈവത്തിന്റെ ഏതാണ്ടൊരു ഛായ എല്ലാസൃഷ്ടികളിലുമുണ്ട്. തന്മൂലം അതു മനുഷ്യശരീരത്തിലും ഉള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ ഈ യുക്തികൊണ്ടു ദൈവത്തിന്നു ശരീരമുള്ളതായി

അനുമാനിച്ചുകൂടാ. കാരണം, ദൈവത്തിന്റെ നിസ്സീമമായ പരിപൂൎണ്ണതകളിൽ ചിലതു തുലോം തുച്ഛമായ അളവിലെങ്കിലും മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കാണുന്നുവെന്നുള്ള ന്യായം മാത്രമാണ് അതിന്നു ദൈവഛായയുണ്ടെന്നു പറവാൻ ആധാരം. ദൈവത്തിന്നു പൂൎണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യാസ്തിക്യമുള്ളപ്പോൾ എല്ലാസൃഷ്ടികൾക്കും തദാശ്രയേണതന്നെ ഒരു പൂൎണ്ണാസ്തിക്യം അർഹിക്കുന്നു. സൃഷ്ടികളെല്ലാം അനാദികാലം തുടങ്ങി ദൈവബോധത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിലുള്ളതെല്ലാം വ്യതിരിക്തമാകാതെ ദൈവംതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നും നാം സമ്മതിക്കുന്നു. തന്മൂലം സൃഷ്ടികൾക്കു പൊതുവെ ഈ വിധത്തിലും ഒരു ദൈവഛായയ്ക്കു് അവകാശമുണ്ടായി.

ദൈവത്തിൽ പുരുഷത്രിതയമെന്നപോലെ സൃഷ്ടികൾക്ക് അളവ് എണ്ണം തൂക്കം: ബോധ: 11, 21: എന്നിങ്ങനെ ത്രിവിധഗുണങ്ങളുള്ളതും അവയിൽ ദൈവഛായയുണ്ടെന്ന് അനുമിക്കാൻ മറ്റൊരു നല്ല ന്യായമാണ്. എങ്കിലും ദൈവഛായ പ്രധാനമായി മനുഷ്യാത്മാവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി പറയുന്നതിന്റെ കാരണം, അതു ദൈവത്തെപ്പോലെ ഒരു അരൂപിയാണെന്നുള്ളതും, ദൈവത്തിലുള്ളതുപോലെ ഓൎമ്മ, ബുദ്ധി, ചിത്തം എന്നീ ത്രിവിധശക്തികൾ അതിലും ചില പരിമിതികളോടുകൂടി കാണപ്പെടുന്നതുമാകുന്നു.

---

30. പാപത്തിന്റെ കൂലി മരണം: റോമ: 6, 23- നിത്യജീവൻ ലഭിക്കാൻ ഞാൻ എന്തുചെയ്യണം? എന്നീ വേദപുസ്തകവാക്യങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ പാക്ഷികാൎത്ഥമായ (Conditional) അനശ്വരത്വത്തെമാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവ സത്യമായ നിൎവ്വചന

ങ്ങൾ തന്നെയോ?

പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങൾ സത്യവത്താണ്. ആ വാക്യങ്ങൾ ആത്മാവിൻെറ സ്വീയമായ അനശ്വരത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവയോ, സൽപ്രവൃത്തിയാൽ മാത്രമേ ആത്മാവ് അനശ്വരമാവൂവെന്ന് കാണിക്കുന്നവയോ അല്ല. മോക്ഷത്തിലോ നരകത്തിലോ മനുഷ്യൻ എന്നും ജീവിക്കുമെന്നാണ് വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മോക്ഷത്തിലെ നിത്യജീവിതത്തെ വേദപുസ്തകം നിത്യജീവനെന്നും, നരകത്തിലെ നിത്യജീവിതത്തെ നിത്യമരണമെന്നും പറയാറുണ്ട്. അകയാൽ പാപത്തിൻെറ കൂലി നിത്യമരണമെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നരകത്തിലെ അവസാനിക്കാത്ത ശിക്ഷയെ മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പാപികൾക്ക്, അഗ്നിയും ഗന്ധകവും എരിയുന്ന തടാകത്തിലായിരിക്കും ഓഹരി. ഇതു രണ്ടാമത്തെ മരണമാകുന്നുവെന്നു വെളിവാട്ട്: 21, 8- ൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ മരണത്തിന്നു സംഗതിവരാതെ ഒരുത്തൻ മോക്ഷത്തിൽ നിത്യഭാഗ്യം പ്രാപിക്കേണമെങ്കിൽ അവൻ സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യണം. ഇങ്ങനെ പ്രാപിക്കുന്ന നിത്യമോക്ഷഭാഗ്യത്തേയാണ് നിത്യ ജീവനെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അകയാൽ പ്രകൃത്യാ നിത്യമായി ജീവിക്കുമെന്ന മനുഷ്യാത്മാവു പാപം നിമിത്തം എന്നും നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നും, അതല്ലെങ്കിൽ പുണ്യകൃത്യങ്ങൾ നിമിത്തം എന്നും മോക്ഷത്തിൽ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുമെന്നും മാത്രമേ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളു.

---

31. ദൈവചിത്തം അഭേദ്യമായിരിക്കകൊണ്ടു സൃഷ്ടികളുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നിർബന്ധപൂർവ്വം സംഭവിക്കുന്നവയല്ലയോ? അപ്പോൾ നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമു

ണ്ടെന്ന അഭിപ്രായവും നിഷേധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു സിദ്ധമാകുന്നില്ലേ?

ദൈവം രക്ഷിപ്പാൻ തിരുമനസ്സാകുന്നവനല്ലാതെ രക്ഷപെടുന്നില്ല: വി: അഗുസ്തീനോസ്. തടയപ്പെടുവാൻ വഹിയാത്ത കാരണം നിബന്ധമായി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കും. ദൈവമാകട്ടെ തടയപ്പെടാവുന്ന കാരണമല്ല. ആകയാൽ ദൈവം കരുതുന്നതു നിശ്ചിതമായിത്തന്നെ സംഭവിക്കണം. അതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടികളുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നിബന്ധിതങ്ങളാണ് എന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ അനുമാനം ശരിയല്ല. നന്മ സംഭവിക്കുവാൻ ദൈവം തിരുവുള്ളമായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു നന്മയാണ്. ആ നന്മയെ ഹനിക്കാവുന്ന തരത്തിൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തികൾക്ക് ഒരു നിബന്ധം ദൈവം വച്ചിട്ടുണ്ടാകാൻ തരമില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു, ദൈവചിത്തം അഭേദ്യമെങ്കിലും എല്ലാ സൃഷ്ടികളുടേയും പ്രവൃത്തികൾ നിബന്ധവശാൽ സംഭവിക്കണമെന്നു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നുണ്ട്. ചില സൃഷ്ടികൾ നിബന്ധത്താൽതന്നെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. മറ്റുചിലതു സ്വാതന്ത്ര്യമായും പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ഏതു തരം പ്രവൎത്തിക്കു നിബന്ധകാരണം ദൈവം വച്ചിട്ടുണ്ടോ ആ പ്രവൃത്തി നിബന്ധമായും, ഏതു പ്രവൎത്തിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യകാരണം വച്ചിരിക്കുന്നുവൊ ആ പ്രവൃത്തി സ്വാതന്ത്ര്യമായും സംഭവിക്കുന്നു. ആകയാൽ ദൈവത്തിൻെറ തിരുവുള്ളം ഒന്നുപോലെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളുടേയും പ്രവൃത്തികളിൽ ഏകമായ നിബന്ധം വച്ചിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. തന്മൂലം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അവിടന്ന് ഒരു ഭംഗവും വരുത്തിയിട്ടില്ല.

ദൈവം രക്ഷിപ്പാൻ തിരുമനസ്സാകുന്നവനല്ലാതെ രക്ഷപെടുകയില്ലെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ഈ തിരുമനസ്സു മനുഷ്യൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽ പക്ഷാൎത്ഥമായ (Condi-

tional) ഒന്നല്ലാതെ, പ്രവൃത്തിനോക്കാത്ത ദൃഢനിശ്ചയമല്ല. ആകയാൽ ദൈവചിത്തം മനുഷ്യന്റെ രക്ഷക്കു പ്രതിബന്ധമല്ലെന്നും നാം ഗ്രഹിക്കണം. കൂടാതെ ദൈവം തടയപ്പെടുവാൻ വഹിയാത്ത കാരണമാകയാൽ ഏതു സൃഷ്ടിയെക്കൊണ്ടും അതതിനൊത്ത സ്ഥിതിയിൽ പ്രവൃത്തിപ്പിക്കുമെന്നേയുള്ളു. അതിനാൽ സ്വതന്ത്രസൃഷ്ടി സ്വതന്ത്രമായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്ന് ദൈവചിത്തം വിഘാതമല്ല.

---

32. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ച ദൈവം ആദത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ സൃഷ്ടിച്ച ആറാംദിവസത്തിൽതന്നെ മറെറല്ലാമനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളേയും സൃഷ്ടിച്ചുവച്ചില്ലയോ?

ദൈവം സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽനിന്ന് ഏഴാംദിവസം എങ്ങനെ വിരമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു 14-ാം ചോദ്യത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുതിയ സൃഷ്ടികർമ്മം ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നേയുള്ളു. മനുഷ്യാത്മാക്കളെ അവിടന്ന് ഇപ്പോഴും സൃഷ്ടിച്ചു വരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആത്മാവു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു അരൂപിയാണ്. ഒരു ശരീരം പാകപ്പെടുന്നതുവരെയും അതു മററു രൂപങ്ങളിൽ തുടർച്ചയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഒന്നിനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഏതു് അംശവും രൂപപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന വസ്തുവിനോടു് സംഘടിച്ചു മാത്രമാണ് ഇരിക്കുക. ആകയാൽ ശരീരം പാകപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രം രൂപവൽകൃതനായ ആത്മാവു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. എല്ലാമനുഷ്യരുടേയും ശരീരമാകട്ടേ ആറാംദിവസത്തിൽ പാകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തന്മൂലം അന്നു മനുഷ്യാത്മാക്കൾ എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, അന്നു ശരീരമില്ലായ്കകൊണ്ട് അവ പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ ആയിരുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ ആറുദിവസം ഉൾപ്പടെ താൻ സൃഷ്ടിച്ചവയെ ദൈ-

വം ദശിച്ചപ്പോൾ ഒന്നും അപൂൎണ്ണമായിക്കണ്ടില്ല. അകയാൽ അവിടന്നു മനുഷ്യാത്മാക്കളെയെല്ലാം ആറാംദിവസംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതായി വിചാരിച്ചുകൂടാ.

രൂപവൽകൃതമായ ആത്മാവു ശരീരം പാകപ്പെട്ടപ്പോഴേ സൃഷ്ടമാകാൻ നിവൃത്തിയുള്ളുവെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ മരണശേഷം ആ ആത്മാവു തനിച്ചു നിൽക്കുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നൊരു ചോദ്യം ശേഷിച്ചേക്കാം. ഇതിന്നും സമാധാനം ഇല്ലായ്കയില്ല. രൂപീകൃതമായ മനുഷ്യാത്മാവു് ഒരു അരൂപിയാണ്. അരൂപിക്കു തനതായ ഒരു അസ്തിക്യവുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ നിജാസ്തിക്യമുള്ള അരൂപി അതിന്റെ പൂൎണ്ണതയോടുകൂടി ഒരു ശരീരത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു എങ്കിലും, ആ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു പിന്നീട്ടു് അതിന്നു വ്യതിചലിക്കാൻ കഴിയായ്കയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാമനുഷ്യരും ഒരുവൻമൂലം പിഴപെട്ടതുകൊണ്ടാണ് മരിക്കേണ്ടിവന്നതു്. ആകയാൽ മനുഷ്യൻ മരിച്ചശേഷം ആത്മാവു് ഒരു അപൂൎണ്ണാവസ്ഥയിൽ പൊതുവിധിവരെ ഇരിക്കേണ്ടി വരുന്നതു പാപഫലമായ ഒരു ശിക്ഷയാകുന്നു. ആത്മാവിന്നു സ്വന്താസ്തിക്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് ഈ അപൂൎണ്ണമായ നില അപ്രാപ്യമെന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഏതുന്യായംനോക്കിയാലും, മനുഷ്യശരീരമാകാവുന്ന വസ്തുക്കളുടെ സംയോജന എപ്പോൾ ഉദരത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ മാത്രം മനുഷ്യാത്മാവു സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ആറാംദിവസം സൃഷ്ടിച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല—ഇവ നിശ്ചിത തത്വങ്ങളാണ്.

---

33. മനുഷ്യൻ പാപംചെയ്യുന്നതിന്നുമുമ്പു് അമൃത്യനായിരുന്നെങ്കിൽ ജീവന്റെ വൃക്ഷംകൊണ്ടു് എന്തുപ്രയോജനമാണുണ്ടായിരുന്നതു്?

'പാപംവഴി മരണം ഈ ലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു: റോമ: 5, 12. തന്മൂലം പാപത്തിന്നുമുമ്പു മനുഷ്യൻ മരണമി

ല്ലാത്തവനായിരുന്നുവെന്നു നിശ്ചയമത്രെ. എങ്കിലും ആ മരണമില്ലായ്മയിൽ മനുഷ്യൻ സ്വന്ത സഹകരണത്താൽ നിലനില്ക്കണം. അതിന്നു ആവശ്യമായ സഹകരണങ്ങളിൽ ഒന്നു അവൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടിയിരുന്നുവെന്നതാണ്. ഇതുനാൽ തോട്ടത്തിലുള്ള എല്ലാവൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നും നിനക്ക് ഇഷ്ടംപോലെ ഭക്ഷിക്കാം: സൃഷ്ടി: 2, 16: എന്നു ദൈവം ആദത്തെ അനുവദിച്ചു. അവനിലുള്ള ആർദ്രഭാവത്തെ അഗ്നിസദാപി ശോഷിപ്പിച്ചിരുന്നതു പരിഹരിക്കാനാണ് അവൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. വാൎദ്ധക്യം സ്വയമേവ അവനെ ക്ഷയിപ്പിക്കും. ഈ ക്ഷയം പരിഹരിക്കാൻ മനുഷ്യൻ ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും ഫലം ഭക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. ആകയാൽ ജീവന്റെ വൃക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നതു വാൎദ്ധക്യ സഹജമായ ക്ഷയം പരിഹരിച്ചു മരണമില്ലായ്മയിൽ മനുഷ്യനെ സൂക്ഷിപ്പാനാണെന്നു വി: തോമാസ് അകിനാസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആദം പാപംചെയ്തതിന്നുശേഷം വന്നുചേൎന്ന അരിഷ്ടതകളോടുകൂടി എന്നും ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു കഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ദൈവം അവനെ പറുദീസായിൽനിന്നും പുറത്താക്കി ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽ നിന്നും ഫലം അനുഭവിപ്പിക്കാതിരുന്നതു്: സൃഷ്ടി: 3, 22.

---

34. ആദിമാതാപിതാക്കളെ വഞ്ചിക്കുവാൻ പിശാചു സൎപ്പരൂപത്തിൽ കാണപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

ഉത്ഭവപാപത്താൽ ദൂഷിതരായ മനുഷ്യരെ ഇന്നു പലവിധത്തിൽ പരീക്ഷിക്കുവാൻ പിശാചിന്നു കഴിയും. എന്നാൽ പാപത്തിന്നുമുമ്പ് അങ്ങനെയല്ല. അന്നു അവരെ ഉൾപ്രേരണയാൽ പാപത്തിന്നു വശീകരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യ

മായില്ല. തന്മൂലം പുറമേനിന്നുള്ള ഉപദേശംകൊണ്ടും വ ശീകരണം മൂലവും ഉദ്ദേശം സഫലമാക്കുന്നതിന്നു പിശാചു ശ്രമിച്ചു. ഇതിന്നായി അവൻ പ്രകൃത്യാ ചതിപ്രയോഗം ചെയ്യുന്ന സർപ്പത്തിൻെറ വേഷം ധരിക്കയും മുടക്കപ്പെട്ട ഫ ലത്തിൻെറ മനോഹരതയും ഗുണവും വിവരിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്തുവെന്നേയുള്ളു. സംഖ്യ: 22, 28- ൽ ബാലാമിൻെറ കഴു ത, മാലാഖാനിമിത്തം സംസാരിച്ചതുപോലെ, പറുദീസാ യിൽ പിശാചുമൂലം സർപ്പം സംസാരിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങ നെ ചതിയനായ പിശാചിൻെറ ഉദ്ദേശം ചതിയനായ സ ർപ്പം മൂലം നിറവേറി.

---

35. മുടക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഏതുദിവ സമെങ്കിലും ഭക്ഷിച്ചാൽ നി നിശ്ചയമായും മരിക്കുമെ ന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിരിക്കെ, അതു ഭക്ഷിച്ചശേഷം ഉട നെ ആദവും ഹവ്വയും എന്തുകൊണ്ടു മരിച്ചില്ല?

നിശ്ചയമായി മരിക്കുമെന്നല്ലാതെ, ഫലം ഭക്ഷിക്കുന്ന ദിവസംതന്നെ മരിക്കുമെന്നു ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഫലം ഭക്ഷിച്ചമാത്രയിൽ മരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു നി ബന്ധം അവരിൽ വന്നുകൂടി. അപ്പോൾതന്നെ മരണബീ ജം അവരുടെ നാഡികളിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരെ മരണ ത്തിന്നു സമീപിപ്പിക്കുവാനും ആരംഭിച്ചു. കൂടാതെ, ദൈവപ്ര സാദമെന്ന ആത്മജീവൻ ഉടനെ അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട് അവ രുടെ ആത്മാവ് ആദ്ധ്യാത്മികമരണം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.

---

36. ആദം പിഴയ്ക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ പ്രകൃത്യനുസൃ തമായ സന്താനോല്പാദനം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ?

ദൈവം ആദത്തേയും ഹവ്വയേയും സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാ

സങ്ങളോടുകൂടി (പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി) സൃഷ്ടിച്ചു: സൃഷ്ടി: 1, 27. പിന്നെ ദൈവം അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു നിങ്ങൾ വദ്ധിച്ചു പെരുകുവിൻ: സൃഷ്ടി: 1, 28: എന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം ആദം പിഴയ്ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായിരുന്നു. തന്മൂലം, ആദം പിഴയ്ക്കാത്ത പക്ഷവും ദൈവോദ്ദേശം നിറവേറുമാറു പ്രകൃത്യാനുസാരംതന്നെ സന്താനോല്പാദനം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. St. Thomas 1. 98. 1.

---

37. മനുഷ്യരിൽ വൎണ്ണവ്യത്യാസവും രൂപഭേദവും മററും കാണുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവം ആദത്തേയും ഹവ്വയേയും മാത്രമല്ല, വേറേയും പല മനുഷ്യരെ അന്നു സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടയോ?

മനുഷ്യരുടെ വൎണ്ണവ്യത്യാസവും രൂപഭേദവും ഭാഷയുടെ നാനാത്വവും എന്നല്ല, ചില രാജ്യങ്ങൾ നവമായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിൽ പൂൎവ്വനിവാസികളായ മനുഷ്യരെ കണ്ടതും മനുഷ്യോത്ഭവം പലവഴിക്കുണ്ടായതായി ഗണിക്കുവാൻ ചിലൎക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ വൎണ്ണവ്യത്യാസവും രൂപഭേദവും ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലെ ശീതോഷ്ണഭേദങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിക്കുന്നതും, അനുഭവത്താൽ നമുക്കു് അറിയാവുന്നതുമാണു്. ഭാഷയുടെ നാനാത്വവും മനുഷ്യന്റെ വിവിധോല്പത്തിയെ തെളിയിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു്, എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും പൊതുവായ മൂലം ഉള്ളതായി ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത നാനാത്വത്തിൽതന്നെയും മനുഷ്യന്റെ ഉത്ഭവൈക്യമാണു് വിശദമാവുന്നതു്. കൂടാതെ, പൂൎവ്വമനുഷ്യരുടെ ദീൎഘായുസ്സുനിമിത്തം സന്താനവദ്ധന നിമിഷപ്രാപ്യമാവുകയും, മനുഷ്യർ ലോക

ത്തിലെങ്ങും വേഗേന കുടിയേറിപ്പാർക്കുകയും ചെയ്യാൻ സംഗതിയായിരിക്കുന്നു— തന്മൂലം, വിദൂരസ്ഥമായ അമേരിക്കയിലേക്കുപോലും അന്നു് ആസ്യാഖണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കുമൂലയിൽക്കൂടി മനുഷ്യർ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടാകണമെന്നാണു് ഇപ്പോൾ തെളിയുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് പുതിയ പ്രദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യരെ കാണ്മാനിടയായാൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. ഏതുമനുഷ്യനും മററു മനുഷ്യഗണത്തിൽ നിന്നു സാരവത്തായ വിധം പ്രകൃതിയാൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നില്ലെന്നും നമുക്കു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമാണു്.

ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിന്യായങ്ങൾ മനുഷ്യഗണത്തിന്റെ ഉത്ഭവൈകൃത്തിന്നു് പ്രതിബന്ധമാകാത്തതിന്നു പുറമെ, വിവിധജാതിക്കാരിലും പൊതുവായുള്ള ഐതിഹ്യം പ്രസ്തുത തത്വത്തെ സമത്ഥിക്കുന്നതുമാണു്. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഇതു ധാരാളം വിശദമാകുന്നുണ്ടു്. ദൈവം തന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു: സൃഷ്ടി: 1. 27. ലോകപിതാവായി ദൈവത്താൽ ആദ്യം രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ആൾ ഏകനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു: ബോധ: 10, 1. ഭൂതലത്തിൽ എങ്ങും കുടിയിരിപ്പാൻവേണ്ടി ഒരുത്തനിൽനിന്നു് മനുഷ്യജാതിയെ മുഴുവൻ അവിടന്നു് ഉണ്ടാക്കി: നട: 17, 26. ഈ വാക്യങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഉല്പത്തിയിലുള്ള ഐക്യം തെളിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ആദത്തിന്റെ പാപംവഴി ഉത്ഭവദോഷം ഏതുമനുഷ്യനിലും പ്രവേശിക്കുന്നുവെന്നു് പറയേണമെങ്കിലും തദുത്ഭവം ഏകമൂലത്തിൽനിന്നു മാത്രമെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരു.

---

൬8. ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ ഉത്ഭവപാപംതീന്ന മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു് ഉത്ഭവപാപമുള്ള സന്താനങ്ങൾ എങ്ങനെ ജനിക്കും?

പുത്രോല്പാദനത്തിങ്കൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവർക്കു ദൈവേഷ്ടപ്രസാദം കൊടുക്കുന്നില്ല. അതു കൊടുക്കുന്നതു ദൈവമാകുന്നു. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു സന്താനങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതു് മനുഷ്യപ്രകൃതി മാത്രമാണ്. ഈ പ്രകൃതി ലഭിക്കുന്നതുതന്നെയും പാപരഹിതങ്ങളായ ആത്മശരീരങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിക്കുമ്പോഴത്രെ. ആ യോജനയിൽ ഒരുത്തന്നു് സിദ്ധിക്കുന്ന മനുഷ്യപ്രകൃതിനിമിത്തം അവൻ ആദത്തിന്റെ സന്താനമായിത്തീരുന്നു. അതോടുകൂടി ആദത്തിന്റെ പാപഫലമായ ഉത്ഭവദോഷവും അവകാശസിദ്ധമാകുന്നുണ്ടു്. അലിഞ്ഞശേഷം മുളച്ച ഒരു വിത്തിൽനിന്നു് അലിയാത്ത വിത്തുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ, ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ ഉത്ഭവദോഷരഹിതരായിത്തീർന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു് ഉത്ഭവപാപമുള്ള മക്കൾ ജനിക്കുന്നതു് അസംഭാവ്യമല്ല.

---

39. മനുഷ്യപരിത്രാണാൎത്ഥമുണ്ടായ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിന്നുമുമ്പു മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവുകൾ എവിടെ സ്ഥിതിചെയ്തു?

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിന്നുമുമ്പും പിമ്പും മരിച്ച ദുഷ്ടന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾ തൽക്ഷണം നിത്യനരകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾമാത്രം ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തിന്നുമുമ്പു് അബ്രാഹത്തിന്റെ മടി, അഥവാ പാതാളം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന പ്രതീക്ഷയുടെ സ്ഥലത്തേക്കാണു് പോയിരുന്നതു്. അതുതന്നെയും അനുഭോക്തവ്യമായ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ പരിഹരിച്ചശേഷമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രതീക്ഷയിലിരുന്നവരെ ദിവ്യരക്ഷകൻ സ്വന്തകുരിശുമരണത്തിന്നു ശേഷം സന്ദർശിക്കയും, അവിടത്തെ സ്വൎഗ്ഗാരോഹണത്തോടുകൂടി മോ

ക്ഷത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. തദനന്തരം, അങ്ങനെ ഒരു പ്രതീക്ഷാസ്ഥാനം ഇല്ല. ഇന്നാകട്ടേ മരിക്കുന്ന നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾ വേണ്ടിവന്നാൽ ശുദ്ധീകരാനന്തരം നേരെ മോക്ഷത്തിലേക്ക് ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്നു.

മരണശേഷം മനുഷ്യാത്മാവു ശരീരത്തിന്നരികിൽ ശ്മശാനത്തിലോ മറേറാ ഒരിക്കലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ല. സമ്പന്നൻ മരിച്ചു, നരകത്തിൽ അടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു: ലൂക്കാ: 16, 23: എന്ന വാക്യത്താൽ ദുഷ്ടാത്മാക്കൾ മരണശേഷം ഉടൻതന്നെ നരകത്തിൽ ആക്കപ്പെടുന്നതായി നാം അനുമാനിക്കണം. നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവുകളാകട്ടേ ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു പ്രതീക്ഷാവസ്ഥയിൽ ഇരിപ്പാൻ ഇന്ന് ആവശ്യം കാണുന്നുമില്ല. സ്വർഗ്ഗം തുറക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. കൂടാതെ, വി: പൌലോസു ശ്ലീഹാ, മരണശേഷം പുണ്യവാന്മാർ താമസിയാതെ മോക്ഷത്തിൽ എത്തുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദേഹം നാശം സഹിച്ച് ഉടനെ മിശിഹായോടുകൂടി ആകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു — അഥവാ, മരിച്ച ഉടനെ മോക്ഷത്തിലാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു നല്ലതെന്നാണു ശ്ലീഹായുടെ പ്രസ്താവം: പീലി: 1. 23. ആകയാൽ നീതിമാന്മാരുടേയാകട്ടേ, ദുഷ്ടന്മാരുടേയാകട്ടേ ആത്മാവുകൾ മരണശേഷം ഉടൻതന്നെ ഉചിതമായ സമ്മാനം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ആ ആത്മാവുകൾ കുഴിമാടത്തിങ്കലോ മറേറാ പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുന്നില്ല.

---

40. മനുഷ്യാത്മാവു നശിക്കയില്ലെന്നും മൃഗാത്മാവു നശിക്കുമെന്നും പറവാൻ ന്യായമെന്തു്?

പാപം ചെയ്യുന്ന ആത്മാവു മരിക്കും: എസ: 18, 4. തന്മൂലം മനുഷ്യാത്മാവും മൃഗാത്മാവും തുല്യങ്ങളാണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ പ്രസ്തുത വേദവാക്യത്തിൽ

ആത്മാവെന്ന പദത്താൽ മനുഷ്യനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യർ മരിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയമത്രെ. അഥവാ ആത്മാവു് എന്ന പദം മനുഷ്യനെയല്ല കുറിക്കുന്നതെന്നുവരുകിൽ പാപം ചെയ്യാത്ത ആത്മാവുകളെങ്കിലും മരിക്കയില്ലെന്നു വരുന്നുണ്ടോ? ആത്മാവെന്ന പദത്താൽ മനുഷ്യനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രയോഗം ഇന്നും ധാരാളമുള്ളതാണ്. കൂടാതെ, പാപം ചെയ്യുന്ന ആത്മാവു് ഒരു വിധത്തിൽ മരിക്കുന്നുമുണ്ട്. കാരണം, അതിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവനായ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദം പാപംമൂലം നശിച്ചു പോകുന്നു. ഈ ന്യായത്താൽ പാപം ചെയ്യുന്ന ആത്മാവു മരിക്കുന്നതായും പറയാം. എന്നാൽ പാപംകൊണ്ട് ആത്മാവു ശൂന്യാവസ്ഥയിൽ ലയിച്ചു നശിക്കുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യേകം ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ബുദ്ധിയും വിവേകവും നൽകി ദൈവഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യാത്മാവു ഒരു അരൂപിയായിരിക്കാതെ തരമില്ലല്ലൊ. അരൂപികൾക്കു അംശങ്ങളില്ല. തന്മൂലം അതു് ആത്മശരീരങ്ങൾ വേർതിരിഞ്ഞു മനുഷ്യൻ മരിക്കുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽ അംശപരിഛേദത്തിനു് അധീനപ്പെട്ടതുമല്ല. ഇങ്ങനെ അംശങ്ങളില്ലാത്ത മനുഷ്യാത്മാവു മരണമില്ലാത്ത ഒന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ബുദ്ധിവിവേചനസഹിതം ദൈവഛായയിൽ ഒരു അരൂപിയായ ആത്മാവോടുകൂടി മൃഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു നാം അറിയുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ നാശവിഹീനമായ ഏതെങ്കിലും അംശം അവയ്ക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവ മരണം പ്രാപിക്കുന്നതായാൽ ശരീരത്തോടുകൂടി ജീവാത്മാവും നശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻെറ ജീവാത്മാവും മൃഗത്തിൻെറ ജീവാത്മാവും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ട്. മനുഷ്യൻെറ ആത്മാവു മാത്രം മരണമില്ലാതെ എന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

---

41. മനുഷ്യർക്കുള്ളതുപോലെ മൃഗങ്ങൾക്കും ഒരു ആത്മാവില്ലയൊ?

മനുഷ്യർക്കു ജീവമൂലമായ ഒരു ആത്മാവുണ്ട്. അങ്ങനെ മൃഗങ്ങൾക്കും സസ്യങ്ങൾക്കും ജീവമൂലങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. ഈ ജീവമൂലങ്ങളെ ആത്മാവെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. എങ്കിലും സസ്യങ്ങളുടെ ജീവാത്മാവു സ്പർശനശക്തിയുള്ള മൃഗങ്ങളുടെ ജീവാത്മാവിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാകുന്നു. അങ്ങനെതന്നെ സസ്യങ്ങളുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും ജീവാത്മാവു ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള മനുഷ്യരുടെ ജീവാത്മാവിൽനിന്നും വളരെ ഭിന്നമാണ്. സസ്യങ്ങളുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും ജീവാത്മാവു കേവലം ശരീരാംശങ്ങളിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശരീരത്തിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞു നിൽക്കാവുന്ന ഒരു ആസ്തിക്യം അർഹിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം സസ്യമോ മൃഗമോ നശിക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ ജീവാത്മാവും നാമാവശേഷമാകുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻെറ ജീവാത്മാവ് അങ്ങനെയല്ല. അതു ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള ഒരു അരൂപിയും, സ്വയംസ്ഥിതിപ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു ജീവിയുമാകകൊണ്ടു മരണത്താൽ മനുഷ്യൻ നശിച്ചാലും അവൻെറ ആത്മാവു തനിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യും. അതു നശിക്കയില്ല.

---

42. മനുഷ്യൻെറ ശരീരോത്ഥാനം അസാദ്ധ്യമെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം തെളിയിക്കുന്നില്ലയോ?

ഇല്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം വസ്തുവിനെ എല്ലാവിധത്തിലും അറിയുന്നില്ല. പ്രകൃതിഗതിയെ അനുഭവത്താൽ പരിശോധിച്ചിട്ടാണ് ഓരോ ശാസ്ത്രവും പൂർണ്ണമാകുന്നത്. അങ്ങനെ ഒരു പരിശോധന നടത്തുവാൻ ഉത്ഥാനംചെയ്ത മിശിഹായുടെ ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രകൃതി

ശാസ്ത്രത്തിന്നു സാധിച്ചിട്ടില്ല. തന്മൂലം, ശരീരോത്ഥാനത്തിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടെന്നു് അതിന്നു തീൎത്തുപറയാവതല്ല. മറെറാരു ശരീരം ഉത്ഥാനം ചെയ്തതായി അറിയുന്നില്ലെന്നുമാത്രം പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പറഞ്ഞേക്കാം. ഇതു ശാസ്ത്രംകൂടാതെ തന്നെ നമുക്കും പറയാവുന്നതാണു്.

തന്നിൽതന്നെ വിരുദ്ധമായതേ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നുള്ളു. ഒരു വസ്തു ഒരേ സമയത്തു് ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും വരുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു്. എന്നാൽ താദൃശമായ അവസ്ഥ ശരീരോത്ഥാനത്തിലില്ല. യഥാൎത്ഥത്തിൽ എല്ലാ ജീവവസ്തുക്കളും സദാ മരിച്ചും പുനൎജ്ജീവിച്ചുമാണിരിക്കുന്നതു്. നമ്മിൽ ഒരംശം ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ മററു വിധം അതുതന്നെ ശക്തിപ്രാപിച്ചും വരുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ മരിച്ചഴിഞ്ഞ ശരീരം ഉത്ഥാനം ചെയ്യുന്നതിന്നു ജീവാത്മാവിന്റെ ശക്തി കൂട്ടതലായി വേണമെന്നേയുള്ളു. ഈ ശക്തി മനുഷ്യന്റെ ജീവാത്മാവിന്നു് ഇല്ലെന്നോ, ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നോ ആൎക്കു പറവാൻ കഴിയും? ഏതന്മൂലം ഒരിക്കൽ നമ്മുടെ ആത്മാവു് അതിന്റെ അഴിഞ്ഞശരീരത്തെ സംയോജിപ്പിച്ചു ജീവൻ നൽകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്നു മറിച്ചു പറവാൻ സാധിക്കയില്ല.

മതം.

43. ദൈവാസ്തികൃത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോദ്ധ്യത്തിനു നമ്മിൽ വിശ്വാസം ആവശ്യമുണ്ടോ? അഥവാ ബുദ്ധികൊണ്ടുമാത്രം അതു നമുക്കു സുഗമമാകാമോ?

ബുദ്ധിയുടെ പ്രവൃത്തിയാൽ തന്നെ ദൈവാസ്തികൃം നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാകുമെന്നു നിശ്ചയമാണ്. ജനങ്ങളിൽ വളരെപ്പേർക്കും അങ്ങനെയുള്ള ബോധമാണുള്ളതു്. വിശ്വാസമാകട്ടെ വിശ്വാസ്യാധികാരത്തിലുള്ള സമ്മതംകൊണ്ട് ഉളവാകുന്ന ഒരു ബോധമാണ്. മദ്രാസുപട്ടണം ഉണ്ടെന്നു നാം ആ സ്ഥലം കണ്ടതിനാലോ, അഥവാ നാം കണ്ടില്ലെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുള്ള വിശ്വാസ്യന്മാർ പറഞ്ഞ വാക്യം കേട്ടതിനാലോ നമുക്കു ബോധമാകാം. ഇതുപോലെ തിരുസഭ ഉപദേശിക്കുന്ന സത്യങ്ങളെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നതു് അവ മുഴുവൻ യുക്തിപൂർവ്വം തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാകണമെന്നില്ല; പ്രത്യുത, ദൈവം സഭയ്ക്കു് അവയെ വെളിപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടുമാകാം. എന്നാൽ തിരുസഭയ്ക്കു പ്രസ്തുത സത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അധികാരമുണ്ടെന്ന സംഗതി നമുക്കു സ്വീകാൎയ്യമാകണമെങ്കിൽ ആദ്യം ദൈവാസ്തികൃം ബോദ്ധ്യമാകണം. ഇതു വിശ്വാസസ്വീകരണത്തിന്നു് അടിസ്ഥാനമാണ്. ആകയാൽ വിശ്വാസത്താൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ല. ഇങ്ങനെ ദൈവാസ്തികൃത്തെ തെളിയിക്കുന്ന യുക്തികളും ന്യായങ്ങളും പ്രകൃതിപരങ്ങളായവ മാത്രമാകുന്നു. ഇവയാൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു ധാരാളം തൃപ്തിപ്പെടാവുന്നതാണ്. നാം അങ്ങനെ തൃപ്തരാകുന്നുമുണ്ട്. തന്മൂലം, നമ്മിൽ ദൈവാസ്തികൃത്തെപ്പററി സമ്മതി ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു വിശ്വാസം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല.

എന്നാൽ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ തെളിയിക്കുന്ന പ്രകൃതിന്യായങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിക്കാതെയും ഒരുത്തന്ന് അതിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകാൻ പാടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ദൈവാസ്തിക്യത്തിൽ സമ്മതി നൽകുന്നതു വിശ്വാസത്താൽ മാത്രമാണ്. മററു സത്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്വന്ത അസ്തിക്യവും ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ വെളിവാടു സൂക്ഷിക്കുന്ന തിരുസഭയുടെ സ്വാഭാവാതീതമായ പ്രകൃതിയിൽ വിശ്വസിക്കാൻ നമുക്കു പ്രേരകമാകുന്ന ന്യായങ്ങൾ തന്നെ, സഭയുടെ നാഥൻ ദൈവമാണെന്നും നമ്മെ സ്മരിപ്പിക്കുന്നു. തന്മൂലം, ദൈവം പ്രാകൃതിക ന്യായത്തിൻെറയും വിശ്വാസത്തിൻെറയും വിഷയമാകാം. ഇങ്ങനെ വെളിവാടുകൂടാതെ പ്രകൃതിന്യായങ്ങളാൽ മാത്രവും, പ്രകൃതിന്യായജ്ഞാനംകൂടാതെ വെളിവാടിലുള്ള വിശ്വാസത്താൽ മാത്രവും ദൈവാസ്തിക്യം യഥാൎത്ഥമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടാൻ തക്ക ഒന്നാണ്. രണ്ടു ന്യായങ്ങൾ വഴിക്കുമായാൽ ആ ജ്ഞാനം പൂൎണ്ണമായി. എങ്കിലും വിശ്വാസത്താലുള്ള സ്വീകരണമാണ് ദൈവതിരുമുമ്പാകെ കൂടുതൽ യോഗ്യതയുള്ളതു്. കാരണം, വിശ്വാസത്താലാണെങ്കിൽ നാം ദൈവത്തിൻെറ തെററില്ലാത്ത അധികാരത്തെക്കൂടി ഏററു പറയുന്നു. ഇതു ദൈവത്തിന്നു കൂടുതൽ പ്രസാദജനകമാണ്.

---

44. ഒരു മതം സ്വീകരിക്കണമെന്ന നിബന്ധം എന്തിന്? മൎയ്യാദയായി ജീവിച്ചാൽ പോരയോ?

കൊലക്കുററത്തിൽ നിന്നു് ഒഴിവാൻ മൎയ്യാദയായി ജീവിച്ചാൽ മതി. മോക്ഷലബ്ധിക്ക് അതു മതിയാകയില്ല. മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു പക്ഷെ മൎയ്യാദക്കാരൻ സ്വീകാൎയ്യനാകാം. എന്നാൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ അങ്ങനെയല്ല. ഒരു

മൎയ്യാദക്കാരനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടവാൻ മിക്കവാറും കളവും കൊലയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മതി. ബാല്യചപലതകളാൽ ദുൎവ്വൃത്തനായ യുവാവും, പുതിയവയുടെ സ്ഥാനത്തു പഴയ സാമാനങ്ങൾ വിൽക്കുന്ന കച്ചവടക്കാരനും, കൂലിയല്ലാതെ കരാറാകുമ്പോൾ കൂടുതൽ പ്രയത്നിക്കുന്ന ശില്പിയും, വിശുദ്ധ ദിവസത്തിലും വേലചെയ്യിച്ചു ലാഭമുണ്ടാക്കുന്ന യജമാനനും, അങ്ങനെതന്നെ ധൂൎത്തനും പിശുക്കനും മദ്യപനും ഘോഷിക്കുന്നതു തങ്ങൾ മൎയ്യാദക്കാരാണെന്നു് അല്ലയോ? ഇവരുടെ ജീവിതാദൎശം കളവും കൊലയും ചെയ്യരുതെന്നുമാത്രം. അതിനാൽ അവർ വാസ്തവത്തിൽ മൎയ്യാദക്കാരായെന്നു വരുന്നില്ല.

ഇനി ഒരു പടികൂടി കടന്നു നോക്കുക. തിന്മ അകററിയും നന്മചെയ്തും സകല ചുമതലകളേയും ശരിയായി നിൎവ്വഹിക്കുന്നവനാണു് മൎയ്യാദക്കാരൻ എന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയുള്ളവനും യാതൊരു മതവും അനുസരിക്കാത്തവനായി ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അവൻ ഒരു അത്ഭുതപുരുഷൻ തന്നെയാണു്. ആശാപാശങ്ങളെ അമൎത്തി നന്മതന്നെ ചെയ്വാൻ അവനുള്ള പ്രേരണമെന്തു്? ദൈവഭയമെന്നോ? മതാനുസൃതനല്ലാത്തതിനാൽ ദൈവഭയം അവനിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ ആ പ്രേരണ അവൻെറ സ്വബുദ്ധിദത്തമാണോ? ആശാപാശബന്ധം ശക്തിപ്പെടുമ്പോൾ സ്വബുദ്ധിക്കുള്ള സ്ഥാനം എവിടെയാണെന്നു മിക്കവൎക്കും അറിയാം. അതു് അന്ധമായിപ്പോകും. ആ സ്ഥിതിക്കു പിന്നെ എന്തു പ്രേരണമാണു് അവനുള്ളതു്? പോലീസുഭയം മാത്രം. ഈ ഭയം ഒരുപക്ഷേ കളവും കൊലയും തടുക്കും. ആകയാൽ മതാനുസൃതനല്ലാത്ത മൎയ്യാദക്കാരൻെറ മൎയ്യാദ അപൂൎണ്ണമായേ ഇരിക്കൂ.

മാത്രമല്ല, അപ്രകാരമുള്ള മൎയ്യാദക്കാരൻ നല്ലവനായ

ഒരു പൌരനും, പിതാവും, ഭൎത്താവും, സ്നേഹിതനുമായി വൎത്തിച്ചാൽമാത്രം മതിയോ? ഒരിക്കലും മതിയാകയില്ല. അവനു ദൈവത്തോട്ട് അനവധി കടമകൾ ഉണ്ട്. അവയുടെ നിൎവ്വഹണം ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാവതല്ല. ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചും നമസ്കരിച്ചും വണങ്ങിയും അവിടത്തോട്ട് അവൻ കൃതജ്ഞത പ്രദൎശിപ്പിക്കണം. ഇതു തന്നെയാണ് മതം അനുസരിക്കുകയെന്നു പറയുന്നത്. ആകയാൽ മതം അനുസരിക്കാതെയുള്ള മൎയ്യാദ പൂൎണ്ണമല്ല. തന്മൂലം ലൌകിക ദൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യൻ മൎയ്യാദക്കാരൻ ആയിരുന്നാൽ മതിയാകയുമില്ല. പ്രത്യുത, മതം അനുസരിച്ചേ കഴിയൂ.

---

45. ഏതു മതസ്ഥരിലും ദുഷ്കൃതികളെ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ എല്ലാവരേയും സുകൃതികളാക്കാൻ മതം പൎയ്യാപ്തമല്ലെങ്കിൽ എന്തിനാണ് അങ്ങനെ ഒന്നു നാം അവലംബിക്കുന്നത്?

ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ചുമതലകളെ നിൎവ്വഹിക്കാൻ നാം ഒരു മതം അവലംബിച്ചേ കഴിയൂ. ദൈവത്തോടു നാം വളരെ കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമത്രെ. അവിടന്നു നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവും കൎത്താവും പിതാവും രാജാവുമാണ്. തന്മൂലം നാം അവിടത്തോടു വണക്കം, കൃതജ്ഞത, സ്നേഹം, ബഹുമാനം എന്നിവ പ്രദൎശിപ്പിക്കണം. ഈ പ്രദൎശനത്തിലാണ് മതാനുഷ്ഠാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ആകയാൽ മതം അവലംബിക്കുന്നതിന്നു നമുക്കു വലിയ കടമയുണ്ട്. ഈ കടപ്പാടു പ്രകൃത്യാ നാം നിറവേററാതിരിക്കുന്നുമില്ല. പെട്ടെന്നുള്ള അപകടത്തിൽക്കൂടി അറിയാതെ നാം ദൈവസഹായം അപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നു. കൂടാതെ, മതാവലംബനത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം ഏതു് അപരിഷ്കൃതരാജ്യത്തുപോലും ഉള്ള

ത്തും, അതു മനുഷ്യന്ന് ഒരുവിധത്തിൽ സഹജവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സമുദായഘടനസുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതിന്നും തദംഗങ്ങൾ മതം അനുസരിക്കുന്നവരായിരിക്കണം. ഏതന്മൂലം ദൈവം നമ്മെ ഈ ചുമതല നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിൽനിന്നു വിമുക്തരാക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ മനുഷ്യന്റേയും ദൈവത്തിന്റേയും സ്ഥിതി ആലോചിച്ചാൽ മതാനുഷ്ഠാനത്തിന്നുള്ള ചുമതല ഏതുമനുഷ്യൎക്കും ഉണ്ടെന്നു തെളിവാകുന്നു. ഈദൃശകാരണങ്ങളാൽ മതം ഏവരും അനുസരിക്കേണ്ടതു നിർബന്ധിതമാണ്.

എന്നാൽ ഒരുത്തൻ ഒരു മതം അവലംബിച്ചാൽ അതുകൊണ്ട് അവൻ സുകൃതിയായിരിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. അവൻ മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ശരിയായി ആചരിക്കാതെ സ്വന്തസ്വാതന്ത്ര്യം ദുഷ്പ്രയോഗിച്ചേക്കാം. ഇതു മതത്തിന്റെ ദൂഷ്യമാണെന്നു വരുന്നില്ല. ആകയാൽ മതം അനുസരിക്കുന്നവർ സുകൃതികളല്ലെന്നു പറഞ്ഞു മതാനുസരണത്തിൽനിന്ന് ആൎക്കും ഒഴിഞ്ഞുകൂടാ. ഏവരും ഒരു മതം, അതുതന്നേയും ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏകസത്യമതം, അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനാലുള്ള കാൎയ്യമായ ഗുണം, ദൈവത്തിന്നല്ല. പ്രത്യുത, മതം അനുസരിക്കുന്നവൎക്കു തന്നെയാകുന്നു.

---

46. നാം എല്ലാവരും ഏകദൈവത്തെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ എന്തിനാണ് ദൈവാരാധനയെപ്പററി, അഥവാ മതത്തെപ്പററി ഇത്ര വളരെ വിവാദങ്ങൾ?

ഈ വിഷയത്തിൽ ഇത്ര വളരെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്നതു നാം ഒരു ദൈവത്തെത്തന്നെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ലാത്തതിനാലാകുന്നു. ഒരു ദൈവ

മേയുള്ളു. ഒന്നേ ഉണ്ടായിക്കൂട്ടു. ഇവയെല്ലാം വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ ആ ഒരു ദൈവത്തെപ്പററിയുള്ള അറിവു നാം എവരിലും ഒരേതരത്തിലല്ല കാണപ്പെടുന്നതു്. ദൈവം സത്യസ്വരൂപനാകയാൽ ഓരോ മതസ്ഥരുടേയും ഹിതാദ്ധ്യയനങ്ങൾ അനുസരിച്ചു വ്യത്യാസപ്പെട്ട ദൈവം ഉണ്ടായിക്കൂടാ. തന്മൂലം അബദ്ധസങ്കല്പങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവൻ വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. കത്തോലിക്ക സഭയ്ക്കു സത്യമായ ദൈവജ്ഞാനം വെളിവാട്ടുവഴിക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു മററു് ആരാധനക്രമങ്ങളെ തെററായും വിഗ്രഹാരാധനയായും വിധിക്കുന്നതിന്നു് അതിന്നധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ അബദ്ധാരാധകന്മാരായ ഇതരമതസ്ഥരിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും ആത്മനാ പ്രമാദത്തിന്നു് അർഹന്മാരല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അബദ്ധം സുബദ്ധമാകുന്നില്ല.

താൻ എന്താണെന്നും എങ്ങനെ ആരാധിക്കപ്പെടണമെന്നും ദൈവം സ്വയമേവ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തദ്വിരുദ്ധമായി നാം അവിടത്തെ ആരാധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു തെററുതന്നെ. മാത്രമല്ല, ദൈവതിരുമനസ്സു് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവൻെറ സ്പഷ്ടമായ ചുമതല അതു മററുള്ളവരെ അറിയിക്കുകയാകുന്നു. ആകയാൽ വിവിധമതസ്ഥരിൽ ദൈവത്തെപ്പററി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു് അവകാശമുണ്ടു്.

---

47. **സത്യവാനായ ദൈവം വ്യാജപൂർണ്ണമായ അനേകം മതങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ അനുവദിക്കുമോ? ലോകത്തിൽ ഇന്നു് അനവധിമതങ്ങൾ, എന്നല്ല പല ക്രിസ്തീയ മതങ്ങൾതന്നെയുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചറിയുക പ്രയാസമാകകൊണ്ടു് എല്ലാം സത്യമെന്നു കരുതുന്നതു് അബദ്ധമാകുമോ?**

ഇന്നു ലോകത്തിൽ അസത്യമായ നാനാമതങ്ങളുള്ളതു വലിയൊരു വിപത്താണെന്നു സമ്മതിക്കണം. അവയുടെ ആസ്തിക്യകാരണം വിവരിക്കുവാനും പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ നിസ്സീമനായ ദൈവത്തിന്റെ ശ്രദ്ധപരിപാലനധൎമ്മം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യൻ അതിനെ നിഷേധിക്കേണ്ടതില്ല. ലോകത്തിൽ തിന്മയുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ദൈവപരിപാലനവും അതൊന്നിച്ചുണ്ട്. ഇവ രണ്ടും സഹഗമിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും രണ്ടും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു യഥാൎത്ഥമത്രെ. ഈ സംഗതിയിൽ ബാഹ്യമാത്രമായി തോന്നുന്ന വൈപരീത്യം തദാസ്തിക്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കാൻ മതിയായതല്ല. ഈ വൈപരീത്യം നീക്കാനാണ് കഴിയുമെങ്കിൽ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അതു സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ അസാദ്ധ്യകത നമ്മുടെ അപ്രാപ്തിക്കു നാം കല്പിക്കണം. നമ്മുടെ ദിനചൎയ്യയിലും ഇതു നാം സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു നയവിശേഷമാണ്. അസംഭാവ്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകണ്ടാൽ അത് എങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു നാം ഏററുപറയുന്നു. ദേഹകാന്തമയക്കത്തിലെ (Hypnotism) സംഭവങ്ങൾ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. ഏതായാലും ഉത്ഭവപാപഫലമായി വന്നുകൂടിയ അനവധി പാപങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിവിധമതാസ്തിക്യം ഒരു വലിയ ദുൎയ്യോഗമായെന്നുമാത്രം നാം സമ്മതിച്ചേകഴിയൂ.

എന്നാൽ വിവിധമതങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവയിൽ സത്യമായതു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഒരുത്തന്നു കേവലം പ്രയാസമെന്നു വരുമോ? നന്മനസ്സോടും വിനയത്തോടുംകൂടി സത്യമതാന്വേഷകൻ ദൈവത്തെ പ്രാൎത്ഥിച്ചാൽ അത് അവൻ എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടെത്താതിരിക്കയില്ല. ദൈവം തദൎത്ഥം വേണ്ട സഹായം അവന്നു നൽകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. കൂടാതെ, സത്യമതം വ്യാജമതങ്ങളുടെ മദ്ധ്യെ പ്രത്യേകവിധത്തിൽ ശോഭിച്ചുകാണാതിരിക്കയുമില്ല. അതു മലമുകളിൽ

കൊളുത്തിയ ദീപംപോലെ ഇന്ന് എവിടെയും പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. 1900 സംവത്സരം ക്രീസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം തെററുക്രൂടാതെ പഠിപ്പിക്കയും, അനേകം മതപീഡനങ്ങളിൽ ജയംനേടി നിൽക്കയും, വേദസാക്ഷികളുടെ രക്തത്താൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും, പഴയനിയമത്തിൻെറ പൂൎണ്ണതയായി അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാൽ ദൈവികത്വം തെളിയിക്കയും, സ്വന്തസത്യങ്ങളുടെ അഗാധതയാൽ ഏതുമനുഷ്യബുദ്ധിയേയും ആകൎഷിക്കയും, സദാചാരപരിശുദ്ധിയാൽ ഹൃദയങ്ങളെ ജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കത്തോലിക്ക തിരുസഭ എങ്ങനെയാണ് ഇന്ന് ഒരുത്തൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ വേഗം എത്തുപെടാതിരിക്കുക? അകയാൽ എല്ലാമതങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ പരിശോധിച്ചിട്ടു വേണം സത്യമായതു കണ്ടെത്തുവാൻ എന്നുള്ള വിചാരത്തിന്ന് അവകാശമില്ല. കാൎയ്യം എളുപ്പമാക്കാൻ എല്ലാമതങ്ങളും സത്യമായവയെന്നും പറഞ്ഞുക്രൂടാ.

---

48. മതം അനുസരിക്കുന്നതു നമുക്ക് ഒഴിച്ചുക്രൂടാത്ത ഒരു ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, അത് ഏതെങ്കിലും ഒരു മതമായാൽ പോരാഠ്ടയെന്ത്? ഇതല്ലയോ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു കുറേക്കൂടി യോജിക്കുക?

മതം ഒന്നുവേണം. അത്ല് ഏതെങ്കിലും ഒന്നായാൽ മതിയെന്നുള്ള സാമാന്യ ബുദ്ധി പലേ കാരണങ്ങളാലും അബദ്ധമാണ്. മതസമീകൃത മനസ്സൻ തനിക്ക് ഒരു മതത്തെ സ്വയമേവ നിൎണ്ണയിക്കുന്നു. ഈ നിൎണ്ണയം തെററാണ്. ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്ന മാൎഗ്ഗം ദൈവം തന്നെയാണ് നിൎണ്ണയിക്കേണ്ടത്. നാം ഇഷ്ടംപോലെ തിരഞ്ഞെടുക്കയും മാററുകയും ചെയ്യുന്ന വസ്ത്രത്തെപ്പോലെ മതത്തെ കരുതിക്രൂടാ. ഇഷ്ടംപോലെ ഒരു മതം നിൎണ്ണയിക്കുവാനുള്ള അധി

കാരം മനുഷ്യനു കിട്ടിയെന്നും പറയാവതല്ല. കൂടാതെ, ഇത്തരക്കാരുടെ വിധിയിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഓരോമതവും സത്യവത്തായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതെങ്ങനെ വാസ്തവമാകും? ഓരോമതങ്ങളിൽ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായ ദൈവലക്ഷണങ്ങളേയും മററു സത്യങ്ങളേയും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയെന്നുവച്ചാൽ അതൊരു മഹാ ദൈവദൂഷണമാകാതിരിക്കുമോ? അങ്ങനെയുള്ളവനെ ഭ്രാന്തനായി പരിഗണിക്കണം. എല്ലാമതവും സത്യമെന്നു പറയുന്നതു ദൈവത്തിൽ ദൂഷ്യം സങ്കല്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയത്രെ. എന്നാൽ അങ്ങനെ പറഞ്ഞു് ഏതെങ്കിലും ഒരു മതം സ്വീകരിക്കുന്നവൻ അനുസരിച്ച മതം അബദ്ധമായാൽ അവൻെറ ആത്മാവിനു നാശം നിശ്ചയമാകുന്നു. ഒരു മതം മാത്രമേ സത്യമായിരിക്കയുള്ളു. അതുതന്നെ ഏവരും സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യണം.

മത സമാനാധികരണ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മനോഭാവം സമുദായത്തിന്നു പൊതുവെ വലിയ കേടാണ്. കാരണം, മതസമാന ബുദ്ധി ദൈവലക്ഷണങ്ങളെ ദൂഷിപ്പിക്കുന്നു. ദൂഷ്യ ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ ദൈവത്തോടു മനുഷ്യർ യാതൊരുവിധത്തിലും കടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ മതം അനുസരിക്കുന്നതിന്നും ആവശ്യമില്ല. ഇങ്ങനെ ദൈവവിശ്വാസവും മതനിഷ്ഠയും നാമാവശേഷമാകുമ്പോൾ സമുദായം ക്ഷയിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. തന്മൂലം സമുദായം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതിന്നുപോലും മതസമാനാധികരണ്യം ഉപേക്ഷിക്കണം. മതനിഷ്പക്ഷതാദൃശമനോഭാവം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുമാത്രമേ പററുകയുള്ളു. ദൈവത്തിന്നു് അതു് അനിഷ്ടമാണ്.

49. മതം അനുസരിക്കുന്ന സംഗതിയിൽ ഓ രോരുത്തനും ജന്മനാ പരിചിതമായ മതത്തിന്നു പ്രാധാന്യം നൽകാൻ പാടില്ലായ്കയുണ്ടോ?

ഒരുവൻ ഒരു മതത്തിൽ ജനിച്ചു വളൎന്നു എന്ന ബന്ധം ആ മതത്തിൻെറ അപ്രാമാദികതെക്കു പ്രമാണമാകുന്നില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ജനനവും വളൎച്ചയും ആൎക്കും സത്യമതത്തിലേ പാടുള്ളൂ എന്നുവരണം. അതില്ലല്ലൊ. ജനനം മതസത്യം നോക്കി സംഭവിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. സത്യമതാനുസാരികളിൽനിന്നും അല്ലാത്തവരിൽനിന്നും ജനനം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ആകയാൽ ഒരുത്തൻ ജനിച്ചു വളൎന്ന മതം തെററായിക്കൂടെന്നില്ല. തെററാണെന്നു് അറിഞ്ഞാൽ ആ മതത്തെ അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചു സത്യമതത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ നിർബന്ധിതനാണു്. എന്തു നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും അവൻ അതു ചെയ്യണം.

ഒരുത്തൻ ജനിച്ചു വളൎന്ന മതം തെററാണെന്നു് അവന്നു ബോധപ്പെടുകയോ – അഥവാ, അതിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യത്തെപ്പററി ന്യായമായി സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ സത്യത്തെ നിശ്ശങ്കം അറിയുന്നതിന്നു് അവൻ അന്വേഷണം ചെയ്യണം. ദൈവം തിരുമനസ്സായ വിധത്തിൽ മാത്രം അവിടത്തെ ആരാധിച്ചു വണങ്ങേണ്ടതാകയാലാണു് സത്യമതത്തെ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ അവൻ ചുമതലക്കാരനായിരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ തദന്വേഷത്തിൽ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ മതങ്ങൾ എത്തുപെട്ടാൽ അവ കേവലം ഉപേക്ഷണീയങ്ങളല്ല.

യഹൂദമതവും ക്രിസ്തീയമതവും ദൈവത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവയെന്നു് അവ അനുസരിച്ചുവരുന്നവർ പ്രത്യേകം ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടു്. വെളിവാടാകട്ടേ അസംഭാവ്യമെന്നു

ഒരു ന്യായത്താലും പറഞ്ഞുകൂടാ. തന്മൂലം മതാന്വേഷണത്തിൽ പ്രസ്തുത മതങ്ങൾക്കു പ്രാമുഖ്യമുണ്ട്. താൻ ജനിച്ചു വളൎന്നുവെന്ന ഏകബന്ധം ആരെയും സ്വമതത്തിൽതന്നെ നിലനിൎത്തുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായ ന്യായമല്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ.

---

50. ദൈവം അദൃശ്യനാണ്. അവിടത്തോടുള്ള ചുമതല ഒരു മതസ്വീകരണത്താൽ നാം ഉള്ളേ പ്രദശിപ്പിച്ചാൽ മതിയാകയില്ലയോ? ബാഹ്യാരാധനകൊണ്ടു ആവശ്യമെന്തു?

കൃതജ്ഞത, സ്നേഹം മുതലായവയാൽ നാം ദൈവത്തോടു കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവ ഉള്ളേയുള്ള ആരാധനകൊണ്ടു നമുക്കു നിവ്വഹിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകുന്നില്ല. ആത്മസംബന്ധമായും ശരീരസംബന്ധമായും നാം ദൈവത്തോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശരീരസംബന്ധമായുള്ള നമ്മുടെ കടപ്പാടു ശാരിരികാവസ്ഥയിൽ ദൃശ്യമായിത്തന്നെ നാം പ്രദശിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ ബാഹ്യാരാധന കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരുത്തൻ ദൈവത്തോടു നേരിട്ട് ആന്തരികമായ നിലയിൽ മാത്രം മതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു മതിയാകയില്ല. നമ്മുടെ പ്രകൃതിക്കു ബാഹ്യാരാധന സഹജമത്രെ. അതിൻെറ അഭാവം ആന്തരികാരാധനപോലും ഇല്ലാത്തതിൻെറ ലക്ഷ്യമായിട്ടാണ് തീരുക. തന്മൂലം, നാം അകമേയും പുറമേയുമുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ മതം അനുസരിക്കുന്നവരായിരിക്കണം.

---

51. ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ അനവധി നിഗൂഢശക്തികളുണ്ട്. പലതും നവനവങ്ങളായി നാം ക

ണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു വിശ്വദേവതാവാദം തന്നെയും എന്തുകൊണ്ടു സ്വീകാൎയ്യമായിക്കൂടാ?

വിശ്വദേവതാവാദത്തിൽ അന്തൎല്ലീനമായ ഒരു തത്വം അസ്തിക്യമുള്ള ഏതു വസ്തുവും ദൈവസത്വത്തിൻെറ ഓരോ പ്രത്യക്ഷീകരണങ്ങളാകുന്നുവെന്നും — തന്മൂലം വിശ്വമാണ് ദൈവമെന്നുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ വിശ്വത്തെ ദൈവമായും, ദൈവത്തെ വിശ്വമായും സങ്കല്പിക്കയാണ് തൎക്കന്മാർ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു സ്വീകാൎയ്യമല്ല. കാരണം, വിശ്വം ശാരീരികമാകയാൽ സ്വയമേവ അപൂൎണ്ണവും വിഭജനയോഗ്യവും ചലനാധീനവുമാകകൊണ്ടു് അങ്ങനേയുള്ള ഒരു പ്രാപഞ്ചിക വസ്തു ദൈവമല്ലെന്നു ധാരാളം തെളിവായിട്ടുള്ളതാണ്. (അഞ്ചാം ചോദ്യം നോക്കുക).

കൂടാതെ ഏതു വസ്തുവും ദൈവാംശമാണെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ഓരോ അവതാരമായി കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ടയോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ മിശിഹായുടെ മനുഷ്യാവതാരവും വെറും ഒരു വാക്കായിമാത്രം ഗണിക്കപ്പെടാം. മാത്രമല്ല, എല്ലാ മനുഷ്യരും ദൈവാവതാരങ്ങളാണെന്നു് നമുക്കു് സമ്മതിക്കേണ്ടിയും വരും. എന്നാൽ താൻ ദൈവമാണെന്നുള്ള ബോധം ഒരു മനുഷ്യനിലും ഉള്ളതായി നാം അറിയുന്നുമില്ല. ദൈവമെന്ന ബോധം കൂടാതുള്ള ദൈവത്വം നിരൎത്ഥകമത്രെ.

വിശ്വദേവതാവാദം അനുവദിച്ചാൽ വേറെയും അബദ്ധാനുമാനങ്ങൾക്കിടയുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നു വെളിവാടു കേവലം നശിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാകുന്നു. മനുഷ്യൻ ദൈവം തന്നെയായിരുന്നാൽ ദൈവം മനുഷ്യനു് ഒരു സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയെന്ന സംഗതി സംഭാവ്യമല്ല. ദൈവാംശമായ മനുഷ്യൻ സ്വയമേവ അതു് അറിയുന്നുവെന്നാണ് പറയേണ്ടതു്. എന്നാൽ അങ്ങനെ ഒരറിവു നമുക്കില്ലാതെയുമാണിരിക്കു

ന്നു്. ആകയാൽ വെളിവാട്ട സ്വീകരിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ വിശ്വദേവതാവാദം നിഷേധിച്ചേ മതിയാവൂ. കൂടാതെ, വിശ്വം ദൈവമാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയാണെന്നുള്ള ബോധം വിശ്വത്തിൽ എവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു? അതു സവ്വത്ര ശൂന്യംതന്നെ. ഈ ബോധം എങ്ങുമില്ലെന്നുള്ള ന്യായത്താലും, വിശ്വം സത്രൂപമായിരിക്കകൊണ്ടും അതിന്നു മറെറാരു മൂലകാരണം ഉണ്ടായേ കഴിയൂ. ഏതന്മൂലം വിശ്വം ദൈവമാകാൻ തരമില്ല.

വിശ്വത്തിന്നു് അവശ്യം വേണ്ടതായ മൂലകാരണം പുരുഷാവസ്ഥയുള്ള ഒന്നാകാതേയും തരമില്ല. പുരുഷാവസ്ഥയുള്ള സത്വം എന്നു പറയുമ്പോൾ, അതു മറെറാന്നിൽ അസ്തിക്യാശ്രയമില്ലാത്തതും, സ്വന്തമായ മനോബോധത്തോടും ബുദ്ധിചിത്തങ്ങളോടും കൂടിയതുമായി വേർതിരിഞ്ഞ ഒരു സത്വമെന്നാണ് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. "ഞാൻ" എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയിൽ ഇതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ ദൈവം എന്ന ആദികാരണമായ സത്വത്തിന്നു് ഈ ഗുണലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടയോ എന്നു നമുക്കു സ്ഥൂലമാത്രമായി പരിശോധിക്കാം.

വിശ്വത്തിന്നു് ഒരു ആദികാരണം ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. കാരണം കാൎയ്യത്തിൽനിന്നു മുഴുവനായി വേർതിരിഞ്ഞിരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അതുപോലെ വിശ്വത്തിൻെറ ഏതു ഭാഗവും അതിന്നുതന്നെ കാരണമാകാതെ മറെറാരു മൂലകാരണത്തിൽ ആശ്രയിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ മൂലകാരണമായ ദൈവം വിശ്വത്തിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞു് അസ്തിക്യമുള്ള ഒരുവനാകണമെന്നു യുക്തി സിദ്ധിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചവ്യതിരിക്തമായ ഈ ആദികാരണം ഉത്ഭവിപ്പിച്ചതായി, വിശ്വത്തിലുള്ള ചിലതിനെങ്കിലും സ്വന്തമായ മനോബോധവും ബുദ്ധിചിത്തങ്ങളും ഉള്ളതു നമുക്കറിയാം. മ

ൻഷ്യാവസ്ഥതന്നെ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. കാരണത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ഒന്നു, കാൎയ്യത്തിൽ വന്നുകൂടാത്തതാകുന്നു. തന്മൂലം ആദികാരണനായ ദൈവത്തിന്നു നമുക്കുള്ളതേക്കാൾ പൂൎണ്ണമായ സ്വന്ത മനോബോധവും ബുദ്ധിയും ചിത്തവും ഉണ്ടെന്നു് അവശ്യം സമ്മതിക്കാവുന്നതത്രെ. അവ ദൈവത്തിന്നില്ലെങ്കിൽ മറെറാന്നിലും ഉണ്ടായിക്കൂടുന്നതല്ല. ബുദ്ധിയും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള സൃഷ്ടിയുടെ ആദികാരണകൎത്താവിന്നു തൻ സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ബുദ്ധിസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾപോലും ഇല്ലെന്ന് എങ്ങനെ പറയും: എന്നാൽ ഏതാദൃശനായ ഒരു ആദികാരണകൎത്താവു ശാരിരികനായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നുള്ളതും നിശ്ചയമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശാരിരികവസ്തുക്കൾ അവസ്ഥതന്നെ മൂലകാരണമാകുന്നില്ല. (ആഞ്ചാം ചോദ്യം നോക്കുക). എന്നാൽ ശാരീരികവസ്തുക്കൾ ആദികാരണത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതു ലൌകികോല്പാദനത്തിൽ നാം കാണുന്നതുപോലെയല്ല. പ്രത്യുത, ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പ് ആ ചിത്രം ചിത്രകാരന്റെ ബോധത്തിലും, യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ച് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പ് അതു യാന്ത്രികന്റെ ബുദ്ധിയിലും പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയോ അപ്രകാരമാണെന്നു പറയാം. ഒരു വ്യത്യാസമുള്ളതു ചിത്രകാരൻ അഥവാ, യാന്ത്രികൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വസ്തു മറെറാന്നിൽനിന്നു നിൎമ്മിക്കുന്നതിന്നു പകരം, ആദികാരണകൎത്താവു മൂലവസ്തുവിനെത്തന്നെയും ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശക്തനാണെന്നുള്ളതാണ്.

ആകയാൽ ആസ്തിക്യമുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും,. തന്മൂലം വിശ്വം മുഴുവനും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിൽനിന്നു് ഒരേ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ പുറപ്പെടുന്നു. ഈ സ്രഷ്ടാവു നിസ്സീമനായിരിക്കകൊണ്ടു (പത്താം ചോദ്യം നോക്കുക) സൃഷ്ടിയിലുള്ള ബുദ്ധിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും നിസ്സീമമാ

യിത്തന്നെ ദൈവത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ടു് ഈ ആദികാരണകർത്താവിനെ പുരുഷാവസ്ഥയില്ലാത്ത ഒരു യന്ത്രമെന്നവിധം കണക്കാക്കുന്നതും, തദുപരി പൂർവ്വകാരണങ്ങളിൽ ആശ്രയിപ്പിക്കുന്നതും തെറ്റായ സങ്കല്പമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പല യുക്തികൾകൊണ്ടും വിശ്വദേവതാവാദം നിലനിൽക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. ദൈവം വിശ്വത്തിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ ഒരു സ്വതന്ത്രസത്വവും, സ്വന്ത മനോബോധവും ബുദ്ധിയും ചിത്തവുമുള്ള പുരുഷാവസ്ഥയോടുകൂടിയ ഏകനും ആകുന്നു.

വിശ്വത്തിൽ നിഗൂഢങ്ങളായ അനവധി ശക്തികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് അതു ദൈവമാണെന്നുള്ള അനുമാനത്തിന്നു് അവകാശമില്ല. ആ ശക്തികളെല്ലാം വിശ്വത്തിന്നു ദൈവദത്തങ്ങളാണു്. കാലാന്തരത്തിൽ നാം അവയെ ഉപര്യുപരി അറിഞ്ഞു വരുന്നുമുണ്ടു്. നാം ദൈവങ്ങളാണെങ്കിൽ പണ്ടേതന്നെ അതെല്ലാം നമുക്കു വിദിതമാകുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഉപയോഗാർത്ഥം 'ദൈവം വിശ്വത്തിൽ അനേക ശക്തികളെ നിക്ഷേപിച്ചതിന്നു് അവിടത്തോടു നാം എന്നും കൃതജ്ഞരായിരിക്കണം. പ്രത്യുത, ദൈവത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു് അപകർഷം വരുത്തുന്നതായ വിശ്വദേവതാവാദം തെറ്റാകയാൽ നാം അതു സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമല്ല.

വെളിവാട്.

52. പ്രകൃതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്നു പ്രകൃതിദത്തമായി അവൻ അറിയുന്ന മതമല്ലയൊ ആവശ്യം? ആകയാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട മതം, സുസാധമെന്നോ ഉപയോഗപ്രദമെന്നോ അവശ്യാവശ്യമെന്നോ പറയുന്നതു യുക്തമാണോ?

പ്രകൃതിയിൽ ഉപജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്നു പ്രകൃതിദത്തമായ പ്രേരണയാൽ അറിയപ്പെടുന്ന മതം അനുസരിക്കുന്നതു മതിയാകുമെന്നു ദൈവം അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ആ യുക്തി സ്വീകാൎയ്യമാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മിക്കവാറും ആ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യനെ കുറെനാൾ ദൈവം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ വെളിവാടിന്റെ അപൂൎണ്ണത നിമിത്തം വലിയ അബദ്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിട്ടാണു കണ്ടതു്. എത്രയോ ജനമാണു വിഗ്രഹാരാധനമൂലം അബദ്ധ മതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ കുടുങ്ങിയതു്. തന്മൂലം, മനുഷ്യന്റെ ദുൎബ്ബല പ്രകൃതിയെ താങ്ങുവാനും, ദൈവത്തോടുള്ള അവന്റെ കടമയെ വിശദമാക്കുവാനും വേണ്ടി തുടരെത്തുടരെ ഓരോ സംഗതി ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തി.

വെളിവാടു സുസാധമല്ലെന്നു ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. ഏതു തത്വവും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടു്. ആ ശക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നതു സൃഷ്ടിയുടെ ഉപയോഗത്തിന്നാകയാൽ ദൈവത്തിന്നു അതു് അനുയോജ്യവുമാണു്. മനുഷ്യരാകട്ടേ മററു മനുഷ്യരാൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്കു ദൈവത്താൽ അതു് എളുപ്പത്തിൽ സാദ്ധ്യമത്രെ. കൂടാതെ, മനുഷ്യന്നു് അജ്ഞാതമായി പ്രകൃതിയിൽ

പോലും പലതും ഉള്ളപ്പോൾ ദൈവത്താൽ അവൻ എത്ര മാത്രം പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടാലും അധികമാകുന്നതുമില്ല. ആകയാൽ വെളിവാട്ട് എല്ലാംകൊണ്ടും സാദ്ധ്യമാണ്. കത്താവേ! നീ പഠിപ്പിക്കയും നിന്റെ പ്രമാണത്തിൽ നീ അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്ത മനുഷ്യൻ ഭാഗ്യവാൻ: സങ്കി: 93, 9.

വെളിവാട്ട സുസാധമെന്നല്ല, അതു മനുഷ്യർക്കു വളരെ ഉപകാരപ്രദവുമാണ്. വെളിവാടില്ലെങ്കിൽ മതാത്മകമായ സംഗതികൾ ദീർഘകാലംകൊണ്ടും അബദ്ധസമ്മിശ്രമായും മാത്രമേ മനുഷ്യൻ ഗ്രഹിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്കു പ്രമാദസമ്മിശ്രമല്ലാത്ത മതം മനുഷ്യൻ സ്വീകരിച്ചേ കഴിയൂ. ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതു നിശ്ശങ്കം അപകടം കൂടാതെ എളുപ്പത്തിൽ നമുക്ക് അറിയാറാകും. ആകയാൽ ദൈവം അതു വെളിപ്പെടുത്തിയെന്നുള്ളതു നമുക്കു വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണ്.

മേൽപ്രകാരം വെളിവാട്ട നമുക്കു വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അവശ്യാവശ്യമാണെന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണന്മാരുടെ ബുദ്ധിയാണെങ്കിൽ അത് അവരെ സത്യമതാനുഷ്ഠാനത്തിലോ സുകൃതജീവിതത്തിലോ നിലനിർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല. ആർക്കാണ് മതപരമായ സംഗതിയിൽ വേണ്ടിടത്തോളം ശ്രദ്ധയും വിവേചനയും ഉള്ളത്? ഒരു പക്ഷേ അത് ഉണ്ടായാൽതന്നെയും മററു പ്രേരണയില്ലെങ്കിൽ അതിൽ ദീർഘകാലം നിലനിൽക്കുക ദുർല്ലഭം. പൂർവകാലത്ത് അനേകംപേർ ഈ പ്രേരണ ഇല്ലായ്കയാലാണ് വിഗ്രഹാരാധനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്. സാധാരണന്മാർക്ക് ആകാത്ത ഇക്കാര്യം തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് എത്ര സാധിക്കുമെന്നു നോക്കുക. അവർ തന്നെയും അനവധി പ്രമാദങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. പ്ലാറേറാ, ചിസറോ, സോക്ര

ട്ടീസു മുതലായ തത്വജ്ഞന്മാർ പലസംഗതികളിലും തെററിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. അവർ മതസംബന്ധമായി യഥാൎത്ഥോപദേശം നൽകിയാൽതന്നെയും അത് ആർ അപ്രമാദമായി സ്വീകരിക്കും? അങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യാപനത്തിന്ന് അവർ തുനിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. കൂടാതെ, പൂൎവ്വവിഗ്രഹാരാധനയുടെ തഴക്കം എല്ലാററിന്നും പ്രതിബന്ധവുമായിരുന്നു. ഏതന്മൂലം ദൈവം തന്നെ നേരിട്ടു മതാത്മക വിഷയങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നുവെന്നുള്ളതു് അവശ്യാവശ്യമാണ്.

---

53. മനസ്സിലാകാത്ത രഹസ്യങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാൻ മതം ചെയ്യുന്ന നിബന്ധം ബുദ്ധിയെ അനാവശ്യമായി ഞെരുക്കുകയല്ലയോ ചെയ്യുന്നതു്?

മതതത്വങ്ങളെല്ലാം നമുക്കു പൂൎണ്ണമായി അറിയാവുന്നവയല്ല. നമുക്കു ഗ്രാഹ്യമല്ലാത്ത ചിലതു ദൈവബോധത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു നാം അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതുമില്ല. പ്രകൃതിതത്വങ്ങളെപ്പോലും പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നവൻ ആരുണ്ടു്? ജീവൻ, ഭാഷ, ശബ്ദം, നിറം, ഗന്ധം, വായു, ശൈത്യം, ചൂടു, വിദ്യുച്ഛക്തി, നിദ്ര, ക്ഷീണം, ദുഃഖം, സന്തോഷം എന്നിവയുടെ സാക്ഷാത്തായ അവസ്ഥ എന്തു്? അകന്ന വസ്തുവിനെ കണ്ണുകൊണ്ടു നാം എങ്ങനെ കാണുന്നു? ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളാണ്. ഈ രഹസ്യങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാമെങ്കിൽ ഗ്രാഹ്യങ്ങളല്ലാത്ത വേദരഹസ്യങ്ങളേയും നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ? ഈ സ്ഥിതിക്കു പ്രകൃതിയെ അറിയാത്തവർ പ്രകൃതിനാഥന്റെ ജ്ഞാനമെല്ലാം സ്വയം ഗ്രഹിക്കണമെന്നു മോഹിക്കുന്നതു ന്യായമോ?

വേദരഹസ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഒരു സൂൎയ്യനെപ്പോലെയാണ്. അവ ഇപ്പോൾ ഗ്രാഹ്യമല്ലെങ്കിലും നമ്മെ

പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നു. പക്ഷെ, ഗർവിഷ്ഠരെ അതു് അന്ധന്മാരാക്കിയേക്കാം. പ്രസ്തുത, രഹസ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് എതിരോ അഗോചരമോ അല്ല. പ്രത്യുത, അതു ബുദ്ധിക്കു മേല്പെട്ടവയാണെന്നേയുള്ളു. മതതത്വങ്ങളിൽ അസാംഗത്യം കാണിപ്പാൻ ബുദ്ധിക്കു സാധിക്കയില്ല. പ്രത്യുത, വിശ്വാസം ഒരു സഹോദരിയുടെ നിലയിൽ ബുദ്ധിയെ സഹായിച്ചു നിൽക്കുന്നു. തന്മൂലം, വിശ്വാസം നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്ക് ഒരു ദൂരദർശിനിപോലെയാണെന്നു പറയാം. മനുഷ്യസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തിക്ക് അപ്പുറമുള്ളവയെ കാണേണമെങ്കിൽ നമുക്കു മതവിശ്വാസംതന്നെ വേണം.

പ്രകൃതിയിൽതന്നെയും പലതും നാം സ്വയം ഗ്രഹിക്കാതെ സ്വീകരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു മതത്തിലും പലസംഗതികൾ നാം നേരിട്ടറിയുന്നില്ലെങ്കിലും പരമ്പരയായി വിശ്വസിച്ചേ മതിയാവൂ. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും സുബുദ്ധിയും അനുശാസിക്കുന്നതു വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ ദൈവപുരുഷനും അവിടത്തെ സഭയും പ്രവചിക്കുന്നതു നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ട് വിശ്വസിച്ചുകൂടാ? ക്രിസ്തുവിന്നും സഭയ്ക്കും മനുഷ്യന്റെ സാമാന്യബുദ്ധിയേക്കാൾ കൂടുതൽ വിശ്വാസ്യതയില്ലയോ? ഉപദേഷ്ടാവു ദൈവവും ഉപദേശം ദൈവികവുമാകയാൽ അതു സർവ്വോപരി വിശ്വസനീയംതന്നെ. ഇതാണ് മതവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ട് ഇന്നു നാം മതതത്വങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഒരിക്കൽ നമുക്ക് അവ പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാറാകും. പൂർണ്ണമായ ഈ അറിവു നമുക്കു ദൈവം സമ്മാനിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കകൊണ്ട്, അതിന്നു നമ്മെ, നാം തന്നെ ഒരുക്കുവാനായി ഇന്നു ദൈവം നമ്മിൽനിന്നു വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിൽ ദൈവം നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ അനാവശ്യമായി ഞെരുക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, നാം സമ്മാനത്തിന്ന് അർഹന്മാരാകുവാൻ

വേണ്ടി വിശ്വാസപരമായ ഒരു പുണ്യയോഗ്യത നമ്മിൽനിന്ന് ഇപ്പോൾ അവിടന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ, മതതത്വങ്ങൾ രഹസ്യങ്ങളാണെങ്കിലും, മോക്ഷഭാഗ്യസമ്മാനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അവയെ നാം വിശ്വസിക്കണം.

---

54. ദൈവത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതായി പറയുന്ന മതങ്ങൾതന്നെയും അനവധിയുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു സത്യമായ വെളിവാടിന്റെ സാക്ഷാത്തായ ദൈവികത്വം അറിവാൻ മാർഗ്ഗമെന്ത്?

വെളിവാടിന്റെ സാക്ഷാൽ ദൈവികത്വം അറിവാൻ പ്രധാനമായി രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. അവ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും പ്രവചനങ്ങളുമാണ്. വെളിവാട്ടു ദൈവത്തിന്റേതാണെങ്കിൽ അതു് അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കും. ആ അത്ഭുതങ്ങൾതന്നെയും പ്രകൃതിശക്തിയെ ആകമാനം കവിയുന്നതും, ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും നിവർത്തിക്കാൻ കഴിയാത്തതുമായിരിക്കെ അവ ദൈവത്തിൽനിന്നു മാത്രമെ സംഭവിച്ചുകൂടുവെന്നും, ആ സംഭവങ്ങൾ വെളിവാടിന്റെ സ്ഥിരീകരണത്തിന്നായി ചെയ്യപ്പെട്ടവയാകയാൽ ആ വെളിവാടുകൾ ദൈവത്തിൽനിന്നു് ലഭിച്ചതാണെന്നും അറിവാൻ നമുക്കു പ്രയാസമില്ല. ഇത്തരം അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാലാണ് ദൈവം സത്യമായ വെളിവാടിനെ വിശ്വാസാർഹമാക്കി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

കൂടാതെ, വെളിവാടിന്റെ സത്യം ഉറപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി പലതും അവിടന്നു മുൻകൂട്ടി പ്രവചിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒരു സൃഷ്ടിക്കു മുൻകൂട്ടി അറിവാൻ കേവലം സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത സംഗതികൾ ദൈവം അമേയമായ സ്വന്ത ജ്ഞാനത്താൽ ഗ്രഹി

ച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. അങ്ങനെ അറിഞ്ഞവ വെളിവാടിൻെറ ഉറപ്പിന്നായി അവിടന്നു മുൻകൂട്ടി പ്രഖ്യാപനംചെയ്കയും, അവ തദനുസാരംതന്നെ സംഭവിക്കയും ചെയ്താൽ ആയതും വെളിവാടിൻെറ സത്യത്തിന്ന് ഒരു പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയും ദൈവം പ്രവചനങ്ങളാൽ വെളിവാടിൻെറ ദൈവികത്വം ഉറപ്പിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ സാക്ഷാത്തായ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും പ്രവചനങ്ങളുംമൂലം ഏതു വെളിവാടിനെ ദൈവം സത്യമെന്ന് ഉറപ്പിച്ചതായി യഥാൎത്ഥചരിത്രത്താൽ നാം അറിയുന്നുവോ, ആ വെളിവാടിനെമാത്രം ദൈവികമായി നാം സ്വീകരിക്കണം.

---

55. അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാലും പ്രവചനങ്ങളാലും ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടതായ ദൈവവെളിവാട്ട നമുക്ക് അറിവാനുള്ള പ്രധാന ചരിത്രമാൎഗ്ഗം ഏതു്?

പ്രസ്തുതചരിത്രമാൎഗ്ഗം ദൈവനിവേശിതമായ വേദപുസ്തകമാകുന്നു. ഇതിൽ പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവുമായി 1324 അദ്ധ്യായങ്ങളടങ്ങിയ 72 ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. മൂശമുതൽ വി: യോഹന്നാൻ ഉൾപ്പെടെ 39 ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ 1600 സംവത്സരങ്ങൾക്കിടയിലായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. സത്യമായ വെളിവാടറിവാൻ വേറേയും ചിലമാൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും വേദപുസ്തകമാണ് പ്രധാനമാൎഗ്ഗം.

---

56. ക്രിസ്തീയമതത്തിന്നു പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടുകൾ മാത്രമല്ലേ പഴക്കമുള്ളൂ? തന്മൂലം കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ള മററേതെങ്കിലും മതം ഒരിക്കൽ നിത്യരക്ഷാൎത്ഥം സ്വീകാൎയ്യമായിരുന്നില്ലേ?

ക്രിസ്തീയമതത്തിന്നു പത്തൊമ്പതുനൂററാണ്ടു പഴക്കമേയുള്ളൂവെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അതിന്നു മനുഷ്യകുലത്തോളംതന്നെ പഴക്കമുണ്ട്. കാരണം, മനുഷ്യകുലത്തിന്ന് ഒരിക്കലും വെളിവാട ദൈവത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുകാലം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പറുദീസായിൽവച്ചുതന്നെ ദൈവം ആദത്തോടും, പിന്നീട അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബു മുതലായ ഗോത്രപിതാക്കന്മാരോടും വരുവാനിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെപ്പററി വെളിപ്പെടുത്തി. ആ വിശ്വാസത്തിൽ നീതിപൂർവം ജീവിച്ചവർ ക്രിസ്തുമൂലം രക്ഷപ്രാപിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ആകയാൽ പ്രസ്തുത പൂർവ്വവെളിവാട ക്രിസ്തീയമതത്തിൻെറ മൂലത്തെ സംഗ്രഹിച്ച ഒന്നായിരുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ പൂർവ്വവെളിവാടിനെ തുടൎന്നുണ്ടായ മറെറാരു വെളിവാട മൂശ മുതലായ യഹൂദ ദീൎഘദൎശികൾക്കു ലഭിച്ചതായിരുന്നു. ആ വെളിവാടിൽ ക്രിസ്തീയമതത്തിൻെറ തുടച്ചയെ വിശദമായി അനുശാസിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇതിൽ ഒരു പുതിയ നിയമ ദാതാവിനേയും നിയമത്തേയും വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: അവ: 18, 15-എരെ: 31, 31. കൂടാതെ, ഒരു പുതിയ ബലിയും വൈദികതപവും ഉണ്ടാകുമെന്നായും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: ഇസ: 64, 18. മാത്രമല്ല, അതേ വെളിവാടിൽ യഹൂദവംശം ചിതറിക്കപ്പെടുമെന്നും: ദാനി: 9, 26: പുതിയമതസ്ഥാപനം എല്ലാജാതിക്കാർക്കുമായി സംഭവിക്കുമെന്നും: ഓസി: 2, 24: പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യഹൂദമതത്തിൽ ഇങ്ങനെയെല്ലാം ഉപദിഷ്ടമായപ്രകാരം അതിനെ തുടൎന്നുവന്നതു ക്രിസ്തീയമതമാകുന്നു.

ക്രിസ്തുവാകട്ടെ യഹൂദനായി ജനിക്കയും, യഹൂദമതത്തിൻെറ തുടച്ചയായി സ്വന്തമതം സ്ഥാപിക്കയുംചെയ്തു. യഹൂദമതം തന്നെയും ക്രിസ്തുവിനെ പ്രത്യേകം അഭിമുഖീകരിച്ചുള്ള ഒരദ്ധ്യാപനമാണ്. ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാഗ്

ത്തങ്ങൾ അതിൽ അനവധിയുണ്ട്. ക്രീസ്തുവിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിച്ചുള്ള വൎണ്ണനകളും, അവിടത്തെ ആഗമനകാലം കുറിക്കുന്ന പ്രവചനങ്ങളും യഹൂദമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വളരെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആ മതം ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ ഒരു പ്രാരംഭമായിട്ടാണ് എണ്ണപ്പെടേണ്ടതു്.

ഇവയെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തീയമതം പൂൎവ്വവെളിവാടിൽ ഒരു ചന്ദ്രൻപോലെയും, യഹൂദമതത്തിൽ അതു് ഉഷഃകാലനക്ഷത്രംപോലെയും പ്രകാശിച്ചുവെന്നും, ക്രീസ്തുവിന്റെ ആഗമനശേഷം അതു സൂൎയ്യനെപ്പോലെയാണ് ശോഭിക്കുന്നതെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. തന്മൂലം ക്രിസ്തീയമതം എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു മനുഷ്യകുലത്തോളം പഴക്കമുണ്ട്. മറെറാരു മതത്തിന്നും അത്ര പഴക്കം ഇല്ല. രക്ഷപെട്ടവരൊക്കയും ഒന്നുകിൽ വരുവാനിരുന്ന ക്രീസ്തുവിൽ, അല്ലെങ്കിൽ വന്ന ക്രീസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചതിനാൽ അനുഗ്രഹീതരായി. ക്രീസ്തുകൂടാതെ രക്ഷയില്ല. തന്മൂലം അതു ക്രീസ്തുമതത്തിൽ മാത്രമേ സാധിക്കു. ക്രിസ്തീയമതമാകട്ടെ ഇപ്പോൾ വിവരിച്ചവിധം ലോകാരംഭത്തിങ്കലേ ഉള്ളതത്രെ. ആകയാൽ മററുമതമൊന്നും ഒരുകാലത്തും സ്വീകാൎയ്യമായിരുന്നില്ല.

---

57. പലേ ദീർഘദർശികളിൽ ഒരുവനായ ക്രീസ്തു മാത്രം ദൈവമെന്നും, ക്രിസ്തീയമതമാകട്ടെ ദൈവികമെന്നും വിധിക്കുവാൻ ന്യായമെന്തു്?

ഇതിന്നു പലേ ന്യായങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഒന്നു വരുവാനിരുന്ന ലോകരക്ഷകനെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രവചനങ്ങളെല്ലാം ക്രീസ്തുവിൽമാത്രം നി

റവേറി കാണുന്നതാണ്. യാക്കോബ്, ദാനിയേൽ, അഗേ
വൂസ്, മലാക്കിയ മുതലായ ദീഷ്ഘദശികൾ രക്ഷകാഗമന
ത്തെപ്പററി നിദ്ദേശിച്ചകാലം ക്രമപ്പമായി ക്രീസ്തുവിൽമാ
ത്രം യഥാൎത്ഥീകരിക്കപ്പെട്ടു. ക്രീസ്തു ഒരു രാജാവും വൈദി
കനും പ്രവാചകനും നിയമദാതാവുമായിരിക്കുമെന്ന പ്രസ്താ
വവും ക്രീസ്തുവിൻെറ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.
ക്രീസ്തു, പഴയനിയമം റദ്ദാക്കി പുതിയതായ ഒരു സാവ്ത്രിക
സഭ സ്ഥാപിക്കുമെന്ന പ്രവചനവും അദ്ദേഹത്താൽ നിവ്
ഹിക്കപ്പെട്ടു. മാത്രമല്ല, ലോകരക്ഷകൻെറ ഉത്ഭവം, ജ
നനം, ജീവിതനയം, മരണം, മരിച്ചവരിൽനിന്നുള്ള ഉ
ത്ഥാനം എന്നിവയുടെ സാഹചയ്യങ്ങൾ വിശദമായി ഓ
രോ ദീഷ്ഘദശികൾ പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതു് അങ്ങനെതന്നെ ക്രീ
സ്തുവിൽ സംഭൃതമായി. ഇങ്ങനെ ക്രീസ്തുവിൻെറ ആഗമന
ത്തിന്നു വളരെക്കാലം മുമ്പു പ്രവചിക്കപ്പെട്ടവ ശരിയായി
ക്രീസ്തുവിൽ നിറവേറിയതു് അവിടത്തെ ദൈവതചത്തെ വി
ശദമാക്കുവാൻ എത്രയും പയ്യാപ്തമായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു.

ക്രീസ്തുവിൻെറ വേദാന്തതത്വങ്ങൾ നിശ്ശേഷം പ്രമാദ
സമ്മിശ്രമാകാതെ മനുഷ്യൎക്കും സമുദായത്തിന്നും വിശേ
ഷാൽ അഭിവദ്ധകങ്ങളായിരിക്കുന്നതും അവയുടെ ദൈവതച
ത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സത്യപുരുഷനായ ക്രീസ്തുതന്നെ
യും താൻ ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ലോകരക്ഷകനാണെ
ന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: യോഹ: 4, 25-26- ഇതുതന്നെ അ
പ്പസ്തോലന്മാരും പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്: 1. കോറി: 4, 1-2. കോ
റി: 5, 20. ക്രീസ്തു പ്രവചിച്ചപ്രകാരം സംഗതികൾ നിറവേ
റി കാണുന്നതും അവിടത്തെ ദൈവതചത്തിന്നു ലക്ഷ്യമാണ്.
യൂദാസ് അവിടത്തെ ഒററിക്കൊടുക്കുമെന്നും, പത്രോസു മൂ
ന്നുപ്രാവശ്യം നിഷേധിക്കുമെന്നും, യഹൂദന്മാർ ശത്രുക്കളായി
തന്നെ, മരണം കയ്യേല്പിക്കുമെന്നും, താൻ, മരിച്ചവരിൽ

നിന്നു മൂന്നാം ദിവസം ഉയിർക്കുമെന്നും, ഓറശ്ലേം പട്ടണവും ദേവാലയവും നശിക്കുമെന്നും, സുവിശേഷം ലോകമെങ്ങും പ്രസംഗിക്കപ്പെട്ടമെന്നും, വേദപരമായ ഞെരുക്കങ്ങൾക്കു ശേഷവും തിരുസഭ, ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുമെന്നുമെല്ലാം ക്രീസ്തു പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ക്രീസ്തുചെയ്ത പല അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾകൊണ്ടും താൻ തന്നെ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർത്തതിനാലും ക്രിസ്തീയമതത്തെ ദൈവികമായതെന്നു വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ തന്നെ അപ്പസ്തോലന്മാരും അനവധി അത്ഭുതങ്ങൾചെയ്ത് അതിന്റെ ദൈവികത്വം സ്പഷ്ടമാക്കി. ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ പ്രചുരപ്രചാരം, നവീകാരശക്തി, സ്ഥിരത, ലോകത്തിലെങ്ങും അതു വരുത്തിയ അഭിവൃദ്ധി, വേദസാക്ഷികളുടെ സ്ഥൈര്യം, സഭയുടെ നിരന്തരാവസ്ഥ എന്നിവയെല്ലാം ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ ദൈവികത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുന്ന മറ്റു ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ഇവയെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ ക്രീസ്തു ഒരു ദിഷ്ടദർശിമാത്രമല്ല, അവിടന്നു സാക്ഷാൽ ദൈവവും ക്രിസ്തീയസഭ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവികസഭയുമാണെന്നു നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ക്രീസ്തുവാകട്ടെ പൊതുവായ ഒരു നിയമദാതാവിന്റെ നിലയിൽ അവിടത്തെ മതം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് അതു് ഏവരും നിത്യരക്ഷാർത്ഥം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവരോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ പ്രേഷിതരെ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ട് അവിടന്ന് അരുളിച്ചെയ്തതു് അതു് വിശ്വസിക്കുന്നവർ മാത്രം രക്ഷപെടുമെന്നായിരുന്നു. തന്മൂലം മറ്റു മതാനുസൃതന്മാർ അവ ഉപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തീയമതംതന്നെ സ്വീകരിപ്പാനും, അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ നിത്യരക്ഷയെ സുസ്ഥിരമാക്കുവാനും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയമതങ്ങൾ പലതുള്ളതിൽ ഏതാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ട

തെന്ന് ഇനിയും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതു കത്തോലിക്കാ തിരുസഭയെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ വിശദമാകുന്നതാണ്.

കത്തോലിക്കസഭ.

58. ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചതെല്ലാം ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ നാം എങ്ങനെ അറിയും? എഴുതപ്പെട്ട രേഖ വേദപുസ്തകം മാത്രമാണ്. അതിൽ എല്ലാ പഠനങ്ങളും സംഗ്രഹീതമെന്നു പറയുന്നില്ല. പാരമ്പര്യമാകട്ടെ പലേ പിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. തന്മൂലം അതു മനസ്സിലാക്കുക ദുഷ്കരം. ഏതന്മൂലം നാം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയ്ക്ക് ഒത്തവിധം വിശ്വസിച്ചാൽ പോരയോ?

വി: പൌലോസിനോടുകൂടി കത്തോലിക്കർ പറയുന്നതു: വിശ്വാസം കേൾവിയാൽ വരുന്നു എന്നാണ്: രോമ: 10, 17. ക്രിസ്തുവിൻെറ പഠനങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യർ ഉറപ്പായി അറിയുന്നതിന്ന് ഏകമാർഗ്ഗം കത്തോലിക്ക തിരുസഭയെന്ന തെററാവരമുള്ള അദ്ധ്യാപികയുടെ സജീവമായ സ്വരം കേൾക്കുന്നതത്രെ. എഴുതപ്പെട്ട ദൈവവചനമായ ഒരു വേദപുസ്തകവും, വേറെ ഒരു ദൈവിക പാരമ്പര്യവും ഉണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടിൻെറയും രക്ഷാകർത്രിയും, വ്യാഖ്യാനകാരിയും ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത കത്തോലിക്ക സഭതന്നെയാണ്.

വേദപുസ്തകങ്ങളെ യഥാൎത്ഥ ചരിത്ര ലക്ഷ്യങ്ങളായി നാം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ലോകരക്ഷകനായ ക്രീസ്തു അവിടത്തെ ചില ശിഷ്യന്മാരെ വെളിവാടിന്റെ അദ്ധ്യാപകന്മാരായി നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണാം: ലൂക്കാ: 6, 13. അവൎക്കു ക്രീസ്തു സ്വന്ത ദൈവിക ശക്തിയും അധികാരവും നൽകി: മത്താ: 28, 18. അനന്തരം അവരെ സൎവ്വലോകത്തിലും സുവിശേഷം അറിയിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചു: മത്താ: 28, 20. - യോഹ: 20, 21. മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരൊക്കയും അവരുടെ അനുശാസനം കേട്ട് അനുസരിക്കണമെന്നും, അനുസരിക്കാത്തവർ നിത്യശിക്ഷ അനുഭവിക്കുമെന്നും ക്രീസ്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്: മൎക്കോ: 16, 16. കൂടാതെ, അവർ പഠിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളുടെ ഉറപ്പിന്നായി ക്രീസ്തു സ്വന്ത സാന്നിദ്ധ്യം വാഗ്ദാനം ചെയ്കയും, അവരെ കേൾക്കാത്തവർ, തന്നെ കേൾക്കാത്തവരെന്നപോലെ കരുതപ്പെട്ടമെന്നു കല്പിക്കയും, അനുസരണമില്ലാത്തവർ അജ്ഞാനികളും ചുങ്കക്കാരുമായി വിധിക്കപ്പെട്ടമെന്നു പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്തു: ലൂക്കാ: 10, 16. - മത്താ: 18, 17. ക്രീസ്തുവിന്റെ പ്രസ്തുത ശിഷ്യന്മാരാകട്ടെ തെറ്റുകൂടാത്തവരായിരിപ്പാൻ വേണ്ടി പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ നിയന്ത്രണവും ക്രീസ്തു അവൎക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു: യോഹ: 14, 17. - 14, 26. നട: 1, 8.

സുവിശേഷങ്ങൾ ഒരു പുസ്തകരൂപത്തിൽ ആക്കുവാൻ ക്രീസ്തു കല്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മേൽ വിവരിച്ചവയിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. കൂടാതെ, ജീവിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ നിന്ന് അവ ഏവരും പഠിക്കേണമെന്നും, ആ അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കു തെറ്റു വരാത്തതും അധികാരമുള്ളതും ദൈവികവുമായ ക്രീസ്തുവിന്റെ പഠനവും ഭരണവും ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്: 1 കോറി: 2, 10. ഈ അധികാരം തങ്ങൾക്കുള്ളതാണെന്നും, തങ്ങളെ കേൾക്കാ

ത്തവർ നിത്യനാശത്തിന്ന് അർഹരാണെന്നും: മൎക്കോ: 16, 16-റോമ: 1, 5; മററു് അദ്ധ്യാപകന്മാരെ കപടോപദേഷ്ടാക്കളായി വൎജ്ജിക്കണമെന്നും ശ്ലീഹന്മാർ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു: ഗാല: 1, 8. പ്രേഷിതന്മാരാകട്ടെ ക്രീസ്തുവിനൊത്ത മനസ്സുള്ളവരും: 1 കോറി: 2, 16: ദൈവത്തിൻെറ സഹകാരികളും: 1 കോറി: 3, 9: മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷികളും ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ വിഭാജകന്മാരും: 1 കോറി: 4, 1: ക്രീസ്തുവിൻെറ പ്രതിപുരുഷന്മാരും മനുഷ്യരെ ദൈവത്തോടു യോജിപ്പിക്കുന്നവരും: 2 കോറി: 5, 19: ദൈവത്തിൽനിന്നു വന്നവരും: 1 യോഹ: 4, 6: ദൈവത്തിൻെറ സ്വന്തവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നവരും: 1 തെസ: 2, 13: ആകുന്നു.

ഈദൃശഹേതുക്കളാൽ ലോകത്തിലെങ്ങും സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ തൊറുവരാത്ത ഒരു അദ്ധ്യാപകസംഘത്തെ ക്രീസ്തു ദൈവികമായി സ്ഥാപിച്ചുവെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ. അങ്ങനെയല്ലാതെ അതും എഴുതി പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്ന് ഒരിക്കലും ക്രീസ്തു ആജ്ഞാപിച്ചില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത അദ്ധ്യാപകസംഘസ്ഥാപനം ശ്ലീഹന്മാരുടെ നിൎയ്യാണത്തോടുകൂടി അവസാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു വല്ലവൎക്കും തോന്നാമോ? ആ ശങ്ക യുക്തമല്ല. അവരുടെ അനന്തരഗാമികൾവഴി, ലോകാവസാനംവരെ നിരന്തരമായി സുവിശേഷം പഠിപ്പിക്കപ്പെടേണമെന്നു ക്രീസ്തു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ക്രീസ്തു അവരോടുകൂടി സദാ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു: മത്താ: 28, 20. എല്ലാം എന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയയ്ക്കുമെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു: യോഹ: 14, 16. ലോകമെങ്ങും സുവിശേഷം പരത്തുവാനാണു് ശ്ലീഹന്മാരോടു് അവിടന്നു കല്പിച്ചതു്: മത്താ: 28, 19. മാത്രമല്ല, എല്ലാ സൃഷ്ടികളുടെ പക്കലേക്കും ക്രീസ്തു അവരെ അയച്ചു: മൎക്കോ: 14, 15. ശ്ലീഹന്മാരാകട്ടെ

എന്നും ലോകത്തിൽ ജീവിക്കേണ്ടവരായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സുവിശേഷം ഏതുകാലത്തും പഠിപ്പിക്കപ്പെടണം. ആകയാൽ ശ്ലീഹന്മാൎക്ക് അനുഗാമികളുണ്ടാകേണ്ടതും തദധികാരാവകാശങ്ങൾ അവൎക്കും ഉപാദേയവുമായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. തദൎത്ഥം ശ്ലീഹന്മാൎതന്നെ അവരുടെ അനന്തരഗാമികളായി അദ്ധ്യാപകന്മാരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ സ്വന്തജോലി പിന്തുടരുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു: തീത്തു: 1, 5—2 തിമോ: 1, 6—1 തിമോ: 6, 20—2 തിമോ: 1, 13—2 തിമോ: 2, 2. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷമെല്ലാം അറിവാൻ ഏകമായ ഉത്തമമാൎഗ്ഗം - ശ്ലീഹന്മാരുടെ ശരിയായ അനന്തരഗാമികൾ ഉള്ളതും തെറ്റില്ലാവരമുള്ളതുമായ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ സജീവമായ സ്വരം കേൾക്കുന്നതാണ്. ഇതുവേദപുസ്തകത്തിലും പാരമ്പൎയ്യത്തിലും അന്തൎഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പഠനമാകുന്നു.

ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ഇപ്പോൾ സഭയിൽ പിന്തുടൎച്ചവഴി നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പഠനം ഏവരും സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഒറീജനസു നിൎവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ വി: അഗുസ്തീനോസും അഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, അപ്രാമാദികത്വം അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു സഭയ്ക്കല്ലാതെ സുവിശേഷം പഠിപ്പിക്കാനുള്ള അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ—നിത്യരക്ഷാൎത്ഥം വെളിവാടു നല്കപ്പെട്ടു; അതു സ്വീകരിക്കാത്തവൎക്കു രക്ഷയില്ല: മൎക്കോ: 16, 16. ആകയാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സുവിശേഷം സംബന്ധിച്ചു തെറ്റുകൂടാത്ത ഒരു ഉറപ്പു നമുക്കുണ്ടാകണം. അതു തെറ്റുകൂടാത്ത സ്ഥാപനത്തിൽനിന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടായിക്കൂടൂ. ആകയാൽ തെറ്റു വരാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതോ, തെറ്റാവ

രം അവകാശപ്പെടാത്തതോ ആയ സഭകൾക്കു ന്യായമായി സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ അവകാശമില്ല. കത്തോലിക്ക തിരുസഭെക്കുമാത്രമേ തദവകാശമുള്ളു. തന്മൂലം അവകാശവും അധികാരവുമുള്ള കത്തോലിക്ക തിരുസഭയിൽനിന്നുമാത്രം ഏവരും സുവിശേഷം ശ്രവിക്കേണ്ടതാണ് ധർമ്മം.

ഇനി, തിരുസഭയല്ല, വേദപുസ്തകമാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപികയെന്നു പറകയാണെങ്കിൽ അതിലും അനവധി കുഴപ്പങ്ങളുണ്ട്. പുതിയ വേദപുസ്തകം ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദ്യകാലം മുതൽക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അന്ന് സുവിശേഷം സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യർ രക്ഷപ്രാപിക്കയുണ്ടായില്ലെന്നുവരും. അതുപോലെ അച്ചടി ആരംഭിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി കിട്ടേണമെങ്കിൽ വളരെ ദ്രവ്യം ചിലവു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് അന്നു വേദപുസ്തകം വാങ്ങിയ സമ്പന്നന്മാർ മാത്രമേ രക്ഷപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കണം. ഇന്നാണെങ്കിൽ വേദപുസ്തകം വായിക്കാൻ, എഴുത്തറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരുണ്ട്. അവർക്കും രക്ഷയില്ല. വേദപുസ്തകത്തിൽ എല്ലാ സുവിശേഷ സത്യങ്ങളും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എല്ലാ സത്യങ്ങളും അടങ്ങത്തക്കവണ്ണം ഏവൻഗലീസ്തന്മാർ അതു സവിസ്തരം എഴുതിയിട്ടുമില്ല. ഓരോ പ്രത്യേകോദ്ദേശത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണ് അവർ ഓരോരുത്തരും അതു് എഴുതുവാൻ ഇടയായതു്. ആകയാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സുവിശേഷസത്യങ്ങളെ നാം എവിടെനിന്ന് അറിയും? എഴുതപ്പെട്ട വേദപുസ്തകത്തിൽതന്നെയും ചില വാക്യങ്ങൾ വിവിധാർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ശരിയായ അർത്ഥം ഏതെന്ന് എഴുതിയവരോടു ചോദിക്കാൻ ഇപ്പോൾ തരവുമില്ല. അവരാകട്ടെ കത്തോലിക്കസഭയിൽ പെട്ടവരാണ്. ആകയാൽ, നേരായ അർത്ഥം

അറിവാൻ തിരുസഭയോടുതന്നെ ചോദിക്കണം. ഇതാണ് തിരുസഭയെ സുവിശേഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപികയായി നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ കാരണം. പാരമ്പര്യമാണ് അദ്ധ്യാപികയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതും വേദപുസ്തകമാണ് എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ അധികം വൈഷമ്യത്തിനിടയാകും. പാരമ്പര്യം അനേകം പിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. അതൊക്കെ നോക്കി ഗ്രഹിക്കാൻ ആർക്കും എളുതല്ല. സുവിശേഷം സ്വീകരിച്ച് ആ വഴി നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ വളരെപ്പേർക്കും ഈ സ്ഥിതിക്കു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വരുന്നു. ആകയാൽ, തെററില്ലാത്ത കത്തോലിക്കാ തിരുസഭ മാത്രമാണ് ക്രീസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷാനുശാസനങ്ങൾ ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതാണ് നമുക്ക് അറിവിനു ശരിയായ ഏകമാർഗ്ഗം. ഈ സഭ വേണ്ടതെല്ലാം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും. അവയെല്ലാം നാം സ്വീകരിച്ചു നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കണം. ഏതന്മൂലം കാലത്തിനൊത്തതുമാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നതു രക്ഷയ്ക്കു മതിയാകയില്ല.

---

59. പലേ ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ ഒന്നു മാത്രമേ സത്യസഭയുള്ളൂവെങ്കിൽ ആ സഭയെ സംബന്ധിക്കുന്ന സുവിശേഷാനുശാസനങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

ക്രീസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാന സുവിശേഷാനുശാസനങ്ങൾ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവയാകുന്നു:—

1. ക്രീസ്തു ഒരു സഭ സ്ഥാപിച്ചു. അത് അവിടത്തെ മതത്തിന്റെ രക്ഷാകർത്രിയും ഏക മാത്രയും പരിശുദ്ധയും കത്തോലിക്കയും അപ്പസ്തോലികയും ആകുന്നു. ഈ സത്യസ

ഭയ്ക്കുപുറമെ രക്ഷാമാൎഗ്ഗമില്ല.

2. ക്രീസ്തുവിന്റെ സഭ അദൃശ്യമായ ഒന്നല്ല. നിത്യരക്ഷയ്ക്കു മുൻ നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടവർ മാത്രമോ നീതിമാന്മാർ മാത്രമോ അല്ല, പ്രസ്തുതസഭയിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത, അവിശ്വാസികളോ മതശിഷ്യരൊ (Catechumens) പാഷണ്ഡരോ ശീശ്മക്കാരോ മഹറോനേററവരോ അല്ലാത്ത എല്ലാവരും സത്യസഭയിൽ അംഗങ്ങൾതന്നെ.

3. ദൈവനിശ്ചയത്താൽ അന്യോന്യം വ്യത്യാസപ്പെട്ട വൈദികരും അൽമേയരും അടങ്ങിയതാണ് തിരുസഭയുടെ ഉടൽ. വൈദികരാകട്ടേ മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും ശുശ്രൂഷികളുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

4. തിരുസഭയ്ക്കു ക്രീസ്തു നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രത്യേക വരങ്ങൾ അസ്തിക്യത്തിൽ നിലനില്പും, പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ അപ്രാമാദികതയും, ഭരിക്കുന്നതിൽ അധികാരവുമാണ്.

5. ക്രീസ്തുവിന്റെ സത്യസഭ ലോകാവസാനംവരെ നിശ്ചലമായും അഭേദ്യമായും നിരന്തരമായും നിലനിൽക്കും.

6. വിശ്വാസം, സദാചാരം, വേദാന്തസംഭവം (Factum Dogmaticum) എന്നിവയിൽ തിരുസഭയ്ക്കു അപ്രാമാദികതയുണ്ട്. വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനവും അതിന്റെ നേരായ അൎത്ഥവും വിധിക്കുവാനുള്ള അധികാരംകൂടി തിരുസഭയ്ക്കുള്ളതാകുന്നു.

7. വിശ്വാസികൾക്കു നിയമദാനം ചെയ്തു് അതു് അനുസരിപ്പിക്കുവാനുള്ള അധികാരം തിരുസഭയ്ക്കു ദൈവികമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം, തിരുസഭ സ്വതന്ത്രമായും ഉന്നതമായ ഒരു അധികാരസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവിധവും സദാചാരനടപടികളെ സ്ഥാപിച്ചു തദനുസാരം ജീവിക്കാൻ വിശ്വാസികളെ നിൎബ്ബന്ധിക്കയും, കുററക്കാരെ ശിക്ഷകളാൽ തിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

8. റോമ്മാസഭയാണ് ക്രീസ്തുവിൻെറ സത്യവും ഏകവും പരിശുദ്ധവും കത്തോലിക്കയും അപ്പസ്തോലികവുമായ സഭ. അവൾ എല്ലാ പള്ളികളുടേയും മാതാവും അദ്ധ്യാപികയുമാകുന്നു. റോമ്മാമേല്പട്ടക്കാരൻ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രഭുവായ വി: പത്രോസിൻെറ അനന്തരഗാമിയും ക്രീസ്തുവിൻെറ വികാരിയും സാവ്ലൌകികപരമാധികാരിയും തിരുസഭയുടെ ദൃശ്യാദ്ധ്യക്ഷനും സകല ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും പിതാവും അദ്ധ്യാപകനും ആകുന്നു. അവിടത്തേക്കു വി: പത്രോസുവഴി സഭയെ പോററുവാനും ഭരിക്കുവാനും നിയന്ത്രിക്കുവാനുമുള്ള പൂൎണ്ണാധികാരം മിശിഹായാൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

---

60. റോമാ സഭയിൽ പണ്ടു പിതാക്കന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ പഠനസംബന്ധമായി വിപരീതാഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും ചില സംഗതികളിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യോജിക്കുന്നില്ല. 1378 മുതൽ നാല്പതു സംവത്സരകാലത്തോളം രണ്ടു പാപ്പമാർ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം റോമാസഭയുടെ പഠനവും ഭരണവും സംബന്ധമായുള്ള ഏകത്വം നശിച്ചുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നില്ലയോ?

പണ്ടു പിതാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ സഭാപഠനം സംബന്ധമായി ചില വിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചില സംഗതികളിൽ യോജിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ വിവാദവിഷയങ്ങളെല്ലാം സഭ ക്ലിപ്തമായി തീൎമ്മാനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സംഗതികളെമാത്രം സ്പൎശിക്കുന്നവയാണ്. ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരെല്ലാം സഭയുടെ അധികാരത്തിന്നും തീരുമാനത്തിന്നും വിധേയരായിട്ടേ അഭിപ്രായങ്ങൾ

പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളു. ഏതു വിഷയം സംബന്ധിച്ചും തിരുസ
ഭ ഒന്ന് അവസാന തീൎച്ച കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ അന്നു തൎക്കവും
അവസാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. തീരുമാനത്തിന്നുമുമ്പു ആൎക്കും തന്ന
ദഭിപ്രായത്തിന്ന് അവകാശമുള്ളതാണ്. പ്രത്യുത, തീൎച്ച
ചെയ്തതിന്നുശേഷം ഭിന്നാഭിപ്രായികൾ നിലനിന്നാൽ ത
ദ്വിധേയന്മാർ സഭക്കു പുറത്താകയും ചെയ്യും. ആകയാൽ
തിരുസഭാംഗങ്ങളുടെ ഒരു പൊതുപ്രമാണം, നിബന്ധവിഷ
യങ്ങളിൽ ഏകത്വവും, സംശയവിഷയങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ
വും, എല്ലാററിലും ഉപവിയും അവലംബിക്കുക എന്നാകുന്നു.
തന്മൂലം, പ്രസ്തുത വിവാദങ്ങൾ സഭയുടെ ഏകത്വത്തെ ലം
ഘിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും ചിലതു വാദവിഷയങ്ങളായിരിക്കു
ന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവയെപ്പററി സഭയുടെ തീൎച്ചയുണ്ടാകു
മ്പോൾ സഭാംഗങ്ങളുടെ അഭിപ്രായവും ഏകീകരിക്കപ്പെടു
മെന്നു നിശ്ചയമാണ്.

ഇങ്ങനെതന്നെ ഒരു കാലത്തു രണ്ടു പാപ്പമാർ കുറേ
നാൾ ഭരിച്ചുവെന്ന സംഗതികൊണ്ടും സഭയുടെ ഏകത്വം
നശിച്ചില്ല. രണ്ടു പേരിൽ ഒരാൾമാത്രമേ യഥാൎത്ഥപാപ്പ
യായിരുന്നുള്ളു എന്ന് ഏവരും സമ്മതിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുപേരും
ഒന്നുപോലെ ശരിയായ പാപ്പയായിരുന്നുവെന്ന് ആരും പറ
ഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇരുവരിൽ ആരാണ് യഥാൎത്ഥ പാപ്പ
യെന്നു സംശയമായിരുന്നു. തന്മൂലം, ആ സംശയപരി
ഹാരാൎത്ഥം ഏവരും പരിശ്രമിച്ചു. പരിശ്രമഫലമായി അ
വസാനം ഒരു പാപ്പ മാത്രം ഭരിക്കുവാനും ആരംഭിച്ചു. അ
തിനാൽ പ്രസ്തുത പരിശ്രമം സഭയുടെ ഏകത്വത്തെ കൂടു
തൽ വിശദമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വിധം റോമാസ
ഭ എന്നും അതിൻെറ ഭരണം, പഠനം, ആരാധന എന്നിവ
യിൽ ഏകമായി നിലനിന്നുവരുന്നു.

61. വി: പൌലോസിൻെറ സാക്ഷ്യപ്രകാരം ക്രിസ്തുവിൻെറ സഭയിൽ കറയോ മാലിന്യമോ ഇല്ല: അപ്പ: 5, 27. റോമാസഭയിലാകട്ടെ അവയുണ്ട്. തന്മൂലം ആ സഭ എങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിൻെറ പരിശുദ്ധ സഭയാകും?

മോക്ഷത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്ന ക്രിസ്തീയ സഭയിലെ വ്യക്തികൾ കറയും മാലിന്യവുമില്ലാത്തവരാണെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ. അവിടെ അശുദ്ധമൊന്നും പ്രവേശിക്കയില്ല. എന്നാൽ ലോകത്തിൽ യുദ്ധംചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തീയസഭ അങ്ങനെതന്നെ അതിൻെറ സ്ഥാപനത്തിലും നിബന്ധനകളിലും കേവലം മാലിന്യമില്ലാതിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ വി: പൌലോസിൻെറ പ്രസ്താവം യഥാൎത്ഥമാണ്. എങ്കിലും ആ സഭയുടെ ചില അംഗങ്ങളിൽ, എന്നല്ല. അധികാരികളിലും, ഏതാനും മാലിന്യം കാണ്മാൻ വയ്യാതില്ല. ക്രിസ്തു സഭയെ സ്ഥാപിച്ചതു പുണ്യവാന്മാൎക്കായി മാത്രമല്ല. മനുഷ്യരെ പുണ്യവാന്മാരാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്. തന്മൂലം ഏതാനും അംഗങ്ങൾ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ദുഷ്പ്രയോഗത്താൽ മാലിന്യമുള്ളവരായേക്കാം. എന്നാൽ അവർ സുകൃതികളാകുവാൻ മേലാതില്ല. വഴിയെ അവർ സുകൃതികളായെന്നും വരും. ഏതായാലും, ഒരുത്തൻ സത്യ സഭാംഗമാകുന്നതോടുകൂടി നന്മയിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. ഈ അവസ്ഥ സഭയുടെ പരിശുദ്ധിയെ പൊതുവിൽ ഹനിക്കുന്നില്ല. ചിലരിൽ മാലിന്യമുള്ളപ്പോൾ വളരെപ്പേരിലും അതിശയനീയമായ സൽഗുണങ്ങളും സുകൃതങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. റോമാസഭയിൽ ചിലൎക്കു മാലിന്യമുണ്ടെന്നുള്ള ന്യായത്താൽ അതു സത്യസഭയല്ലെന്നു വിധിക്കുന്നപക്ഷം, കേവലം മാലിന്യമില്ലാത്ത അംഗങ്ങളടങ്ങിയ

സത്യസഭ ഏതുണ്ട്? ക്രീസ്തുവിൻെറ സത്യസഭ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടാകാൻ തരമില്ല. അതു ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കണം. മനുഷ്യരെ പരിശുദ്ധരാക്കുവാൻ റോമാസഭയ്ക്കുന്നപോലെ മറെറാരു സഭയ്ക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതു പ്രസിദ്ധമായ അനുഭവങ്ങളാൽ ധാരാളം വിശദമായിട്ടുള്ളതാണ്. തന്മൂലം റോമാസഭയുടെ പരിശുദ്ധിക്കു ചില അംഗങ്ങളുടെ മാലിന്യം പ്രതിബന്ധമല്ല. റോമാസഭ എന്നും പുണ്യവാന്മാരെ പുറപ്പെടുത്തുന്ന ക്രീസ്തുവിൻെറ പരിശുദ്ധ സഭയാകുന്നു. അതു് ഏവരേയും പരിശുദ്ധരാക്കി ഇനിയും സദാപി പരിശുദ്ധിയിൽ പരിലസിക്കുമാറാകട്ടെ.

---

62. മററു മതാനുസൃതന്മാരിൽ അനവധി സുശീലരും സുകൃതികളും ഉണ്ടായിരിക്കേ കത്തോലിക്കസഭ മാത്രം പരിശുദ്ധമെന്നു പറവാൻ ന്യായമെന്തു്?

കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു പുറമെ അവിശ്വാസികളിൽപോലും നല്ല മനുഷ്യരുണ്ട്. അവരിലുള്ള നന്മ പ്രകൃതിഗുണം, അഥവാ അനുകരണഫലം മാത്രമാകുന്നു. വേറെ ചിലരിൽ സ്വാഭാവാതീതമായ വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം എന്ന പുണ്യങ്ങൾക്കൂടിയുണ്ട്. ഇതു് അവർ കത്തോലിക്കസഭയുടെ ജീവനോട് അഭ്യന്തരമായി യോജിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പ്രത്യുത, അവർ തദംഗങ്ങളായി ചേൎന്നിരിക്കുന്ന സഭയുടെ സ്വന്ത പരിശുദ്ധിയാൽ വരുന്നതല്ല. കത്തോലിക്കേതരന്മാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇന്നും അവരുടെ മതതത്വങ്ങളിൽ പലേ കത്തോലിക്ക സിദ്ധാന്തങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യേതരന്മാർ ക്രിസ്തീയപാഠങ്ങളെ കേട്ടറിയുന്നുമുണ്ട്. ആകയാൽ ചിലർ സുകൃതികളായിട്ടുള്ളതു കത്തോലിക്ക പഠനം നിമിത്തമാണെ

ന്നേ അനുമാനിച്ചു ക്രട്ടു.

ശീശ്മയും പാഷണ്ഡതയും എന്നും അനേകംപേരെ മതസമീകരണത്തിലേക്കും അവിശ്വാസത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. പ്രവൃത്തികൂടാത്ത വിശ്വാസംമാത്രം മനുഷ്യനെ നീതീകരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ജീവിതം എങ്ങനെ പരിശുദ്ധമാകും? അവരുടെ മതതത്വംപോലെ ജീവിതം യഥാൎത്ഥത്തിൽ അത്ര നീചമാകാത്തതുതന്നെ ദൈവാനുഗ്രഹഫലമാകുന്നു. പ്രഖ്യാതരായ ചില നവീകരണക്കാർ പാപകാരണം ദൈവമാണെന്നു പറയുന്നു. ഹിന്തുക്കൾ തങ്ങളുടെ ദേവന്മാരെ പാപകാരികളാക്കി വൎണ്ണിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പാപത്തിൽനിന്നു നാം എന്തിനു വിരമിക്കണം? കൂടാതെ, മതനവീകരണക്കാർ ആത്മപരിശുദ്ധിക്കു സഹായമായ കൂദാശകളെ നിഷേധിച്ചു. ക്രീസ്തു ഉപദേശിച്ച ദാരിദ്ര്യം, ചാരിത്രം, കീഴ്വഴക്കം എന്നിവയും തിരസ്കരിച്ചു. മാതൃകാപുരുഷന്മാരായ പുണ്യവാന്മാരുടെ വണക്കം നീക്കി. സച്ചിന്താഹേതുകങ്ങളെ വേണ്ടെന്നും വച്ചു. ഇങ്ങനെയെല്ലാംകൊണ്ടും മററു മതാനുസൃതന്മാരിൽ അധഃപതനമാണുണ്ടായതു്.

കത്തോലിക്ക തിരുസഭമാത്രം പരിശുദ്ധിയിൽ വിളങ്ങുന്നു. അതിൻെറ സ്ഥാപകൻ ദൈവപുരുഷനായ ക്രീസ്തുവത്രെ. അതുമാത്രം ക്രീസ്തുവിൻെറ എല്ലാ ശാസനങ്ങളേയും കല്പനകളേയും ഉപദേശങ്ങളേയും സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ദൈവേഷ്ടപ്രസാദലബ്ധിക്കും പുണ്യസമ്പാദനത്തിന്നുംവേണ്ടി ക്രീസ്തു ഏൎപ്പെടുത്തിയ കൂദാശകളെയെല്ലാം കത്തോലിക്കസഭമാത്രമേ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അതു ദിവ്യപൂജയേയും ഏഴു കൂദാശകളേയും പ്രാൎത്ഥനയേയും കാൎയ്യമായി വിലവച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു ദിവ്യരക്ഷകൻെറയും പുണ്യവാന്മാരുടേയും മാതൃകാനുസാരം പൈതങ്ങളെ സുകൃതത്തിൽ വളൎത്തുന്നു. പാപികൾ

അനുതപിച്ചു ക്രൂദാശകളുടെ സ്വീകരണത്താൽ പരിശുദ്ധരാകണമെന്നും, എല്ലാവരും വേദപുസ്തകം, ക്രിസ്ത്വാനുകാരം മുതലായ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കയും ദൈവവചനം കേൾക്കയും ചെയ്യേണമെന്നും സഭ ഉപദേശിക്കുന്നു. വ്രതം, ഉപവാസം, വിശുദ്ധദിനങ്ങളുടെ സമാദരം മുതലായവയാൽ ഭക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കേണമെന്നും സ്വപരിത്യാഗം അഭ്യസിക്കണമെന്നും സഭ ഉപന്യസിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ലീയ പരിഷ്കാരചരിത്രത്തിൽ പലേ കത്തോലിക്കരുടെ സ്നേഹവും ശ്രദ്ധയും ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് അപൂർവ്വമല്ല. കത്തോലിക്ക സഭയിൽ വളരെ പുണ്യവാന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർ വീരപരിശുദ്ധി പരിപാലിച്ചവരാണ്. അതു് അത്ഭുതസംഭവങ്ങളാൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊന്നും മററുസഭകളിലോ മതങ്ങളിലോ കാണുന്നില്ല. അവരുടെ മതം അവർക്കു പരിശുദ്ധി നൽകുന്നില്ല. പ്രത്യുത, പ്രകൃത്യാ സുകൃതികളായ ചിലർ സ്വമതത്തിന്നു പരിശുദ്ധി സമ്പാദിക്കുന്നു. പ്രകൃതിദത്തമോ അനുകരണഫലമോ ആയ സൽകൃത്യം മാത്രമാണ് മററുമതങ്ങളിൽ ചിലർക്കുള്ളതു്. ആകയാൽ സ്വന്തമായ ഗുണലക്ഷണങ്ങളാലും ഫലങ്ങളാലും കത്തോലിക്ക തിരുസഭ മാത്രം പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. മറെറാരു മതത്തിന്നും അതു് അവകാശപ്പെടാവുന്നതുമല്ല.

---

63. റോമാസഭ എല്ലായിടത്തും എല്ലാവരിലും വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. ആകയാൽ അതിനെ കത്തോലിക്ക, അഥവാ പൊതുവായ സഭയെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമോ?

റോമാസഭ ലോകത്തിൽ ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലായിടങ്ങളിലും ഒന്നിച്ച് ഒരേസമയത്തു വ്യാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സമ്മ

തിക്കാം. എന്നാൽ അതു കാലക്രമത്തിൽ സൂര്യനെപ്പോലെ തുടച്ചയായി ഓരോ ഇടത്തിലും വ്യാപിച്ച് എല്ലാജാതിക്കാരേയും പ്രകാശിപ്പിച്ച ഫലം ചെയ്കയും, ആർക്കും അതിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള സൌകര്യം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏവർക്കും പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിട്ടും എല്ലാവരും തന്നെ അതിൽ അംഗങ്ങളായി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ള ന്യായം മാത്രം സഭയുടെ കത്തോലികത്വത്തെ നിഷേധിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല. സഭ പൊതുവായതാണെന്നു വരുന്നതിന് അതു തുടച്ചയായി എങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നുണ്ടായാൽ മതിയാകും.

റോമൻ കത്തോലിക്ക സഭയുടെ പ്രഥമമേല്പട്ടക്കാരനായ വി: പത്രോസുതന്നെയും ആരംഭത്തിൽ പന്തക്കുസ്താദിവസംതന്നെ ആകാശത്തിൻകീഴുള്ള സകല ജാതികളിൽനിന്നും യരൂശലേമിൽ വന്നുകൂടിയ യഹൂദ പുരുഷാരത്തോടു പ്രസംഗിച്ചു: നട: 2, 5. ഉടനെ മൂവ്വായിരംപേർ മാനസാന്തരപ്പെടുകയുണ്ടായി: നട: 2, 41. പിന്നെയും വമ്പിച്ച മാനസാന്തരങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്: നട: 4, 5. സുവിശേഷം നിങ്ങളിൽ എന്നപോലെ സർവ്വലോകത്തിലും എത്തി ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചു വളരുന്നുവെന്നു വി: പൌലോസും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: കൂല: 1, 6. വിദൂരസ്ഥമായ നമ്മുടെ മലയാളദേശത്തിൽ തന്നെയും ക്രിസ്ത്വബ്ദം 52-ാം വത്സരത്തിൽ റോമാസഭ വി: തോമായാൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു് അതിന്റെ ക്ഷിപ്രപ്രചാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആകയാൽ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ഇതിന്നു കത്തോലിക്ക അഥവാ, പൊതുവായ സഭയെന്നു പേർസിദ്ധിച്ചു. കത്തോലിക്ക സഭയെന്ന് ഇന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതു ഭിന്നസഭക്കാരും റോമാസഭയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതും പ്രസ്തുത സംഗതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്.

കത്തോലിക്കരുടെ ജനസംഖ്യ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് ഇന്ന് ഏതൊരു അകത്തോലിക്ക സഭയിലുമുള്ളതിനേക്കാ

ളും കൂട്ടതലാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഇതരസഭാംഗങ്ങളെ എല്ലാം കൂട്ടിനോക്കിയാലും ആ ജനസംഖ്യ കത്തോലിക്കരുടേതിനേക്കാൾ കുറവായിമാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. മാത്രമല്ല, കത്തോലിക്കരുടെ സംഖ്യ ഒരിക്കലും ക്ഷയിക്കാതെ എന്നും വൎദ്ധിച്ചുതന്നെ വരുകയും ചെയ്യുന്നു. മററു് അകത്തോലിക്ക സഭകളെ സംബന്ധിച്ച അവസ്ഥ അങ്ങനെയല്ല. അവ ക്ഷയോന്മുഖമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, റോമാസഭ കത്തോലിക്ക എന്ന അഭിധാനത്തെ അന്വൎത്ഥമാക്കി ഏതുരാജ്യത്തും ഇന്നു വ്യാപിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ആകയാൽ റോമാസഭ കത്തോലിക്ക് അഥവാ പൊതുവായതുതന്നെ.

64\. മൂന്നു പ്രാവശ്യം മുക്കി ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുക, കിഴക്കോട്ടുതിരിഞ്ഞു പ്രാൎത്ഥിക്കുക, ഇരുസാദൃശ്യങ്ങളിലും ശുദ്ധ: കുർബാന കൊടുക്കുക, ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തതു വൎജ്ജിക്കുക മുതലായ സംഗതികൾ അപ്പസ്തോലിക പഠനം ആവശ്യപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇവ ഇന്നു റോമാസഭയിലില്ല. തന്മൂലം ഇതു് അപ്പസ്തോലികമായിരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ?

പ്രസ്തുത അപവാദങ്ങൾ റോമാസഭയുടെ അപ്പസ്തോലികത്വത്തെ നിഷേധിക്കുവാൻ മതിയായവയല്ല. അപ്പസ്തോലന്മാർ നൽകിയ വിശ്വാസവിഷയങ്ങൾ മാറിയെങ്കിലേ പഠനത്തിൽ അപ്പസ്തോലികത്വം നശിക്കയുള്ളു. അതുണ്ടായിട്ടില്ല. വിവരിച്ച അപവാദങ്ങളെല്ലാം തിരുസഭയിലെ ശിക്ഷണവും അപ്രധാനമായ ആചാരങ്ങളും സംബന്ധിച്ചവ മാത്രമാണ്. ഇവ ന്യായമായ കാരണങ്ങളാൽ വേണ്ടകാലത്തു തിരുസഭയ്ക്കു മാററാവുന്നവയാകുന്നു. അങ്ങനെ ഇന്നും പലേ സംഗതികൾ തിരുസഭ മാററം ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ വി

ശാസനത്തിലോ സാരവത്തായ ആരാധനക്രമത്തിലോ സഭയാതൊരു മാററവും ചെയ്തിട്ടില്ല, ചെയ്യുകയുമില്ല. ആകയാൽ റോമാസഭയുടെ അപ്പസ്തോലികത്വം നശിച്ചിട്ടില്ല, നശിക്കയുമില്ല.

---

65. റോമാസഭയിൽ 'ഇടയ'ന്മാരുടെ പിന്തുടൎച്ച് പലപ്പോഴും ഇടമുറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ **കാരണത്താൽ** പ്രസ്തുത സഭ അപ്പസ്തോലികമല്ലാതായിയെന്നു പറയേണ്ടയോ?

റോമാസഭയെ ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചതു ദൃശ്യമായ ഒരു സഭയായിട്ടാണ്. തന്മൂലം ഒരു ഇടയന്റെ കാലശേഷം മറെറാരു ഇടയൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടണം. യൂദാസിന്റെ സ്ഥാനത്തും ഇങ്ങനെ മറെറാരാൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുവല്ലൊ. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു് ഏതാനും കാലതാമസം വരാതിരിക്കയില്ല. ഇതു് ഇടയന്മാരുടെ പിന്തുടൎച്ചയിൽ കാൎയ്യമായ ഒരു ഇടമുറിച്ചിലാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഈ അവസ്ഥ ഏതു സമുദായസ്ഥാപനത്തിന്നും വന്നുകൂടാതെ തരമില്ല. ഒരു നേതാവിന്റെ നിൎയ്യാണശേഷം മറെറാരാളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു് അല്പമെങ്കിലും കാലതാമസം നേരിടും. അതു് ഒരു ഇടമുറിച്ചിലായി സങ്കല്പിക്കേണ്ടതില്ല.

സമുദായസ്ഥിതിക്കു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു പിശകുണ്ടായി വല്ലപ്പോഴും ഒന്നിലധികം പാപ്പമാർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടാൽതന്നെയും അവരിലൊരാൾ മാത്രമേ യഥാൎത്ഥ പാപ്പയായി ഭവിക്കയുള്ളു. പ്രത്യുത, മററുള്ളവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് അവാസ്തവമായിരിക്കും. തന്മൂലം, അവർ സാക്ഷാൽ പാപ്പമാരുമല്ല. എങ്കിലും സാക്ഷാൽ പാപ്പ ആരെന്നറിയാതെ പലെ പാപ്പമാർ കുറെനാൾ ഭരിച്ചാലും സഭയിൽ ഇടയന്മാരു

ടെ ഇടമുറിച്ചിൽ സംഭവിച്ചു എന്നു വരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാലവും പണ്ട് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇതിന്നും പുറമെ, ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ അന്യായമായും കൈക്കൂലികൊണ്ടും പാപ്പയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അത് അവാസ്തവമായാലും പ്രസ്തുത തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നുശേഷം തിരുസഭ മുഴുവനും ആ ആളെ പാപ്പയായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു യഥാൎത്ഥ പാപ്പയായിത്തന്നെ ഭവിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒരു കാലത്തു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വന്നാലും ഇടയന്റെ പിന്തുടൎച്ച് തെററിയെന്നു പറയാവതല്ല. കൂടാതെ, ഒരു കാലത്തു പാപ്പമാർ റോമയിൽനിന്നും മാറി, ഫ്റാൻസിലെ അവിഞ്ഞോൺ പട്ടണത്തിൽ എഴുപതു സംവത്സരത്തോളം താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ പാപ്പമാർ അവിഞ്ഞോണിൽ താമസിച്ചെങ്കിലും അവർ റോമാരൂപതയുടെ മെത്രാന്മാരും തിരുസഭയുടെ തലവന്മാരുമായിരുന്നു. വാസസ്ഥലം ഇടയന്മാൎക്കു കേവലം ബാഹ്യമായ ഒന്നുമാത്രമാണ്. എവിടെയായാലും അധികാരം അവരോടുകൂടിയുണ്ട്. ആകയാൽ പ്രസ്തുത എഴുപതു സംവത്സരകാലത്തും തിരുസ്സഭയിൽ ഇടയന്മാരുടെ പിന്തുടൎച്ചയ്ക്കു ഭംഗം വന്നിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ റോമാസഭയിൽ വി: പത്രോസുമുതൽ ഇന്നുവരെ ഇടയന്മാർ തുടൎച്ചയായുള്ളതാണ്. തന്മൂലം അത് അപ്പസ്തോലികവുമാകുന്നു.

---

66. പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വം, മറിയത്തിന്റെ അമലോത്ഭവം ഇത്യാദി പുതിയ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു സഭ വിശ്വാസനവീകരണം ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് എങ്ങനെ പറയാം?

പുതുതായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ നവീന കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളല്ല. ദൈവിക വെളിവാടുവഴി സഭ എന്നും വിശ്വസിച്ചിരുന്നതിനെ ഇടക്കാലത്തു പരസ്യം ചെയ്യുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. പുതിയതായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ട പഠനങ്ങൾ പുതിയ വിശ്വാസ സത്യങ്ങളാണെങ്കിൽ തിരുസഭ മിശിഹാക്കാലം മുന്നൂററിരുപത്തഞ്ചിന്നുമുമ്പു ത്രിത്വത്തിലാകട്ടെ നാനൂററിമുപ്പത്തൊന്നിന്നു മുമ്പു ക്രിസ്തുവിന്റെ മാനുഷാവതാരത്തിലാകട്ടെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വരും. പ്രസ്തുത, വത്സരങ്ങളിൽ നിക്യായിലെയും എഫേസൂസിലേയും സൂനഹദോസുകളിൽ വച്ചാണ് അ സത്യങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. അക്കാലത്തു ചിലർ പ്രസ്തുത സത്യങ്ങളെ നിഷേധിച്ചു. അപ്പോൾ തിരുസഭ യാഥാർത്ഥ്യം പരസ്യം ചെയ്യുവാനുണ്ടായി എന്നതാണ് സംഗതി. ഈ നിഷേധത്തിന്നുമുമ്പു വിഷയം പരസ്യം ചെയ്വാൻ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ചിലർ നിഷേധിച്ചുവെന്ന കാരണത്താൽ പരസ്യംചെയ്യുക നിമിത്തം അതിന്നുമുമ്പ് എല്ലാവരും അ സത്യങ്ങൾ നിഷേധിച്ചിരുന്നുവെന്നു വരുന്നില്ല. ഭവനഭേദനം നിരോധിച്ച് ഒരു നിയമം നടപ്പാക്കിയാൽ അതിന്നുമുമ്പ് എല്ലാവരും ഭവനം ഭേദിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അ നിയമത്താൽ അനുമാനിക്കാവുന്നതല്ലല്ലൊ. അതുപോലെതന്നെയാണ് ഒരു വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനത്തിലും സംഗതിയുടെ വാസ്തവം.

വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും ധാരാളം തെളിവുകളുള്ളതായ പാപ്പയുടെ അപ്രമാദികത്വം സംബന്ധിച്ച പറകയാണെങ്കിൽ അതു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടതിന്നുമുമ്പുതന്നെ പൂർവ്വസഭയിൽ അ വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. വി: ക്ലെമന്തോസുപാപ്പ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഞങ്ങൾവഴി ദൈവത്താൽ പറയപ്പെട്ട വാക്കു

കൾക്ക് നിങ്ങൾ വഴങ്ങാതിരുന്നാൽ വലിയ നീതിലംഘന ത്തിലും ആപത്തിലും നിങ്ങൾ ഉൾപ്പെടും. ഇതു മിശിഹാക്കാ ലം 96-ൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട വാക്യമാണ്. പരമാധികാരമു ള്ള റോമാസഭയോട് എല്ലാ വിശ്വാസികളും ഐക്യപ്പെട്ടിരി ക്കുക ആവശ്യമാകുന്നു. ആ സഭയിൽ ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നുള്ള പാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നു വി: ഇറനേവൂസ് 202—ാമാണ്ടിൽ എഴു തിയിരിക്കുന്നു. സത്യവാനും വിശ്വാസ്യനുമായി വിശ്വാസ ത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപകനായ പത്രോസുമൂലം സഭ വീഴ്ചയ്ക്ക് അധീനമാകാതെ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് വി: അമ്പ്രോസിയൂ സു നാനൂറാമാണ്ടിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ പാ പ്പായുടെ അപ്രാമാദികത്വത്തെപ്പറ്റി പൂർവ്വസഭയിൽ ഒരിക്ക ലും വിശ്വാസമില്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല.

അങ്ങനെതന്നെ മറിയത്തിന്റെ അമലോത്ഭവത്തെപ്പ റ്റിയും വേദപുസ്തകത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും അടിയുറച്ചുകി ടക്കുന്നതായ വിശ്വാസം പൂർവ്വസഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. പാ പത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ മറിയത്തെക്കുറിച്ച് അതു പ്രതി പാദിക്കപ്പെടുവാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കയില്ലെന്ന് 430—ാ മാണ്ടിൽ വി: അഗുസ്തീനോസ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വി: അ പ്രേം 379—ൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു മറിയവും ഹവ്വായും നൈർമ്മ ല്യത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നത്രെ. ആകയാൽ പൂർവ്വസഭയിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ പിന്നീടുള്ളതായി കത്തോ ലിക്കസഭ ഒരിക്കലും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസനവീകരണം സഭ വരുത്തിയിട്ടുമില്ല.

---

67. പഴയ നിയമം പുതിയ നിയമമായി പരി ഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ലോകത്തിൽ ഏതു സംഗതിയിലും പരിഷ്കാരമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ

ത്ത്യ സഭയിലും കാലാനുഗതമായ പരിഷ്കാരം സംഭവിക്കുന്നതായി കരുതിക്കൂടെയോ?

ഈ സംഗതിയിൽ ആദ്യംതന്നെ നാം ചിലതു് അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരു മതപരിഷ്കാരമുണ്ടാകുന്നതു രണ്ടു തരത്തിലാകാം. ഒന്നു് അതിന്റെ തത്വങ്ങളിൽ അഭ്യന്തരമായിത്തന്നെ സാരവത്തായ ചില മാററം വരുത്തുന്നതു്. മറേറതു് ആ തത്വങ്ങൾ നമുക്കു് കൂടുതൽ തെളിവായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകമാത്രം ചെയ്യുന്ന തരത്തിൽ ബാഹ്യമാത്രമായുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധമായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ക്രീസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയെ സംബന്ധിച്ച രണ്ടാം തരത്തിൽപെട്ട ഒരു പരിഷ്കാരത്തിന്നുമാത്രമേ അവകാശമുള്ളു. അതിന്റെ തത്വങ്ങളിൽ സാരവത്തായ ഒരു പരിഷ്കാരം ഉണ്ടായിക്കൂടാ. തന്മൂലം ക്രീസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയിൽ നവമായി ഏതെങ്കിലും തത്വം വന്നുകൂടുവാനോ, ഉള്ളവയിൽ ഒന്നു കുറയുവാനോ തരമില്ലെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇതിന്നു പലേ കാരണങ്ങളുമുണ്ടു്.

പ്രധാനകാരണം ക്രീസ്തുവിന്റെ സഭ ഒരു പൂർണ്ണസഭയാണെന്നുള്ളതാകുന്നു. തത്വങ്ങളിൽ കൂടുതലോ കുറവോ ചെയ്തു പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു് അപൂർണ്ണതയുടെ ലക്ഷണമാണു്. ഈ അപൂർണ്ണത സഭയ്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതു ക്രീസ്തുവിൽനിന്നോ ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നോ വന്നിട്ടുള്ളതാകണം. ക്രീസ്തുവാകട്ടെ പിതാവു ചെയ്വാനേല്പിച്ച സംഗതി പൂർണ്ണമായി നിറവേററി: യോഹ: 17, 4. അവിടന്നു പിതാവിൽനിന്നു കേട്ടവയെല്ലാം അറിയിച്ചു തരികയുംചെയ്തു: യോഹ: 15, 16. ഇങ്ങനെ അറിഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം ശ്ലീഹന്മാർ മററുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. കാരണം, കേട്ടവയെല്ലാം ശ്ലീഹന്മാരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പരിശുദ്ധാരൂപി സദാ സന്നദ്ധനായിരിക്കുമെന്നു് ക്രീസ്തുവിന്റെ വാഗ്ദാനമുള്ളതാണു്:

യോഹ: 14, 26. ഏതന്മൂലം, പഠിപ്പിച്ച ക്രീസ്തുവും പഠനം പ്രചരിപ്പിച്ച ശ്ലീഹന്മാരും വേണ്ടതെല്ലാം പൂൎണ്ണമായി നിവ്ഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ സഭാതത്വങ്ങളിൽ ഒന്നു കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതല്ല.

കാലാന്തരത്തിൽ ഒരു തത്വം കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യേണമെങ്കിൽ നിയമദാതാവായ ക്രീസ്തുതന്നെ അതിന്നുള്ള അധികാരം ആൎക്കെങ്കിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാകണം. അതു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇനി അതുണ്ടാകയുമില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളെ അനുശാസിച്ചവയെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ എല്ലാവരേയും ഉപദേശിക്കുവിൻ: മത്താ: 28, 20: എന്നുള്ള വാക്യം കൂടുതൽ കുറവു ചെയ്വാനുള്ള അധികാരം നിഷേധിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഞങ്ങളാകട്ടേ, സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ഒരു മാലാഖായാവട്ടേ, നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾ അറിയിച്ച സുവിശേഷം വിട്ടു നിങ്ങളോടു വേറെ സുവിശേഷം അറിയിച്ചാൽ അവൻ ശപിക്കപ്പെടട്ടെ: ഗാല: 1, 8: എന്ന വി: പൌലോസിൻെറ വാക്യം മൂലം സാരവത്തായ ഒരു മതപരിഷ്കാരം ആൎക്കും ക്രീസ്തു അനുവദിക്കയില്ലെന്നും അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ചില മതതത്വങ്ങൾ അവയുടെ വ്യാഖ്യാനം നിമിത്തം കാലാന്തരത്തിൽ നമുക്കു കൂടുതൽ തെളിവായി അറിയപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ഇതാകട്ടെ, സാരവത്തായ ഒരു തത്വപരിഷ്കാരമാകുന്നില്ല. പഴയ നിയമം പുതിയ നിയമമായി മാറുവാൻ സംഗതിയായതു് അതു് അങ്ങനെ മാററപ്പെടേണ്ടതായ നിയോഗത്തോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകനിമിത്തമാണ്. ഇപ്പോൾ പൂൎണ്ണമായ ഒരു ആന്തരികപരിഷ്കാരത്തിന്നു് അതിൽ ഇടമില്ല.

68. കത്തോലിക്ക സഭയിൽ രക്ഷയില്ലെന്ന് ഇതരക്രിസ്തീയ വകുപ്പുകാർ വാദിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, കത്തോലിക്കർ മാത്രം സ്വന്തസഭയിലേ രക്ഷയുള്ളൂ വെന്നു ശഠിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണമെന്ത്?

ഇതര ക്രിസ്തീയ സഭക്കാർ കത്തോലിക്ക സഭയിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാമെന്നു പറയുന്നതു കത്തോലിക്ക സഭയുടെ ദൈവികത്വം നിഷേധിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. സ്വ മതതത്വങ്ങൾ ഏതാനും വിപരീതമായി പഠിപ്പിക്കുന്ന കത്തോലിക്ക സഭയിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാമെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുന്നതു സ്വന്തമതത്തിൽ പൂൎണ്ണമായ ഉറപ്പു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിൻെറ തെളിവായ ഒരു ലക്ഷ്യവുമാണ്. ഒന്നിലധികം ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ ഒന്നുപോലെ രക്ഷ പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ള തത്വം പ്രമാദവും ഭക്തിഹീനവും നാശകരവുമാകുന്നു. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ സഭകൾ ഒന്നുപോലെ സത്യമായവയാകുന്നതെങ്ങനെ? ഈ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിച്ചാൽ ദൈവം തന്നെ വിരുദ്ധതത്വങ്ങളെ സത്യങ്ങളായി പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു വരും. ഇതു സംഭാവ്യമല്ലെന്നല്ല, തെററും ഭക്തിധ്വംസകവുമല്ലയോ? കൂടാതെ, ഏതും സത്യമെന്നു കരുതി സ്വീകരിക്കുന്ന മതം തെററാകയാൽ നിത്യരക്ഷയ്ക്കു ഹാനികരവുമാണ്. ഇത് എത്രമാത്രം നാശകരമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ആകയാൽ ഒന്നിലധികം ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാമെന്നു കത്തോലിക്ക സഭ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിക്കയില്ല. കൂടാതെ, ആ സഭയുടെ പൂൎണ്ണബോധം ന്യായവശാൽ അതുമാത്രം സത്യവത്താണെന്നുമാകുന്നു.

ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭയുടെ സകല ലക്ഷണവും കത്തോലിക്ക സഭയ്ക്കു മാത്രമേ യോജിക്കുന്നുള്ളൂ. ക്രീസ്തുവിൻെറ

സത്യസഭയാകട്ടേ നിത്യരക്ഷാൎത്ഥം ഏവരാലും സ്വീകരിക്ക പ്പെടാവുന്നതുമാണ്. ഈ സഭയിൽനിന്നു വിശ്വാസവൈ പരീത്യം മൂലം വേർതിരിയുന്നവർക്ക് രക്ഷയില്ലെന്നും നി ശ്ചയമത്രെ. വിശ്വാസം മാററിയ ചിലർക്ക് അതു സംബ ന്ധിച്ച "കപ്പൽച്ചേതം" ഭവിച്ചു. ഇവരിൽ ഹെവുമേനയോ സും അലെക്സാന്ത്രോസും ഉണ്ട്. നിന്ദാവാദം ചെയ്യാ തിരിക്കാൻ പഠിക്കേണ്ടതിന്ന് ഇവരെ ഞാൻ പിശാചിന്ന് ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു: 1 തിമൊ: 1, 20: എന്ന വാക്യം വിശ്വാ സ വൈപരീത്യസ്ഥിതന്മാർക്കു രക്ഷയില്ലെന്നല്ലയോ കാ ണിക്കുന്നത്. തിരുസഭയെ മാതാവായി വരിക്കാത്തവർക്കു ദൈവം പിതാവായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള വി: ചിപ്രിയാനോ സിൻെറ വാക്യവും ഒരു ഏക സഭാമാതാവിൻെറ പരമാശ്ര യതപത്തെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. തന്മൂലം, ഇന്നു ക്രിസ്തീയ സഭകൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ഒന്നുമാത്ര മെ സത്യമായിരിക്കു. അതു കത്തോലിക്ക സഭയാകയാൽ അതിൽ മാത്രമെ രക്ഷയ്ക്കു മാൎഗ്ഗമുള്ളു. മററു സഭകളിൽ ര ക്ഷയില്ലെന്ന് അത് അനുശാസിക്കുന്നു. ഇതരക്രിസ്തീയസഭ കളിൽ ഏതിലെങ്കിലും ഒന്നിൽ രക്ഷയുണ്ടെന്ന് ഏക സഭ സ്ഥാപിക്കയാണെങ്കിൽ, അതിൽ മാത്രമേ രക്ഷയുള്ളു എന്നു കൂടി തൽസ്ഥാപകന്മാർ സമൎത്ഥിക്കേണ്ടതു മേൽവിവരിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ ആവശ്യമാണ്. അതിന്നു സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത അ വരുടെ സ്ഥിതി പരിതാപകരമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ!

69, വിശ്വാസൈകത്രുപ്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു ള്ള ശ്രമത്തിൽ കത്തോലിക്കസഭ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾ ക്കു പ്രതികൂലമല്ലയൊ?

കത്തോലിക്കസഭ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമല്ല.

അങ്ങനെ ആകുന്നതുമല്ല. പ്രത്യുത, സഭ അതിനു വളരെ അനുകൂലമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ യഥാൎത്ഥ തത്വങ്ങളും, വെളിവാടിലെ തത്വങ്ങളും ഒരു ദൈവത്തിൽനിന്നുതന്നെ പുറപ്പെട്ടവയാണ്. തന്മൂലം അവ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളാകയില്ല. ഒരുവൻ മതത്തിനും ശാസ്ത്രത്തിനും തമ്മിൽ ഏതെങ്കിലും വൈപരീത്യം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ളതായിരിക്കയില്ല. ഒന്നുകിൽ അതു വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്വാഭിപ്രായം തിരുസഭയുടെ പഠനമായി തെററിധരിച്ചതുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തിരുസഭയുടെ പഠനം വിവേചിക്കാതെ അവരുടെ തെളിവില്ലാത്ത സങ്കല്പം നിശ്ചിതതത്വമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ വരുന്നതാകാനെ തരമുള്ളു. വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസു പ്രസ്താവിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. വിശ്വാസം ബുദ്ധിക്കു മേല്പെട്ടതാണെങ്കിലും അവ തമ്മിൽ വിപരീതമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിശ്വാസം നൽകുന്ന ദൈവംതന്നെയാണ് മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ ന്യായത്തിൻെറ പ്രകാശവും ഉദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുവാനോ, സത്യം സത്യത്തിന്ന് എതിരാക്കിത്തീർക്കുവാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. മതവും ശാസ്ത്രവുമായി വല്ല വൈപരീത്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തിരുസഭയുടെ പഠനം അനുസരിച്ച വിശ്വാസസത്യം ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടോ, അഥവാ അഭിപ്രായസങ്കല്പം തെളിഞ്ഞ സത്യമായി കരുതുന്നതുകൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്ന തെററിദ്ധാരണയാകുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ വീഴ്ചയാണ്. എന്നല്ല, തിരുസഭയ്ക്കു പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളോടു പ്രാതികൂല്യം ഭാവിക്കേണ്ട ആവശ്യവും കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ കത്തോലിക്ക സഭ ഗ്രഹശാസ്ത്രമോ, സസ്യശാസ്ത്രമോ, ഭൂശാസ്ത്രമോ മററോ പഠിപ്പിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാപനമല്ലെന്നു നാം ഓൎക്കണം. ദൈവത്തിൻെറ

വെളിവാട്ട പഠിപ്പിക്കയും സംരക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നതുമാത്രമാണ് അതിന്റെ കൃത്യം. എങ്കിലും വിശ്വാസസംരക്ഷണാൎത്ഥം പ്രതികൂലമായ ശാസ്ത്രോക്തികളെ സഭ എതിൎക്കുന്നതാണ്. അതിന്നു സഭയ്ക്കു അവകാശവുമുണ്ട്. പ്രാമാദികമായ തത്വപ്രബോധനങ്ങളാൽ വിശ്വാസത്തെ എതിൎക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെ സഭ, നിരോധിക്കുമെന്നു വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും പറയുന്നു. ആകയാൽ ശാസ്ത്രവാദമെന്ന വ്യാജേന ദൈവാസ്തിക്യം നിഷേധിക്കുക, കുരങ്ങിൽനിന്നു മനുഷ്യോല്പത്തി അനുമിക്കുക ഇത്യാദി പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്ക് എതിരാകകൊണ്ടു തൽപ്രവാദകന്മാരെ സഭ അബദ്ധോപദേഷ്ടാക്കളായി പരിഗണിക്കതന്നെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ ചെയ്വാൻ ചിലപ്പോൾ സംഗതിയായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് തിരുസഭ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമാണെന്നുള്ള തെററിദ്ധാരണ ലോകത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളതു്. എന്തുചെയ്യട്ടെ? വേണ്ടതുവേണ്ടേ? എന്നാൽ സൃഷ്ടിയുടെ ആറുദിവസങ്ങൾ ഓരോ ദീൎഘിച്ചകാലഘട്ടങ്ങളാണെന്ന് ആരെങ്കിലും പറകയാണെങ്കിൽ തിരുസഭയ്ക്കു അതൃപ്തിയില്ല. കാരണം, അതു സഭയുടെ പഠനങ്ങൾക്ക് എതിരല്ലെന്നുള്ളതാണ്. എതിരാകുന്നിടത്തു മാത്രമേ സഭ വിരോധം പ്രദൎശിപ്പിക്കയുള്ളു.

വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ വലിയ അഭിവൃദ്ധിക്കു തിരുസഭയാണ് കാരണകൎത്രിയായതു്. പതിനാറാംനൂററാണ്ടിലെ നവീകരണത്തിന്നുമുമ്പും ഇററലി, ഫ്റാൻസ്, ഇംഗ്ലണ്ട്, സ്പെയിൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ സൎവ്വകലാശാലകൾ കത്തോലിക്കരാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. പിൻകാലങ്ങളിലും അധികം പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു സഭയിലെ വൈദികരിൽനിന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം അറിയേണമെങ്കിൽ വോൺ, സാം, റെനേയി, വയിസ്മാൻ, ബ്രെനാൻ, മൊളോയി എ

ന്നിവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക. അപ്പോൾ തിരു സഭ പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലയാണെന്നുള്ള തെററി ദ്ധാരണ കേവലം നീങ്ങുന്നതാകുന്നു.

---

70. തിരുസഭയുടെ ഉടൽ വൈദികരും അൽമേയരും അടങ്ങിയ ഒന്നാണ്. തന്മൂലം സഭയ്ക്കു ക്രീസ്തുവിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരം പ്രസ്തുത അംഗങ്ങളിൽ ക്രമപ്രകാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ടതല്ലയൊ?

ക്രീസ്തു അവിടത്തെ സഭയ്ക്കു അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പഠിപ്പിക്കുവാനും, ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും, ഭരിക്കുവാനുമുള്ളതാണ് ആ അധികാരം. ഭരിക്കുവാനുള്ള അധികാരത്തിൽ നിയമം നൽകുവാനും, വിധിക്കുവാനും, നിബന്ധിക്കുവാനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അധികാരങ്ങൾ വൈദികരും അൽമേയരുമടങ്ങിയ തിരുസഭയുടെ ഉടലിന്നു ക്രീസ്തുവിനാൽ പൊതുവെ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയല്ല. പ്രത്യുത, വൈദികർക്കു മാത്രം നേരിട്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് അവ. തന്മൂലം, അൽമേയർ ഉൾപ്പെട്ട തിരുസഭയുടെ ഉടൽ സ്വന്ത അംഗീകരണത്താൽപോലും വൈദികരായ ഇടയന്മാർക്ക് ആ അധികാരം നൽകേണ്ടതുമില്ല.

മിശിഹാ എല്ലാവരേയും പഠിപ്പിക്കുവാനും: മത്താ: 28, 20 — മർക്കൊ: 16, 15 — ലൂക്കാ: 10, 16 — നട: 5, 28 — എന്നല്ല, ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും: ലൂക്കാ: 22, 19 — യോഹ: 20, 21 — 1 കോറി: 4, 1 — സകലരേയും ഭരിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ളതും: മത്താ: 16, 18; 18, 18- യോഹ: 21, 15 - നട: 20, 18 - എല്ലാം നേരിട്ടു ശ്ലീഹന്മാരോടു മാത്രമാകുന്നു. അവർ ക്രീസ്തുവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതു് അവി

ടന്ന് പിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതുപോലെ സകല അധികാരങ്ങളോടുകൂടിയാണ്. ആ അധികാരങ്ങൾ തന്നെയും ശ്ലീഹന്മാൎക്കു നേരിട്ടു സിദ്ധിച്ചു. അന്നാകട്ടെ സഭയുടെ ഉടലിൽ അൽമേയർ വന്നു ചേൎന്നിട്ടില്ല. തന്മൂലം, അൽമേയൎക്ക് അധികാരം സിദ്ധിച്ചതായി പറവാൻ അവകാശമില്ലാത്തതുമാണ്.

എന്നാൽ ആദ്യം ശ്ലീഹന്മാൎക്കു സിദ്ധിച്ച അധികാരങ്ങളെല്ലാം അവരുടെ അനന്തരഗാമികൾക്കുംകൂടി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണം, പ്രസ്തുത അധികാരം എല്ലാ സൃഷ്ടികളേയും അധികരിച്ചു ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ അനന്തരഗാമികൾക്കും ആ അധികാരം നൽകപ്പെടാതെ നിവൎത്തിയില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവൎക്കും അതു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. മേൽപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ തിരുസഭയിലുള്ള അധികാരങ്ങളിൽ അൽമേയൎക്കു കേവലം പങ്കില്ലാത്തതും, അധികാരം മുഴുവനും വൈദികൎക്കു മാത്രം ക്രീസ്തുവിനാൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണെന്നു കാണാം. വൈദികർ ഭരിക്കേണ്ടവരും, അൽമേയർ ഭരണീയരുമത്രെ.

അകത്തോലിക്ക സഭ.

71. കത്തോലിക്ക സഭയ്ക്കു പുറമെ രക്ഷയില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, അതിൽ അംഗമാകാത്തവരാരും മോക്ഷം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ?

സ്വന്തകുററത്താൽ കത്തോലിക്കമതം സ്വീകരിക്കാതെയോ, ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊള്ളാതെയോ ഉള്ളവരാരും മോക്ഷത്തിന് അർഹരായിട്ടില്ല. സ്വന്ത കുററമില്ലാത്തവൻ മോക്ഷം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. തങ്ങളുടെ അറിവിനൊത്തവിധം നീതിപൂർവ്വം ജീവിക്കയും, വേണ്ടതൊക്കെയും ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ കുററകരമല്ലാത്ത അജ്ഞാനം നിമിത്തം ഒരു പക്ഷെ, ക്രീസ്തുവിൻെറ സത്യസഭ അവലംബിച്ചില്ലെങ്കിലും അവർ നിശ്ചയമായി നശിക്കുമെന്നു പറവാൻ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിൻെറ വലിപ്പം അനുവദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ളവർ ഉണ്ടോയെന്നു വളരെ സംശയമാണ്. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും അവർ കത്തോലിക്ക സഭയിൽ യാതൊരു വിധത്തിലും അംഗമായിട്ടില്ലെന്നു പറയാവതുമല്ല. അവരുടെ മനസ്ഥിതി സത്യം സ്വീകരിക്കണമെന്നാകുന്നു. കത്തോലിക്ക സഭ സത്യമായതെന്ന് അറിയാത്തതിനാൽമാത്രം അതു സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നേയുള്ളു. അറിഞ്ഞാൽ അവർ അതു സ്വീകരിക്കയും അതിലെ അംഗമാകയും ചെയ്യുന്നതാണ് തൽപ്രകൃതം. തന്മൂലം ജ്ഞാനസ്നാന സ്വീകരണത്താൽ സഭയുടെ ദൃശ്യമായ ഒരു അംഗമായിട്ടില്ലെങ്കിലും, നൽമനസ്സാലും ശുദ്ധ നിയോഗത്താലും അവൻ കത്തോലിക്ക സഭയുടെ അദൃശ്യമായ അഥവാ അരൂപിക്കടുത്ത ഒരു അംഗമാണ്. ഇങ്ങനെ-

ത്തിലംഗമാകുന്നതിനാൽ അവൻ കത്തോലിക്ക സഭ നിമിത്തം തന്നെ രക്ഷ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ഒന്നുകിൽ തിരുസഭയുടെ ശരീരത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ അതിൻെറ അരൂപിയായ ആത്മാവിൽ അംഗമായിട്ടുമാത്രം ഓരോരുത്തനും രക്ഷപ്രാപിക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. തന്മൂലം, കത്തോലിക്ക സഭയിൽ യാതൊരുവിധവും അംഗമാകാത്തവൻ രക്ഷപെടുന്നതല്ലെന്നു തീർത്തു പറയാം.

---

72. ശീശ്മക്കാരുടേയും പാഷണ്ഡരുടേയും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ട പൈതങ്ങൾ റോമൻകത്തോലിക്കരൊ, അഥവാ അവർ മാതാപിതാക്കളുടെകൂടെ ശീശ്മക്കാർ അല്ലെങ്കിൽ പാഷണ്ഡന്മാർ തന്നെയോ?

ജ്ഞാനസ്നാനം വാസ്തവമായി ആരാലും കൊടുക്കപ്പെടാം. ആ ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ പൈതങ്ങൾ സഭയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. സഭയാകട്ടേ വാസ്തവമായി ഒന്നേയുള്ളു. അതു റോമൻ കത്തോലിക്ക സഭയുമാണ്. തന്മൂലം വാസ്തവമായ ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ പൈതങ്ങൾ റോമൻ കത്തോലിക്ക സഭയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ അവർ റോമൻകത്തോലിക്കരാണ്. എന്നാൽ ആ പൈതങ്ങൾ പിന്നീടു മാതാപിതാക്കളുടെ മതവിശ്വാസങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, അവർ തിരിച്ചറിവോടുകൂടി അവ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾമാത്രം ശീശ്മക്കാരോ, അഥവാ പാഷണ്ഡരോ ആയി ഭവിക്കുന്നു.

---

73. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ കത്തോലിക്കാ രാജ്യങ്ങളെ കവിഞ്ഞു ധനാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാൻ കാരണമെന്തു്? കത്തോലിക്കർ സത്യസഭാംഗങ്ങളെ

ങ്കിൽ അവരെയല്ലെയൊ ദൈവം, കൂടുതൽ അനുഗ്ര ഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്?

ക്രീസ്തുവിനെ സത്യസഭയിൽ അനുകരിക്കുന്നവർക്ക് അവിടന്നു ധനാഭിവൃദ്ധി വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. പ്രത്യുത, ഞെരുക്കങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നും, അവർ കുരിശു വഹിക്കണമെന്നും മററുമാണ് ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു രാജ്യങ്ങളിൽ നിരന്തരമായി കൂടുതൽ ധനാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു ക്രീസ്തുവിൻെറ വാക്യങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിക്കയും കത്തോലിക്കസഭയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അനുകൂലിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ പ്രസ്തുതാഭിവൃദ്ധി സാക്ഷാൽ ഉള്ളതുതന്നെയോ? കത്തോലിക്കാ ബൽജിയം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളേക്കാൾ അഭിവൃദ്ധിയുള്ളതും, മറിച്ചു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു മതസ്ഥരാൽ നിബിഡമായ സ്കോട്ടലാണ്ട് അത്യധികം ദരിദ്രവുമാകുന്നു. ഈ ഭേദം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജാതീയ സമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഓരോ വ്യക്തിയുടെ ധനാഭിവൃദ്ധി നോക്കിയാൽ കത്തോലിക്കാ ബവേറിയായിൽ ഉള്ളതുപോലെയുള്ള അഭ്യുദയം അവിടെയില്ല. ലോക മഹായുദ്ധം ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് ഏതാനും മാററം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടാകാം. ഇതിന്നും പുറമെ ഇക്കാലത്തു് ഒരു രാജ്യം പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടാണെന്നോ, അഥവാ കത്തോലിക്കയാണെന്നോ വേർതിരിച്ചു പറയുന്നതെങ്ങനെ? എവിടേയും വിവിധ സഭക്കാർ സമ്മേളിച്ചു വസിക്കുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനാഭിവൃദ്ധി ഏതെങ്കിലും ഒരു മതം നിമിത്തമല്ല, മററു പലേ കാരണങ്ങളാലാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നേ നിർച്ചിച്ചുകൂടൂ.

---

74. മതനവീകരണകാലത്തു പാപ്പയുടെ അധി

കാരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, ഇംഗ്ലീഷുസഭയിൽ അപ്പസ്തോലികമായ പിന്തുടൎച്ച നിലനിന്നില്ലയൊ? അതുണ്ടെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷുസഭയും റോമാസഭയും ഒരു പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്ക സഭയുടെ ശാഖകളാണെന്നല്ലയൊ കരുതേണ്ടതു്?

പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കസഭക്കു വേണ്ടതായ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ മാത്രം സ്വീകരിച്ച മറ്റു ലക്ഷണങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നവർ സത്യസഭാംഗങ്ങളല്ല. പ്രത്യുത, ബൈബിൾ സ്വീകരിക്കുന്നവരും, ദൈവാസ്തിക്യംമാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നവരും എല്ലാം സത്യസഭാംഗങ്ങളാകണം. അതില്ല. ആകയാൽ പാപ്പായുടെ പരമാധികാരം നിഷേധിച്ചതോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുസഭക്കാർ സത്യസഭാംഗങ്ങളല്ലെന്നായി. സഭയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിൽ മുഴുവനായി യോജിക്കുന്നവർ മാത്രമെ അതിന്റെ അംഗമായിരിക്കുകയുള്ളു.

ഇംഗ്ലീഷുസഭയും റോമാസഭയും സത്യസഭയുടെ ഓരോ ശാഖകളാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചാൽ സാക്ഷാൽ സത്യസഭയാകുന്ന തായ്മരം ഏതു്? ശിഖരങ്ങൾ മാത്രമായി ശേഷിച്ച വൃക്ഷം വൃക്ഷമല്ല. അവ വെട്ടിത്തിരിക്കപ്പെട്ട ഓരോ കഷണങ്ങൾ മാത്രമെ ആകുന്നുള്ളു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ അന്ത്യോക്കിയ, ഗ്രീക്ക്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ സഭകൾ വെട്ടപ്പെട്ട ഓരോ ശിഖരമാണു്. ഏകവും പരിശുദ്ധവും കത്തോലികവും അപ്പസ്തോലികവുമായ റോമാസഭമാത്രമാണു് സത്യസഭയാകുന്ന തായ്മരം. അതിന്നു സ്വന്ത അംഗങ്ങളല്ലാതെ മറ്റു ശിഖരങ്ങളില്ലതാനും.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ അംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽ മെത്രാന്മാരോ പട്ടക്കാരോ ഡീക്കന്മാരോ ഇല്ല. താദൃശന്മാരെന്നു നടിക്കുന്നവർ വെറും അൽമേയർ മാത്രമാണു്. ആ സഭ

യുടെ ക്രൂദാശ നിയോഗക്രമം മതിയാകാത്തതാകയാൽ അവർക്കു ശരിയായ കൈവെപ്പും പട്ടവും ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും അതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? അവർ സത്യസഭയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ശീശ്മക്കാരും പാഷണ്ഡരും മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ അംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ ശരിയായ കൈവെപ്പും പട്ടവും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ 1896 - ൽ പതിമൂന്നാം ലെയോൻ മാർപ്പാപ്പ അയച്ച തിരുവെഴുത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. 228 - ാം ചോദ്യം നോക്കുക. ഒരു സഭയിൽ കൈവെപ്പില്ലെങ്കിൽ അപ്പസ്തോലികത്വവുമുണ്ടാകയില്ല. തന്മൂലം അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സഭയും സത്യസഭയുടെ ശാഖയായിരിക്കാനും അർഹമല്ല.

---

75. ശരിയായ ജ്ഞാനസ്നാനവും ഗുരുപ്പട്ടവുമുള്ള യാക്കോബായസഭ സത്യസഭയല്ലയൊ?

സത്യസഭയിൽ ശരിയായ ജ്ഞാനസ്നാനവും ഗുരുപ്പട്ടവും മതിയെങ്കിൽ യാക്കോബായസഭ സത്യസഭതന്നെ. എന്നാൽ അവ രണ്ടും പോരാ. തന്മൂലം അതു സത്യസഭയുമല്ല. യാക്കോബായസഭ അതിന്റെ പഠനങ്ങളിലും ഇടയന്നടുത്ത പിന്തുടർച്ചയിലും അപ്പസ്തോലികത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തി. എന്നും ഒരേ പഠനം നിലനിർത്തിയതുമില്ല. കൂടാതെ, അതിന്റെ പരിശുദ്ധിയും കാതോലികത്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം താഴെ വിവരിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

യക്കോബായസഭയുടെ പ്രധാന തത്വവാദം മിശിഹായിൽ ഒരു സ്വഭാവമേയുള്ളുവെന്നാണ്. ഇതു സ്വീകാര്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടുംകൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു സ്വഭാവം ദൈ

വസ്വഭാവമോ അഥവാ, മനുഷ്യസ്വഭാവമോ ആയിരിക്കില്ല. പ്രത്യുത, അതു മൂന്നാമതായ വേറൊരു സ്വഭാവമായിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ യാക്കോബായക്കാർ പറയുന്നപോലെ മറിയം എങ്ങനെ ദേവമാതാവാകും? മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ ലയിച്ചെങ്കിൽ മിശിഹാ എങ്ങനെ മനുഷ്യനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു? ദൈവസ്വഭാവം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ലയിച്ചാൽ ദൈവം എങ്ങനെ അഭിന്നനായിരിക്കും? ഈ ന്യായങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് അസംബന്ധമായ ഏകസ്വഭാവവാദം ആദ്യംതന്നെ എവുത്തിക്കൂസു പഠിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ 451—ൽ കൽക്കദോനിയ സൂനഹദോസ് ആ പഠനത്തെ ശപിക്കയുണ്ടായി. പ്രസ്തുതസൂനഹദോസിൽ ആകെ 630 മെത്രാന്മാർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ റോമായിലെ പ്രതിനിധികൾ ഒഴിച്ച് 628 മെത്രാന്മാരും പൌരസ്ത്യരാണ്. സൂനഹദോസ് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും ന്യായമായി കൂടിയതും അങ്ങനെ നടന്നതുമാകുന്നു. അതിന്നു മുമ്പു നടന്നിട്ടുള്ള നിഖ്യാ, അപ്പസൂസ് സൂനഹദോസുകളെ സ്വീകരിക്കുന്ന യാക്കോബായക്കാർ അതേന്യായങ്ങളാൽതന്നെ കൽക്കദോനിയസൂനഹദോസിനേയും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പസൂസുസൂനഹദോസിൽ റോമാപ്രതിനിധിയും, അദ്ധ്യക്ഷനുമായി സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു ക്രീസ്തുവിൽ രണ്ടു സ്വഭാവവും ഒരാളുമാണുള്ളതെന്നു തീരുമാനിച്ച അലക്സാന്ത്രിയാ പാത്രിയക്കീസ. വി: ക്കുറീലോസിനെ അവർ വിശുദ്ധനായി ഗണിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഏകസ്വഭാവവാദത്തിന്റെ ആരംഭകൎത്താവായ എവുത്തിക്കൂസ്, അപ്പസൂസു സൂനഹദോസിലെ പഠനത്തിന്നെതിരായി മറിയത്തെ ദേവമാതാവല്ലെന്നു പറയുക നിമിത്തം അയാളെ അവർ ശപിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

കൽക്കദോനിയ സൂനഹദോസിന്നുശേഷം ഏകസ്വഭാവവാദം ഇടയ്ക്കിടെ ക്ഷയിക്കയും പ്രബലപ്പെടുകയും ചെയ്തി

ട്ടുണ്ട്. സൂന്നഹദോസിന്നു മുമ്പും, അതിന്നുശേഷം 470 വരേയും അന്ത്യോക്കിയ പാത്രിയാർക്കുമാർ ആരും ഏക സ്വഭാവവാദികളായിരുന്നില്ല. 470മുതൽ 512 വരെ ഇടവിട്ടു ചില ഏക സ്വഭാവവാദികൾ ഓരോ രാഷ്ട്രീയശക്തി നിമിത്തം പാത്രിയാക്കന്മാരായി അവിടെ വാണിട്ടുണ്ട്. ഏകസ്വഭാവവാദിയായ സെവരുസ് 512—ൽ അന്ത്യോക്കിയാ പാത്രിയാക്കായി. എങ്കിലും പാഷണ്ഡതനിമിത്തം പാപ്പാ മഹറോൻ ചൊല്ലി ആയാളെ അന്ത്യോക്കിയായിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചു. ആ സ്ഥിതിയിൽ അദ്ദേഹം ബൊസന്തിയായിലെ ഭദ്രാസനം കൈക്കലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കയുണ്ടായി. അതു സാധിച്ചില്ല. 538—ൽ അദ്ദേഹം ചരമമടഞ്ഞു. ഈ സെവുരുസ്സാണ് തങ്ങളുടെ ആദ്യപാത്രിയാർക്കീ എന്നു യാക്കോബായക്കാർ സമ്മതിക്കുന്നു.

ഏകസ്വഭാവവാദത്തിന്റെ പ്രചാരം രാഷ്ട്രീയപ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ തടയപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ തെയൊദോരാ ചക്രവർത്തിനി യാക്കോബു ബുർദ്ദആയെ ഒരു കരുവായി ഉപയോഗിച്ചു സുറിയായിൽ ഏകസ്വഭാവവാദം പുനർജ്ജീവിപ്പിച്ചു. പാഷണ്ഡതനിമിത്തം അലക്സാന്ത്രിയായിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതനായി ബൊസന്തിയായിൽ കാരാഗ്രഹവാസംചെയ്തിരുന്ന തെയൊദൊസിസ് ഈ യാക്കോബിനെ മെത്രാനായി അഭിഷേചിച്ചു. ഇതു 543—ലാണുണ്ടായതു്. യാക്കോബായക്കാരെന്ന പേരിന്റെ ഉത്ഭവം ഈ യാക്കോബിൽനിന്നാകുന്നു.

യക്കോബാകട്ടെ പാത്രിയാർക്കസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയില്ല. മേൽവിവരിച്ച സെവരുസിനെ ആദ്യപാത്രിയാക്കായി ഗണിച്ചുകൊണ്ട് ആയാൾക്കു പിൻഗാമികളെ നിയമിക്കുക മാത്രം ചെയ്തതേയുള്ളു. ഈ പിൻഗാമികൾ അന്ത്യോക്കിയാ പാത്രിയാർക്കുമാർ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി മൊസപ്പൊ

ത്താറിയായിൽ വസിച്ചുവന്നു. അവരിലാരും അന്ത്യോക്കിയായിൽവസിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ യാക്കോബായക്കാർക്കു യാക്കോബുബുർദ്ദ്അ, സെവെരുസ് എന്നിവർക്കുമുമ്പു സ്വന്ത ഇടയന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ. കൽക്കദോനിയ സൂനഹദോസിന്നുശേഷവും 470 വരെ അന്ത്യോക്കിയാ പാത്രിയാർക്കമാരിലാരും ഏകസ്വഭാവവാദികൾ ആയിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്. പ്രസ്തുത ഹേതുക്കളാൽ യാക്കോബായക്കാരുടെ ശ്ലൈഹികമായ പിന്തുടച്ച് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

ഏഴാം നൂററാണ്ടുമുതൽക്കു യാക്കോബായക്കാർ ഏകചിത്തവാദംകൂടി സ്വീകരിച്ചു. ക്രീസ്തുവിൽ ദൈവചിത്തവും മനുഷ്യചിത്തവുമുണ്ട്. ക്രീസ്തുവിൻെറ ദൈവചിത്തം പിതാവിൻെറ ചിത്തത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടതല്ല. എന്നിരിക്കെ, എൻെറ ചിത്തമല്ല നിൻെറ ചിത്തം നിറവേറട്ടെ എന്നു ക്രിസ്തു പിതാവിനോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചതുകൊണ്ട് ക്രീസ്തുവിന്നു തനതായ മനുഷ്യചിത്തവും ഉള്ളതായി നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ പുതുതായ ഏകചിത്തവാദം സ്വീകരിച്ചതിലും യാക്കോബായക്കാർ തെററിപ്പോയി.

പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൽനിന്നുമാത്രം പുറപ്പെടുന്നു; ശുദ്ധീകരസ്ഥലമില്ല; മരിച്ച നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾ വിധിദിവസംവരെ ഭൌമ്യപറുദീസായിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു; യാക്കോബായ സഭയുടെ ഈവക ശാസനങ്ങളെല്ലാം പിൻകാലങ്ങളിൽ വന്നുചേൎന്നതും, സത്യസഭയുടെ പഠനങ്ങൾക്കു പലേ ന്യായങ്ങളാൽ എതിരായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. കൊത്തുരൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ വിമുഖന്മാരായ യാക്കോബായക്കാർ ഛായാപടങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ശുദ്ധീകരസ്ഥലമില്ലെന്നു പറയുന്ന അവർ മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും ബലി അൎപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുടക്കപ്പെട്ടന്ന മെത്രാനും

പട്ടക്കാരനും അൽമേയരാകുന്നുവെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന് പാത്രിയാർക്കുമാർ മുടക്കുതീർക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും പട്ടംകൊടുക്കുന്നതു കാണുന്നുമില്ല. ഇവയെല്ലാം എങ്ങനെ നീതീകരിക്കപ്പെടും? നിഷ്ഠയുള്ള അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും അവരുടെ പരിശോധനയും നിഷ്കർഷയും ഇല്ലാത്തതിനാൽ പരിശുദ്ധിയുടെ മാർഗ്ഗങ്ങളായ ക്രൂദാശാസ്വീകരണങ്ങൾ കേവലം ക്ഷയോന്മുഖമായി. അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ഒരു സഭയെന്നു വിളിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം യാക്കോബായക്കാരുടെ ജനസംഖ്യ വിദേശങ്ങളിൽ അത്ര കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. യാക്കോബായക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ ഫെർമാൻ എന്ന അധികാരപത്രം സുൽത്താൻ പിൻവലിച്ചാൽ അതോടെ പാത്രിയാക്കീയുടെ സ്ഥാനവും അധികാരവും ശൂന്യമായി. ഇത് എന്തൊരു അധികാരപുറപ്പാട്! ഈവ്വിധഹേതുക്കളാൽ യാക്കോബായസഭ സത്യസഭയല്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ.

---

76. മലയാളത്തിൽ യാക്കോബായസഭ ഉത്ഭവിച്ചതു് ഏതെങ്കിലും വിശ്വാസവൈപരീത്യം നിമിത്തമാണൊ?

അല്ല, ചിലർ സ്വന്തവാശിനിമിത്തം ഓരോന്നു പ്രവൃത്തിച്ചു ക്രമേണ യാക്കോബായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വീകരിപ്പാൻ ഇടവന്നതാണ്. ഇതു താഴെചേർക്കുന്ന അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വിശദമാകും.

ബാബേൽ പാത്രിയാക്കിനാൽ കേരളത്തിലേക്ക് അയക്കപ്പെട്ടുകയും, അങ്കമാലി മെത്രാപ്പോലിത്തയായി ഭരിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന മാർ അബ്രാഹം 1597-ൽ നിര്യാതനായശേഷം 1599-ൽ ഗോവ മെത്രാപ്പോലിത്തയായിരുന്ന അലെക്സിസ് മെനേസിസ് ഉദിയമ്പേരൂരിൽ ഒരു സൂനഹദോസു നട

ത്തി. ഇതിന്നുശേഷം മലങ്കരസഭ പൊത്തുഗീസു ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽ ആക്കപ്പെട്ടു. അവർ "പൌലിസ്തർ" എന്നുകൂടി വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈശോസഭക്കാരായിരുന്നു. അവരുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടായ അതൃപ്തിനിമിത്തം നസ്രാണികൾ ഒരു സുറിയാനിമെത്രാനെ കിട്ടുവാൻ 1650-ൽ കൽദായ പാത്രിയക്കിന്റെപക്കൽ ഹർജി ബോധിപ്പിച്ചു. ഹർജിയുടെ താല്പര്യമറിഞ്ഞ് 1653-ൽ കൽദായക്കാരനായ അത്താല്ലമെത്രാൻ റോമയിൽനിന്നു ലഭിച്ച അധികാരത്തോടുകൂടിയവനെന്നുപറഞ്ഞു മൈലാപ്പൂർവരെ എത്തി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നു കൊച്ചിവഴി ഗോവയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടു. കപ്പൽ കൊച്ചിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ വിവരമറിഞ്ഞു നസ്രാണികളും അവിടെ ഓടിക്കൂടി. ആ ജനസംഘത്തോടൊന്നിച്ചു മലങ്കര അക്ക്ദയാക്കോനായ പകലോമററം തോമാകത്തനാരും, വേറെ അനേകം പട്ടക്കാരും പടയാളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ മെത്രാനെ വിട്ടുകിട്ടുവാൻ അധികാരികളോടപേക്ഷിച്ചതു വിഫലമായി. മെത്രാൻ കടലിൽ താഴ്ത്തപ്പെട്ടുവെന്നൊരു ശ്രുതിയും പരന്നു. തന്മൂലം, ക്ഷുബ്ധരായ സുറിയാനിക്കാർ മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ കൂനൻകുരിശിങ്കൽ കയറുകെട്ടി, ഓരോരുത്തനും അതു തൊട്ടുനിന്നു "ഇനിമേൽ പൌലിസ്തുമെത്രാന്മാരുടെ കീഴിൽ ഇരിക്കയില്ല" എന്നു സത്യംചെയ്തു. ഇതു 1653 ജനുവരി 3-ാംനു- വെള്ളിയാഴ്ചയാണ് നടന്നതു്.

അടുത്ത ഇടവമാസത്തിൽ അവർ ആലങ്ങാട്ടു യോഗം കൂടി. അത്താല്ല മെത്രാൻവഴി റോമയിൽനിന്നു കിട്ടിയ അനുവാദപ്രകാരമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, പന്ത്രണ്ടു പട്ടക്കാർ തോമാ അക്ക്ദയാക്കോന്റെമേൽ കൈവെച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വിധത്തിൽ മെത്രാനാക്കി. അദ്ദേഹം ഭരണമാരംഭിച്ചപ്പോൾ പൌലിസ്തുമെത്രാനാൽ മഹറോൻ ചൊല്ല

പ്പെട്ടു. വളരെ താമസിയാതെ, തോമാമെത്രാൻെറ നാല്
ആലോചനക്കാരിൽ രണ്ടുപേർ കൈവെപ്പിൻെറ അവാസ്ത
വം മനസ്സിലാക്കി മെത്രാനെ ഉപേക്ഷിച്ചു കക്ഷി മാറുകയു
ണ്ടായി. ദുരാലോചനകൾക്കു വഴിപ്പെട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ
അൎക്കദെയാക്കോനും അന്നുതന്നെ മാനസാന്തരപ്പെട്ടുമായിരുന്നു.

ഇതിനിടയ്ക്കു റോമായിലെ കല്പനപ്രകാരം പൌലിനൂ
ക്കു പകരം കമ്മലീത്താക്കാർ വന്നു ഭരണം ആരംഭിച്ചു. എ
ങ്കിലും ഡച്ചുകാർ മലയാളം പിടിച്ചപ്പോൾ വിദേശിയരായ
കമ്മലീത്തർ ഈ നാടുവിട്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. അവർ
പോകുന്നതിന്നുമുമ്പായി 1663 - ൽ പള്ളിവീട്ടിൽ (പറ
മ്പിൽ) ചാണ്ടികത്തനാരെ കത്തോലിക്ക സുറിയാനിക്കാരു
ടെ മെത്രാനായി അഭിഷേചിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്ര
സ്തുത തോമാമെത്രാനും കൂട്ടരും ശീശ്മ ഉപേക്ഷിക്കാതെ സ്വ
സ്ഥിതി ഉറപ്പിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചിരുന്നതു്. ആ ശ്രമ
ത്തിൻെറ ഫലമായി 1665 - ൽ ഗ്രിഗോരീസെന്ന ഒരു യാ
ക്കോബായ മെത്രാൻ മലങ്കരെ വന്നുചേൻ. ഇതാണ് അ
ന്ത്യോക്കിയാ—മലങ്കരബന്ധത്തിൻെറ ആരംഭം. മലയാള
ത്തിൽ യാക്കോബായ സഭ ഇങ്ങനെ പാദസ്പൎശം ചെയ്തുവെ
ന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ടു മേ
ല്പറഞ്ഞ ശീശ്മ റോമയോടുള്ള വിദ്വേഷത്താൽ ഉണ്ടായത
ല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലെയൊ? പൌലിസ്സരെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ദ്വേ
ഷവും, കൽദായമെത്രാനെ കിട്ടുവാനുള്ള മോഹവുമാണ്
അതു് ആരംഭിക്കാൻ കാരണം. എങ്കിലും പള്ളിവീട്ടിൽ
ചാണ്ടികത്തനാരെ ഒരു സുറിയാനി മെത്രാനായി കിട്ടിയ
പ്പോഴോ, അല്ലെങ്കിൽ 19 - ാം നൂററാണ്ടവസാനത്തിൽ
നാട്ടുമെത്രാന്മാരെ കിട്ടിയപ്പൊഴോ തോമാ അൎക്കദയാ
ക്കോൻെറ ശീശ്മ അവസാനിച്ചതുമില്ല.

1665 - ൽ മലങ്കരെ വന്ന മാർ ഗ്രിഗോരീസെന്ന

യാക്കോബായ മെത്രാൻ തോമാമെത്രാനേയും കൂട്ടരേയും പഴയ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും തെറ്റിച്ചു. അന്നുമുതൽ പുതിയ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവർക്കു പുത്തൻക്കൂറുകാരെന്നും, പഴയ വിശ്വാസത്തിൽ വ്യതിചലിക്കാതെ നിന്നവർക്കു പഴയ ക്കൂറുകാരെന്നും പേരുണ്ടായി. 1653 മുതൽ 1772 വരെ ആറു തോമാമെത്രാന്മാർ ഈ പുതിയ സഭയെ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ഓരോരുത്തരും സ്വന്ത മെത്രാൻപട്ടം ശരിയായ കൈവെപ്പുള്ളതാക്കാൻ ശ്രമിച്ച് ഇടയ്ക്കിടെ ചില യാക്കോബായ മെത്രാന്മാരെ മലങ്കരയ്ക്കു വരുത്തി. എന്നാൽ അവരിലാരും പ്രസ്തുത തോമാമെത്രാന്മാർക്കു ക്രമപ്രകാരമുള്ള കൈവെപ്പു നൽകിയില്ല. അവസാനം 1772-ൽ മാർ തോമാ ആറാമൻ നിരണത്തുവച്ചു ദിവന്നാസ്യോസു ഒന്നാമൻ എന്ന അഭിധാനത്തിൽ മലങ്കരയുടെ മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വാഴ്ച നൽകിയ മാർ ഗ്രിഗോരീസുതന്നെ അതേ കൊല്ലത്തിൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽവെച്ചു കാട്ടുമങ്ങാട്ടു റമ്പാനെ ക്കൂറില്ലോസ് ഒന്നാമനായും അഭിഷേചിച്ചു. തദനന്തരം, മാർ ദിവന്നാസ്യോസും മാർ ക്കൂറില്ലോസും തമ്മിൽ അധികാരവാദം പുറപ്പെട്ടകനിമിത്തം മാർ ക്കൂറില്ലോസു കൊച്ചിയും തിരുവിതാംക്കൂറും വിട്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹം, ബ്രിട്ടീഷിലുള്ള അഞ്ഞൂർ അഥവാ തൊഴിയൂരിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു ഭരണം തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഇവർ വേർതിരിഞ്ഞുപോയി. ഇന്നും മാർ ക്കൂറില്ലോസിന്റെ പിൻഗാമികളാണ് അഞ്ഞൂർ ഇടവക ഭരിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ വിശ്വാസമാകട്ടെ ക്രമേണ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു വിശ്വാസമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ ദിവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമൻ 1808-ൽ മരണം പ്രാപിച്ചു. ഇതിന്നു മുമ്പ് അദ്ദേഹം പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുമായി സഖ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ 1816

മുതൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ യാക്കോബായക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രേഷിതവേല തുടങ്ങി. തദനുസാരം അവർ സ്കൂളുകളും സെമ്മിനാരിയും സ്ഥാപിച്ചു. വേദപുസ്തകം നാട്ടുഭാഷയിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. 400 രൂപ വീതം കൊടുത്തു 40 പട്ടക്കാരെ ക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിച്ചു: "കേരളത്തിലെ ക്രീസ്തുമതം ഭാഗം 129". ഇവ മുഴുവൻ യാക്കോബായക്കാർക്കു രുചിപ്രദമായില്ല. അകയാൽ അവർ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ നയത്തെപ്പററി 1825-ൽ അന്ത്യോക്കിയായിൽ ആവലാധി ബോധിപ്പിച്ചു. അന്നുവരെ ശരിയായ കൈവെപ്പിന്നു വേണ്ടിമാത്രം അന്ത്യോക്കിയായെ ആശ്രയിച്ചിരുന്ന യാക്കോബായക്കാർ അക്കാലം തുടങ്ങി അപ്പീലുകളും ബോധിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ അന്ത്യോക്കിയായുടെ അധികാരം സ്വീകരിച്ച് അവിടെനിന്ന് ഒരു യാക്കോബായ മെത്രാനെ കാര്യനിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി ഈ നാട്ടിൽ വരുത്തി. അവസാനം 1837-ൽ യാക്കോബായക്കാർ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുസഖ്യം ഉപേക്ഷിച്ചു പരസ്പരം ഭാഗംചെയ്തു പിരിഞ്ഞു.

തദനന്തരം, യാക്കോബായക്കാരിൽ ചിലർക്കുണ്ടായ മതസംസ്കരണമോഹത്തിന്നു മാർ ദിവന്നാസ്യോസു നാലാമൻ വഴിപ്പെടായ്കയാൽ ഒരു പാലാകുന്നത്തു മാത്തൻ ശെമ്മാശൻ അന്ത്യോക്കിയായിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പാത്രിയാർക്കിൽനിന്നു മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ച് 1843-ൽ മലയാളത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ആയാളുടെ ആഗമാനന്തരം ഇരുമെത്രാന്മാരും തമ്മിൽ പിന്നെയും അധികാരവാദം പുറപ്പെട്ടു. തക്കം തീർക്കുവാൻ പാത്രിയാർക്കു 1846-ൽ മാർ ക്കുറില്ലോസു മെത്രാനെ മലങ്കരയിലേക്ക് അയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആഗമനം വഴക്കു തീർക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായില്ല. എങ്കിലും കത്തോലിക്കർക്കും യാക്കോബായക്കാർക്കും പൊതുവായിരുന്ന കൽദായസുറിയാനി ക്രമത്തിലെ

ലിപി, വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി പലേ മാററം ചെയ്യുവെന്നുള്ളതു പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ യാക്കോബായക്കാർക്കു പുത്തനായ ഒരു ആരാധനക്രമവും നടപ്പിലായി. നിലവിലിരുന്ന വഴക്കുകൾ തീക്കാൻ പാത്രിയാർക്കുതന്നെ പിന്നീടു മലങ്കരയിലെത്തി. അദ്ദേഹം 1876-ൽ മുളന്തുരുത്തിയിൽ ഒരു സൂനഹദോസു വിളിച്ചുകൂട്ടി. മാത്തൻമെത്രാനെ മുടക്കുകയും ശപിക്കുകയും, പുതിയ മെത്രാന്മാരെ വാഴിക്കയും, മലങ്കര സഭാഭരണത്തിന്നായി ഒരു അസോസ്സ്യേഷൻ ഏപ്പെടുത്തുകയും മററും ചെയ്തു വഴക്കു കലാശിപ്പിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി. ഏതന്മൂലം പരാജിതനായ മാത്തൻമെത്രാനും ജനങ്ങളും അന്ത്യോക്കിയാബന്ധം തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇങ്ങനെ വേർതിരിഞ്ഞു ഒരു വലിയഭാഗം ഇന്നു മാർത്തോമ്മാക്കാരെന്നും നവീകരണക്കാരെന്നുമുള്ള പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

2. മുളന്തുരുത്തി സൂനഹദോസിന്നു ശേഷവും യാക്കോബായക്കാരിൽ വഴക്കുകൾ തുടന്നുണ്ടായി. അദ്ധ്യക്ഷാധികാരവും വട്ടിപ്പണവും മററുമാണ് വഴക്കുകൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായ പ്രധാനകാരണങ്ങൾ, പാത്രിയാർക്കു വീണ്ടും മലങ്കരെ വന്ന് ഐക്യത്തിന്നായി 1909-ൽ കോട്ടയത്ത് ഒരു സൂനഹദോസു വിളിച്ചുകൂട്ടി. അതിൽവെച്ചു പള്ളിവസ്തുക്കളുടെ മേൽ തനിക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്നു പാത്രിയാർക്കു പ്രസ്താവിക്കയാൽ പിന്നേയും വഴക്കു വദ്ധിച്ചു. ബാവാകക്ഷിയും മെത്രാൻ കക്ഷിയുമായി പിരിഞ്ഞു വ്യവഹാരങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ഇതിൽ മെത്രാൻ കക്ഷി പരാജിതരാകയാൽ പാത്രിയാക്കിന്റെ സമ്മതം കൂടാതെതന്നെ ഇപ്പോൾ അവർ ഒരു കാസോലിക്കോസിനെ വാഴിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇതു അന്ത്യോക്കിയാബന്ധത്തിൽനിന്നു മെത്രാൻകക്ഷി തിരിഞ്ഞ ഒരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു. കേസുകൾ മുഴുവൻ അവസാനിക്കുമ്പോൾ മുമ്പു നവീകരണക്കാർ തിരിഞ്ഞതുപോലെ ജനത

യിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം, യാക്കോബായക്കാരിൽനിന്നു പിരിയുകയില്ലയോ എന്നു് ആരു കണ്ടു?

ക്രൂനൻകുരിശു സത്യംമുതൽ പുത്തൻക്രൂറുകാരുടെ (യാക്കോബായക്കാരുടെ) വിശ്വാസം മാറി; അവരിൽ വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായി; ഉപവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടായി; ഇനിയും എത്ര ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നു? ഇതെല്ലാം യാക്കോബായസഭ പത്രോസ് എന്ന പാറമേൽ പണിയപ്പെടാത്തതു നിമിത്തമുണ്ടായ ഇടച്ചുകളാണ്. അതു ക്രൂനൻകുരിശിങ്കലെ വാശിയിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടു. തന്മൂലം എന്നും അതു വാശി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വാശിക്കു നാശമാണ് ഫലം. ആകയാൽ നാശത്തെ ഭയന്നു തങ്ങളുടെ മാതാവായ പഴയ കത്തോലിക്കാപള്ളിയിൽതന്നെ യാക്കോബായക്കാർ അചിരേണ വന്നുചേരാൻ ദൈവം കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

---

77. ഇൻഡ്യയിൽ മറെറങ്ങും ഇല്ലാതെ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽമാത്രം വ്യാകുലമാതാവിൻെറപള്ളി ഇടവകക്കാരായി ഏതാനും നെസ്തോറിസ്സുകാർ ഉള്ളതിൻെറ കാരണമെന്തു്?

അതു കേരളീയ കത്തോലിക്ക സുറിയാനിക്കാർ സ്വന്ത റീത്തിൽ മെത്രാന്മാരെ കിട്ടുവാൻ അമിതമായി ശ്രമിച്ചതിൻെറ അവശിഷ്ടമായ ഒരു ദോഷഫലമാണ്. ഇതിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യം താഴെ വിവരിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിൽനിന്നു വിശദമായി ഗ്രഹിക്കാം.

1599-ൽ ഉദിയമ്പേരൂർ സൂനഹദോസു കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിന്നുശേഷം ബാബേലിൽനിന്നു കൽദായ സുറിയാനി കത്തോലിക്ക മെത്രാന്മാരുടെ മലയാളത്തിലേക്കുള്ള വരവു നിലച്ചു. തന്മൂലം പോർത്തുഗീസുകാരും ലത്തീൻകാരു

മായ പൌലിസ്സൂർ അഥവാ, ഈശോസഭക്കാരായ മെത്രാന്മാർ സ്ഥലത്തെ ഭരണാദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി. അവരുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടായ അതൃപ്തികൊണ്ടും, വീണ്ടും കൽദായ മെത്രാന്മാരേത്തന്നെ കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തവും ക്രൂനൻകുരിശു സത്യത്തിന്നും വലിയ ശീശ്മയ്ക്കും കാരണമായിയെന്നുള്ളതു പരസ്യമാണ്. ആ സംഭവങ്ങൾക്കുശേഷം 1661 -ൽ വിദേശിയകമ്മലീത്തർ മലങ്കരസഭയുടെ ഭരണം ആരംഭിച്ചു. അവരുടെ ഭരണം ഇന്നും മലയാളത്തിൽ ഏതാനും ലത്തീങ്കാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്.

കമ്മലീത്തർ സുറിയാനിക്കാരെ ഭരിച്ച ദീഘകാലത്തിന്നിടയിൽ രണ്ടു തവണ സുറിയാനി മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഇവിടെ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1663 -ൽ ഡച്ചുകാർ കൊച്ചിക്കോട്ട പിടിച്ചടക്കിയശേഷം വിദേശിയ മെത്രാന്മാർ സ്ഥലം വിട്ടു പോകേണ്ടി വന്നപ്പോൾ കമ്മലീത്തർ പള്ളിവീട്ടിൽ (പറമ്പിൽ) ചാണ്ടിക്കത്തനാരെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചു. പുണ്യശ്ലോകനായ അദ്ദേഹം 1676 വരെ ജീവിച്ചിരിക്കയും വളരെ ശീശ്മപ്പള്ളികളെ കത്തോലിക്കസഭയിലേക്കു തിരിക്കയും മറ്റും ചെയ്തെങ്കിലും അനന്തരഗാമിയായി ഒരു സുറിയാനിക്കാരൻ മെത്രാൻ ഉണ്ടാകുവാൻ സംഗതിയായില്ല. തന്നിമിത്തം വീണ്ടും പഴയ കമ്മലീത്തർ തന്നെ ഭരണം ആരംഭിച്ചു.

അനന്തരം 1777-ാമാണ്ടിൽ വരാപ്പുഴയിലെ വികാരിഅപ്പസ്തോലിക്ക സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞു പലസ്തീനായിലേക്കു പോകുകയും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലിത്താ മരിക്കയും ചെയ്ത അവസരത്തിൽ കരിയാട്ടിൽ യൌസേപ്പുമല്പാൻ റോമയിലേക്കു പോകയുണ്ടായി. ഇതു തോമ ആറാമൻ അഥവാ, ദിവന്നാസ്യോസ് ഒന്നാമൻ എന്ന യാക്കോബായമെ

ത്രാന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരവും ആവശ്യാത്ഥവുമായിരുന്നു. കരിയാട്ടിൽ മല്പാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നതു റോമായിലെ അനുവാദപ്രകാരം ലിസ്ബനിൽവച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂർ മെത്രാപ്പോലിത്തായായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷമാണ്. അദ്ദേഹം ഗോവവരെ എത്തിയെങ്കിലും അവിടെവച്ചു അകാലമരണം പ്രാപിക്കാനിടയായി, എങ്കിലും തൽസഹചരനായിരുന്ന പറേമ്മാക്കൽ തോമാക്കത്തനാരെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രൂപതയുടെ അഡ്മിനിസ്ത്രേട്ടരായി നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം പ്രസ്തുത തോമാക്കത്തനാർ 1786-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വന്നു ഭരണം കയ്യേററു. അദ്ദേഹം 1799വരെ സുറിയാനിക്കാരെ ഭരിച്ചു. തൃപ്തികരമായ തൽഭരണത്തിൽ പലേ യാക്കോബായ പള്ളിക്കാരും മൂലസഭയിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. എങ്കിലും സുറിയാനിക്കാരനായ തോമാ അഡ്മിനിസ്ത്രേട്ടരാകട്ടെ, മററൊരു അനന്തരവനാകട്ടെ മെത്രാൻപദത്തിലേക്ക് ഉയൎത്തപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായില്ല. കമ്മലീത്തർതന്നെ പിന്നേയും ഭരണാധികാരം പിന്തുടൎന്നു വഹിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ഏറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. 1853-ൽ വരാപ്പുഴെ ബൎണ്ണർദ്ദീനോസു മെത്രാപ്പോലിത്തായുടെ ഭരണകാലമായി. സുറിയാനിക്കാരിലാകട്ടെ കൽദായമെത്രാന്മാരെ കിട്ടുവാനുള്ള മോഹവും വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തദത്ഥം എന്നും ശ്രമംചെയ്യാതിരുന്നതുമില്ല. വരാപ്പുഴെ മെത്രാപ്പോലിത്തായാകട്ടെ ഭരണപരമായ പലേ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയക്കൂട്ടത്തിൽ പലേടത്തായി നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന വൈദിക വിദ്യാത്ഥികളുടെ പഠനം മാന്നാനം, വാഴക്കുളം, എൽത്തുരുത്തു്, പുത്തൻപള്ളി എന്നീ നാലുസ്ഥലങ്ങളിൽമാത്രം മതിയെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെയിരിക്കെ 1860-ാമാണ്ടു കടക്കച്ചിറ അന്തോണിയെന്ന സമത്ഥനായ ഒരു പട്ടക്കാരൻ പ്ലാശനാൽ എന്ന ദിക്കിൽവച്ച് ഏതാനും വൈദികവിദ്യാത്ഥിക

ളെ പഠിപ്പിക്കയും, അവർക്കു പട്ടംകൊടുക്കുവാനായി മേലധികാരത്തിൽ ആവശ്യപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. മെത്രാപ്പോലീത്ത ആ വൈദികവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു പട്ടംകൊടുത്തില്ല. തന്മൂലം പ്രസ്തുത അന്തോണിക്കത്തനാരും, തുടൎച്ചയായി തൊണ്ടനാട്ട് അന്തോണിഅച്ചനും ഒരു കൽദായ കത്തോലിക്കു മെത്രാനെ സമ്പാദിപ്പാൻ ഒത്തുകൂടി ശ്രമംതുടങ്ങി. അഭീഷ്ടം സാധിപ്പാൻ കുറെയൊക്കെ പ്രയാസംകണ്ടതിനാൽ അവർ ഒരു നെസ്തോറിയൻ മെത്രാനെത്തന്നെയെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നുവച്ചു പരിശ്രമിച്ചു. ആ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ബാബേലിലെ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയക്കീസായ ഔസേപ്പ് ഔദോ എന്നവൃദ്ധൻ, റോമായിൽനിന്ന് അനുവാദമില്ലെങ്കിലും, മലയാളത്തിലെ വിവരമറിഞ്ഞു വരുന്നതിന്നായി 1861-ൽ തോമാറോക്കോസു മെത്രാനെ അയച്ചു. അദ്ദേഹം അധികകാലം തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളിയിലാണ് താമസിച്ചതു്. റോക്കോസിൻെറ ആഗമനം ഒരു വലിയ ശീശ്മക്കു കാരണമായിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്നു ശരിയായ അധികാരപത്രമില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും ശീശ്മ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഒമ്പതാം പീയൂസുപാപ്പയുടെ ശാസനയുണ്ടായിട്ടും റോക്കോസ് ഉടനെ മടങ്ങിപ്പോകാഞ്ഞതിനാൽ വരാപ്പുഴെ മെത്രാപ്പോലീത്ത അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കി. ഇതിനിടെ പാത്രിയക്കീസിൻെറ കല്പന കിട്ടുകയാൽ 1862-ൽ റോക്കോസു ബഗദാദിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. പോകുമ്പോൾ തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളിക്കാർ ഒരു പല്ലക്കു സമ്മാനിക്കയുണ്ടായി. റോക്കോസാകട്ടെ സ്വദേശത്തുചെന്നു് ഒരു യഥാൎത്ഥകത്തോലിക്കനായ ശേഷമാണ് മരിച്ചതു്. ഏതായാലും റോക്കോസു ശീശ്മ മലയാളദേശത്തിൽ വിശേഷിച്ചു തൃശ്ശിവപേരൂർ ആദ്യമെ ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയായിരുന്ന വ്യാകുലമാതാ

വിന്റെ പള്ളിയിൽ കാൽവെച്ചശേഷം വേഗത്തിൽ പിന്മാറി.

തദനന്തരം 1869-ൽ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസുക്രടിയപ്പോൾ പ്രസ്തുത ബാബേൽപാത്രിയക്കീസു കേരളത്തിലെ അധികാരം തനിക്കു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നു വാദിച്ചു. അനുകൂല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അത്രതന്നെ പ്രതിബന്ധങ്ങളും നേരിട്ടു. കാര്യം തീരുമാനിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായി 1870-ൽ സൂനഹദോസു പെട്ടന്ന് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതായും വന്നു. അതിന്നുശേഷം മലയാളത്തിൽനിന്നു, കൽദായമെത്രാനെ കിട്ടുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഏതാനും പള്ളിക്കാരുടെ ഹർജി ബാബേലിൽ ചെന്നപ്പോൾ, റോക്കോസു കാര്യത്തിൽ പാപ്പയാൽ ശാസിക്കപ്പെട്ട, വൃദ്ധനായ ഔസേപ്പ് ഔദോ പാത്രിയക്കീസുതന്നെ മൂസലിൽനിന്നു 1874-ൽ മാർ ഏലിയാ യോഹന്നാൻ മേലൂസെന്ന മെത്രാനെ കേരളത്തിലേക്കയച്ചു. അദ്ദേഹം ബോമ്പയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടത്തെ ലേയൊ മെവ്റിൻ മെത്രാപ്പോലിത്ത തിരിയെ പോകുവാൻ ഉപദേശിച്ചെങ്കിലും കൂട്ടാക്കിയില്ല. മേലൂസുമെത്രാൻ മലയാളത്തിൽ വന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിന്റെ പള്ളിയിലാണ് താമസമുറപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്നു തൊണ്ടനാട്ട് അന്തോണി അച്ചൻമുതൽപേരുടെ സഹായമുണ്ടായി. കൽദായമെത്രാനെ കിട്ടുവാനാശിച്ചിരുന്ന വളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ പക്ഷത്തിൽ ചേൎന്നു. എന്നാൽ മേലൂസിന്നു പാപ്പയിൽനിന്ന് അധികാരപത്രമില്ലെന്നും, അദ്ദേഹം കാണിച്ച അധികാരപത്രം കൃത്രിമമാണെന്നും മനസ്സിലായപ്പോൾ പലേ പള്ളിക്കാരും ശീഘ്രം ഉപേക്ഷിച്ചു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ പാലാ മുതലായ തെക്കു കിഴക്കൻ പള്ളിക്കാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു മേലൂസുമെത്രാൻ 1875-ൽ യാക്കോബെന്നുപേരായ വേറൊരു കൽദായമെത്രാ

റെക്കൂടി വരുത്തി. അന്ന്യന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നുവേണ്ടി വന്നുചേൎന്ന യാക്കോബുമെത്രാനും പ്രസ്തുതവ്യാകുലമാതാവിന്റെ പള്ളിയിൽതന്നെയാണു് താമസമാക്കിയതു്. മേല്ലൂസിന്റെ വരവിന്നു വേണ്ടിവന്ന രണ്ടായിരം, ഉറുപ്പിക യാത്രച്ചിലവിന്നു പുറമെ, യാക്കോബിന്റെ വരവിന്നുള്ള യാത്രച്ചിലവും വ്യാകുലമാതാവിന്റെ പള്ളിക്കാർതന്നെ വഹിച്ചു. ഈ മേല്ലൂസും യാക്കോബും റോമയിലെ കല്പനപ്രകാരം വരാപ്പുഴ മെത്രാപ്പോലിത്തായാൽ മുടക്കപ്പെട്ടു. പാത്രിയക്കീസിന്റെ എഴുത്തുവന്നപ്പോൾ യാക്കോബുമെത്രാൻ മടങ്ങിപ്പോയി. മേല്ലൂസുമെത്രാൻ മടങ്ങിപ്പോകാഴ്കയാൽ 1876-ൽ വരാപ്പുഴെനിന്നു മഹറോൻ ചൊല്ലപ്പെട്ടു.

യാക്കോബുമെത്രാൻ മടങ്ങിപ്പോയശേഷം മേല്ലൂസ് തൊണ്ടനാട്ടച്ചനെ വരുത്തി മെത്രാനായിത്തന്നെ ഇരിപ്പാൻ കല്പിച്ചു. ഈ തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻ 1862-ൽ റോക്കോസുമെത്രാൻ ഒരുമിച്ചു മൂസലിലേക്കു പോകയുണ്ടായി. അവിടെവെച്ചു കൽദായ കത്തോലിക്കാപാത്രിയക്കീസിൽനിന്നും മെത്രാൻ പട്ടം കിട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചു. സാധിക്കാതെവന്നപ്പോൾ ബാബേലിലെ നെസ്തോറീസുകാരനായ ശീമോൻ പാത്രിയക്കീസിൽ നിന്നു് അബ്ദീശോ എന്ന പേരോടുകൂടി മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഇദ്ദേഹം 1863-ൽ മലയാളത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു പ്ലാശനാൽ സ്ഥിരവാസമാക്കി. എങ്കിലും അചിരേണ അദ്ദേഹം മാനസാന്തരപ്പെട്ടു മാന്നാനം ആശ്രമത്തിൽ പോയി ധ്യാനംകഴിച്ചു. കൂടാതെ, ബൎണ്ണർദ്ദീനോസു മെത്രാപ്പോലിത്തായുടെ കാലത്തും, തദനന്തരം 1874-വരേയും അദ്ദേഹം ഒരു പള്ളിയുടെ വികാരിയായും വൎത്തിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കയിലാണു് മേല്ലൂസുമെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചതു്. തന്മൂലം, അന്തോണിയച്ചൻ 1875—ൽ ഇളന്തോട്ടത്തുവന്നു മെത്രാനായി ഇരുന്നു.

വരാപ്പുഴെ അധികാരത്തിലിരുന്ന പള്ളികൾ മേല്ലൂസു മെത്രാൻ കൈകേറുകയാൽ അവകാശവാദവ്യവഹാരങ്ങൾ മദ്രാസുവരെ എത്തി. അവിടെ മേല്ലൂസു പരാജിതനായി യെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വികാരിജനറാളായിരു ന്ന പാലാക്കന്നേൽ മത്തായിമറിയം അച്ചൻപോലും ശീശ്മ ഉപേക്ഷിച്ചു. അതിനാൽ മേല്ലൂസുമെത്രാൻ വിശേഷിച്ചു മന സ്സുമടുത്തു് 1882 മാൎച്ചുമാസത്തിൽ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി പ്പോയി. തത്സമയം, പ്രസ്തുത തൊണ്ടനാട്ടച്ചനെ, അഥവാ മാർ അബ്ദീശൊ അന്തോനീസുമെത്രാനേയും, ബാബേൽക്കാ രനായ അഗസ്റ്റീനോസു കോറെപ്പിസ്കോപ്പായേയും ഭരണം ഏല്പിച്ചുവച്ചു. അവർക്കു വലിയപട്ടം ഒഴിച്ചുള്ളവയെല്ലാം കൊടുക്കുവാൻ അധികാരവും നൽകി. എന്നാൽ അബ്ദീശൊ ചിലൎക്കെല്ലാം വലിയ പട്ടങ്ങളും കൊടുക്കയുണ്ടായി. മേല്ലൂ സുമെത്രാൻ മലയാളംവിട്ടു സ്വദേശത്തേക്കുപോയപ്പോൾ അ ദ്ദേഹത്തിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളി ക്കാർ ആയിരം രൂപയും ഒരു വെള്ളിക്കുരിശും രണ്ടു മുത്തുക്കുട യും ഒരു സ്ഥാനവടിയും സമ്മാനിച്ചു. ഇങ്ങനെ മേല്ലൂസും ശീ ശ്മയും മലയാളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അധികം സന്തോഷിച്ചതും അവരെ സംരക്ഷിച്ചതും, മേല്ലൂസിൻെറ വേർപാടിൽ വള രെ ദുഃഖിച്ചതും തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളി ക്കാർ മാത്രമാണു്.

1882-ൽ മേല്ലൂസുമെത്രാൻ പോയതോടുകൂടി പ്രസ്തുത തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻ തെക്കും വടക്കുമുള്ള ശീശ്മക്കാരുടെ മെത്രാ നായി പള്ളികൾ ഭരിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ആദ്യം കുറേ നാൾ തൃശ്ശിവപേരൂർതന്നെ താമസിക്കയും, പിന്നീട് എള ന്തോട്ടത്തുപോയി പാൎക്കയും, അവസാനം തൃശ്ശിവപേരൂർത ന്നെ മടങ്ങിവരികയുംചെയ്തു. അനന്തരം 1900-ാമാണ്ടിൽ അദ്ദേഹം കാലഗതിപ്രാപിച്ചു. മരിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പുതന്നെ

അദ്ദേഹത്തിനു ഭരിക്കാനുള്ള പള്ളി മിക്കവാറും തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറതു മാത്രമായിത്തീൎന്നു. ഈ പള്ളിയുടെ അവകാശം സംബന്ധിച്ച പല വ്യവഹാരങ്ങൾ നടന്നെങ്കിലും ശീശ്മക്കാരുടെതായിട്ടാണ് അവസാനം വിധിയുണ്ടായതു്. ഇതിൽ ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയുടെ ഗതിയും, സത്യത്തിൻെറ പോക്കും നോക്കുക! ഇനിയും തദവകാശം മാറാതിരിക്കയില്ല.

മേല്പറഞ്ഞ തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻെറ മരണശേഷം തൃശ്ശിവപേരൂർ ശീശ്മക്കാർക്കു മെത്രാനില്ലാതെയായി. റോക്കോസിൻെറയും മേലൂസിൻെറയും കാഴ്ത്തിൽ രണ്ടുതവണ അടിപററിക്കഴിഞ്ഞ ബാബേലിലെ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയക്കീസിനോടു വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചാൽ ഗുണം കിട്ടുകയില്ലെന്ന് അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായി. കൂടാതെ, നിലവിലിരുന്ന പള്ളി അവകാശക്കേസിലേക്കു ഗുണകരമല്ലെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നില്ല. തന്മൂലം, തൃശ്ശിവപേരൂർ ശീശ്മക്കാർ ഒരു മെത്രാനെ കിട്ടുവാൻ ഇപ്പോൾ കുർദിസ്ഥാനിലിരിക്കുന്ന നെസ്തോറിയൻ പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു പാത്രിയക്കീസിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നു മാർ തിമോത്തേവൂസ് അബിമലേക്ക് എന്നു പേരായ ഒരു നെസ്തോറിയൻ മെത്രാനെ 1908-ൽ അവർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. ഇതുവരെ റോമാ വിശ്വാസവും ബാബേൽ അധികാരവുമെന്നു പറഞ്ഞു ശീശ്മക്കാരായി നിന്നിരുന്ന വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളി ഇടവകയിൽ മാർ അബിമലേക്കിൻെറ വരവോടുകൂടി നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസവും പടൎന്നു പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തന്മൂലം പഴയവിശ്വാസം കാക്കുന്നവരായി ഇൻഡിപ്പെൻെറ് എന്ന ഒരു കക്ഷിയും പുതിയ വിശ്വാസം അനുസരിക്കുന്നവരായി സുറായികളെന്ന വേറൊരു കക്ഷിയും ഉത്ഭവിച്ചു. കക്ഷികൾ തമ്മിൽ വ്യവഹാരവും ആരംഭിച്ചു. അ

വസാനം 1925—ൽ പൊളിററിക്കൽ ഏജണ്ടായ മിസ്റ്റർ കോട്ടൻെറ അവാർഡുമൂലം ഇൻഡിപ്പെൻറുകാർ കേവലം പരാജിതരായി. സ്വന്തമാതാവായ പഴയ കത്തോലിക്കസഭ യിലേക്കുതന്നെ പിന്തിരിഞ്ഞെത്താതിരുന്നില്ല. 1925—ൽ ആണല്ലൊ പ്രസ്തുത, വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളിയിൽ നിന്നും നെസ്തോറിയൻമുറ അനുസരിച്ച കൊത്തുരൂപങ്ങൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ആകയാൽ ആ പള്ളിമുഴുവൻ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസത്തിൽ ലയിച്ചിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ല.

തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളി 1814-ൽ ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. റോക്കോസിൻെറ 1861 - 1862 എന്നീ രണ്ടുകൊല്ലത്തെ ശീശ്മക്കാലം ഒഴിച്ചാൽ 1874 വരെ അതു കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിതന്നെയായിരുന്നു. അനന്തരം 1874 മുതൽ അതു മേലൂസുശീശ്മയ്ക്കു അധീനപ്പെട്ടു. 1882 മുതൽ ആ പള്ളി മേലൂസു ശീശ്മയിൽ തന്നെയെന്നു പറയാമെങ്കിലും ഒരു നെസ്തോറീസു പാത്രിയർക്കീസിൽനിന്നു മെത്രാൻപട്ടമേററ ഭരണാധികാരിയുടെ കീഴിലായി. ആ ഘട്ടത്തിൽ റിക്കവാറും നെസ്തോറിയനായ പടപ്പുരയ്ക്കൽ കരുവിള എന്നുപേരായ ഒരു അച്ചനും തദ്വിശ്വാസപോഷണത്തിനു സഹായിയായി 1899 മുതൽക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പരസ്യകുമ്പസാരത്തിൻെറ അവശ്യകത പ്രസംഗിച്ചു പലരെക്കൊണ്ടും രസകരമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുമാറു കൂട്ടക്കുമ്പസാരം നടത്തിയെന്നുമാത്രമല്ല, ദേവമാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി നിർമ്മൂലമാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു വിശ്വാസികളിൽനിന്നു വെന്തിഞ്ഞു നീക്കിക്കുയും ചെയ്തു.

1908 മുതൽ പ്രസ്തുതപള്ളി ഒരു നെസ്തോറീസു മേലദ്ധ്യക്ഷൻെറ കീഴിലായി. ക്രമേണ ആ വിശ്വാസം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു് 1925-ൽ സ്വരൂപങ്ങൾ നീക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പൂ

ൎണ്ണപൃഷ്ടമായെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ആ മേലദ്ധ്യക്ഷനെ ഒരു നെസ്തോറിയൻ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു പാത്രിയൎക്കീസാണ് അയച്ചതത്രെ. അതുകൊണ്ട് ഇനി പ്രസ്തുതപള്ളി ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുപള്ളികൂടി ആയാൽ തൽപരിണാമം പരിപൂൎണ്ണമായി. നെസ്തോറീസുസഭയിലെ ആചാരത്തിനു വിരോധമായി (Cath. Encyclo. Vol. X. 758) ചില പട്ടക്കാർ, കുമ്പാനപ്പട്ടമേററശേഷം, വിവാഹം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞു. 1816 മുതൽ 1837 വരേയുള്ള കാലത്തു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ 400 ക. വീതം കൊടുത്തു യാക്കോബായക്കാരായ 40 പട്ടക്കാരേക്കൊണ്ട് ആദ്യമായി വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. ആ അനുഭവവും തൃശ്ശിവപേരൂർ വ്യാകുലമാതാവിൻെറ പള്ളിയിൽ സംഭ്രതമായിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും അതു് ഏതെല്ലാം പകൎച്ചക്കു് അധീനമാകുമെന്നു് ആരറിഞ്ഞു.

ഈ വിവരണത്തിൽനിന്നു ഭാരതഭൂമിയിൽ എങ്ങുമില്ലാത്ത നെസ്തോറീസുകാർ തൃശ്ശിവപേരൂർമാത്രം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണമെന്തെന്നു് വായനക്കാർക്കു് ഗ്രാഹ്യമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

---

78. നെസ്തോറിയൻസഭ സത്യസഭയാണോ?

നെസ്തോറിയൻസഭ സത്യസഭയല്ല. അതു നെസ്തോറീസെന്ന ഒരാളുടെ നവീനാദ്ധ്യാപനത്തോടുകൂടി അഞ്ചാംനൂററാണ്ടിൽ ഉത്ഭവിച്ച മതമാണ്. തന്മൂലം ആ സഭ സത്യസഭയാകാൻ വഴിയില്ല. താഴെ വിവരിക്കുന്ന നെസ്തോറിയൻസഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു് ഈ സംഗതി വിശദമാകുന്നതാണ്.

സഭാസ്ഥാപകനായ നെസ്തോറീസ് അന്ത്യോക്കിയാക്കാരനും വലിയൊരു വാഗ്മിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 428-ൽ കോൺസ്റ്റാന്തിനോപ്പോളിസിലെ പാത്രിയൎക്കീസായി അഭി

ഷേധിക്കപ്പെട്ടു, അരിയൂസിൻെറയും മററും പാഷണ്ഡമതങ്ങളെ ഉന്മൂലനംചെയ്യാൻ ആരംഭത്തിൽ നെസ്തോറീസു വളരെ ശ്രമിക്കയുണ്ടായി. ഈ സംഗതി സംബന്ധിച്ച് ഒന്നാം ചെലസ്തീനോസുപാപ്പയുമായി പലേ എഴുത്തുകുത്തുകളും അദ്ദേഹം നടത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 429—ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യിക്കാൻ സംഗതി വന്നു. അതിൽ വച്ചു കന്യകമറിയം ദൈവമാതാവല്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായം നെസ്തോറീസ് അന്ത്യോക്കിയായിൽവച്ചുതന്നെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതാണ്. മിശിഹാ ഒന്നുതന്നെയാണെങ്കിലും, മിശിഹായിൽ രണ്ടു സ്വഭാവവും രണ്ട് ആളുകളും ഉണ്ടെന്നു ധരിക്കയാൽ മറിയത്തെ മിശിഹായുടെ അമ്മയെന്നല്ലാതെ, ദൈവത്തിൻെറ അമ്മയെന്നു വിളിച്ചുകൂടെന്നു നെസ്തോറീസു സധൈര്യം വാദിച്ചു. ഈ വാദം സഭയുടെ നടപ്പിലിരുന്ന ആചാരത്തിന്നും അതിൻെറ അദ്ധ്യാപനത്തിന്നും എതിരായി. തന്മൂലം സ്വന്ത ഭരണാതിർത്തിയിൽതന്നെയും വൈദികരും അൽമേയരും പ്രതിഷേധങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. നാട്ടിൽ ആകെ ക്ഷോഭമായി. അലക്സാന്ത്രിയാ പാത്രിയർക്കീസായ വി: കുറില്ലോസും, എവുസേബിയൂസും (ഇദ്ദേഹം അനന്തരം മെത്രാനായി) സത്യസഭയുടെ അദ്ധ്യാപനം സവിസ്തരം വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി. ഒന്നാം ചെലസ്തീനോസുപാപ്പയും നെസ്തോറീസിൻെറ അഭിപ്രായത്തോടു പ്രാതികൂല്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

എങ്കിലും നെസ്തോറീസു വഴിപ്പെടാതെ സ്വന്ത സിദ്ധാന്തം ഉറപ്പിക്കുവാനാണ് പരിശ്രമിച്ചത്. ആകയാൽ വാദം തീരുമാനപ്പെടുത്തുവാനായി ഒരു പൊതുസൂനഹദോസുകൂടാൻ സഭ നിശ്ചയിച്ചു. തദനുസാരം ഒന്നാം ചെലസ്തീനോസുപാപ്പയുടേയും, റോമാചക്രവർത്തികളായ തെയൊദോസിയൂസു ദ്വിതീയൻേറയും വലെന്ത്യൻ തൃതീയൻേറയും ഭരണകാലമായ

431—ൽമാപ്പാപ്പയുടെ പ്രതിനിധിയായി നിയുക്തനായ അലക്സാന്ത്രിയായിലെ വി: ക്രറില്ലോസു പാത്രിയക്കീസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സൂനഹദോസ് അപ്പസൂസിൽ സമ്മേളിച്ചു. അതിൽ അന്ത്യോക്കിയായിലെ യോഹന്നാൻ, ഓറുശ്ലേമിലെ യുവനാലീസ് എന്നീ പാത്രിയക്കീസന്മാരും മററുമെത്രാന്മാരുമായി ഇരുന്നൂറിൽപരം പിതാക്കന്മാർ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ സൂനഹദോസു നെസ്തോറീസിനെ ശപിച്ചു.

മാത്രമല്ല, മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനായ ഈശോമിശിഹായിൽ ദൈവത്വമുള്ളെന്നും മനുഷ്യത്വമുള്ളെന്നും രണ്ടാളുകൾ ഉണ്ടെന്നും, ഇവയിൽ മനുഷ്യത്വളിന്റെ മാതാവു മാത്രമാണ് കന്യകമറിയമെന്നും, തന്നിമിത്തം അവളെ ദൈവമാതാവെന്ന് വിളിക്കാവതല്ലെന്നും പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന നെസ്തോറീസിന്റെ അബദ്ധോപദേശത്തേയും സൂനഹദോസു തിരസ്കരിക്കാതിരുന്നില്ല. ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്കയിൽ, മനുഷ്യസ്വഭാവം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തോടു യോജിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നും, തന്മൂലം ഈശോമിശിഹായിൽ പുത്രൻതമ്പുരാന്റെ ദൈവത്വളായ ഏകത്വൾ മാത്രമേയുള്ളുവെന്നും, പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയം ഈശോമിശിഹായുടെ ദൈവസ്വഭാവത്തെ ജനിപ്പിച്ചവളല്ലെങ്കിലും ദൈവമായ ഈശോമിശിഹായെ പ്രസവിച്ചതുകൊണ്ടു സത്യമായി "ദൈവമാതാവ്" ആകുന്നുവെന്നുമുള്ള തത്വങ്ങൾ ഏവരും വിശ്വസിക്കേണ്ട വേദസത്യങ്ങളാണെന്ന് ആ സൂനഹദോസിനാൽ പ്രഖ്യാപിതമായി. ഇവയെല്ലാം ശുദ്ധമാന മാപ്പാപ്പ സാധികാരം അംഗീകരിക്കയും ചെയ്തു.

ഒരു പുത്രന്റെ ശരീരോല്പാദനത്തിലല്ലാതെ, തദാത്മാവിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ മാതാവിന്നു യാതൊരു പങ്കുമില്ലെങ്കിലും, ആത്മശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ "ആ പുത്രന്റെ മാതാവ്" എന്നാണല്ലൊ അവനെ പ്രസവിച്ച സ്ത്രീയെ നാം വിളിക്കുന്ന

ത്തു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു ദൈവപുത്രനെ മനുഷ്യനായി പ്രസവിച്ച സ്ത്രീയെ ദൈവമാതാവെന്നു വിളിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനാൽ മറിയം ദൈവത്തിന്നു മുമ്പുള്ളവളാകയില്ല. അവൾ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടാന്ന വരികയുള്ളു. മിശിഹായുടെ ദൈവസ്വഭാവത്തിലും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലും ഏക ദൈവ ആൾ പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് വേദപുസ്തകം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതു്. അവിടന്നു് ദൈവരൂപത്തിൽ ആയിരിക്കെ ദൈവത്തോടു സമാനനാണെന്നുള്ള സംഗതി അപഹരണമായിഗണിച്ചില്ല. മറിച്ചു ദാസരൂപം കൈക്കൊണ്ടു മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിൽ തന്നെത്താന്നെ താഴ്ത്തുകയും വേഷത്തിൽ മനുഷ്യനെപ്പോലെ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തു: പീലി: 2, 6. ശാരീരികനും അദ്ധ്യാത്മികനും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവനും ഉണ്ടാക്കപ്പെടാത്തവനും ശരീരത്തിൽ ജനിച്ച ദൈവവും മറിയത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തിൽനിന്നും ബഹിൎഗ്ഗമിച്ചവനുമായ ഏക വൈദ്യനാകുന്നു മിശിഹായെന്നു വി: ഇഗ്നാസിയോസു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വി: അഗുസ്തീനോസു എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ഈശോമിശിഹാ ദൈവവചനമാകയാൽ ദൈവവും, ആളുടെ ഏകത്വത്തിൽ വചനത്തോടു ബുദ്ധിയുള്ള ആത്മാവും ശരീരവും ചേരുകയാൽ മനുഷ്യനുമാകുന്നുവെന്നത്രെ. ഈ കാരണങ്ങളാൽ മിശിഹായിൽ ഏകദൈവ ആളേയുള്ളൂവെന്നു നാം സമ്മതിക്കണം. രണ്ടു് ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ രണ്ടു മിശിഹമാരാകും. ദൃശ്യനായ മിശിഹാ ദൈവമല്ലെന്നും വരും. അപ്പോൾ സാക്ഷാൽ അവതാരം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, പ്രത്യുത ആവേശമേ സംഭവിച്ചുള്ളൂവെന്നും അനുമിതമായേക്കാം. കൂടാതെ, ദൃശ്യനായ മിശിഹാ മനുഷ്യരക്ഷാൎത്ഥം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾക്കു നിസ്സീമമായ ഫലമില്ലെന്നും ശങ്കിക്കേണ്ടിവരാം. ഇതെല്ലാം പരമാബദ്ധങ്ങളായ അനുമാനങ്ങളാണു്. ആകയാൽ മിശിഹായിൽ ഒരു ദൈ

വത്വൽ മാത്രമേയുള്ളു. ആ ആളെ മനുഷ്യനായി ജനിപ്പിച്ച മറിയം ദൈവമാതാവുമാണ്.

ഇത്ര ന്യായപൂർവ്വം അപ്പസ്സൂസ്സ സൂനഹദോസ്സ 431-ൽ ഉച്ചരിച്ചതും, പാപ്പ അംഗീകരിച്ചതുമായ വിധിക്ക നെസ്സോറീസ്സ വഴങ്ങിയില്ല. തന്മൂലം കൊൺസ്റ്റന്തിനോപ്പോളീസിലെ പാത്രിയക്കീസ്സ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു നീക്കപ്പെട്ട ശേഷം നെസ്സോറീസ് അന്ത്യോക്കിയായിൽ തൻെറ പഴയ സന്യാസാശ്രമത്തിൽ പോയി പാൎത്തു. അവിടെ വെച്ചും അദ്ദേഹം തൻെറ നവീന സിദ്ധാന്തം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകനിമിത്തം നെസ്സോറീസ്സ 435-ൽ തെയൊദോസിയൂസ്സ ചക്രവൎത്തിയാൽ നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഏതാനും വൎഷങ്ങൾക്കുശേഷം നെസ്സോറീസ്സ പശ്ചാത്തപിക്കാതെ ദുർഭഗമായി മരണം പ്രാപിച്ചു. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു നെസ്സോറിയൻ മതസ്ഥാപകനായ നെസ്സോറീസ് അന്ത്യോക്കിയായിൽ ജനിച്ചവനെന്നല്ലാതെ ആ പഴയ സിംഹാസനവുമായി ഭരണബന്ധത്തിൽ അവകാശപ്പെട്ടവനല്ലെന്നു വിശദമാണല്ലൊ.

അപ്പസ്സൂസ്സ സൂനഹദോസിനാൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവനും, നവീനസിദ്ധാന്തവാദിയുമായ നെസ്സോറീസിൻെറ ഉയൎച്ചയും താഴ്ചയും അവസാനവും നാം കണ്ടു. ഇനി നെസ്സോറിയൻ സഭയുടെ കാലാനുഗതമായ അഭിവൃദ്ധിയും ആധുനിക കാലത്തെ അതിൻെറ അധഃപതനവുമാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. റോമൻ ചക്രവൎത്തിമാരുടെ കരബലത്താലും, ആശ്രമവാസികളായ സന്യാസികളുടെ സത്യമതനിഷ്ഠയാലും നെസ്സോറിയൻസഭ, റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചില്ല. എങ്കിലും അക്കാലത്തു് അതു് എദേസ്സായിൽ പരിപാലിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനും, അവിടെനിന്നു പേൎഷ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിന്നും സംഗതിയായി. കാരണം, എദേസ്സാപട്ടണ

വും, അതു് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന നിസിബിസ്സരാജ്യവും റോമായുടെ അധികാര സീമയിലായിരുന്നപ്പോൾ പേഷ്യയിൽ വേദഞെരുക്കം അനുഭവിച്ചിരുന്ന വളരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവിടെച്ചെന്നു പാർക്കുവാൻ ഇടവന്നതാണു്. ആ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് എദേസ്സായിൽ വേദാന്ത പാഠശാലകളുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ 363 —ൽ നിസിബിസ്സ രാജ്യം റോമാ അധികാരത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടപ്പോൾ അവിടെ നെസ്തോറിയക്കാർ കടന്നുകൂടി. ചിലർ പ്രസ്തുത വേദാന്തപാഠശാലകളിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുമായി— എങ്കിലും 457 —ൽ യാക്കോബായക്കാരാണു് അവിടെ പ്രബലപ്പെട്ടതു്. തന്മൂലം ഇതര ക്രിസ്ത്യാനികളായ പേഷ്യക്കാരും നെസ്തോറിയന്മാരും എദേസ്സാ വിട്ടുപോകയും, പേഷ്യയിൽ ചെന്നു പാർക്കുകയും ചെയ്തു. അവരെ പേഷ്യയിൽ സെലെവുച്ചിയായിലെ കാസോലിക്കോസായ ബബൊവായി സന്തോഷപൂവ്വം സ്വീകരിച്ചു. അവസാനം 484 —ൽ നിസിബിസിലെ നെസ്തോറിയൻ മെത്രാനായ ബർസൌമ്മായുടെ രാജസേവയും സാമൎത്ഥ്യവും നിമിത്തം പ്രസ്തുത കാസോലിക്കോസ്സ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാകുന്നതിന്നും, 498 —ൽ നെസ്തോറിയനായ ബർസൌമ്മാതന്നെ സെലെവൃച്ചിയായിൽ കാസോലിക്കോസാകുന്നതിന്നും ഇടയായി.

പ്രസ്തുത ബർസൌമ്മായെന്ന നെസ്തോറിയൻമെത്രാൻ നിസിബിസിൽ വാഴ്ച്ചനടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ 484-ൽ ബെയ്റ്റു ലപ്പാറെറന്ന സ്ഥലത്തു് അദ്ദേഹം നെസ്തോറിയന്മാരുടെ ഒരു പൊതുസംഘം വിളിച്ചുകൂട്ടി. അതിൽവച്ചു് അന്നുള്ള പട്ടക്കാരെല്ലാം നിത്യബ്രഹ്മചൎയ്യം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യാനും, ഡീക്കൻസ് (അറുപട്ടക്കാർ) വിവാഹം ചെയ്യാനും, മേലിൽ വിവാഹം കഴിച്ച ഡീക്കന്മാരെമാത്രം പട്ടക്കാരാക്കുവാനും നിശ്ചയം ചെയ്തു. ഈ നിശ്ചയം അനന്തരകാലത്തിൽ യാ

ക്കോബായക്കാരും സ്വീകരിക്കയുണ്ടായി. അതിനാൽ കിഴക്കൻസഭകളുടെ പൊതുചട്ടം അനുസരിച്ചുമാത്രമാണ് നെസ്റ്റോറിയങ്കാർക്കു വൈദികവിവാഹനിയമം പാസായതെന്നും, പട്ടക്കാരായി കഴിഞ്ഞവർക്കു വിവാഹം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മററുവിധം നടന്നാൽ അതു സഭയുടെ നിശ്ചയത്തിന്നു വിരോധമാണ്: Cath. Encyclo. Vol. X. 758.

498—ൽ നെസ്റ്റോറിയൻമെത്രാൻ സെലവുച്ചിയായിൽ കാസോലിക്കോസായതിന്നുശേഷം 650 വരെ പേഷ്യയിൽ നെസ്റ്റോറിയൻസഭ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. അന്നത്തെ പേഷ്യൻ രാജാക്കന്മാർ ആ സഭയ്ക്കു അനുകൂലികളുമായിരുന്നു. സെലെവുച്ചിയ മുതലായി പ്രധാനപ്പെട്ട പേഷ്യൻപട്ടണങ്ങളിൽ നെസ്റ്റോറിയൻ വേദാന്തശാലകൾ വദ്ധിച്ചു. സഭ ഒരു പേഷ്യൻ സഭയായില്ല. പ്രത്യുത, സുറിയാനിസഭതന്നെയായിരുന്നു. അസീരിയ, ബാബിലോനിയ, കൽദേയ, അറേബിയ, മേദിയ, കൊറാസാൻ, പേഷ്യ, ടക്കിസ്ഥാൻ, സൊക്കോട്രാ, സിലോൺ, ഇന്ത്യാ, ചൈനാ, ടാർട്ടറി എന്നീ വിവിധരാജ്യങ്ങളിലായി 230 നെസ്റ്റോറിയൻ മെത്രാന്മാരും അതിന്നടുത്ത പള്ളികളും സഭാംഗങ്ങളുമുണ്ടായി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നെസ്റ്റോറിയൻ സഭ അതിൻെറ പരമോന്നതിയിലെത്തി. ഇങ്ങനെ ആരംഭത്തിൽ ഏതു ശീശ്മയ്ക്കും പാഷംഡതയ്ക്കും ഒരു അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അതിന്നു കാരണം മിക്കപ്പോഴും വിശ്വാസികൾക്കുണ്ടാകുന്ന അധികാര വിദ്വേഷവും, പുതിയ സഭയിൽ നൽകപ്പെടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും മററുമാണ്. എങ്കിലും നവീനസഭകൾ പത്രോസെന്ന പാറമേൽനിന്നു നീക്കി പണിചെയ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അചിരേണ അടിയിളകി നശിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

തൃശ്ശിവപേരൂരിൽതന്നെയും 1874—ൽ നവമായി മെല്ലൂസുശീശ്മ വന്നപ്പോൾ അഞ്ചുകുടുംബക്കാർ ഒഴികെ മറെറല്ലാവരും അന്നു ശീശ്മയിൽ ചേൎന്നു. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ മെല്ലൂസുശീശ്മ കേവലം നാമാവശേഷമായി, അഞ്ചു കത്തോലിക്കാകുടുംബങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് ആയിരത്തിഎഴുനൂറായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ശീശ്മയുടെ അവശിഷ്ടം ഏതാനും നെസ്തോറിയക്കാർ മാത്രവുമായി. ഇതിലും ശോച്യമായ ഒരു അവസ്ഥയിലാണു് പേൎഷ്യയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ട നെസ്തോറിയൻസഭ കാലാന്തരത്തിൽ ചെന്നുചേൎന്നതു്.

650—ൽ അറബികൾ പേൎഷ്യാരാജ്യം ആക്രമിക്കയും, യൂഫ്രട്ടീസുനദീതീരങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതിനാൽ അവിടെയുള്ള നെസ്തോറിയക്കാർ മുഹമ്മദീയരാകേണ്ടിവന്നു. ക്രമേണ അറബികൾ സെലൂക്ഷിയായും കീഴടക്കി. ഇങ്ങനെ 868വരെ മുഹമ്മദീയർ വേദദണ്ഡനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വളരെ ചുരുങ്ങിവശമായി. സിലോൺ, ഇന്ത്യാ, ചൈനാ എന്നീദിക്കുകളിലും കാലാന്തരത്തിൽ നെസ്തോറിയൻസഭ നാമാവശേഷമായിച്ചമഞ്ഞു. 868മുതൽ 1258 വരെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ ആധിപത്യവും, പിന്നീടു് അരാജകത്വവും പേൎഷ്യയിൽ നിലനിന്നു. അക്കാലത്തും സഭ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടില്ല. തദനന്തരം, മുഗളർ രാജ്യം കൈവശമാക്കി. അവരും ക്രിസ്തീയ മതവിദ്വേഷികളായി വൎത്തിച്ചുവന്നു. 1395—ൽ ടൈമൂർലെങ്ങിന്റെ ആക്രമണശേഷം അയാൾ കുർദിസ്ഥാൻ മലകളുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തു നെസ്തോറിയക്കാരെ ശൂന്യപ്രായമാക്കി. 1722—ൽ അഫ്ഗൻകാരാണു് പേൎഷ്യാരാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയതു്. അവരും മുഹമ്മദീയരായിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്തീയമതത്തിന്നു വിരോധികളും അതിന്റെ പ്രചാരം തടയുന്നവരുമായിരുന്നു. ഓരോകാലത്തു് ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വേദഞെരുക്കങ്ങ

ളുടേയും മററും ഫലമായി 1913 ആയപ്പോൾ പേഴ്സ്യയിൽ ആകപ്പാടെ 25000 നെസ്തോറിയങ്കാർ മാത്രമെ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

നെസ്തോറിയൻസഭ ഇമ്മാത്രം ക്ഷയിക്കുവാൻ വേറേയും കാരണങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഓരോകാലത്തു നെസ്തോറിയൻ കാസോലിക്കോസും അവരോടൊന്നിച്ചു വളരെ ആളുകളും സത്യസഭയിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളതു തദധഃപതനത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 1233 – ൽ കാസോലിക്കോസു സബർജേസൂസും, 1304 – ൽ യബലാഹായും, 1439 – ൽ തിമൊത്തേവൂസും അതതുകാലത്തെ പാപ്പമാർക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു കത്തോലിക്കരായതായി ചരിത്രം സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു. 1553 – ൽ യോഹന്നാൻ സൂലാക്കാ പാത്രിയർക്കീസു റോമാസന്ദർശിക്കയും, മൂന്നാം ജൂലിയോസു പാപ്പയെ വഴങ്ങുകയും അനേകം നെസ്തോറിയങ്കാർ കത്തോലിക്കരാകയുംചെയ്തു. പ്രസ്തുത സൂലാക്കാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനന്തരഗാമിയായ ഒരു ഒബദ്യേസൂസു റോമാസന്ദർശിക്കയും, ത്രന്തോസു സൂനഹദോസിന്റെ 25 – ാംയോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കയുമുണ്ടായി.

മാനസാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അനേകം നെസ്തോറിയങ്കാർക്കു തനതു മേലദ്ധ്യക്ഷനായി 1585 —ൽ ഒരു കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസു പ്രത്യേകം നിയമിക്കപ്പെടുകയും — ഉർമിയ, കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടെ വാസസ്ഥലമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1681 —ൽ അവർക്കു ബാബിലോൺ (പഴയ സെലൈവ്ച്ചിയ) പാത്രിയർക്കീസെന്ന സ്ഥാനം സിദ്ധിക്കയും, 18-ാം നൂററാണ്ടിൽ അവർ മെസപ്പൊത്താമിയായിലെ ഡിയാർ ബെക്കിർ, മൂസൽ, അമീദാ എന്ന സിംഹാസനങ്ങൾ അലങ്കരിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. 1830 മുതൽ ഒരു കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസു മാത്രമാകയും അദ്ദേഹം ബഗദാദിൽ താമസമാക്കയും ചെയ്തു. 1900 മു

ത്തൽക്ക് അവർ മൂസലിലാണ് താമസം. അവിടത്തെ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയക്കീസിന്നു ഇന്നും ബാബിലോൺ പാത്രിയക്കീസെന്ന സ്ഥാനപ്പേരാകുന്നു.

തുടച്ചയായി ക്ഷയംപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നെസ്തോറിയൻസഭയിലെ പാത്രിയക്കീസിന്റെ സിംഹാസനം 1770 മുതൽ കുർദിസ്ഥാനിലെ കൊച്ചാനെസ്സെന്ന സ്ഥലത്തായി. നെസ്തോറിയക്കാരുടെ മദ്ധ്യേ കത്തോലിക്കരായ വിവിധസന്ന്യാസ മിഷ്യനരിമാർ വേലചെയ്തുവന്നിരുന്നു. അതുമൂലം ഗണ്യമായ ഫലവും ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ 1884-ൽ കാണ്ടർബറിയിലെ ബെൻസൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അംഗ്ലിക്കൻമിഷ്യൻ ഒരു അസ്സീരിയൻ മിഷ്യൻ എന്ന പേരോടുകൂടി അവിടെയെത്തി. അവർ നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയക്കീസിന്റെ തലസ്ഥാനങ്ങളായ ഉറുമിയ, കൊച്ചാനെസ് എന്ന രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലാണ് ഇന്നും പ്രധാനമായി വേലചെയ്യുന്നത്. വേലയുടെ ഉദ്ദേശം നെസ്തോറിയൻസഭയുടേയും അംഗ്ലിക്കൻസഭയുടേയും ഐക്യസമ്പാദനമാണെന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ. അതിനു ഫലവുമില്ലാതില്ല. വേറെ ചില പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു മിഷ്യനറിമാരും റഷ്യൻസഭക്കാരും അവിടെ വേലചെയ്യുന്നുണ്ട്. പേർഷ്യയുടേയും ടർക്കിയുടേയും വേദാക്രമണം നിമിത്തം ഏതു വിദേശശക്തി വന്നാലും നെസ്തോറിയക്കാർ അതിൽ ആശ്രയിച്ചു സഖ്യംചെയ്യും. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ നെസ്തോറിയക്കാർ സ്വന്തനാമം അല്പം ഭേദപ്പെട്ടു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു നെസ്തോറിയക്കാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെടേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ആകെ സംഖ്യയാകട്ടേ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്നു മുമ്പ് 1913—ൽ 25000 മാത്രമേയുള്ളൂവെന്നും നാം കണ്ടു.

എന്നാൽ പ്രസ്തുത മഹായുദ്ധത്തോടുകൂടി നെസ്തോറീസുസഭ കേവലം നശിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്പോഴും കുർ

ദിസ്ഥാനിലെ അവരുടെ തലസ്ഥാനത്തു് ഒരു പാത്രിയക്കീസും കുറച്ചു് ആളുകളുമുണ്ടു്. കൂടാതെ, മലബാറിന്റെയും ഇന്ത്യയുടെയും മെത്രാപ്പോലിത്തായായി ഒരു മാർ അബിമലേക്കം 2000 – ത്തോളം ജനങ്ങളും തൃശ്ശിവപേരൂരിലും ഇല്ലാതില്ല. ഇത്രയും ജനം ഇപ്പോൾ തലസ്ഥാനത്തു് ഇല്ലെന്നാണു് കേൾവി. ഉണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽതന്നെയും ഭൂമുഖത്തിൽ ആകെക്കൂടി നെസ്തോറിയക്കാരുടെ എണ്ണം ഇന്നു 4000 – ത്തിൽ അധികമില്ല. ഭൂമിയിലുള്ള അനേകകോടി ജനങ്ങളിൽ മിശിഹായുടെ രക്തഫലമായി ഈ സത്യസഭയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ എണ്ണം എത്രമാത്രം ചുരുങ്ങിപ്പോയെന്നു നോക്കുക! ഇതു് എത്രയും പരിതാപകരം തന്നെ. നെസ്തോറിയൻസഭ ഏകസത്യസഭയാണെങ്കിൽ തദധഃപതനംമൂലം മിശിഹാ മനുഷ്യരക്ഷാർത്ഥം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ നിഷ്ഫലങ്ങളായിപ്പോയിയെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്താവത്തിന്നു ധൈര്യം വരാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം സ്ഥലത്തെ നെസ്തോറിയൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷൻപോലും "നിങ്ങൾ സഭ മാറുന്നപക്ഷം റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നോളൂ" എന്നു വിശ്വാസികളോടു് ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ എത്രത്തോളം വാസ്തവമുണ്ടെന്നറിയുന്നില്ല. ഏതായാലും ഈ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നെസ്തോറിയൻസഭ മിശിഹായുടെ ഏക സത്യസഭയല്ലെന്നു ധാരാളം വിശദമാകുന്നുണ്ടു്. തന്മൂലം നെസ്തോറിയൻ സഹോദരങ്ങൾ ആകുന്നതും വേഗത്തിൽ സത്യസഭയെ അറിഞ്ഞു് അവലംബിക്കുവാൻ ദൈവം കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

ക്രീസ്തു.

79. ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച പ്രധാന സത്യശാസനങ്ങൾ ഏവ?

അവ താഴെ വിവരിക്കുന്നവയാകുന്നു:—

1. പണ്ടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടവനും, പ്രവാചകന്മാരാൽ അറിയിക്കപ്പെട്ടവനും, മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ രക്ഷകനുമായ ക്രീസ്തു അഥവാ മിശിഹാ, കേസർ ഔഗുസ്തോസെന്ന റോമ്മാ ചക്രവർത്തിയുടെകാലത്തു ഭൂജാതനായി. അദ്ദേഹം നസ്രായക്കാരനായ ഈശോ ആകുന്നു. ഈലോക രക്ഷകൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ദൈവവചനം മാംസമായി ഗർഭത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തവനും, സാക്ഷാൽ ദൈവമാതാവായ കന്യകമറിയത്തിൽനിന്നു പിറന്നവനും, സത്യദൈവവും, സത്യമനുഷ്യനും, ദൈവസ്വഭാവത്തേയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തേയും ഏക ദൈവ ആളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നവനുമാകുന്നു.

2. ക്രീസ്തുവെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സാക്ഷാൽ ദൈവപുത്രനായ മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും അവയിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കുംവേണ്ടി സ്വന്തരക്തം രക്ഷയുടെ വിലയായി ചിന്തി. അവർക്കുവേണ്ടി ക്രീസ്തു സത്യമായും സമ്പൂർണ്ണമായും പാപപരിഹാരം നിവ്വഹിച്ചു.

3. നമ്മുടെ വിമോചനത്തിന്നായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ച പ്രവൃത്തികളാൽ ക്രീസ്തു സാക്ഷാത്തായ യോഗ്യത നേടി. പ്രസ്തുത യോഗ്യത അളവററ വിലയുള്ളതുമായിരുന്നു. അവിടന്നു തനിക്കുതന്നെ ശരീരത്തിന്റെ മഹത്വവും, സ്വന്തനാമത്തിന്റെ ഉയച്ച്യും, ഏവരുടേയും ആരാധനവണക്കങ്ങളും സമ്പാദിച്ചു. നമുക്കാകട്ടെ നീതീകരണവും നിത്യ

ജീവനും നീതീകരണത്തെ മുന്നിട്ടകയും പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹത്തിന്റെ എല്ലാദാനങ്ങളും നേടി.

4. രക്ഷകനായ ക്രീസ്തുവിനോടു നാം ഒരു പരമോപകാരിയോടെന്നപോലെ മാത്രം നന്ദികാണിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതല്ല. അവിടന്നു സാക്ഷാൽ ദൈവമായിരിക്കയാൽ ഉന്നത ആരാധനകൊണ്ടുപോലും വണങ്ങപ്പെടണം. തന്മൂലം, ദൈവ ആളിൽ യോജിച്ച ക്രീസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവം ഒന്നിച്ച വചനത്തിന്റെ ദൈവത്വംപോലെ ആരാധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. തദർത്ഥം കത്തോലിക്കസഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള തിരുഹൃദയഭക്തി മൂഢവിശ്വാസരഹിതമെന്നുമാത്രമല്ല, വളരെ പ്രയോജനകരവും ധാർമ്മികവും കൂടിയാകുന്നു.

5. ദിവ്യരക്ഷകനായ ഈശോമിശിഹാ പല നാമങ്ങളാൽ ന്യായമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടന്നു ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യരുടേയും മദ്ധ്യേ ഇടനിലക്കാരനും ദീർഘദർശിയും രാജാവും പുരോഹിതനും സഭയുടേയും മനുഷ്യരുടേയും മാലാഖമാരുടേയും തലയും, മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ അത്യുന്നത വിധികർത്താവുമാകുന്നു.

---

80. മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ദൈവപുത്രനായ ക്രീസ്തുവിനെ അനുസരിക്കാത്ത വലിയൊരു ജനവിഭാഗം ഇന്നും ഭൂമുഖത്തു ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

ക്രീസ്തുവിനെ നിശ്ശേഷം സ്വീകരിക്കാത്തവരായി വളരെ പുറജാതിക്കാരും യഹൂദരും ഇന്നുമുണ്ട്. ക്രീസ്തുവിനെ വേണ്ടവിധം അനുസരിക്കാത്ത ഏതാനും പാഷണ്ഡന്മാരുമുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ ക്രീസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നി

ഷേധിക്കുന്നു. മറെറാരു കൂട്ടർ മനുഷ്യത്വം നിഷേധിക്കുന്നു. വേറൊരു കൂട്ടർ ആളുടെ ഐക്യം ത്യജിക്കുന്നു. വേറെ കുറച്ചുപേർ ക്രീസ്തു എല്ലാവർക്കുമായി മരിച്ചു പാപപരിഹാരം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പലരും പലവിധത്തിൽ ക്രീസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച സത്യപഠനങ്ങൾ മുഴുവൻ സ്വീകരിക്കാത്തവരായി ഭ്രമുഖത്തുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്.

ദൈവപുത്രനായ ക്രീസ്തു മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത് ഈ ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടശേഷം ഇനിയും എല്ലാമനുഷ്യരും അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിൻെറ പ്രധാനകാരണം, അവിടന്ന് ആരേയും നിബ്ബന്ധപൂർവ്വം സത്യസഭയിൽ ചേത്തു രക്ഷിപ്പാൻ തിരുമനസ്സാകാഞ്ഞതാണ്. ക്രീസ്തു ദൈവശക്തി ഉപയോഗിച്ച് ആരേയും നിബ്ബന്ധത്താൽ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയില്ല. അവിടന്നു ശ്ലീഹന്മാരോടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. വാളെടുത്തു നിബ്ബന്ധം പ്രയോഗിപ്പാൻ അനുശാസിച്ചില്ല. സ്വമനസാ വിശ്വസിക്കുന്നവർ രക്ഷപ്രാപിക്കുമെന്നും, അല്ലാത്തവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നും അവിടന്നു ലോകത്തെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ക്രീസ്തു തൻെറ ദൈവത്വത്തെ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാൽ ധാരാളം വിശദമാക്കുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ യഥാൎത്ഥമായി ക്രീസ്തുവിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർക്കു സമ്മാനം നൽകപ്പെടും. സമ്മാനമാകട്ടെ നിബ്ബന്ധപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കല്ല കൊടുക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രത്യുത, അതു സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്യപ്പെടുന്നവയ്ക്കു മാത്രമാകുന്നു. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിനെ സ്വതന്ത്രമനസാ സ്വീകരിക്കണം. അപ്പോൾ ചില അമിത സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കു ഭംഗം വരാതിരിക്കയില്ല. അമിത സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ സന്നദ്ധതയില്ലാത്തവർ ക്രീസ്തുവിനെ അനുകരിക്കയുമില്ല. ഇതാണ് ഇന്നുവരെ എല്ലാവ

രും ക്രിസ്തുവിൻെറ സത്യമതാനുയായികളായി തീൎന്നിട്ടില്ലാത്തതിൻെറ പ്രധാന ഹേതു. എങ്കിലും സത്യസുവിശേഷം എന്നും പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഏവരും അതനുസരിച്ച് ഒരിക്കൽ ഒരേഒരു തോഴുത്തും ഒരു ആട്ടിൻകൂട്ടവുമായി തീരാതിരിക്കയില്ല.

---

81. സമകാലീനന്മാരും സജാതീയരുമായ യഹൂദർപോലും ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തപ്പോൾ ഇന്നു അന്യർ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ ആവശ്യമെന്ത്?

യഹൂദരിൽ ആരും ക്രിസ്തുവിനെ അന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വാസ്തവമല്ല. അവിടത്തേക്കു പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരും എഴുപത്തിരണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്. കൂടാതെ, പുനരുത്ഥാനശേഷം ക്രിസ്തു അഞ്ഞൂറിലധികം സഹോദരന്മാൎക്കു പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായെന്നും ചരിത്രം പറയുന്നു. അവരെല്ലാം യഹൂദരായിരുന്നു. തന്മൂലം ക്രിസ്തുവിനെ അന്നനുസരിച്ച യഹൂദർ അനവധിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവേണം പറവാൻ. എന്നാൽ അന്നും ഇന്നും ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കാത്തവരും വളരെയുണ്ട്. യഥാൎത്ഥത്തിൽ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോ ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണെന്നും, അദ്ദേഹം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട ലോകരക്ഷകനായ ക്രിസ്തുവാണെന്നും അറിയുന്നവരെല്ലാം ആ ദിവ്യപുരുഷനെ സ്വീകരിക്കണം. സ്വാതന്ത്ര്യദുഷ്പ്രയോഗത്താൽ ആരെങ്കിലും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതു മററുള്ളവൎക്ക് അനുകരണീയമല്ല. അകയാൽ ആദ്യം നസ്രായക്കാരൻ ഒരു യഥാൎത്ഥ ചരിത്രപുരുഷനാണോയെന്നു നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

നസ്രായക്കാരൻ ഈശോയെന്ന ദിവ്യപുരുഷൻ കേസർ ഔഗുസ്തോസെന്ന റോമൻ ചക്രവൎത്തിയുടെ കാലത്തിൽ യൂദയായിലെ ബത്ത് ലഹമിൽ ജനിച്ചതും, മുപ്പത്തിമൂന്നു സംവത്സരം ജീവിച്ചു മനുഷ്യരക്ഷാൎത്ഥം മരിച്ചതും മറ്റുമായ സംഭവങ്ങൾ പുതിയവേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ദൈവികത്വം നീക്കിവച്ചാൽ തന്നെയും, അതൊരു ഉത്തമചരിത്രലക്ഷ്യമാകാതിരിക്കുന്നില്ല. പുരാതന ചരിത്ര രേഖകളിൽവച്ച് ഉത്തമവും അനിഷേദ്ധ്യവുമായ ഒന്ന് ഇതാകുന്നു. പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടുകാലം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടും അതു വ്യാജനിൎമ്മിതമെന്നു ശങ്കിക്കപ്പെട്ടില്ല. വ്യാജനിൎമ്മിതമാവുക സംഭാവ്യവുമല്ല. ശ്ലീഹന്മാരുടെകാലത്ത് ഇങ്ങനെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ അവരുടെ പേരോടുകൂടി വ്യാജമായി പുറത്തുവന്നാൽ അവർ പ്രതിഷേധിക്കുമായിരുന്നു. അതുണ്ടായിട്ടില്ല. പിൻകാലത്തിൽ വ്യാജം സംഭവിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തുതന്നെ പ്രസ്തുത വേദപുസ്തകത്തിൻെറ പ്രതികൾ വേഗത്തിൽ പ്രചരിക്കയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പ്രസ്തുത വിശിഷ്ടചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കൎത്താക്കന്മാർ ക്രിസ്തുവിൻെറ ശിഷ്യന്മാരും യഹൂദരും സ്വയമേവ വിദ്യാവിഹീനരും, ആദ്യനൂററാണ്ടിലെ പലസ്തീനാ നിവാസികളുമാണെന്നുള്ള യാഥാൎത്ഥ്യം പുസ്തകമെഴുതിയ ഭാഷ, കാലം, സ്ഥലം എന്നിവ നല്ലപോലെ പ്രത്യക്ഷമാക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. കത്തോലിക്കരെല്ലാവരും ഈ ചരിത്രരേഖയുടെ സത്യം സമ്മതിക്കുന്നു. ആദ്യനാളുകളിൽതന്നെ റോമയിലെ ക്ലെമൻസു കോറിന്ത്യൎക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലും, വി: ഇഗ്നാസിയോസു ഫിലഡൽഫിയായിലേക്കയച്ച എഴുത്തിലും, വി: പൊലിക്കാൎപ്പു ഫിലിപ്പിയൎക്കു നൽകിയ ലേഖനത്തിലും, യുസ്തീനൂസു തൻെറ മതപ്രതിപാദകപുസ്തകത്തിലും, ഇറനേവൂസു

പാഷണ്ഡക്കെതിരായി എഴുതിയ രേഖകളിലും പ്രസ്തുത വേദ
പുസ്തകം ചരിത്രലക്ഷ്യമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യനൂ
ണ്ടുകളിൽ പാഷണ്ഡർപോലും വേദപുസ്തകചരി
ത്തിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യം നിഷേധിക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല
ഷ്ലിയാനുസു, ചെൽസുസു, പൊർഫീരിയൂസു, ഹിയെറോ
സു, യൂലിയാനുസ് എന്നീ പുറജാതിക്കാരായ വിശ്രുതലേ
കന്മാരും വേദപുസ്തകചരിത്രം വാസ്തവമാണെന്നു സാക്ഷ്യം
നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ സത്യചരിത്രമായി എഴുതപ്പെട്ട വേദപുസ്ത
കം ഇന്നും മാററംകൂടാതെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. മാററം വല്ല
ശ്ലീഹന്മാരുടെകാലത്തു സംഭവിക്കുന്നതായാൽ അവർ പ്ര
ഷേധിക്കുമായിരുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൻെറ പ്രതികൾ
നെ ധാരാളം പ്രചരിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നതുകൊണ്ടു വ
കാലത്തും അതിൽ മാററംഭവിക്കുക അസാദ്ധ്യമായി. പ്ര
തെ, ഇന്നത്തെ വേദപുസ്തകപ്രതികൾ പഴയ കയ്യെഴുത്തു
തികളോടു മുഴുവൻ യോജിക്കുന്നുമുണ്ട്.

വേദപുസ്തകത്തിൻെറ നിൎമ്മാതാക്കന്മാർ വളരെ
ശ്വാസ്യരായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ എഴുതിയ സംഗതി
ളിൽ വഞ്ചനയുണ്ടാകുവാനും ന്യായമില്ല. അവർ എഴുതി
സംഗതികൾ കണ്ടുംകേട്ടും അറിഞ്ഞിരുന്നവർ ജീവിച്ചിരു
മ്പോൾതന്നെയാണ് ഈ ചരിത്രപുസ്തകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള
എഴുതപ്പെട്ടവയുടെ യാഥാൎത്ഥ്യം തെളിയിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥക
ന്മാർ വേണ്ടിവന്നാൽ മരിക്കുന്നതിന്നുകൂടി സന്നദ്ധരായി
ന്നു. എഴുതിയ രീതിയിൽനിന്നും എഴുത്തുകാരുടെ പരമാ
ത സ്ഫുരിക്കുന്നതുകൂടാതെ, എഴുതപ്പെട്ടവ സാധാരണ
രായിരുന്ന അവരുടെ ബുദ്ധിക്കു മേലുപ്പട്ടവയുമായിരുന്നു.
ങ്ങം പലസ്ഥലത്തുവച്ചു വിവിധോദ്ദേശത്തോടുകൂടി വ്യത്യ
പ്പെട്ട രീതിയിലെഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാററിലും ചരി

സംഭവങ്ങൾ ഒന്നുപോലെയാണ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മാത്രമല്ല, ആ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വേദപുസ്തകചരിത്രവും അതിൻെറ പരമാൎത്ഥതയുംകൊണ്ടു വളരെ യഹൂദരേയും പുറജാതിക്കാരേയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. ഈവിധം ബലിഷ്ഠങ്ങളായ വിവിധന്യായങ്ങളാൽ വേദപുസ്തകത്തെ ഏവരും സത്യമായ ഒരു ചരിത്രപുസ്തകമായി സ്വീകരിക്കതന്നെ വേണം. തദ്വാരാ ആ ചരിത്രത്തിലെ നായകനായ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോമ്ശിഹായേയും ലോകം സവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

യഹൂദരാകട്ടെ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോയുടെ അസ്തിത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ഈശോ വാഗ്ദത്തംചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രീസ്തുവല്ലെന്ന് അവർ പറയുന്നുണ്ട്. തൽപൂൎവികന്മാർ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോയെ ക്രൂരമായ മരണത്തിന്നു കയ്യാളിക്കുകനിമിത്തം ഇന്നും ആയാളെ ക്രീസ്തുവായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു യഹൂദസന്താനങ്ങൾ വൈമനസ്യമുള്ളവരാണെന്നേയുള്ളൂ. യഥാൎത്ഥത്തിൽ നസ്രായക്കാരൻ ഈശോ വാഗ്ദത്തംചെയ്യപ്പെട്ട ലോകരക്ഷകനും ക്രീസ്തുവും ദൈവപുത്രനുമാകുന്നു. ക്രീസ്തു അവതാരംചെയ്ത ദൈവപുത്രനാണെന്ന് 57—ാം ചോദ്യത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട ലോകരക്ഷകൻ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വേറൊരു രക്ഷകനെ യഹൂദർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നിട്ടു ഫലമൊന്നുമില്ല. തന്മൂലം സമാഗതനായ ക്രീസ്തുവിനെ അവർ വേഗം പിഞ്ചെല്ലുമാറാകട്ടെ.

---

൮൨. ക്രീസ്തു അവതരിച്ചില്ലെങ്കിൽ മാനുഷപരിത്രാണം അസാദ്ധ്യമായിരുന്നുവൊ?

മനുഷ്യാവതാരം ദൈവത്തിൻെറ ഒരു സ്വതന്ത്രപ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. അവതരിക്കുവാൻ അവിടത്തേക്ക് ഒരു നി-

ബ്ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ അാ
രം മനുഷ്യരക്ഷ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്രയ്ക്കു അറ
മായിരുന്നുവെന്നു വി: തോമാസ് അകിനാസ് പ്രസ
ക്കുന്നുണ്ട്.

അപൂണ്ണമായ ഒരു പരിഹാരംമാത്രം സ്വീകരിച്ച
ഷ്യരുടെ പാപത്തിന്നു പൊറുതി നൽകുവാൻ ദൈവം
മനസ്സായെങ്കിൽ മനുഷ്യരക്ഷാത്ഥം ക്രീസ്തു അവതരിക്ക
യിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കൃതമെയ പാപത്തിന്നു പൂണ്ണമായ
പരിഹാരം ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം ക്രീസ്തു അ
രിക്കാതെ അതു സാദ്ധ്യവുമായിരുന്നില്ല. കാരണം, മനുഷ
നിസ്സീമനായ ദൈവത്തിന്നു് എതിരായി പാപം ചെയ്ത
ആ പാപത്തിന്നൊരു നിസ്സീമമാലിന്യം വന്നുകൂടി. അ
തിയായവിധം പരിഹരിക്കുവാൻ നിസ്സീമയോഗ്യതത
വേണം. താദൃശയോഗ്യതയാകട്ടെ സീമയുള്ള സൃഷ്ടിക
നിന്നു പുറപ്പെടുന്നതല്ല. തന്മൂലം, ദൈവപുത്രൻതന്നെ
ഷാവതാരംചെയ്തു മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി പാപം പരിഹരി
ണ്ടതായിവന്നു. ഇങ്ങനെ പൂണ്ണമായ ഒരു പാപപരിഹ
ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുകകൊണ്ടു ക്രീസ്തു അവതരിച്ചില്ലെ
മനുഷ്യപരിത്രാണം അസാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു.

---

83. ക്രീസ്തു അവതരിക്കുന്നതു മനുഷ്യരക്ഷ
അത്യാവശ്യമായിരുന്നെങ്കിൽ ആദം പാപംചെയ്ത
ഷം ഉടൻതന്നെ എന്തുകൊണ്ടു ക്രീസ്തു ആഗതന
ല്ല?

ഉടനെയെന്നല്ല, വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷ
ക്രീസ്തു അവതരിക്കുവാൻ അവിടത്തേക്കു നിബന്ധമുണ
രുന്നില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യരോടുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹം

മിത്തം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട ക്രീസ്തുവിൻെറ ആഗമനം തന്നെയും കാലപഴക്കത്തിൽ മാത്രം സംഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം ആദത്തിൻെറ പാപം കാരണമാക്കി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പാപം ഗവ്വത്തിൽ അടിയുറച്ചതായിരുന്നു. തന്മൂലം മനുഷ്യൻ എളിമപ്പെട്ടു രക്ഷകൻെറ സാന്നിദ്ധ്യത്തിനുള്ള ആവശ്യം നന്നായി അറിയുന്നതുവരെയ്ക്കും പാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു. രക്ഷകാഗമനത്തിൻെറ ആവശ്യം നല്ലപോലെ മനുഷ്യൻ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ദൈവം അവനെ ആദ്യം സ്വാഭാവികമായ ന്യായപ്രമാണത്താൽ നിയന്ത്രിച്ചു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യൻ പാപവഴിയിൽ ജീവിച്ചു സ്വന്തസ്വഭാവത്തിൻെറ ബലക്ഷയവും അപ്രാപ്തിയും മനസ്സിലാക്കി. അപ്പോൾ ദൈവം അവന്നു് എഴുതപ്പെട്ട പ്രമാണം കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും പ്രമാണത്തിൻെറ കുറവുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും, സ്വഭാവത്തിൻെറ ദൌബ്ബല്യത്താൽ മനുഷ്യൻെറ രോഗം വദ്ധിച്ചതേയുള്ളു. ഈ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ അനുഗ്രഹത്തിൻെറ വൈദ്യനായ ദൈവത്തെത്തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ ദൃഢമായി എളിമപ്പെട്ടു രക്ഷകാഗമനത്തിൻെറ ആവശ്യം പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കയും ചെയ്തു. മനുഷ്യൻെറ പ്രസ്തുത ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നു കാലദൈൎഘ്യം വേണ്ടിവന്നു. തന്മൂലമാണു് ആദത്തിൻെറ പാപശേഷം ഉടനെ ക്രീസ്തു ആഗതനാകുവാൻ ഇടവരാതിരുന്നതു്.

---

84. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യുകയെന്നതു നിവ്വികാരനായ ദൈവത്തിന്നു് അസാദ്ധ്യമല്ലയൊ?

ദൈവം പരിണാമരഹിതനാണു്. മനുഷ്യാവതാരം കൊണ്ടു ദൈവത്തിന്നു് എന്തെങ്കിലും മാററം ഭവിക്കുമെങ്കിൽ

അതു് അവിടത്തേക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ അവതാരംകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്നു യാതൊരു മാററവും ഭവിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമാളായ പുത്രൻതമ്പുരാൻ മനുഷ്യസ്വഭാവം എടുത്തപ്പോൾ അവിടത്തേക്കു വിശേഷമായ ഏതെങ്കിലും പൂൎണ്ണതയോ വൎദ്ധനയോ കുറവോ വന്നില്ല. പ്രത്യുത, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നുമാത്രം ദൈവത്തോടുള്ള യോജനയാൽ ഒരു പൂൎണ്ണതയും യോഗ്യതയും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യകിരണം സ്ഫടികത്തിൽക്കൂടി കടന്നാൽ അതുകൊണ്ടു സൂൎയ്യന്നു വിശേഷതയൊന്നുമില്ലാത്തതും, സ്ഫടികത്തിന്നുമാത്രം നവീനമായ ഒരു വൈശിഷ്ട്യം ഉണ്ടാകുന്നതുമായ അനുഭവം ഇതിന്നു് ഉദാഹരണമാണു്. ആകയാൽ മനുഷ്യാവതാരം നിൎവ്വികാരനായ ദൈവത്തിന്നു് ഒരു മാററവും വരുത്തുന്നതല്ല. അതുമൂലം അതു ദൈവത്തിന്നു് അസാദ്ധ്യവുമല്ല.

---

85. ലാസർ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലം ഏതെന്നു ദൈവമായക്രീസ്തു ചോദിച്ചാണു് അറിഞ്ഞതെന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നതു ശരിയാണൊ?

വേദപുസ്തകം അങ്ങനെ പറയുന്നതു ശരിയാണു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു ക്രീസ്തു ദൈവമല്ലെന്നു വേദപുസ്തകം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ക്രീസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണു്. സ്വന്തം ദൈവികോദ്യോഗത്തെ സംബന്ധിക്കാത്ത സംഗതികളിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ സാധാരണ ജ്ഞാനപരിമിതികളോടുകൂടിയാണു് ക്രീസ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു വളൎന്നതു്: ലൂക്കാ: 2, 52. തന്മൂലം, അവിടന്നു ദൈവമെന്നനിലയിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നവയെല്ലാം മനുഷ്യനെന്ന സ്ഥിതിയിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ഒന്നാണു് ലാസർ സം

സ്മരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലത്തെപ്പററി മിശിഹാസ്സുണ്ടായ അജ്ഞത. ആകയാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ തെററുവന്നിട്ടില്ല, അതു പറയുന്നതു ശരിയാണ്.

---

86. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ടവരാണ്. ആകയാൽ ക്രീസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാകുന്നതെങ്ങനെ?

ക്രീസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രീസ്തുവിൽ പുത്രനായ ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമാൾ എന്ന ഒരു ദൈവആൾ മാത്രമേയുള്ളു. (78-ാം ചോദ്യം നോക്കുക). ഈ ഒരു ദൈവആളിൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും യോജിച്ചപ്പോൾ ഇരു സ്വഭാവങ്ങളും സമ്മിളിതമായോ കലർന്നോ മറെറാന്നായി ഭവിച്ചില്ല. (75-ാം ചോദ്യം നോക്കുക). കൂടാതെ, ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും വേർതിരിച്ച് ഓരോ ആളോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്ത് ക്രീസ്തുവിൽ ആകെ രണ്ടാളായിരുന്നുമില്ല. (78-ാം ചോദ്യം നോക്കുക). ഏതന്മൂലം അവതാരത്താൽ ക്രീസ്തുവിൽ മനുഷ്യആൾ ഇല്ലാതെ ഒരു ദൈവആൾ മാത്രമേയുള്ളു. ഈ ദൈവആളിൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും യോജിച്ചശേഷം പ്രസ്തുത രണ്ടു സ്വഭാവത്തിന്നും അതതിന്റെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും പ്രകൃതിയും പ്രവൃത്തിയും മുഴുവൻ തന്നെ ഉള്ളനായി. ആകയാൽ ദൈവആളായ ക്രീസ്തു, ദൈവസ്വഭാവമുള്ളതിനാൽ ദൈവവും, മനുഷ്യസ്വഭാവമുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യനുമാകുന്നു. ഈ സംഘടനയിലാണ് മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ പരമരഹസ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇതിനാൽ മറിയം ദൈവമാതാവുമായി. (78-ാം ചോദ്യം നോക്കുക).

---

87. ക്രീസ്തുവിൽ മനുഷ്യത്മാവ് ഇല്ല. വചനം മാംസമായി: യോഹ: 1, 14: എന്നുമാത്രവുമാണ് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ ക്രീസ്തു ഒരു അപൂൎണ്ണമനുഷ്യനല്ലയൊ?

ക്രീസ്തുവിൽ മനുഷ്യആത്മ ഇല്ലെന്നുള്ളതു സത്യമാണ്. എന്നാൽ ക്രീസ്തു ഒരു പൂൎണ്ണമനുഷ്യനായിരിക്കേണ്ടതിനു് ഒരു മനുഷ്യആത്മ കൂടിയേ കഴിയൂവെന്നില്ല. മനുഷ്യപ്രവൃത്തികൾചെയ്യാൻ മൂലമായി അവിടത്തേക്ക് ഒരു മാനുഷികസ്വഭാവം ഉണ്ടായാൽ മതിയാകും. അതുണ്ടായിരുന്നതാനും. ക്രീസ്തുവിന്നൊരു യഥാൎത്ഥ മനുഷ്യസ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അനിഷേദ്ധ്യമാണ്. മനുഷ്യനെന്നനിലയിൽ ചെയ്യാവുന്ന സകലപ്രവൃത്തികളും ജീവകാലത്തിൽ തുടൎച്ചയായി അവിടന്നു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ സഹിക്കാവുന്നവ സഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി അവിടന്നു ജനിച്ചു, ഛേദനാചാരം ചെയ്യപ്പെട്ടു, നടന്നു, പ്രസംഗിച്ചു, ഉണ്ടു, ഉറങ്ങി, കരഞ്ഞു, ക്ഷീണിച്ചു, സഹിച്ചു, മരിച്ചു. ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളാണ്. കൂടാതെ, അവിടന്നൊരു യഥാൎത്ഥമനുഷ്യനാണെന്നു കാണിക്കുന്ന വേദചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളും ചുരുക്കമല്ല: യോഹ: 8, 40-റോമ: 5, 15.

ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിൽ മനുഷ്യആത്മ ഇല്ലെങ്കിലും, ഒരു പൂൎണ്ണമനുഷ്യനായി പ്രവൃത്തിക്കാവുന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു. വചനം മാംസമായി എന്നു മാത്രം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ഭാഷാപരമായ ഒരു ആലങ്കാരികപ്രയോഗമാണ്. ഇതിൽ മാംസമെന്ന ഒരു പദംകൊണ്ടു മാത്രം പൂൎണ്ണമനുഷ്യത്വം സൂചിതമായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം പദപ്രയോഗം വേദപുസ്തകത്തിൽ കുറവല്ല. എല്ലാ മാംസവും ദൈവത്തിൻെറ രക്ഷയെക്കാണും: ലൂക്കാ: 3, 6: എന്ന

വാക്യം എല്ലാമനുഷ്യരേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രത്യുത, ആത്മാവിന്റേയും മററു അംശങ്ങളേയും ആ പദം ഒഴിവാക്കുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്.

എന്നാൽ നമ്മിൽ ഉള്ളതുപോലെ ക്രീസ്തുവിൽ ഒരു മനുഷ്യആൾ ഇല്ലാത്തതു് അവിടത്തെ ഒരു അപൂർണ്ണതയാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. മനുഷ്യആളുടെ സ്ഥാനത്തു നിസ്സീമശ്രേഷ്ഠതയുള്ള ഒരു ദൈവആൾതന്നെ കർത്തവ്യം നടത്തുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിന്നു് ഉപരി ശ്രേഷ്ഠതയാണുള്ളതു്. ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ മൂന്നാളുകൾ ഉണ്ടായിട്ടും സ്വഭാവം ഒന്നുമാത്രമാകയാൽ ഒരു ദൈവം മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആളുടെ എണ്ണംകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത ഒരു സ്വഭാവമാകയാൽ ഏകദൈവമെന്നു നാം സ്ഥാപിച്ചതുപോലെ ക്രീസ്തുവിൽ മനുഷ്യആൾ ഇല്ലെങ്കിലും പൂർണ്ണമായ മനുഷ്യസ്വഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടു് അവിടന്നൊരു പൂർണ്ണമനുഷ്യനാണ്.

---

88. ക്രീസ്തു മനുഷ്യനായതുകൊണ്ടു പാപം ചെയ്യാവുന്നവനുമായിരുന്നില്ലേയോ?

ക്രീസ്തു പാപംചെയ്യാവുന്നവനായിരുന്നില്ല. ദാനിയേൽദീർഘദർശി അദ്ദേഹത്തെ പരിശുദ്ധരിൽ പരിശുദ്ധനെന്നു വിളിക്കുന്നു. പാപമൊഴികെ സർവ്വകാര്യത്തിലും തുല്യമായി പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും: എബ്രാ: 4, 15: പാപം അറിയാതിരുന്നവനെ ദൈവം നമ്മെപ്രതി പാപമാക്കി: 2 കോറി: 5, 21: എന്നും ക്രീസ്തുവിനെപ്പററി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിൽ പാപം പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല. പിശാചു ക്രീസ്തുവിനെ പാപത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ പ്രലോഭനം ചെയ്യുനോക്കി. അതിന്റെ കാരണം ഈശോ സാക്ഷാൽ ദൈവവും ക്രീസ്തുവുമാണെന്ന സത്യം അവനു ബോധ

പ്പെടാതിരുന്നതാണ്. യഥാൎത്ഥം അറിവാൻവേണ്ടിയാണ് പലപ്രാവശ്യം പിശാചു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയതു്. എങ്കിലും അദ്ദേ ഒരിക്കലും പരീക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിൽ പാപമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പാപം അദ്ദേഹത്തിൽ അപ്രവിഷ്ടവ്യവുമായിരുന്നു. ഇതിന്നു പലേ കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്—ക്രിസ്തു ദൈവത്തിൻെറ പാപവിഹീനതയിൽ പങ്കുകാരനായിരുന്നുവെന്നതാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ദൈവആൾ മാത്രമായിരുന്നതിനാൽ അവിടത്തെ മനുഷ്യാത്മാവു പാപം പ്രവൎത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ പാപത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥത ദൈവആൾ വഹിക്കണം. ഇതു് എത്രയും അസംഗത്യമാണ്. കൂടാതെ, ക്രിസ്തുവിൻെറ മനുഷ്യാത്മാവ്, അവതാരഫലമായി ദൈവത്തെ അഭിമുഖദൎശനം ചെയ്തിരുന്നതിനാലും, ക്രിസ്തു ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ സമ്പൂൎണ്ണനായിരുന്നതിനാലും പാപംചെയ്യ സാദ്ധ്യവുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ അസാദ്ധ്യകത ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യഭംഗമല്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. (9—ാം ചോദ്യം നോക്കുക). നന്മയും നന്മയും തമ്മിലുള്ള വിവേചനത്തിനു ക്രിസ്തു സ്വാതന്ത്ര്യനായിരുന്നു. പാപംചെയ്യാൻ പാടുള്ളതു യഥാൎത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ഒരു ലക്ഷ്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാംകൊണ്ടും ക്രിസ്തു മനുഷ്യനായിരുന്നാലും പാപം അദ്ദേഹത്തിൽ തീരെ പ്രവേശിക്കത്തക്കതായിരുന്നില്ല.

---

89. **മനുഷ്യാവതാരത്തിലെ** ദൈവൈക്യം നിമിത്തം ക്രിസ്തുവിൽ ഏതെങ്കിലും അസാധാരണമായ ഒരനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നുവൊ?

ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിൻെറ മനുഷ്യാത്മാവ് ഉത്ത

വംമുതൽ ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായിക്കണ്ടു സന്തോഷം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ഈ സന്തോഷാനുഭവമദ്ധ്യെതന്നെ ക്രീസ്തുവിൻെറ ആത്മശരീരങ്ങൾ മരണംവരെ പീഡകൾ സഹിക്കാവുന്ന നിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്കയുംചെയ്തു. ദൈവദൎശനത്താൽ സന്തോഷിച്ചിരുന്ന ആത്മാവിന്നു മററു ന്യായത്താലും കാരണത്താലും ദുഃഖിക്കാൻ വയ്യാതിരുന്നില്ല. ദൈവദൎശനം അത്ഭുതകരമായി നീക്കപ്പെട്ടതിനാലാണ് കഷ്ടാനുഭവസമയത്തിൽ ദുഃഖിക്കാൻ ക്രീസ്തുവിന്നു കഴിഞ്ഞതെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ട്. ഏതായാലും ദൈവദൎശനം അനുഭവിച്ചു സന്തോഷിച്ചിരുന്ന ക്രീസ്തുവിൻെറ ആത്മാവു മരണത്തോളം ദുഃഖിതയായിയെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. ദൈവദൎശനത്താലുള്ള ആത്മാവിലെ സന്തോഷം ശരീരത്തിൽ അനുഭവപ്പെടാതെ ദൈവത്താൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകകൊണ്ടു ശരീരം വഴിയായും ക്രീസ്തുവിന്നു പീഡകൾ അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു. ആത്മശരീരങ്ങളിൽ യഥാൎത്ഥമായി വലിയ ദുഃഖവും പീഡയും അനുഭവിച്ചുതന്നെ ക്രീസ്തു മരിക്കയുംചെയ്തു. ഉത്ഭവംമുതൽ ദൈവദൎശനത്താൽ പരമാനന്ദം അനുഭവിച്ചിരുന്ന ക്രീസ്തുവിൻെറ ആത്മാവ് അന്നുമുതൽക്കതന്നെ വരുവാനിരുന്ന തൻെറ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെക്കൂടി കണ്ടു ദുഃഖിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് പറയേണ്ടതു്.

---

90. ക്രീസ്തു മനുഷ്യനെന്നനിലയിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക് അനുരൂപങ്ങളായിരിക്കെ അവയ്ക്കുമാത്രം അളവററ യോഗ്യത സങ്കല്പിക്കുന്നതു യുക്തമൊ?

ക്രീസ്തു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അളവററ യോഗ്യതയുള്ളവയായിരുന്നു. നമ്മുടെ പ്രവൃ

ത്തികളാകട്ടെ അങ്ങനെയല്ല. ക്രീസ്തുവിൻ മനുഷ്യസ്വഭാവത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികളുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിച്ചിരുന്നതു ദൈവആളാണ്. പ്രത്യുത, നമ്മിൽ മനുഷ്യആളെയുള്ളു. ക്രീസ്തുവിലെ ദൈവആൾ അളവററ യോഗ്യതയുള്ളവനാകയാൽ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികൾക്കും താദൃശയോഗ്യതയുണ്ടായി.

മാത്രമല്ല, ആദത്തിൻെറ പാപത്തിലെ അളവററ തിന്മയേക്കാൾ ക്രീസ്തുവിൻെറ പാപപരിഹാരകൃത്യത്തിൽ കൂടുതൽ യോഗ്യത ഉണ്ടാകാനും സംഗതിവന്നു. ആദത്തിൻെറ പാപത്തിന്ന് അളവററ മാലിന്യം ഉണ്ടായതു് ആദത്തിൽനിന്നുമാത്രമോ, അഥവാ പാപകൃത്യത്തിൻെറ കാഠിന്യം കൊണ്ടോ അല്ല. പ്രത്യുത, ആ പാപം അളവററ ദൈവത്തിന്നെതിരായി ചെയ്യപ്പെട്ടതിനാൽ അളവററ മാലിന്യം അർഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ പാപപരിഹാരകൃത്യം അവിടത്തെ ദൈവ ആളുടെ നിസ്സീമയോഗ്യതയാൽ അളവററ യോഗ്യതയുള്ളതായിത്തീന്നു. ആകയാൽ പാപത്തിൻെറ വലിപ്പത്തേക്കാൾ പരിഹാരവലിപ്പം സ്വയമേവ അധികമായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ക്രീസ്തുവിൻെറ സകല പ്രവൃത്തികളും ദൈവ ആളുടെ നിസ്സീമത്വത്താൽ അളവററ യോഗ്യതയുള്ളവയായിരിക്കുന്നു.

---

91. ക്രീസ്തുവിൻെറ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ അളവററ യോഗ്യതയുള്ളവയായിരിക്കെ അവിടന്നു മനുഷ്യരക്ഷാൎത്ഥം മരിക്കണമെന്നു തീച്ച്യാക്കിയതു് അമിതമായില്ലയൊ?

ക്രീസ്തുവിൻെറ സകല പ്രവൃത്തികളും അളവററ യോഗ്യതയുള്ളവയായിരുന്നു. തന്മൂലം, അവയിൽ ഏതുകൊണ്ടും അവിടത്തേക്കു മനുഷ്യകുലത്തെ പൂൎണ്ണമായി രക്ഷിക്കാമായി

രുന്നതാണ്. എങ്കിലും ക്രീസ്തു തന്റെ കഷ്ടാനുഭവവും കുരിശുമരണവുംകൊണ്ടു മനുഷ്യരെ വീണ്ടുരക്ഷിച്ചുവെന്നതാണ് യാഥാൎത്ഥ്യം. ഇതിന്നു കാരണം, ക്രീസ്തു അദ്യം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അവസാനത്തിൽ സ്വന്തകഷ്ടാനുഭവത്തോടും കുരിശുമരണത്തോടും യോജിച്ചു തദ്വാരാ അവിടുന്നു മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കാൻ തിരുമനസ്സായെന്നുള്ളതാണ്. പാപത്തെക്കുറിച്ചു സ്വന്ത ആത്മാവിനെ വച്ചുകൊടുത്താൽ അവിടുന്നു ദീൎഘസന്താനം കാണും: ഇസ: 53, 10: എന്ന് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ക്രീസ്തു മരിച്ചു മനുഷ്യകുലത്തെ രക്ഷിച്ചു.

ക്രീസ്തു ഇത്ര ധാരാളമായി ലോകപാപത്തിന്നു പരിഹാരം ചെയ്തതു മനുഷ്യരുടെ നേരെ അവിടത്തേക്കുള്ള നിസ്സീമമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ്. കൂടാതെ, കഷ്ടാനുഭവവും കുരിശുമരണവും വിശേഷേണ മനുഷ്യരെ ക്രീസ്തുവിങ്കലേക്ക് ആകൎഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും നിസ്തൎക്കമത്രെ. അവതാരകൎമ്മത്താൽ മാത്രം അളവററ ഒരു യോഗ്യത നേടി ക്രീസ്തു മനുഷ്യരെ വീണ്ടുരക്ഷിച്ചു മടങ്ങിപ്പോകയാണ് ചെയ്തതെങ്കിൽ ആ രക്ഷണീയമാഹാത്മ്യം വളരെ ചുരുക്കംപേൎക്കു മാത്രമെ ആകൎഷണീയമായിരിക്കുമായിരുന്നുള്ളു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇന്നത്തേപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ ദൈവസ്നേഹമോ, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എണ്ണമോ വൎദ്ധിക്കയില്ലായിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമായി അനുമാനിക്കാം. ആകയാൽ ക്രീസ്തു മനുഷ്യരക്ഷക്കുവേണ്ടി മരിച്ചതു പലേ ന്യായങ്ങളാലും വലിയ ഒരു പ്രേരണയും ആകൎഷണവുമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. എന്നല്ല, ഇങ്ങനെ അവിടുന്നു മരിച്ചു മനുഷ്യരക്ഷ വരുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു് അമിതമായില്ലെന്നും, അവിടന്നു വഹിച്ച പാപപരിഹാരം വളരെ സമൃദ്ധമായെന്നും സിദ്ധമത്രെ.

92. മനുഷ്യരുടെ പാപത്തിനു ദൈവം, നിൎമ്മലനായ തന്റെ പുത്രനെ എന്തുകൊണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു?

പാപി, പാപം പരിഹരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവനു നാശം നിശ്ചയമാകുന്നു. എന്നാൽ പാപം പരിഹരിക്കുന്നതു പാപിതന്നെയോ, അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ സ്ഥാനത്തു മറെറാരാളോ ആകണം. ക്രീസ്തുവാകട്ടേ പാപിക്കുപകരം പാപം പരിഹരിച്ചു. ഇതിൽ പാപിക്കുപകരം ക്രീസ്തു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പാപികൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ സ്വഹിതത്തിന്നെതിരായി ക്രീസ്തു ഒരു ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നും പറയാവതല്ല. പ്രത്യുത, ക്രീസ്തു ഏററവും സ്വതന്ത്രവും സ്വന്തവുമായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിനാലും സ്വീകരണത്തിനാലും പാപി അൎഹിച്ച ശിക്ഷകളെ തന്നിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു പാപിയുടെ ശക്തിക്കു മേല്പെട്ടിരുന്ന പരിഹാരകൎമ്മം സദയം നിറവേററി. ഇങ്ങനെ പാപിയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയായി ക്രീസ്തു സ്വമനസാ പാപം പരിഹരിച്ചതിനാൽ ദുഷ്ടൻ അൎഹിച്ച ശിക്ഷ നീതിമാനായ പുത്രന്റെ മേൽ പിതാവു നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം ഏല്പിച്ചുവെന്നു പറയാൻ വഴിയില്ല. നീതിമാനായ പുത്രൻ സമ്പാദിച്ച യോഗ്യതകളെ പാപിക്കു, പിതാവായ ദൈവം ദയാപൂൎവ്വം കൊടുക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു.

---

93. പുതിയ നിയമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ക്രീസ്തുചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ യഹൂദർ അവിടത്തെ കൊലപ്പെടുത്തുകയെന്നതു് അസംഭാവ്യമല്ലയൊ?

പുതിയ നിയമത്തിൽ ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ട അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളെല്ലാം ക്രീസ്തു ചെയ്തിട്ടുള്ളവതന്നെ. ക്രീസ്തു അവ

ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി യഹൂദർ, അന്നും ഇന്നും സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. അവരുടെ ഈ സമ്മതി യഹൂദമതഗ്രന്ഥമായ "താൽമൂദിൽ" നിന്നു ധാരാളം സ്പഷ്ടവുമാണ്.

ക്രിസ്തുവിൻെറ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ യഹൂദർ സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട രക്ഷകനായി ക്രിസ്തുവിനെ അവർ കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഇതിന്നു ചിലകാരണങ്ങളുമില്ലാതില്ല. അവരുടെ പഴയ ദീർഘദർശികൾ മൂശയുടെ പ്രമാണ സ്ഥിരീകരണത്തിന്നായി മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ഒരു ദീർഘദർശി അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ച് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽകൂടി മൂശയുടെ പ്രമാണം ധിക്കരിച്ചുകൂടെന്നുള്ള ധാരണയിലാണ് യഹൂദർ ജീവിച്ചു വന്നത്. അതിനാൽ മൂശയുടെ പ്രമാണം പ്രബലപ്പെടുത്താനെന്നപോലെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുവാനും ദൈവം അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമെന്നു ക്രിസ്തുവിൻെറ സമകാലീനന്മാരായ യഹൂദന്മാർക്കു വിചാരമില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ അവർ സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും അവയാൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സിദ്ധാന്തത്തെ അവർ കൈക്കൊണ്ടില്ല. എന്നല്ല, ക്രിസ്തുവിനെ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട രക്ഷകനെന്നു മതിക്കാതെ, പൈശാചിക ശക്തിയാൽ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനെന്നുമാണ് അവർ സങ്കല്പിച്ചത്.

കൂടാതെ, വാഗ്ദത്തംചെയ്യപ്പെട്ട ദാവീദിൻെറ പുത്രൻ ഒരു ലോകപ്രഭുവായിരിക്കുമെന്നും, അയാൾ യഹൂദരെ സ്വതന്ത്രരാക്കി വലിയ ഒരു യഹൂദസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്നും, അഹറോൻെറ പഴയ പൌരോഹിത്യം വീണ്ടും മഹത്വപ്പെടുത്തി സ്വകുലശ്രേഷ്ഠത വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നും മററുമായിരുന്നു യഹൂദർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രസംഗവും, എളിയ ജീവിതവും പ്രസ്തുത പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി വന്നപ്പോൾ അവർക്കു് ആശാഭഞ്ജനകമല്ലാതേയും ഭ

വിച്ചു. തൽഫലമായി, അത്ഭുതങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച യഹൂദർ ക്രിസ്തുവിനെ, വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട രക്ഷകനായി കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഇതിന്നും പുറമെ, പണ്ടു തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ദീർഘദർശികളെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള തരത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനേയും അവർ കൊലപ്പെടുത്തി.

---

94. ക്രിസ്തു ആദത്തിൻെറ പാപം നിസ്സീമമായും സമൃദ്ധമായും പരിഹരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ പാപത്തിൻെറ ദോഷഫലങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങിക്കാണാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

ആദത്തിൻെറ പാപത്താൽ വന്നുകൂടിയ ദോഷഫലങ്ങൾ അനവധിയാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികാവസ്ഥയിൽ ആത്മാവിൻെറ ജീവനായ ദൈവവരപ്രസാദവും നീതിയും സ്വർഗ്ഗാവകാശവും മനുഷ്യർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. കൂടാതെ, ദൈവകോപവും പിശാചിന്ന് അടിമത്തവും നിത്യശിക്ഷയും വന്നുകൂടുകയും ചെയ്തു. ഇവയെല്ലാം ക്രിസ്തു പരിഹരിച്ചുവെന്നുമാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത ദോഷഫലങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധിയായി ജ്ഞാനസ്നാനംവഴി സിദ്ധിക്കാവുന്ന ദൈവവരപ്രസാദത്തേയും കല്പിച്ചു തന്നു. ഈ കൂദാശയുടെ സ്വീകരണത്താൽ മനുഷ്യർക്കു ദൈവവരപ്രസാദവും നീതീകരണവും സ്വർഗ്ഗാവകാശവും സിദ്ധിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ദൈവകോപത്തിൽനിന്നും പിശാചിൻെറ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും നിത്യശിക്ഷയിൽനിന്നും അവർ വിമുക്തരാകുന്നുമുണ്ട്.

എന്നാൽ പറുദീസായിൽനിന്ന് ആദം പുറത്താക്കപ്പെടുവാൻ കാരണമായ മഹാപാപം ആദ്ധ്യാത്മിക ദോഷഫലങ്ങളെ മാത്രമല്ല വരുത്തിയതു്. മറിച്ചു മനുഷ്യരിൽ ബുദ്ധിയുടെ അജ്ഞതയും ദുർമ്മനസ്സും നന്മയ്ക്കുള്ള വൈമുഖ്യവും അ

ശാപാശത്തിന്റെ ദുഷ്പ്രേരണയും തദ്വാരാ വന്നുചേൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കും ക്രീസ്തു പരിഹാരമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്താതിരുന്നിട്ടില്ല. ആയുസ്സിന്റെ വൃക്ഷം നിന്നിരുന്ന പറുദീസായിൽനിന്ന് ആദത്തെ പാപം പുറത്താക്കിയതിന്നുപകരം നിത്യജീവൻ നൽകുന്ന ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാനയെന്ന ദിവ്യഭോജനം സിദ്ധിക്കാവുന്ന തിരുസഭയിൽ മനുഷ്യരെ ചേൎക്കുവാൻ ക്രീസ്തു തിരുമനസ്സായി. പാപം ജ്ഞാനാന്ധതയ്ക്കു കാരണമായെങ്കിൽ ദൈവരഹസ്യങ്ങളെ നവമായി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ക്രീസ്തു മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. പാപം ഒരു ദുൎമ്മനസ്സിന്നു കാരണമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ പരിഹരിക്കുവാൻ സന്മനസ്സുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം സ്വൎഗ്ഗഭാഗ്യങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ അറിയിച്ചു ക്രീസ്തു മനുഷ്യരെ അവയ്ക്ക് അവകാശികളാക്കി. നന്മ ചെയ്യാനുള്ള വൈമുഖ്യം നീക്കുവാൻ കൂദാശകൾ വഴി ശക്തിമത്തായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ക്രീസ്തു നൽകുമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. കൂടാതെ, ആശാപാശങ്ങളെ ജയിക്കുവാൻവേണ്ടി പുണ്യങ്ങളുടെ വിപുലമായ വിലയേയും ക്രീസ്തു മനുഷ്യരെ മനസ്സിലാക്കി. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിനോടു സഹകരിച്ചാൽ മനുഷ്യൎക്കു രക്ഷയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഒരു പോരായ്മയും വരികയില്ല. മാത്രമല്ല, പഴയ സ്ഥിതി കവിഞ്ഞുള്ള യോഗ്യത പ്രാപിക്കയും ചെയ്യാം. പ്രവൃത്തികൂടാതെ സിദ്ധിക്കാവുന്ന ഭാഗ്യം ദൈവം ആദത്തിന്നും പറഞ്ഞൊത്തിരുന്നില്ല. ആദം മുടക്കപ്പെട്ട കനി ഭക്ഷിക്കാതെ ദൈവപ്രമാണം കാക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതുപോലെ ഇന്നും മനുഷ്യർ മേല്പറഞ്ഞവിധം ചിലതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുവേണം രക്ഷ പ്രാപിക്കാനെന്നുള്ളതു അനാവശ്യമെന്നു വിധിക്കാവുന്നതല്ല.

ആദത്തിന്റെ പാപം മനുഷ്യന്നു ശരീരസംബന്ധമായും പലേ ഉപദ്രവങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവ മരണം, രോ

ഗം, വേദന, കഷ്ടത മുതലായവയാണ്. ഇവയെല്ലാം അവസാനിച്ചു ശരീരോത്ഥാനത്തോടുകൂടി മനുഷ്യശരീരത്തിന്ന് അക്ഷയം, ദീപ്തി, ലഘുത്വം, സൂക്ഷ്മം എന്നീ അതി വിശേഷ ഗുണങ്ങൾ പ്രാപിക്കാമെന്നു വന്നതും ക്രീസ്തുവിൻെറ പരിഹാരകൃത്യങ്ങളുടെ യോഗ്യത നിമിത്തമാകുന്നു. ക്രീസ്തുവിൻെറ മരണത്തേയും തജ്ജന്യമായ ജയത്തേയും മനുഷ്യർ ധ്യാനിച്ചാൽ അവരിൽനിന്നു മരണഭീതി നീങ്ങും. രോഗം, വേദന, കഷ്ടത എന്നിവ ദൈവസ്തുത്യർത്ഥം ശുദ്ധ നിയോഗത്തോടുകൂടി സഹിച്ചാൽ അതിന്നു നൂറിരട്ടി അവസാനിക്കാത്ത സമ്മാനം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെടുവാൻ ഇടയായതും ക്രീസ്തുവിൻെറ പരിഹാരയോഗ്യത നിമിത്തമത്രെ.

ആകയാൽ ജന്മപാപത്തിൻെറ യാതൊരു കറയും ക്രീസ്തുവിനാൽ പൂർണ്ണമായി പരിഹരിക്കപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല. മനുഷ്യർ സ്വന്ത കർമ്മപാപങ്ങൾക്കുകൂടി ക്രീസ്തുവിൻെറ യോഗ്യത നിമിത്തം പൊറുതി കൈക്കൊള്ളുന്നു. ജന്മപാപം മുഴുവനായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും തോന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൻെറ കാരണം ക്രീസ്തു അവനെ ബലമായി മോക്ഷത്തിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടുപോയില്ലെന്നുള്ള മിഥ്യാശങ്കമാത്രമാണ്. മോക്ഷം സമ്മാനമായി കൊടുക്കപ്പെടേണ്ടതുകൊണ്ടു, ക്രീസ്തു അതു ചെയ്തിട്ടില്ല. മനുഷ്യർ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിച്ചും പോരാടിയും മോക്ഷസമ്മാനം വാങ്ങണമെന്നാണ് ദൈവത്തിൻെറ നിശ്ചയം. മോക്ഷസിദ്ധി അങ്ങനെ സ്വാധീനമാകുന്നതാണ് മനുഷ്യന്നു കൂടുതൽ സന്തോഷപ്രദമായിരിക്കുക.

---

95. എല്ലാവരും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ക്രീസ്തു എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി മരിച്ചു പാപപരിഹാരം വഹിച്ചുവെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം അസ്ഥാനത്തല്ലയൊ?

ക്രീസ്തു എല്ലാവർക്കംവേണ്ടി മരിച്ചു പരിഹാരമെട്ടുത്തുവെന്നതു സത്യമാണ്. മനുഷ്യപുത്രൻ നശിച്ചിരുന്നതിനെ രക്ഷിപ്പാൻ വന്നു: മത്താ: 18, 11. ദൈവം സ്വന്തപുത്രനോടുപോലും ക്ഷമിച്ചില്ല. നമുക്കെല്ലാവർക്കംവേണ്ടി അയാളെ മരണത്തിന്ന് ഏല്പിച്ചു: റോമ: 8, 32. ഈശോമിശിഹാ എല്ലാവർക്കും രക്ഷയ്ക്കായി തന്നെത്തന്നെ ബലികൊടുത്തു: 1 തിമ: 2, 6. പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു ക്രീസ്തു എല്ലാവർക്കം വേണ്ടി മരിച്ചു പരിഹാരം നിർവഹിച്ചുവെന്നു തെളിയുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാവരും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നില്ല. ഇതു എല്ലാവരും സ്വന്തസൽപ്രവൃത്തികളോടുകൂടി ക്രീസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതയെ യോജിപ്പിച്ചു നീതീകരണം കൈക്കൊള്ളാത്തതിനാൽ മാത്രമാണ്. ക്രീസ്തുവിന്റെ യോഗ്യത നിർബന്ധപൂർവ്വം ഒരുത്തനെ രക്ഷിക്കുന്നതോ, ശ്രമംചെയ്യാതെ ഒരുത്തനെ ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുന്നതോ അല്ല. ഓരോരുത്തനും സ്വന്ത രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കണം. പ്രയത്നിക്കാഞ്ഞാൽ നശിക്കും. അങ്ങനെ നശിക്കുന്നതു ക്രീസ്തു അവന്നുവേണ്ടി മരിക്കയോ, പരിഹാരമെട്ടുക്കുകയോ ചെയ്യാഞ്ഞതുകൊണ്ടല്ല. മറിച്ച് അവൻ രക്ഷ സ്വീകരിക്കാഞ്ഞതിനാൽ മാത്രമാകുന്നു.

---

൨6. മനുഷ്യരുടെ പാപത്തെ ക്രീസ്തു അളവററ യോഗ്യതകളാൽ പൂർണ്ണമായി പരിഹരിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ അനാവശ്യമല്ലയൊ?

ക്രീസ്തുവിന്റെ അളവററ യോഗ്യതകൾ മനുഷ്യരെ നിർബന്ധപൂർവ്വം മോക്ഷത്തിലേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവയല്ല. ആ യോഗ്യതകൾ മനുഷ്യരുടെ സൽപ്രവൃത്തികളോടുകൂടി യോജിച്ച് അവരിൽ ഫലം ചെയ്യണം. പ്രവൃത്തികൂടാത്ത വിശ്വാസം ഫലം ചെയ്യുകയില്ല. അതു ചത്തതാകു

ന്നു: മനുഷ്യരുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കു പാപപരിഹാരശക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതു ക്രീസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതയിൽനിന്നു മാത്രമാണ്. അങ്ങനെയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ക്രീസ്തു വരാതെ തന്നെ മനുഷ്യർക്കു രക്ഷ പ്രാപിക്കാമായിരുന്നുവല്ലോ. ക്രീസ്തു വന്നു് അളവററ യോഗ്യതകളും നേടി. ആ യോഗ്യതകൾ നിമിത്തം നാം സൽപ്രവൃത്തികൾചെയ്തു രക്ഷ പ്രാപിക്കണം. ഇതാണ് ക്രീസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളെ നാം കൂദാശകൾവഴിയായി കൈക്കൊള്ളണമെന്നും, പ്രമാണം അനുസരിച്ചുള്ള സൽപ്രവൃത്തികളാൽ ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കണമെന്നും അനുശാസിക്കുന്നതിന്റെ ഹേതു. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതകളുടെമദ്ധ്യേ നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ അധികപ്പടിയോ അനാവശ്യമോ ആകുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അവ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്.

---

97. മരിച്ചുപോയ ക്രീസ്തു എങ്ങനെ നിത്യപുരോഹിതനായിരിക്കും? അവിടത്തെ പൌരോഹിത്യം മരണത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചില്ലയൊ?

ക്രീസ്തുവിന്റെ പൌരോഹിത്യം മരണത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. അവിടന്നു പുരോഹിതനായി അഭിഷേചിക്കപ്പെട്ടതു ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും ഒരു ദൈവആളിൽ യോജിച്ചപ്പോഴാണ്. ആ യോജനം ഒരിക്കലും അഴിഞ്ഞുപോകാതെ, എന്നും നിലനിൽക്കും. തന്മൂലം അവിടന്ന് എന്നും പുരോഹിതനുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ നിത്യപുരോഹിതൻ ബലി അൎപ്പിച്ചതു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരിക്കൽമാത്രം. അതു ഗാഗുൽത്താമലയിൽവച്ചു, തന്നെത്തന്നെ മരണത്താൽ രക്തമയമായ ബലിയായി പിതാ

വിന്ന് അർപ്പിച്ചതുമാത്രം. എന്നാൽ തദനന്തരം ഇപ്പോഴും തുടർച്ചയായി രക്തമയമല്ലാത്തവിധം വൈദികരുടെ കൈകളാൽ അവിടന്നു തന്നെത്തന്നെ പിതാവിന്നു ബലി അർപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ബലിയിൽ പ്രധാനമായി ബലി അർപ്പിക്കുന്നവനും, ബലിപദാർത്ഥവും ക്രീസ്തുതന്നെ. ഈ ബലി ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കയും ചെയ്യും. ആകയാൽ ക്രീസ്തു നിത്യപുരോഹിതനാണെന്നു പറയുന്നതു് അവിടത്തെ പൌരോഹിത്യാഭിഷേകം എന്നും നിലനിൽക്കുമെന്നതിനാലും, അവിടന്ന് അർപ്പിക്കുന്ന ബലി ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു. ഏതന്മൂലം ക്രീസ്തുവിൻെറ പൌരോഹിത്യം തൻ്മരണത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. അവിടന്നു നിത്യപുരോഹിതൻതന്നെ.

98. കർത്താവായ ദൈവത്തെ മാത്രമാണ് നാം ആരാധിക്കേണ്ടതു്? തന്മൂലം, മനുഷ്യനായ ക്രീസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതു തെററല്ലയോ?

വചനത്തിൻെറ ദൈവത്വം ആരാധിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ ക്രീസ്തുവിൻെറ മനുഷ്യസ്വഭാവവും, അതു വചനത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ട് ഒന്നിച്ച്, ആരാധിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവവചനത്തോടു സുസ്ഥിരമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ആ സ്വഭാവത്തിന്നു വചനത്തിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞുള്ള ഒരു അസ്തിക്യം ഊഹ്യമല്ല. തന്മൂലം ക്രീസ്തു ദൈവമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഒരു വിധത്തിലും, മനുഷ്യനായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു മറെറാരുവിധത്തിലും വേർതിരിച്ച് ആരാധിക്കപ്പെടാവുന്നവനല്ല.

കൂടാതെ, ക്രീസ്തുവിനെ നാം ആരാധിക്കുമ്പോൾ അവിടത്തെ ആൾമയെയാണെല്ലൊ നാം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ക്രീ

സ്തുവിൽ ഉള്ളതു് ഒരേഒരു ദൈവആളാണ്. ദൈവആളും മനുഷ്യസ്വഭാവവുമുള്ള ക്രീസ്തുവിനെ ഒന്നിച്ചുതന്നെ ശ്ലീഹന്മാർ ആരാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ആയാളെ കണ്ടു് ആരാധിച്ചു: മത്താ: 28, 17. മാലാഖാമാരോട്ട് ഈ ആരാധന ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതാണ്. ലോകത്തിലേക്ക് ആദ്യജാതനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയിൽ ദൈവത്തിൻെറ മാലാഖാമാരെല്ലാം ആയാളെ ആരാധിക്കട്ടേയെന്നും അവിടന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു: എബ്രാ: 1, 6. ആകയാൽ ശ്ലീഹന്മാർ കണ്ടു് ആരാധിച്ചതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ആകുവാനേതരമുള്ളൂ. അങ്ങനെതന്നെ, ആദ്യജാതൻ ലോകപ്രവേശംചെയ്തതു ശരീരത്തിലാകയാൽ മാലാഖാമാരും ക്രീസ്തുവിൻെറ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ഒന്നിച്ച് ആരാധിച്ചുവെന്നു വരുന്നുണ്ടു്.

റി: അത്തനാസിയൂസ്, എപ്പിഫാനിയൂസ്, നസിയൻസേനുസ് ആദിയായ പിതാക്കന്മാരെല്ലാവരും വചനത്തോടു യോജിച്ച ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരം നമ്മാൽ ആരാധിക്കപ്പെടേണമെന്നുതന്നെയാണ് അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മറിയത്തിൽനിന്ന് ജനിച്ച മനുഷ്യനായ ക്രീസ്തു ദൈവമാണ്. തന്മൂലം ആരാധിക്കപ്പെടേണ്ടവനുമാണ്. ആരാധനയാകട്ടെ ഒരു സ്വഭാവത്തിലല്ല നിയുക്തമായിരിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത, അതു് ഒരു ആളിങ്കൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു ആൾ ആരാധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ ആളുടെ എല്ലാ അംശങ്ങളും ആരാധനാർഹങ്ങൾതന്നെ. ക്രീസ്തുവിൽ ദൈവ ആളുടെ അംശമാണ് മനുഷ്യസ്വഭാവം. ആകയാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം നീക്കിവച്ചിട്ടുവേണം ക്രീസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻ എന്നു ശഠിക്കുന്നതു തെററാണ്. അവിടത്തെ മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവആളോടു ഒന്നിച്ച് ആരാധിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമത്രെ.

99. ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തു ഏതെങ്കിലും അംശ വേർപാടിന്നു വിധേയനല്ലാതിരിക്കെ തിരുഹൃദയം തനിച്ചു വണങ്ങപ്പെടുന്നതു് അനുചിതമാകുന്നുവോ?

ക്രിസ്തു അവതരിച്ചശേഷം അവിടത്തെ ദൈവത്വം ശരീരാംശങ്ങളിൽനിന്നു് ഒരിക്കലും മാറിയിട്ടില്ല. അവിടന്നു മരിച്ചപ്പോൾ പാതാളത്തിലിറങ്ങിയ ആത്മാവിനോടും, കല്ലറയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട ശരീരത്തോടും, പലേടത്തായി ചിന്തിയ രക്തകണങ്ങളോടുംകൂടി ദൈവത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം ഉത്ഥാനത്തിന്നുമുമ്പും പിമ്പും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരാംശങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്വത്തോടു യോജിച്ചാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുഹൃദയവും ദൈവത്വത്തോടു സദാ യോജിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു് അതു നമ്മുടെ ആരാധനാവണക്കങ്ങളെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

പ്രസ്തുത അർഹതതന്നെയും വളരെ ന്യായത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. ഹൃദയശാന്തതയും എളിമയുമുള്ള എന്നിൽനിന്നു നിങ്ങൾ പഠിക്കുവിൻ: മത്താ. 11. 29: എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ തിരുഹൃദയത്തെ നാം അനുകരിക്കണം. കൂടാതെ, ഹൃദയം സ്നേഹത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമായി ലോകം പരിഗണിക്കകൊണ്ടു തിരുഹൃദയഭക്തി ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹാസ്നേഹം സവിശേഷം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തവുമാണു്. ഈ ഭക്തിയാൽ നമ്മിൽ ദൈവസ്നേഹം വർദ്ധിക്കുവാൻ വളരെ അവകാശമുണ്ടു്. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗ്രഹവും ഉപദേശവും അനുസരിച്ചു ന്യായമായി നാം ആചരിക്കുന്ന തിരുഹൃദയഭക്തി ഉചിതവും ഭക്തിസംവർദ്ധകവും അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാകുന്നു.

പത്രോസ്.

100. യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോന്നു പത്രോസെന്ന പേരുണ്ടായതെങ്ങനെ?

പത്രോസെന്ന നാമം യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോന്നു ദിവ്യരക്ഷകൻ ഈശോമിശിഹാ നവമായി നൽകിയതാണ്: ലൂക്ക. 6. 14. ദിവ്യരക്ഷകൻ ശ്ലീഹന്മാരോടു: എന്നെ നിങ്ങൾ ആരെന്നു പറയുന്നു: എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ശീമോൻ ഉത്തരമായി: നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിൻെറ പുത്രനായ മിശിഹാ ആകുന്നു: എന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. ഉടനെ ക്രീസ്തു: യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോനേ! നീ ഭാഗ്യവാനാകുന്നു: എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ: ജഡവും രക്തവുമല്ല. പ്രത്യുത, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എൻെറ പിതാവു നിനക്കിതു വെളിപ്പെടുത്തി. വിശേഷിച്ചു ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു: നീ കേപ്പായാകുന്നു. ഈ കേപ്പമേൽ ഞാൻ എൻെറ പള്ളി പണിചെയ്യും: മത്താ. 16, 18: എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ദിവ്യരക്ഷകൻ ദേശഭാഷയായ സുറിയാനിയിലാണ് സംസാരിച്ചത്. സുറിയാനിഭാഷയിൽ കേപ്പായെന്ന പദത്തിന്നു പാറയെന്നാണർത്ഥം. ഇങ്ങനെ ക്രീസ്തു തൻെറ ദൃശ്യമായ സഭയെ യോനായുടെ പുത്രൻെറമേൽ പണിചെയ്യുവാൻ, അഥവാ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടു ശീമോൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രസ്തുത പുത്രനെ ഉറപ്പുള്ള അടിസ്ഥാനമാക്കി പാറയെന്നർത്ഥമുള്ള കേപ്പായെന്ന് അഭിസംബോധനം ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രീസ്തു ഈ കേപ്പായെന്നു വിളിച്ച ആ പാറമേൽതന്നെ സഭ സ്ഥാപിക്കയുമുണ്ടായി.

ഈ വിധം നവമായി നൽകപ്പെട്ട കേപ്പ (പാറ) എന്ന നാമത്തിൻെറ ശരിയായ ലത്തീൻ തൎജ്ജമ: പേത്രാ: എന്നാകുന്നു. ഈ പദമാകട്ടെ സ്ത്രീലിംഗമാണ്. തന്മൂലം അതു ശീമോന്നു വിശേഷണമായി പുംല്ലിംഗത്തിൽ: പേത്രുസ്: എന്നായിത്തീൎന്നു. പേത്രുസ് എന്ന നാമം മലയാളത്തിലേക്കു വിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ: പത്രോസ്: ആയി ഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണ് യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോന്നു പത്രോസെന്നു പേരുണ്ടായതു്.

101. സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം ക്രിസ്തുവാണ്. പാറ, കല്ലു് എന്നീ പദപ്രയോഗം വേദപുസ്തകത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചുമുണ്ടു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു പത്രോസിനെ പാറയും സഭയുടെ അടിസ്ഥാനവുമെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമോ?

സംസ്ഥാപിതമായ ഈശോമിശിഹായെന്ന അടിസ്ഥാനം ഒഴികെ (സഭയ്ക്കു) വേറെ ഒരു അടിസ്ഥാനം ഇടുവാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല: 1 കോറി· 3· 11: എന്ന വാക്യത്താൽ ക്രിസ്തുവാണ് തിരുസഭയുടെ സാക്ഷാൽ അടിസ്ഥാനമെന്നു കത്തോലിക്കരെല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ മിശിഹായും പത്രോസും സഭയുടെ തുല്യമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളാണെന്നു് അവർ പറയുന്നില്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നതായാൽ അതു മഹത്തായ ഒരു ദൈവദൂഷണമാകും. തിരുസഭയുടെ അദൃശ്യാദ്ധ്യക്ഷനായി എന്നും മോക്ഷത്തിലിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രതിനിധിസ്ഥാനത്തു ലോകത്തിൽ ദൃശ്യമായ തിരുസഭയുടെ കാണപ്പെടുന്ന തലവനും അടിസ്ഥാനവുമാണ് വി: പത്രോസ് എന്നേ കത്തോലിക്കർ പറയുന്നുള്ളു. ദൈവികശില്പിയായ ക്രിസ്തു, തൻെറ സഭ എന്നും നിശ്ചഞ്ചലമാ

യി ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം പത്രോസെന്ന പാറമേൽ അതു പ ണിചെയ്തു. പ്രധാന ഇടയനായ ക്രീസ്തു: യോഹ. 10, 1; അവിടത്തെ അഭാവകാലത്തിൽ സ്വന്ത ആടുകളെ മേയ്ക്കു വാൻ സഹായ ഇടയനായി പത്രോസിനെ നിശ്ചയിച്ചതു പോലെ: യോഹ. 21, 15: സഭയുടെ അടിക്കല്ലായ ക്രീസ്തു, പത്രോസിനെ ഒരു കൂട്ടുകല്ലായി സ്ഥാപിക്കയുമാണ് ചെയ്ത തു്. ആകയാൽ ക്രീസ്തു പാറയും സഭയുടെ അടിസ്ഥാനവുമാ യിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പത്രോസിൻെറ അവസ്ഥ അതിമാത്രം വ്യത്യസ്തമാണ്.

വേദപുസ്തകത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാരും ദീർഘദർശികളും തി രുസഭയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: അപ്പ. 2, 20: ഈ പ്രസ്താവത്തിനും ദീർഘദർശികൾ ശ്ലീഹ ന്മാരെപ്പോലെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നർത്ഥമില്ല. അ പ്രകാരംതന്നെ മററു ശ്ലീഹന്മാർ പത്രോസിനെപ്പോലെയോ, പത്രോസു ക്രീസ്തുവിനെപ്പോലെയോ തിരുസഭയുടെ അടി സ്ഥാനമാണെന്നും വരുന്നതല്ല. സംസ്ഥാപിതമായ ഈശോ മിശിഹായെന്ന അടിസ്ഥാനം ഒഴികെ (സഭക്കു) വേറൊരു അടിസ്ഥാനം ഇടുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ല: എന്ന വാ ക്യത്താൽ വി: പൌലോസ് അർത്ഥമാക്കുന്നതു ഈശോമിശി ഹാവഴിയായി മാത്രമേ നമുക്കു രക്ഷപ്രാപിക്കാൻ നിവൃത്തി യുള്ളൂവെന്നാണ്. ഇതിൻെറ കാരണം, നമുക്കു രക്ഷാകര മായി മിശിഹാ എന്നതൊഴികെ മറെറാരു നാമം സ്വർഗ്ഗത്തി നു കീഴ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതത്രെ. വി: പൌലോ സിൻെറ ഈ വാക്യത്തെ വി: പത്രോസും അനുശാസിച്ചി ട്ടുണ്ട്. യഹൂദരാൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ക്രീസ്തു ഇപ്പോൾ മ ഹത്വപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനെപ്പററി വി: പത്രോസു പ്രസംഗി ച്ചതിൽ ദൃഷ്ടാന്തമായി, ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട കല്ലു പണിക്കാർ എടുത്തു കെട്ടിടത്തിൻെറ പ്രധാനസ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിക്കുന്ന

തായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ ക്രീസ്തു, പ്രധാനകല്ലും അടിസ്ഥാനവുമെന്നു പത്രോസുതന്നെയും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു പത്രോസിന്നു ദത്തമായ പാറയുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൻേറയും അവസ്ഥ ഇല്ലാതാകുന്നില്ല.

---

102. നിങ്ങൾ ശ്ലീഹന്മാരും ദീഘദശികളുമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടവരാകുന്നു: അപ്പ. 2, 20: എന്ന വാക്യത്താൽ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമാണെന്നും, അവർ സമന്മാരാണെന്നും അനുമാനിക്കേണ്ടയൊ?

തിരുസഭ എല്ലാ ശ്ലീഹന്മാരുടേയും ദീർഘദശികളുടേയും മേൽ പണിയപ്പെട്ടുവെന്ന മതം നാം സമ്മതിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ ആ അടിസ്ഥാനമെല്ലാം ഒരുപോലെയുള്ളതല്ല. ശ്ലീഹന്മാരും ദീർഘദശികളും അദ്ധ്യാപകന്മാരായിരുന്നു. എങ്കിലും ശ്ലീഹന്മാർക്കു ദീർഘദശികളെ കവിയുന്ന ഒരു പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സക്കമത്രെ. തന്മൂലം ആ ഇരുകൂട്ടർക്കും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ ശ്ലീഹന്മാർക്കു തമ്മിലും വ്യത്യാസമുണ്ടാകാൻ മേലാതില്ല. തന്മൂലം അവർ ഒന്നുപോലെ തിരുസഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കണമെന്നുമില്ല. വിശേഷിച്ചു, ക്രീസ്തു പത്രോസിനെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായി പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ആകയാൽ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്ന യോഗ്യത ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവർക്കും പൊതുവെ ഉണ്ടെങ്കിലും പത്രോസിന്നതു വിശേഷലബ്ദമായിട്ടുള്ളതാണ്. പത്രോസു പാറയാണെന്നും ആ പാറമേൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ പള്ളി പണിചെയ്യുമെന്നും: മത്താ. 16, 18: അരുളിച്ചെയ്തതു് അത്ഥവത്താകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷന്മാരാണെ

ന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു ഭരിക്കുന്ന രാജാവില്ലെന്ന് അനുമേയമല്ല. അതുപോലെ തിരുസഭയുടെ അടിസ്ഥാനം ശ്ലീഹന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞാലും അതിൽ പത്രോസിനുള്ള വിശേഷസ്ഥാനം അനുക്തസിദ്ധമാകുന്നു. ആകയാൽ ശ്ലീഹന്മാരെല്ലാവരും സഭയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളാണെന്നുള്ള ന്യായത്താൽ സമന്മാരാണെന്നു വരുന്നില്ല.

---

103. പത്രോസ്സ, ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ: ആർ വലിയവൻ: ലൂക്ക. 22, 24: എന്ന തക്കം അവരിൽ ഉത്ഭവിക്കുമായിരുന്നുവൊ?

ഇങ്ങനെ ഒരു തക്കം ശ്ലീഹന്മാരുടെ മദ്ധ്യെ ഉണ്ടായതു വാസ്തവമാണ്. ക്രീസ്തു ശ്ലീഹന്മാരോട് അരുളിച്ചെയ്തവയെല്ലാം ശരിയായി അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതും നിഷേധിച്ചുകൂടാ. സ്വന്ത കഷ്ടാനുഭവത്തേയും ഉത്ഥാനത്തേയും പററി ക്രീസ്തു പലപ്രാവശ്യം പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ശ്ലീഹന്മാർ അതു മുഴുവനും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല: ലൂക്ക. 9, 45: 18, 34: 24, 25: മത്താ. 20, 17 - 19. ഇതുപോലെതന്നെ പത്രോസ്സ തലവനായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ ആഗമനംവരെ ശ്ലീഹന്മാർ പൂർത്തിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടണം: നട. 2, 14.

എന്നാൽ ശ്ലീഹന്മാരുടെയിടയിൽ വലിയവനാരെന്ന തക്കം ഉത്ഭവിച്ചപ്പോൾ ക്രീസ്തു അവരോട് അങ്ങനെ വലിയവനായി ഒരുവൻ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവോ? അതില്ല. അവരിലൊരുവൻ വലിയവനായി ഉണ്ടാകുമെന്നു തന്നെ ഉപദേശത്താൽ സൂചിപ്പിച്ചു. ആ ഉപദേശം തലവന്റെ പ്രകൃതിയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. ആ തലവൻ പുറജാതിക്കാരുടെ തലവന്മാരെപ്പോലെയാകാതെ ഏ

ളിമയും പാരമാൎത്ഥ്യവുമുള്ളവനായിരിക്കണമെന്നും, വലിയവൻ ചെറിയവനായും, പ്രധാനി ശുശ്രൂഷകനായും വൎത്തിക്കണമെന്നും ക്രീസ്തു ഉപദേശിച്ചു: ലൂക്ക. 22, 25 - 26. സ്വന്തപ്രകൃതിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ആവശ്യത്തെ ക്രീസ്തു തെളിയിച്ചു: ലൂക്ക. 22, 27. മാത്രമല്ല, പ്രധാന തലവനായ ക്രീസ്തു ഒരു അടിമയെപ്പോലെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽ കഴുകുകപോലും ചെയ്തു: യോഹ. 23, 5. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ക്രീസ്തു ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒരു തലവനുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തന്നെ സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല.

ഇതിന്നുശേഷം ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്ത വാക്യത്താൽ പത്രോസിന്നു നൽകപ്പെടുവാനിരുന്ന അധികാരത്തെ അവിടന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. ആ അധികാരദാനത്താൽ പത്രോസു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു വിശ്വാസത്തിൽ വ്യതിചലിക്കുന്ന സഹോദരന്മാരെ അതിൽ ഉറപ്പിക്കുകയാണ്. ക്രീസ്തുവിന്റെ വാക്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: ശീമോനേ! ശീമോനേ! ഇതാ, പിശാചു നിങ്ങളെ കോതമ്പിനെയെന്നപോലെ പൊടിയാക്കുന്നതിന്നായി ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി പ്രാൎത്ഥിച്ചു. അതു നിന്റെ വിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നും, നീ ഒരിക്കൽ പിന്തിരിഞ്ഞു നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടിയായിരുന്നു: ലൂക്ക. 22, 32. പത്രോസിന്നായി ക്രീസ്തു നടത്തിയ ഈ പ്രാൎത്ഥന സഫലമാകാതിരുന്നുകൂടാ. തന്മൂലം പത്രോസു മററു സഹോദരന്മാരെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ശ്ലീഹയായി ഭവിച്ചു. മാത്രമല്ല, ഈ പ്രത്യേകാധികാരലബ്ധിയാൽ പത്രോസു മററു ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനാകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും പത്രോസ് ഇങ്ങനെ ശ്ലീഹന്മാരിൽ തലവനായിരുന്നതു പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ആഗമനംവരെയും ശ്ലീഹന്മാൎക്കു വിശദമല്ലാതിരുന്നിരിക്കാം. അതു നിമിത്ത

മാണ്: തങ്ങളിൽ ആർ വലിയവൻ: എന്ന വാദം ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഉണ്ടായതെന്നത്രെ അനുമാനിക്കേണ്ടതു്.

---

104. ശ്ലീഹന്മാർ ശമറിയായിലേക്കു വി: പത്രോസിനേയും യോഹന്നാനേയും അയച്ചു: നട. 8, 14. ഈ സംഗതി, പത്രോസു മററശ്ലീഹന്മാൎക്കു് അധീനനാണെന്നല്ലയൊ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്?

പ്രസ്തുത അനുമാനത്തിന്നു് അവകാശമില്ല. ബ: വികാരിയും മററു രണ്ടുപേരുംകൂടിപ്പോയി ഒരു കാൎയ്യം സാധിച്ചുവരട്ടേയെന്നു് ഒരു പള്ളിയോഗത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. അതുകൊണ്ടു യോഗത്തിൻെറ തലവൻ വികാരിയല്ലെന്നു വരുന്നില്ല. അപ്രകാരം ശ്ലീഹന്മാർ, വി: പത്രോസിനേയും യോഹന്നാനേയും ശമറിയായിലേക്കയച്ചു എന്നതുകൊണ്ടു പത്രോസു മററു ശ്ലീഹന്മാൎക്കു് അധീനനാണെന്നോ, അവരുടെ തലവനല്ലെന്നോ അനുമാനിച്ചുകൂടാ. അയയ്ക്കപ്പെട്ട രണ്ടുപേരിൽ പത്രോസിൻെറ നാമം ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവർ ശമറിയായിൽ ചെന്നശേഷം സഭയുടെ തലവനെന്നനിലയിൽ പത്രോസുമാത്രം വേദസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കയും ആജ്ഞാപിക്കയും വിധിക്കയും അധികാരം പ്രയോഗിക്കയും മററും ചെയ്തതായി കാണുന്നു. ആകയാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടു എന്ന ഏക ന്യായം പത്രോസിനെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ പൎയ്യാപ്തമല്ല.

---

105. വി: പത്രോസിന്നു പരമാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഓറശ്ലം സംഘത്തിൽ വിധി ഉച്ചരിച്ചതു: നട: 15, 19: വി: യാക്കോബാകുവാൻ കാരണമെന്തു്? സഭയിലെ അധികാരികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കയിൽ:

1 കോറി. 12, 28. അപ്പ. 4, 11: വി: പൌലോസ് ആ പ
രമാധികാരത്തെപ്പറ്റി പറയാഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ട്?
വി: പൌലോസ പത്രൊസിനെ അഭിമുഖമായി പ്രതി
ഷേധിക്കുവാൻ: ഗാല. 2, 11: കാരണമെന്തു്?

പുറജാതിക്കാർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടമ്പോൾ ഛേദനാചാരം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്ന് ഓറശ്ലെത്തിൽകൂടിയ ശ്ലീഹന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ കാര്യമായി പ്രസ്താവിച്ചതു വി: പത്രോസ തന്നെയാണ്. അപ്പോൾ എല്ലാവരും മിണ്ടടങ്ങി: നട. 15, 12: ആ നിശ്ചയത്തിന്ന വഴക്കം കാണിച്ചു. ഇതിന്നശേഷം ബെൎണ്ണബാസും പൌലോസും വി: പത്രോസ പ്രസ്താവിച്ചതിന്നു താങ്ങായി പുറജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. അനന്തരം, വി: യാക്കോബും തൻെറ അഭിപ്രായത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ആകയാൽ ഈ മൂന്നുപേരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ വി: പത്രോസിൻെറ നിശ്ചയത്തെ പിൻതാങ്ങിയിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ അധികാരത്തിന്നടുത്ത തീൎപ്പുകളായി കരുതിക്കൂടാ. അല്ലാത്തപക്ഷം, അഭിപ്രായഗതിപ്രകാരം, പത്രോസിൻെറ മേലധികാരി ബെൎണ്ണബാസെന്നും, ബെൎണ്ണബാസിൻെറ മേലധികാരി പൌലോസെന്നും, ഇവരെല്ലാവരുടേയും മേലധികാരി യാക്കോബെന്നും വരും. അതിന്നു മററുതെളിവില്ല. തന്മൂലം, വി: പത്രോസ തദ്വിഷയത്തിൽ സഹജമായ തൻെറ ധൃതഗതിയോടുകൂടി അദ്യം വിധി ഉച്ചരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നും, അതിന്നുശേഷം ചിലർ ആ വിധിയെത്താങ്ങി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവെന്നും മാത്രമേ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളു.

സഭയിലെ അധികാരികളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കയിൽ വി: പൌലോസ വി: പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരത്തെ പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. ന

മ്മുടെ ശരീരത്തിൽ വിവിധ അവയവങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ മിശിഹായുടെ ശരീരമായ തിരുസഭയിലും വിവിധങ്ങളായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതു മാത്രമായിരുന്നു വി: പൌലോസിൻെറ ഉദ്ദേശം. അതിന്നുവേണ്ടി സഭയിലെ ഏതാനും ചില ഉദ്യോഗങ്ങളെ എടുത്തു പറകയേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. ത്രന്തോസു സൂനഹദോസ് ആചാര്യസ്ഥാനവാഹിഗണത്തെ (Hierarchy) വിവരിക്കയിൽ അതിൽ മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും ഡീക്കന്മാരുമാണ് ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പാപ്പയെപ്പററി ആ സംഘം പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരമാധികാരത്തെ ആ സൂനഹദോസു നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുതന്നെയാണ് വി: പൌലോസിൻെറ പ്രസ്താവത്തെപ്പററിയും പറയാവുന്ന ന്യായം. കൂടാതെ, അപ്പസ്തോലികകാലത്തിലെ സ്ഥിതി പ്രത്യേകം വ്യത്യാസപ്പെട്ടതുമായിരുന്നു. പാപ്പയോടുകൂടി പാപ്പയ്ക്കു കീഴായി ഓരോ ശ്ലീഹന്മാർക്കും അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇന്നാകട്ടെ പഠിപ്പിക്കുവാനും ഭരിക്കുവാനുമുള്ള അപ്പസ്തോലികമായ പൂർണ്ണാധികാരം റോമാമെത്രാനിൽ, അഥവാ പാപ്പയിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്മൂലം അപ്രാമാദികത്വത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാർ സമന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു വി: പൌലോസു പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരത്തെ പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കാഞ്ഞതാണെന്നും ഊഹിക്കാൻ വിരോധമില്ല.

പൌലോസു വി: പത്രോസിനെ അഭിമുഖമായി പ്രതിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രതിഷേധത്താൽ വി: പത്രോസിൻെറമേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന കുററം ഒരു അവിവേകം മാത്രമാണ്. യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ദുരാദർശം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി പത്രോസു പുറജാതികളിൽനിന്നു തിരിഞ്ഞുവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളോടൊരുമിച്ചു ഭക്ഷിക്കാതിരുന്നു. ഇതു

കൊണ്ടു പുറജാതിക്കാർക്ക് ക്രിസ്തീയസ്വാതന്ത്ര്യം വിട്ടുകൊടു ത്തുടെ ജീവിതമുറ ആചരിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ വി: പൌലോസു ശാസിച്ചതു പ്രേഷകസംഘത്തിൽ വി: പത്രോസിൻെറ പ്രാഥമ്യത്തിന്നൊരു എതിർന്യായമായി കരുതിക്കൂടാ. എന്തെന്നാൽ താദൃശസംഗതികളിൽ ശ്രേഷ്ഠനെ ബഹുമാനപൂർവ്വം ഉപദേശിപ്പാൻ കീഴുള്ളവന്നു പാടുള്ളതത്രെ.

---

106. വി: പത്രോസു റോമയിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു സംവത്സരം മെത്രാനായിരുന്നെങ്കിൽ അവിടെനിന്നു വി: പൌലോസ് എഴുതി അയച്ച ലേഖനങ്ങളിൽ ആ കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചുകാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ടു? പൌലോസ് റോമാക്കാർക്കു ലേഖനം അയച്ചതിൻെറ ആവശ്യം തന്നെയും എന്ത്?

വി: പത്രോസ് ഇരുപത്തഞ്ചു സംവത്സരം റോമാമെത്രാനായിരുന്നെങ്കിലും ആ കാലം മുഴുവൻ റോമയിൽതന്നെ നിവസിച്ചുവെന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടതില്ല. അദ്ദേഹം എ. സി. 42—ൽ റോമയിൽ വന്നുവെന്നും, അന്നുമുതൽ അവിടത്തെ മെത്രാനായി സഭയെ ഭരിച്ചുതുടങ്ങിയശേഷം മററുസ്ഥലങ്ങളിൽ യാത്രചെയ്തുവെന്നുമുള്ള സംഗതികൾ എവുസേബിയൂസ്, വി: ഈറാനീമ്മോസ് മുതലായ ചരിത്രകാരന്മാർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ ആദ്യസന്ദർശനാവസരത്തിലാകാം റോമയിൽനിന്നു വി: പത്രോസു തൻെറ ഒരു ലേഖനം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. സഞ്ചാരാനന്തരം പത്രോസു റോമയിലേക്കു രണ്ടാമതും വന്നത് അറുപത്തെട്ടിലാണെന്നും അതു വി: പൌലോസ് ഒരുമിച്ചാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ദീർഘിച്ചതായ ഒരു ഇടക്കാലത്ത് (അമ്പത്തെട്ടിലോ മറേറാ) ആ

ൺ് പൌലോസു റോമാക്കാർക്കു ലേഖനം അയയ്ക്കയുണ്ടായ ത്. പൌലോസു റോമയിൽ ചെല്ലുന്നതിന്നുമുമ്പ് അവിട ത്തെ ഒരു ക്രിസ്തീയസമുദായത്തിന്നു ലേഖനം അയയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചതു വി: പത്രോസ് ആദ്യം അവിടെ ചെന്നിട്ടുള്ള തിനാലായിരിക്കാനല്ലാതെ തരമില്ല. പൌലോസു റോമ യിൽനിന്നു ലേഖനങ്ങൾ അയച്ചപ്പോഴും പത്രോസവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നിരിക്കാം. ഇതാണ് പൌലോസിൻെറ ലേഖ നങ്ങളിൽ വി: പത്രോസിനെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചുകാണാത്ത തെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുമാനിക്കുന്നു. ഏതായാലും അവ സാനം വി: പത്രോസും വി: പൌലോസും റോമയിൽവെച്ചുത ന്നെയാണ് വേദസാക്ഷികളായി മരണം പ്രാപിച്ചതെന്നു ച രിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

---

107. വി: പത്രോസിന്നു പരമാധികാരമുണ്ടെ ന്നു കാണിപ്പാൻ മതിയായ തെളിവുകൾ ഉണ്ടോ?

ഉണ്ട്. ആ തെളിവുകളിൽ പ്രധാനമായവ വേദപു സ്തകത്തിൽതന്നെ ഉള്ളവയുമാണ്. പത്രോസേ! നീ പാറ യാകുന്നു; ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എൻെറ പള്ളി പണിചെ യ്യും. നരകവാതില്പുകൾ അതിനോടു പ്രബലപ്പെടുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൻെറ താക്കോലുകളും ഞാൻ നിനക്കു തരും. നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെടും. നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും: മത്താ: 16, 18. ശീമോനെ! ശീമോനേ! ഇതാ പിശാചു നി ങ്ങളെ കോതമ്പിനെയെന്നപോലെ പൊടിയാക്കുന്നതിന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതു നിൻെറ വിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നും, നീ ഒരിക്കൽ പിന്തിരിഞ്ഞു നിൻെറ സഹോദരന്മാരെ വിശ്വാ

സത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടിയായിരുന്നു: ലൂക്ക· 22, 32. ക്രീസ്തു പത്രോസിനോട്ടു: യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോനെ! എന്നെ നീ ഇവരിൽ അധികമായി സ്നേഹിക്കുന്നുവോ എന്നു ചോദിച്ചു. തത്സമയം പത്രോസ്: ഉവ്വ്, കൎത്താവേ! ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലൊ, എന്നുത്തരിച്ചു. ഉടനെ കൎത്താവു്: എന്റെ ആട്ടുകളെ മേയ്ക്കുക: എന്നു പത്രോസിനോട്ട് അരുളിച്ചെയ്തു. ഈ ചോദ്യോത്തരം പിന്നേയും രണ്ടു പ്രാവശ്യം ആവൎത്തിക്കപ്പെട്ടുകയും ആട്ടുകളെ മേയ്ക്കുവാനുള്ള ചുമതല പത്രോസിന്റെമേൽ പ്രത്യേകം സ്ഥാപിക്കയുമുണ്ടായി: യോഹ. 21, 15.

ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഈ വേദപുസ്തകവാക്യങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ പത്രോസിന്നു ശ്ലീഹന്മാരുടെ മദ്ധ്യേ പ്രാഥമ്യമുണ്ടെന്നും, അയാൾ ക്രീസ്തുവിന്റെ വികാരിയും പ്രതിനിധിയുമായി ലോകത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ധാരാളം വിശദമാകുന്നതാണ്. പാറയായ ഈശോമിശിഹാ: 1 കോറി. 10, 4: മത്തായി. 21, 42: നട. 4, 11: അപ്പ. 2, 20: 1 പത്രോ. 2, 6: പത്രോസിനെ: തന്നോടുകൂടി പാറയും അടിസ്ഥാനവുമായി ബന്ധിച്ചു: മത്താ. 16, 18. അടിസ്ഥാനമാണെല്ലൊ കെട്ടിടത്തിന്ന് ഐക്യവും ശക്തിയും സ്ഥിരതയും നൽകുന്നതു്: മത്താ. 7, 24. ആകയാൽ പത്രോസിന്റെമേൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ട പള്ളി അയാൾവഴി പഠനത്തിലും ഭരണത്തിലും ഐക്യത്തോടെ സുസ്ഥിരമായിരിക്കുമെന്ന വിശേഷം പത്രോസിന്നു മാത്രമാണുള്ളതു്.

യഥാൎത്ഥത്തിൽ താക്കോലിന്റെ അധികാരിയായ ക്രീസ്തു: ശലി. 3, 7: തന്റെ രാജ്യത്തിൽ പത്രോസിനെ താക്കോൽ വഹിക്കുന്നവനായി നിയമിക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തംചെയ്തു: മത്താ. 16, 19. ഇതിന്റെ അൎത്ഥം: സഭയിൽ പത്രോസിന്നു പരമാധികാരം നൽകപ്പെട്ടുമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പത്രോ

സിന്നായി ക്രീസ്തു പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥിച്ചതായും പറയപ്പെടുന്നു: ലൂക്ക. 22, 32— ആ പ്രാൎത്ഥന തന്നെയും പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതെ ആയാൽ മററുസഹോദരന്മാരെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നായിരുന്നു. ഇതും പത്രോസിന്നു മററു ശ്ലീഹന്മാരുടെമേലുള്ള കൎത്തവ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നുണ്ട്. നല്ല ഇടയനായ ക്രീസ്തു: യോഹ. 10, 11: ഇടയനടുത്ത സകല അധികാരങ്ങളും വ്യക്തമായ വാക്കുകളാൽ പത്രോസിന്ന് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി: യോഹ. 21, 15. ആകയാൽ ശ്ലീഹന്മാരുൾപ്പടെയുള്ള എല്ലാ ആടുകളും പത്രോസിന്റെ സൂക്ഷത്തിൽമാത്രമാണ് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

സഭ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നും, സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിന്നും, ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും: മത്താ. 28, 70: പാപം വിമോചിക്കുന്നതിന്നും: യോഹ. 20, 23: ദിവ്യപൂജ അൎപ്പിക്കുന്നതിന്നും: ലൂക്ക. 22, 19: മററുമായി ക്രീസ്തു പലേ അധികാരങ്ങൾ ശ്ലീഹന്മാൎക്കു പൊതുവെ നൽകുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ പത്രോസു മാത്രമാണ് പാറയും താക്കോൽക്കാരനും സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്കേണ്ടവനും ആടുകളുടെ ഇടയനുമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്. ആകയാൽ പത്രോസിന്നു പരമാധികാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ.

ക്രീസ്തുവും പത്രോസുമായുണ്ടായ ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽതന്നെ പത്രോസ്, അഥവാ പാറയെന്ന അപരനാമം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടതിനാൽ പത്രോസിന്നു ക്രീസ്തു കൊടുക്കുവാനിരുന്ന പ്രാധാന്യം സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. പുതിയ നിയമത്തിലെ വേദപുസ്തകത്തിൽ എവിടെയും പത്രോസിന്റെ പേരാണ് ആദ്യം പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്: മത്താ. 10, 2: മൎക്കോ. 3, 16: ലൂക്ക. 6, 14: നട. 1, 13: പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരിൽ നായകനും പത്രോസുതന്നെ: മത്താ. 17, 23: 26, 37: മൎക്കോ. 5, 37: 16. 7: ലൂക്കാ. 5, 2: 9, 20- കൎത്താവു

ഉത്ഥാനം ചെയ്ത സംഗതി പത്രോസിന്നു പ്രത്യേകം അറിയിക്കപ്പെട്ടു: മക്കൊ. 16, 7. ഉത്ഥിതനായ കൎത്താവു പത്രോസിന്നു പ്രത്യേകം കാണപ്പെട്ടു: ലൂക്ക. 24, 34. മത്തിയാസിനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത യോഗത്തിൽ പത്രോസ് അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു: നട. 1, 15. ആദ്യം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചതും പുറജാതിക്കാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയതും പത്രോസാണ്: നട. 2, 14: 19, 9. അനനിയാസിനെയും സഫീറായേയും പത്രോസാണ് അധികാരപ്രകാരം ശപിച്ചതു: നട. 5, 1. പത്രോസു കാരാഗ്രഹ വിമുക്തനാകുന്നതിന്നുവേണ്ടി തിരുസഭ തുടൎന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ചു: നട. 12, 1. ആദ്യത്തെ ഓറശ്ലേം സൂനഹദോസിൽ പത്രോസു തക്കം തീൎത്തു വിധി പറഞ്ഞതിനെ എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചു: നട. 15, 7. വി: പൌലോസു പത്രോസിനെ ചെന്നു സന്ദശിച്ചു: ഗാല. 1, 18.

ഇവയെല്ലാം പത്രോസിന്റെ പ്രാഥമ്യത്തേയും പരമാധികാരത്തേയും തെളിയിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. സഭയിലെ പൂവ്പിതാക്കന്മാരും പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തെ തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നില്ല. അവർ പത്രോസിനെ തലയായും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രഭുവായും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പൂൎണ്ണതയായും ശ്ലീഹന്മാരുടെ അധരമായും ലോകത്തിന്റെ പ്രഥമാദ്ധ്യക്ഷനായും മറ്റും വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാരിൽ മുന്തിയവനായ പത്രോസിന്നു സ്വൎഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു വി: ബസീലിയോസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. വലിയ വിശ്വസ്ഥശേഷം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട പത്രോസിന്നു ലോകമാകെ സഭയുടെ അധികാരം നൽകിയെന്നു വി: ക്രിസോസ്തോമോസും പറയുന്നു. വി: ചിപ്രിയാനോസിന്റെ സാക്ഷ്യം: ഏകമായിരിക്കുന്ന സഭ, താക്കോൽ സിദ്ധിച്ച ഒരുവന്റെമേൽ കൎത്താവിന്റെ വചനത്താൽ 'സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ്. ഏതു മെത്രാന്റെ

അധികാരത്തിന്നും പത്രോസിന്റെ ശ്ലൈഹികാധികാരം മുമ്പാണെന്നുള്ളതു് അറിയാത്തവനാരെന്നു വി: അഗ്ഗുസ്തീനോസു ചോദിക്കുന്നു. ആകയാൽ വേദപുസ്തകത്തിലേയും പിതാക്കന്മാരുടേയും ഉറപ്പായ തെളിവുകളാൽ വി: പത്രോസിന്നു പരമാധികാരമുണ്ടെന്നു ധാരാളം വിശദമാകാതിരിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഒരുവൻ തലവനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു ശീശ്മ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനാണെന്നു വി: ഈറാനിമോസും സാക്ഷ്യപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

---

108. പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രത്യക്ഷീകരണവും സ്നേഹപാരമ്യവുമാണു് ആയാൾക്കു പരമാധികാരം സിദ്ധിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളായിക്കാണുന്നതു്. തന്മൂലം സമ്മാനമായി സിദ്ധിച്ച ആ പരമാധികാരം പത്രോസിന്റെ മരണത്തോടുകൂടി അവസാനിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

വിശ്വാസം, സ്നേഹം എന്നീയോഗ്യതാംശങ്ങൾ പത്രോസിന്നു പരമാധികാരം സിദ്ധിക്കുവാൻ ഹേതുക്കളായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ അധികാരം പത്രോസിന്നു നൽകപ്പെട്ടതു പത്രോസിന്നുവേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു്. സഭ സ്ഥാപിച്ചതിൽ ക്രീസ്തുവിന്നുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യരക്ഷയത്രെ. രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട മനുഷ്യർ ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നതിനാൽ അന്നുവരെ സഭയുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമാണു് പത്രോസു്. അടിസ്ഥാനംകൂടാതെ കെട്ടിടം നിൽക്കയില്ല. തന്മൂലം പത്രോസു മരിച്ചാലും ആയാളുടെ സ്ഥാനത്തു മറ്റൊരാൾ അടിസ്ഥാനമായുണ്ടായേ കഴിയൂ.

കൂടാതെ, താക്കോലിന്റെ അധികാരത്താൽ കെട്ടുക

യും അഴിക്കുകയും ചെയ്യപ്പെടേണ്ടവരും, ഇടയൻെറ അധികാരത്താൽ ആടുകളായി മേയ്ക്കപ്പെടേണ്ടവരും, വിശ്വാസസ്ഥിരതയാൽ അതിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടവരും ലോകത്തിൽ ഉള്ളേടത്തോളം കാലം പത്രോസിന്നു സിദ്ധിച്ച താക്കോൽക്കാരൻേറയും ഇടയൻേറയും സ്ഥിരീകാരൻേറയും അധികാരം നിലനിൽക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഈ ആവശ്യം ലോകാവസാനംവരെ ഉള്ളതിനാൽ പത്രോസു മരിച്ചാലും പ്രസ്തുത, അധികാരങ്ങളോടുകൂടിയ പിൻഗാമി ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ സഭയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പത്രോസിന്നു നൽകപ്പെട്ട പരമാധികാരമെന്ന സമ്മാനം പത്രോസിൻെറ പിൻഗാമികളിൽ ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു പത്രോസിൻെറ മരണത്തോടുകൂടി ആ ആധിപത്യം അവസാനിച്ചുവെന്നു ശങ്കിക്കുന്നതു തെററാണ്.

109, റോമയിലെ ആദ്യമെത്രാൻ ലീനൂസാണെന്നും റോമാപ്പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതു വി: പത്രോസും പൌലോസും ഒരുമിച്ചാണെന്നും വി: ഇറനേവൂസു പറയുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു പത്രോസ് എങ്ങനെ ആദ്യപാപ്പയാകും?

വി: ഇറനേവൂസു പറയുന്നതു്: ഭാഗ്യപ്പെട്ട ഈ ശ്ലീഹന്മാർ റോമാപ്പള്ളി സ്ഥാപിച്ചശേഷം മെത്രാന്നടുത്ത അതിൻെറ ഭരണം ലീനൂസിന്ന് ഏല്പിച്ചുവെന്നാണ്. വി: പത്രോസും പൌലോസും റോമാപ്പള്ളിയുടെ സഹസ്ഥാപകന്മാരായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയും, അവരുടെ സ്മരണ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടാടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം ഇവർ രണ്ടുപേരും റോമയിൽ വേലചെയ്യുകയും അവിടെവച്ചുത

ന്നെ മരിക്കയും ചെയ്തതാണ്: വി: പൌലോസ് ഒരിക്കലും റോമാമെത്രാനായിരുന്നിട്ടില്ല. വളരെക്കാലം വി: പത്രോസ്സ പുറമേതന്നെ സഞ്ചരിച്ചെങ്കിലും പത്രോസ്സമാത്രമാണ് റോമാമെത്രാനായിരുന്നത്. എന്നാൽ വി: പത്രോസ്സ് അപ്പൂപാപ്പയായതു റോമാമെത്രാനായതുകൊണ്ടല്ല. പ്രത്യുത, ക്രീസ്തു ആയാളെ അങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമി പാപ്പയാകുന്നതു പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനം പ്രാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രെ. ഈ സിംഹാസനം പ്രാപിക്കാൻ അനന്തരഗാമിക്ക് ഇടവരുന്നതു റോമാമെത്രാനാകുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. ആകയാൽ വി: പത്രോസ്സ പാപ്പയായതിന്നു ശേഷമാണ് റോമാമെത്രാനായി വത്തിച്ചതെങ്കിലും, ഇന്നു റോമാമെത്രാനാകുന്നവനാണ് പാപ്പയാകുന്നത്. ഇവ രണ്ടും ഇന്നു വേർതിരിയാതെ സംഘടിച്ചു നിൽക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളാകുന്നു.

പാപ്പ.

110. വി: പത്രോസ് അന്ത്യോക്കിയായിലും റോമയിലും മെത്രാനായി സഭയെ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യോക്കിയായിൽ വി: എവോദിയോസിനെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചാക്കിക്കൊണ്ടാണ് പത്രോസു റോമയ്ക്കു പോയതു്. റോമയിൽ പിൻഗാമിയെ വാഴിക്കാതെ പത്രോസു മരണം പ്രാപിച്ചു. ആകയാൽ പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരം അന്ത്യോക്കിയ മെത്രാന്ന് ഇരിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

വി: പത്രോസ് അന്ത്യോക്കിയായിൽ മെത്രാനായി കുറേക്കാലം സഭ ഭരിച്ചശേഷം അവിടെ വി: എവോദിയോസിനെ മെത്രാനായി സ്ഥാപിച്ചു റോമയിലേക്കുപോയി. അനന്തരം അവിടേയും പത്രോസു മെത്രാനായി വൎത്തിച്ചിരുന്നു. ഏതാനും വൎഷങ്ങൾക്കുശേഷം റോമയിൽവച്ചു വി: പത്രോസു മരണം പ്രാപിച്ചതിനെത്തുടൎന്നു റോമയിലും പത്രോസിന്നു അനന്തരഗാമികളുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ റോമയിലുണ്ടായ അനന്തരഗാമികൾക്കൊ, അഥവാ അന്ത്യോക്കിയായിലുണ്ടായ അനന്തരഗാമികൾക്കൊ പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരം ഇരിക്കേണ്ടതു് എന്നതാണ് തൎക്കവിഷയം. ഈ വിഷയത്തിന്നു തെളിവുകൾ പലതുണ്ടാകാം. പത്രോസു തൻെറ പരമാധികാരം ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തെ അനന്തരഗാമികൾക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതായി വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. കൂടാതെ, പത്രോസു ജീവിച്ചിരിക്കയിൽ തൻെറ പരമാധികാരം അന്ത്യോക്കിയായിൽ കൊ

ടുത്തുപോന്നുവെന്നോ, മരണശേഷം ആ അധികാരം അന്ത്യോക്കിയായ്ക്കു കിട്ടത്തക്കവണ്ണം നിശ്ചയിച്ചുവെന്നോ കാണിക്കുന്നതായ, ലക്ഷ്യങ്ങളുമില്ല. തന്മൂലം, പരമാധികാരം പ്രയോഗിച്ച അനന്തരഗാമികൾ ആരെന്നും, ആ അധികാരപ്രയോഗത്തെ തിരുസഭ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചുവോ എന്നും പരിശോധിച്ചിട്ടുവേണം അദ്യാപി അതു് ആരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു വിധിക്കുവാൻ. ആകയാൽ അതിനായി ശ്രമിക്കാം.

വി: പത്രോസ് അന്ത്യോക്കിയായിൽ എവോദിയോസിനെ മെത്രാനായി സ്ഥാപിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ അധികം താമസിയാതെ വേദസാക്ഷിയായി മരിച്ചുവെന്നല്ലാതെ എവോദിയോസിനെപ്പററി നാം അധികമൊന്നും അറിയുന്നില്ല. എവോദിയോസിനെത്തുടൎന്നു് അന്ത്യോക്കിയായിൽ മെത്രാനായതു വി: ഇഗ്നാസിയോസാണ്. ഇദ്ദേഹം അതി വിശ്രുതനും ഭക്തനും സാഹിത്യകുശലനുമായിരുന്നു. ഈ മെത്രാൻ പത്രോസിനേയും പൌലോസിനേയും യോഹന്നാനേയും അന്ത്യോക്കിയായിൽവച്ചു നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുള്ളവനാണ്. ഈ സിദ്ധൻ റോമാ സിംഹാസനത്തെപ്പററി, അതു സ്നേഹസമൂഹത്തിൽ: അഥവാ, സമസ്തവിശ്വാസികളുടെ മദ്ധ്യേ: അദ്ധ്യക്ഷയാണെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു: Migne. V. Euchrid. Font. കൂടാതെ, അതേ സാക്ഷ്യത്തിൽ റോമാപ്പള്ളി റോമാക്കാരുടെ സ്ഥലത്തു് അദ്ധ്യക്ഷകൂടേയുമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്താല്യയിൽ അന്നു റോമയല്ലാതെ വേറെ പള്ളി ഇല്ലാതിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതിനെ അദ്ധ്യക്ഷയെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ലോകസമക്ഷം അദ്ധ്യക്ഷയെന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങൾ അന്യരെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുകൂടെയും വി: ഇഗ്നാസിയോസു റോമാപ്പള്ളിക്കു് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ലോകം മുഴുവൻ അ

റിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു വി: പൌലോസും റോമാപ്പള്ളി ക്ക് എഴുതിയിരിക്കുന്നു: റോമ. 1, 8. ഇതിന്നും പുറമെ, ശത്രുക്കൾ വി: ഇഗ്നാസിയോസിനെ റോമായിലേക്കു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അനാഥയായ അന്ത്യോക്കിയാസഭയെ അദ്ദേഹം, അടുത്തുള്ളതും വി: യോഹന്നാൻ സ്ഥാപിച്ചതുമായ അപ്പസ്തൂസു പള്ളിയുടെ ഭരണത്തിന്നേല്പിക്കാതെ, റോമാസഭയുടെ ആധിപത്യത്തിലാണു ഏല്പിച്ചതു്: Ad Romanos. റോമാപ്പള്ളി കഠിനമായ വേദനകളെല്ലാം അനുഭവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടമാണെങ്കിലും പരമാധികാരം അവിടെ ആയതുകൊണ്ടാണു ഇപ്രകാരം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്.

അന്ത്യോക്കിയായിലെ വി: ഇഗ്നാസിയോസിൻെറ സമകാലീനനാണ് വി: പത്രോസിന്നു റോമയിൽ അനന്തരഗാമിയായി വന്ന വി: ക്ലേമിസ്. ഇവരുടെ ഭരണകാലത്തു കോറിന്ത്യായിൽ വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കു വിരോധമായി വിശ്വാസികൾ വലിയ കലഹങ്ങളുണ്ടാക്കി. അപ്പോൾ കോറിന്ത്യക്കടുത്തുള്ള അപ്പസ്തൂസിൽ വി: യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കോറിന്ത്യാപ്പള്ളിയുടെ സ്ഥാപകൻ വി: പൌലോസുതന്നെയുമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, റോമാപ്പള്ളിയുടെ സ്ഥാപനത്തിന്നുശേഷം അന്ന് അമ്പതുകൊല്ലങ്ങളേ കഴിഞ്ഞിരുന്നതുമുള്ളു. അപ്പസ്തൂസ്, അന്ത്യോക്കിയാ മുതലായ പൌരസ്ത്യസഭകളുമായി കോറിന്ത്യക്കു കൂടുതൽ ഗതാഗതബന്ധങ്ങളുമില്ലാതിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയെല്ലാമായിരുന്നിട്ടും റോമയിലെ വി: ക്ലേമിസ്, സമാധാനവും ഐക്യവും പരിപാലിക്കേണ്ടതായ കടമ, തന്നെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നു കാണിച്ചു കോറിന്ത്യരുടെമേൽ അന്ന്, തൻെറ അധികാരം പ്രയോഗിക്കയുണ്ടായി. കോറിന്ത്യർ സസന്തോഷം അദ്ദേഹത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങുകയുംചെയ്തു. ഇതിൽനിന്നു ശ്ലീഹായായ വി: യോഹന്നാനുപോലും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരധികാരം ശ്ലീ

ഹയല്ലാത്തവനെങ്കിലും പത്രോസിന്റെ റോമയിലെ അനന്തരഗാമിയായ വി: ക്ലേമിസിന്നു് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതു ക്രിസ്റ്റീയലോകം അറിഞ്ഞു് അനുസരിച്ചുവെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലയോ? ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അന്ത്യോക്കിയായിലെ വി: ഇഗ്നാസിയോസ്, പത്രോസിന്റെ പരമാദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം റോമാപ്പള്ളിയിലാണെന്നും, റോമയിലെ വി: ക്ലേമിസ് ആ അധികാരം തനിക്കുണ്ടെന്നും, ഒന്നാം നൂററാണ്ടിൽതന്നെ വ്യക്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. പത്രോസിന്റെ അടുത്ത അനന്തരഗാമികളായ റോമായിലേയും അന്ത്യോക്കിയായിലേയും ഭരണാധികാരികൾ ഈ വിധം വിചാരിക്കയും പറകയും പ്രവൃത്തിക്കയും ചെയ്തുവന്ന പൂർവ്വചരിത്രം പാടേ വിസ്മരിച്ചു് ഇപ്പോൾ ആരെങ്കിലും പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം അന്ത്യോക്കിയയിലാണെന്നു ശഠിച്ചാൽ ഫലമെന്തു്? അതു റോമയിൽ ഉറച്ചുപോയി. തന്മൂലം പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരമുള്ളവർ റോമയിലെ മാർപ്പാപ്പമാർതന്നെ.

അനന്തരകാലങ്ങളിൽ അന്ത്യോക്കിയയുടെ പരിതഃസ്ഥലങ്ങളിൽപോലും ഉത്ഭവിച്ച പാഷാണ്ഡമതങ്ങളെക്കൂടി, സൂനഹദോസുക്കൂടാതെതന്നെയും ശപിച്ചിട്ടുള്ളതു റോമാമാർപ്പാപ്പമാരാണു്: Eusebius.--. വല്ല അനുകൂല്യവും സിദ്ധിച്ചേക്കാമെന്നുകരുതി പാഷണ്ഡർ റോമയിൽ മാത്രമാണു് അഭയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതും: Mgr. Duchense: Churches separated from Rome.—. കൂടാതെ, റോമാ എന്തധികാരത്താൽ പാഷണ്ഡരെ ശപിച്ചുവെന്നു് ഒരിക്കലും ആരും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. മറെറാരു അധികാരത്തിലേക്കു് ആരും അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല. ഇതിന്നുപുറമെ, അന്ത്യോക്കിയാ അധികാരികൾ പരമാധികാരം തങ്ങൾക്കുള്ളതാണെന്നു വാദിക്കയോ തദനുസാരം പ്രവൃത്തിക്കയോ ചെയ്തതായും കാണുന്നില്ല. മൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ അന്ത്യോക്കിയാ പാത്രിയ

ക്കീസായിരുന്ന സമൊസത്ത പൌലോസ്, പാഷണ്ഡതയിൽ പതിക്കയും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടുകയുമുണ്ടായി. വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരത സിദ്ധിച്ച പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരിക്ക് ഈ വിധം സംഭവിക്കുമോ?

പെസഹാഘോഷം സംബന്ധിച്ച പൌരസ്ത്യസഭയിൽ ഉത്ഭവിച്ച തക്കവും ആവലാധിയും റോമയിലാണ് ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ഇതുസംബന്ധമായി അവസാനതീൎപ്പുചെയ്ത നിക്ക്യാസൂനഹദോസു റോമായിലെ അധികാരത്താൽ വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടതും, റോമാപ്രതിനിധി ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചതും, അന്ത്യോക്കിയായിലേയും മറ്റും പാത്രിയക്കീസന്മാർ കീഴുള്ളവരായി സംബന്ധിച്ചതും, അതിലെ നിശ്ചയങ്ങൾ റോമാ അംഗീകരിച്ച് ഉറപ്പിച്ചതുമാകുന്നു. പെസഹാഘോഷത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആ സൂനഹദോസിലെ നിശ്ചയം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഏതൽസംബന്ധമായി ശാസ്ത്രനിപുണത സമ്പാദിച്ച അലക്സാന്ത്രിയാപ്പള്ളി പെസഹാ ആഘോഷിക്കേണ്ട തീയതിയും മാസവും പക്ഷവും ആണ്ടുതോറും എഴുത്തുമൂലം റോമാപ്പള്ളിയെ അറിയിക്കണം. അവിടെനിന്നു പെസഹാ ആഘോഷത്തിന്നായി ശ്ലൈഹികാധികാരത്താൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന ദിവസം ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി അറിഞ്ഞുകൊള്ളും: Apud Petavium.

ഇങ്ങനെ പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരം റോമയിൽ നിന്നുമാത്രം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായും അതിനെമാത്രം വിശ്വാസികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണിക്കാവുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഓരോ നൂററാണ്ടുകളിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി വേണമെങ്കിൽ ഇനിയും അനവധി എണ്ണം എടുത്തുകാണിപ്പാൻ കഴിയും. വിസ്തരഭയത്താൽ, പത്രോസിൻെറ പരമാധികാരം റോമാമാൎപ്പാപ്പമാരിൽ മാത്രമാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, അത് അന്ത്യോക്കിയാ പാത്രിയക്കീസിലല്ലെന്നും ചുരുക്കിപ്പറയേണ്ട

ത ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ളു.

---

111. വി. പത്രോസു പരമാധികാരിയായിരുന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ അനന്തരവനായി വന്ന വി: ഗ്രിഗോരിയോസു: 590 — 604: സാർവ്വത്രികമെത്രാൻ എന്ന സ്ഥാനം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു ശരിയാണോ?

വി: ഗ്രിഗോരിയോസു സാർവ്വത്രികമെത്രാനെന്ന അഭിധാനം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സാർവ്വത്രികമെത്രാൻെറ സ്ഥാനം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. പ്രസ്തുത നാമധേയം ഉപേക്ഷിക്കാൻ കാരണം, ആ പേരുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ ഒരു മെത്രാൻമാത്രമേ ഉണ്ടായിക്കൂടുവെന്ന ഒരു സൂചനം അന്തർഭവിക്കുമെന്നതിനാലാണെന്നു വി: ഗ്രിഗോരിയോസുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: Leb. V. Eapis. 21. ad Const. Aug. എന്നാൽ കൊൺസ്റ്റാണ്ടിനോപ്പോളീസിലെ പാത്രിയർക്കീസ് അഹംഭാവത്താൽ സാർവ്വത്രികമെത്രാനെന്ന സ്ഥാനപ്പേർ എടുത്തപ്പോൾ വിശുദ്ധൻ അതു് ആക്ഷേപിക്കയും, ദൈവത്തിൻെറ ദാസന്മാരുടെ ദാസൻ എന്നപേർ തനിക്കായി എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പേർ പാപ്പാമാർ ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞവിധമല്ലാതെ വി: ഗ്രിഗോരിയോസു, തൻെറ സാർവ്വത്രികാധികാരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിലേക്കു തെളിവു്, വിശുദ്ധൻതന്നെ കൊൺസ്റ്റാണ്ടിനോപ്പോളീസിലെ പള്ളിക്കു് എഴുതിയ എഴുത്താണ്. അതിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: കൊൺസ്റ്റാണ്ടിനോപ്പോളീസിലെ പള്ളിയെപ്പററി അവർ പറയുന്ന സംഗതിയിൽ അതു് അപ്പസ്തോലിക സിംഹാസനത്തിനു് അധീനമാണോയെന്നു് ആർ സംശയിക്കുന്നു? ഇതു് അവിടത്തെ അതിഭക്തനായ എമ്പ്രദോരിനും, നമ്മുടെ സഹോദരനായ ആ പട്ടണത്തിലെ മെത്രാനും നിരന്തരബോ

ധമുള്ളതത്രെ. ശ്ലീഹയും, ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രഭുവുമായ വി: പത്രോസിന്നു പള്ളിമുഴുവൻേറയും സൂക്ഷം ഏല്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു സുവിശേഷജ്ഞാനമുള്ളവൎക്കെല്ലാം വിശദവുമാണ്. ഈ ലക്ഷ്യംകൊണ്ടു വി: ഗ്രിഗോരിയോസു, തൻെറ സാൎവ്വത്രികമെത്രാന്നടുത്ത അധികാരം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷമത്രെ. സംശയാസ്പദമായ ആ സ്ഥാനപ്പേരുമാത്രം ഉപേക്ഷിച്ചതേയുള്ളൂ.

---

112. പത്രോസു റോമാമെത്രാനും പരമാധികാരിയും ആയിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അധികാരം ഇത്രവളരെ നൂററാണ്ടു പഴകിയശേഷവും റോമാമാൎപ്പാപ്പയിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു് എങ്ങനെ തെളിയും?

ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ച ദൈവികസഭ, സ്ഥാപിച്ചവിധത്തിൽതന്നെ ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കേണ്ടതാണ്. ഈ നിലനില്പിന്നുവേണ്ടി തൻെറയും പരിശുദ്ധാത്മാവിൻേറയും സാന്നിദ്ധ്യം ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടാകുമെന്നു ക്രീസ്തു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്: മത്താ. 28, 20: യോഹ. 14, 16-26. ആകയാൽ പത്രോസ് അതിൻെറ ഉറച്ച അടിസ്ഥാനവും: മത്താ. 16: നിരന്തരവിശ്വാസസ്ഥിരീകാരനും: ലൂക്ക. 22: ഭരണാധികാരിയും ഇടയനും: യോഹ. 21. 15: ആയി എന്നും നിലനിന്നേ മതിയാവൂ. പത്രോസു മരിച്ചശേഷം അയാളുടെ സ്ഥാനത്തു പരമാധികാരത്തിന്നു തുടൎച്ചയായ അനന്തരഗാമികളെ ദിവ്യരക്ഷകൻ നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ തൻെറ സഭാസ്ഥാപനം ഉദ്ദേശിച്ചതുവിട്ടു സുസ്ഥിരമല്ലെന്നുവരണം. എന്നാൽ അവിടന്നു സ്ഥാപിച്ച നിത്യരക്ഷാദായകമായ സഭ സുസ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതിന്നു ദൈവത്തിൻെറ

സൎവ്വജ്ഞനായ പുത്രൻ വേണ്ടതു പ്രവൃത്തിക്കാതിരിക്കുമോ? ആകയാൽ പത്രോസിന്റെ ഏതുകാലത്തുണ്ടാകുന്ന അനന്തരഗാമിയിലും പരമാധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും.

റോമാമെത്രാനല്ലാതെ മററാരും പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമിത്വം അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കൂടാതെ, ചരിത്രമെല്ലാം ആ മെത്രാന്റെ സാൎവ്വത്രികാവകാശത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നുമുണ്ട്. വിശ്വാസികളെല്ലാവരും ഈ തത്വം അനുസരിച്ചും വന്നു: (110—ാം ചോദ്യം നോക്കുക.) തന്മൂലം റോമാമെത്രാനായ മാൎപ്പാപ്പയിൽ പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം ദൈവനിശ്ചയപ്രകാരം ഇന്നുവരെ നിലനിൽക്കുന്നു. ഇനി ലോകാവസാനംവരെ അതു നിലനിൽക്കുകയുംചെയ്യും. കാലപ്പഴക്കം പാപ്പയ്ക്കുള്ള പരമാധികാരത്തിന്നു ഹാനിവരുത്തുകയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമത്രെ.

---

113. ക്രീസ്തുവിന്റേയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റേയും സാന്നിദ്ധ്യസഹായം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തിരുസഭയ്ക്കു വേറെ ഒരു അപ്രാമാദികത്വവരം ഉണ്ടായതിനാൽ എന്തുപ്രയോജനം?

പ്രസ്തുത സാന്നിദ്ധ്യസഹായമുള്ളതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് തിരുസഭയ്ക്കു് അപ്രാമാദികത്വവരമുള്ളതു. തിരുസഭയ്ക്കു തെറ്റുവരുവാൻ പാട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ സഹായമില്ലെന്നു വിധിക്കപ്പെടണം. എന്നാൽ ആ സഹായമുള്ളതുകൊണ്ടു സഭയ്ക്കു തെറ്റുവരികയില്ല. തന്മൂലം തിരുസഭയ്ക്കു് അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ആവശ്യം വലുതാണ്. ശീശ്മകളും പാഷണ്ഡതകളും ഓരോകാലങ്ങളിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന സംഗതി നിഷേധിച്ചുകൂടാ. അവയ്ക്കാകട്ടെ വിശ്വാസവൈപരീത്യങ്ങളാണ് ഹേതുക്കൾ. ആകയാൽ വിശ്വാ-

സസംബന്ധമായി തക്കപ്പെടുന്ന സംഗതികളിൽ വിധി ഉച്ച രിക്കാൻ തിരുസഭ ചുമതലക്കാരിയാണ്. ഉച്ചരിക്കുന്ന വി ധി, പ്രമാദരഹിതമല്ലെങ്കിൽ തക്കം തീരുകയില്ല. ഉറപ്പി ല്ലാത്ത വിധിക്കു മനുഷ്യർ വഴങ്ങാതെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെ ട്ടത്തി നിത്യരക്ഷ അപകടസ്ഥിതിയിലാകും. പ്രമാദരഹി തമല്ലാത്ത വിധിയാൽ തിരുസഭ സത്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അബദ്ധ്യം പ്രചരിപ്പിച്ചുവെന്നും വന്നേക്കാം. അപ്പോൾ സഭയുടെ ഐക്യവും സാർവ്വത്രികത്വവും നിരന്തരത്വവും നാ മാവശേഷമാകുവാൻ വേറെ ഒന്നും വേണ്ട. ഇതെല്ലാം ദി വ്യജ്ഞാനത്തോടുകൂടി പൂർണ്ണതയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സഭയ്ക്കു യോജിക്കുന്നവയല്ല. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിൻ്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടി തിരുസഭ പ്ര മാദരഹിതയായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ തിരുസഭയ്ക്ക് അപ്രാ മാദികത്വമുണ്ട്. അതു സഭയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യ വുമാണ്.

---

114. വിശ്വാസം സംബന്ധമായ തക്കവിഷ യങ്ങളിൽ വിധിഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നു തിരുസഭയിൽ അ പ്രാമാദികത്വം തന്നെ വേണമെന്നുള്ള നിബന്ധത്തി ന്നു എന്തവകാശം? പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ പറയുന്നതു പോലെ തനതു രഹസ്യാത്മാവിയോ, വേദപുസ്തകമോ, മനുഷ്യബുദ്ധിയോ വിധികത്തൃകമായിരുന്നുകൂടയോ?

തനതു രഹസ്യാത്മാവിക്കു പ്രസ്തുത വിധി കല്പിക്കാൻത ക്ക യോഗ്യതയില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു രഹസ്യാത്മാവിയെ മനു ഷ്യർക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവി നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും, പ രിശുദ്ധാത്മാവി ഒന്നുമാത്രമാകയാൽ ഒരേവിധത്തിൽമാത്രം എല്ലാവരിലും ആ രഹസ്യാത്മാവി കാണപ്പെടേണ്ടതാണ്.

അപ്പോൾ മനുഷ്യരിൽ വിവിധാഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് അവകാശമില്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥത്തിൽ അഭിപ്രായാന്തരങ്ങൾ ബഹുലമായി ഉള്ളതുകൊണ്ടു മനുഷ്യനു വിധികൎത്തൃകമായിരിക്കത്തക്ക ഒരു രഹസ്യാത്മപി നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. മാത്രമല്ല, രഹസ്യാത്മപി ഉണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടാൽ ഓരോരുത്തർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അബദ്ധങ്ങൾ സുബദ്ധങ്ങളായും സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും. കൂടാതെ, രഹസ്യാത്മപിയെല്ലാം പാരമാൎത്ഥികമായി എണ്ണപ്പെട്ടുകൂടെന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുമല്ല: എല്ലാം അത്മപികളേയും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കരുതേ! പ്രത്യുത, അത്മപി ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാണോ എന്നു നിങ്ങൾ ശോധനചെയ്യിൻ: എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വളരെ കള്ളപ്രവാചകന്മാർ ലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്: 1 യോഹ. 4, 1. ആകയാൽ തനതു രഹസ്യാത്മപി നമ്മുടെ വിഷയത്തിൽ വിധികൎത്തൃകമായിരിക്കുവാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒന്നല്ല.

ഇനി വേദപുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. അതും വിശ്വാസപരങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ സ്വയം മതിയായ ഒരു വിധികൎത്തൃകമല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടിയ എല്ലാസംഗതികളും അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഉള്ളവതന്നെയും മുഴുവൻ വിശദങ്ങളുമല്ല. കൂടാതെ, വേദപുസ്തകത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെയും അതിൻെറ അൎത്ഥം സംബന്ധിച്ചും മററും എത്ര വിവാദങ്ങളാണുള്ളത്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കുപോലും ചിലേടങ്ങളിൽ ശരിയായ അൎത്ഥം ഗ്രഹിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസം. അപ്പോൾ അജ്ഞന്മാരുടെ കഥയെന്ത്? നിയമം നിയമത്താൽതന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാതെ, നിയമദാതാവിനാലോ, മററു വിധികൎത്താവിനാലോ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടണം. ആകയാൽ

സഭയുടെ വിശ്വാസം അത് എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകത്താലല്ല, സഭയാൽതന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടുകയും വിധിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യന്റെ തനതുബുദ്ധിക്കും വിശ്വാസം സംബന്ധമായ തൎക്കവിഷയത്തിൽ വിധികൎത്തൃത്വമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു വിധികൎത്താവായി ക്രീസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധി പ്രമാദരഹിതവുമല്ല. ഇതു രണ്ടുംകൂടാതെ വിധിച്ചിട്ട് എന്തുപ്രയോജനം! പരിശുദ്ധാത്മാവു തോന്നിച്ച വചനത്തെ സംശയിക്കുന്നവൎക്കു വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനുമാത്രമെ സാധിക്കൂ. അതു തിരുസഭവഴിയായി ചെയ്യുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്കു മേലപ്പെട്ട വിശ്വാസവിഷയത്തെപ്പററി വിധി പറയുവാൻ ബുദ്ധി അപ്രാപ്തയെന്ന് അതുതന്നെ ഏററുപറയുന്നുണ്ട്. പ്രാപ്തയെന്നുവച്ചു സാധിക്കാത്തതിന്നു ബുദ്ധി തുനിഞ്ഞാൽ മേൽക്കുമേൽ അബദ്ധം വൎദ്ധിക്കയല്ലാതെ വിധി ശരിയാകയില്ല. സുസ്ഥിരവുമായിരിക്കില്ല.

ആകയാൽ വിശ്വാസംസംബന്ധിച്ച തൎക്കവിഷയങ്ങളിൽ വിധികൎത്താവാകുന്നതിന്നു ക്രീസ്തുവിന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റേയും സഹായത്തോടുകൂടി അപ്രാമാദികത്വം ലബ്ധമായ തിരുസഭതന്നെവേണം. തനതു രഹസ്യാത്മാവിക്കോ വേദപുസ്തകത്തിന്നോ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കോ അതു സാദ്ധ്യമല്ല. സാദ്ധ്യമാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ട പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരിൽതന്നെ വിവിധ സഭകളുടെ എണ്ണം നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിച്ചതേയുള്ളു. ഇതു് ഏകവിധികൎത്താവിന്റെ ആസ്തിക്യവും ആവശ്യവും സ്വീകരിക്കാഞ്ഞതിനാൽ വന്നുകൂടിയ ദോഷഫലമാണ്.

115. പാപ്പായ്ക്ക് അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടെന്നു പറയുവാൻ കത്തോലിക്കർക്കുള്ള ന്യായമെന്താണ്?

ക്രീസ്തു, തൻെറ സുവിശേഷം ലോകാവസാനംവരെ ഭേദംകൂടാതെ ജനതയെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ദൈവികവും അപ്രാമാദികവുമായ ഒരു സഭയെ അധികാരപ്പെടുത്തിയെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു: (113, 114 ചോദ്യങ്ങൾ നോക്കുക). ആ അധികാരം സുസ്ഥിരമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അപ്രാമാദികത്വമുള്ള സഭയുടെ തലവനും അങ്ങനെതന്നെ അപ്രാമാദികനായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് ഒരു നിബന്ധനമാനമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പത്രോസാകട്ടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്തരഗാമിയാകട്ടെ അധികാരപ്രകാരം സഭയെ അബദ്ധം പഠിപ്പിക്കാമെന്നുവന്നാൽ അതിനാൽതന്നെ ആ തലവൻ ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭയുടെ ഉറപ്പുള്ള അടിസ്ഥാനമല്ലാതായി ഭവിക്കും. കൂടാതെ, നരകവാതിലുകൾ അതിനോടു പ്രബലപ്പെട്ടുവെന്നും ദൈവം അബദ്ധത്തെ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ സ്വീകരിച്ചുവെന്നും: മത്താ. 16, 18: സഹോദരന്മാരെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കാൻ പത്രോസിനുവേണ്ടി ക്രീസ്തു പ്രാൎത്ഥിച്ചതു വിഫലമായെന്നും: ലൂക്ക. 22, 32: സമ്മതിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല, ക്രീസ്തുവിൻെറ ആടുകളെല്ലാം ദൈവികവിശ്വാസത്തിൻെറ സുകരഭോജ്യം സിദ്ധിക്കാത്തവരായും ഭവിക്കും: യോഹ. 21, 15—17. ഈ അബദ്ധാനുമാനങ്ങളെല്ലാം തിരുസഭയുടെ തലവനായ ശുദ്ധ: മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് അപ്രാമാദികത്വം ഇല്ലെന്നുവന്നാൽ വന്നുകൂടുന്ന ദോഷങ്ങളാണെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കണം.

സഭയിൽ അബദ്ധോപദേഷ്ടാക്കൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു ക്രീസ്തു മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിട്ടും സഭയുടെ സ്ഥിരതയ്ക്കു തലവനിൽ ആവശ്യമായ അപ്രാമാദി

കത്വം അവിടന്നു നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു വിവേകരാഹിത്യമായിരിക്കില്ലയോ? ഇതു ക്രീസ്തുവിൽ സംഭാവ്യമല്ല. ആകയാൽ അവിടന്നു സഭയുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യം അറിഞ്ഞു തലവന്നു് അപ്രാമാദികത്വം നൽകുകയും കത്തോലിക്കർ അതു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സഭയുടെ തലവന്മാരായ മാർപ്പാപ്പമാരെപ്പററി സഭാപിതാക്കന്മാരും വിശ്വസിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് അവർക്കു് അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടെന്നാണ്. മാർപ്പാപ്പക്കു് അപ്രാമാദികത്വം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ തന്നതു രഹസ്യാരൂപിയെ ആധാരമാക്കിക്കരുതിയതിനാൽ വേദപുസ്തകം വായിക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യനേയും അപ്രാമാദികനും പാപ്പയുമായി സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ ഒരു സത്യം നിഷേധിച്ചു് അനവധി അബദ്ധം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു് എത്രയും ശോചനീയംതന്നെ.

116. ഒരു മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ അപ്രാമാദികനായിരിക്കും? ഇതു ദൈവത്തിന്നുമാത്രം ചേരുന്ന ഒരു വിശേഷലക്ഷണമല്ലെയൊ?

സ്വയമേവ അപ്രാമാദികൻ ദൈവം മാത്രമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിടന്നു മാത്രമെ യഥാൎത്ഥ സത്യവും, തെററുവാനോ തെററിക്കുവാനോ വഹിയാത്തവനും ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അവിടത്തേക്കു് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകോദ്ദേശത്താൽ മനുഷ്യന്നു് അപ്രാമാദികത്വം നൽകിക്കൂടെന്നില്ല. സുവിശേഷം എങ്ങും പ്രസംഗിച്ചും, തിരുസഭയെ പരിപാലിച്ചും, വിശ്വാസത്തിൻെറ ഐക്യത്തിൽ തൻെറ പള്ളിയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി പ്രതിപുരുഷനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട പാപ്പയെ തിരുസഭയുടെ സാൎവ്വത്രി

കമായ അദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ, തെററിൽ ഉൾപ്പെടാതെ കാത്തു് അപ്രാമാദികനായി നിലനിർത്തുന്നതു ദൈവത്തിന്ന് ആവശ്യമായി. തന്മൂലം, സ്വയമേവ അപ്രാമാദികനായ ദൈവം, അപ്രാമാദികത്വ വരത്തെ പാപ്പയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു സഭയുടെ നിലനില്പിനുവേണ്ടി അവിടന്നു ചെയ്ത ഒരു ദാനമാകുന്നു. ദൈവം ചെയ്യുന്ന ഈ മഹാദാനം ഒരു മനുഷ്യന്നു കൈക്കൊള്ളാൻ വയ്യാതില്ല. ഇങ്ങനെ ദൈവം സ്വയമായും, പാപ്പ ദാനലബ്ധിയായും അപ്രാമാദികനായിരിക്കുന്നു.

---

117. വി: പത്രോസു പ്രമാദരഹിതനായിരുന്നെങ്കിൽ ക്രീസ്തുവിനെ നിഷേധിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്?

അപ്രാമാദികത്വം ആളിന്നടുത്ത തെററുകളോടൊ ദൌർബ്ബല്യത്തോടൊ പാപങ്ങളോടോ ബന്ധമുള്ള ഒന്നല്ല. അതു പാപ്പയുടെ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നുള്ളതും സാർവ്വത്രിക സഭയെ ബാധിക്കുന്നതുമായ പഠനത്തെമാത്രം തെററുകൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രീസ്തുവിനെ നിഷേധിച്ചപ്പോൾ പത്രോസു പാപ്പയായിട്ടില്ല. പത്രോസു പാപ്പയായതു പന്തെക്കുസ്താ ദിവസത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചു അധികാരപൂർണ്ണത കൈക്കൊണ്ടപ്പോൾ മാത്രമാണ്. പത്രോസിൻെറ നിഷേധം ക്രീസ്തുവിൻെറ മരണത്തിന്നുമുമ്പും, പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആഗമനം ക്രീസ്തുവിൻെറ ഉത്ഥാനത്തിന്നു ശേഷവുമാണല്ലൊ. ആകയാൽ പത്രോസിൻെറ നിഷേധം ഒരു വിധത്തിലും അപ്രാമാദികത്വത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല.

---

118. പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വം 1870—ന്നു മുമ്പ് ഒരു വിശ്വാസസത്യമല്ലാതിരിക്കെ അതിന്നുശേഷം ആ സംഗതി എങ്ങനെ വിശ്വാസസത്യമായി? വിശ്വാസത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം വെളിവാട്ടും, വെളിവാട്ട ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചതുമല്ലയൊ?

പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വം 1870— ന്നുമുമ്പ് ഒരു വിശ്വാസസത്യമായിരുന്നില്ല. അതിന്നുശേഷം അതു വിശ്വാസസത്യമായി. സാൎവ്വത്രികാധികാരത്താൽ വിശ്വാസസത്യമെന്നു വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്ന സംഗതിമാത്രമെ നാം വിശ്വാസസത്യമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതുള്ളു. അപ്രാമാദികത്വസംഗതി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പ് അതൊരു വിശ്വാസസത്യമായി നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും പാപ്പയ്ക്കു അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടായിരുന്നതായി അവ്യക്തമായെങ്കിലും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ക്രീസ്തുവിൻെറ രക്ഷണീയകൎമ്മത്തിൽ അവ്യക്തമായി അവിടത്തെ അവതാരം, കഷ്ടാനുഭവം എന്നീ സംഗതികൾ അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വസംഗതി അവിടത്തേക്കു നൽകപ്പെട്ട ഉദ്യോഗത്തിൻെറ പരമാധികാരത്തിൽ അന്തൎഭൂതമാണ്. ഈ സംഗതി ആദ്യക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വിശദമായിരുന്നെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ അജ്ഞത നിമിത്തം വ്യക്തമല്ലാതായി. തന്മൂലം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവയെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ അവ്യക്തങ്ങളായി ഭവിച്ച ഓരോ സത്യങ്ങൾ ഇടക്കാലങ്ങളിൽ വ്യക്തങ്ങളായി പരസ്യപ്പെടുത്തപ്പെടേണ്ടിവന്നു. കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ഈ സത്യങ്ങൾ കേവലം വിസ്മരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിന്നും, പാഷണ്ഡതന്ത്രങ്ങളാൽ കത്തോലിക്കർ വഞ്ചിതരാകാതിരിക്കേണ്ടതിന്നും ഇത്തരത്തിൽ

പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നതു് ആവശ്യമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ട പഴയ ഒരു വിശ്വാസവിഷയമാണു് പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വം. ആകയാൽ 1870—നു മുമ്പു പരസ്യപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതിരുന്ന കാലത്തിൽ അപ്രാമാദികത്വത്തെ കത്തോലിക്കർ വ്യക്തമായി അനുസരിക്കേണ്ടിയ ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഇന്നാകട്ടെ അതു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഏവരും വിശ്വസിക്കണം. ആകയാൽ അപ്രാമാദികത്വം 1870—ൽ നവമായി ഉത്ഭവിച്ച ഒരു വിശ്വാസസത്യമല്ലെന്നുകൂടി നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണു്.

---

119. **പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വം വിശ്വാസസത്യമായി ഉറപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രതികൂലികളായി വളരെ മെത്രാന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലയൊ?**

1870—ൽ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിൽ വച്ചു് ഒമ്പതാം പീയൂസുപാപ്പ, പ്രസ്തുത വിഷയത്തെപ്പററി അഭിപ്രായം ചോദിച്ചപ്പോൾ ഒരു വലിയപക്ഷം മെത്രാന്മാർ അനുകൂലികളായിട്ടാണു് കാണപ്പെട്ടതു്. പ്രതികൂലികളായിരുന്ന ചുരുക്കംപേർ സൂനഹദോസിൽവച്ചുതന്നെ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ന്യായവശാൽ മാററുകയുണ്ടായി. അവസാനം 455 മെത്രാന്മാരിൽ 453 പേരും അനുകൂലിച്ചു വോട്ടുചെയ്തു. എന്നാൽ ഹാജരാകാതെ വോട്ടുചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത ചുരുക്കം ചില മെത്രാന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. നിരുത്തരവാദികളായ ഏതാനും പേർ സൂനഹദോസിന്നു പുറമെചെയ്ത പ്രതിഷേധമാണു് കൂടുതൽ ശക്തിമത്തായിരുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ജർമ്മനിയിൽ ഡാക്ടർ ഡോളിങ്കർ മുതൽപേരുടേയും, ഫ്റാൻസിൽ ഹയച്ചിന്ത മുതൽപേരുടേയും ചെറിയ ഓരോ ശീശ്മ

കൾ ഉത്ഭവിച്ചെങ്കിലും പിന്നീട് എല്ലാമെത്രാന്മാരും ഈ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തെ സ്വീകരിക്കയും, പ്രസ്തുത ശീശ്മകൾ ഇന്നു മിക്കവാറും നാമാവശേഷമാകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പുതിയതായി വിശ്വാസസത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഉത്ഭവിച്ച തക്കത്തിന്നു നിവാരണമുണ്ടാകണമെന്നുള്ളതാണ്. തക്കവിഷയത്തിന്റെ തീൎമ്മാനത്തിൽ അസന്തുഷ്ടരാകുന്ന ചിലരെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതെ വരാൻ സാമാന്യേന പ്രയാസമത്രെ. അപ്രാമാദികത്വമെന്ന സത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ മെത്രാന്മാരുടെ പൊതുസമ്മതി ഉണ്ടായേടത്തോളം ആനുകൂല്യം അതിന്നുമുമ്പു മററു പലേ അവസരങ്ങളിലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുവേണം പറയാൻ. നിക്യാസൂനഹദോസിൽവച്ച് എണ്ണതും, അപ്പസൂസു സൂനഹദോസിൽവച്ചു മുപ്പതും മെത്രാന്മാർ തിരുസഭയിൽനിന്ന് അകന്നുപോകുവാൻ സംഗതിയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു മേല്പറഞ്ഞതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. കൽക്കദോനിയ സൂനഹദോസിൽവച്ചു പിരിഞ്ഞുപോയ വളരെ മൊനൊഫിസീത്തർ ഇന്നും അങ്ങനെ തന്നെ നില്ക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിൽവച്ച് അപ്രാമാദികത്വസത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടതു വലിയ ഒരു പൊതു സമ്മതിയോടുകൂടിത്തന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

---

120. ഒരിക്കൽ സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ പാപ്പയ്ക്കുമേലായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഇന്ന് അതു മറിച്ചായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്ത്?

ഇങ്ങനെ ഒരു മാററം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സൂനഹദോസിന്റെ നിശ്ചയങ്ങൾ പാപ്പയാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ശേഷമെ എന്നും പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. ഓരോ സാൎവ്വത്രിക സൂന

ഹദോസുകളേയും വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതും, അവയിൽ ഔദ്യോഗികമായി പ്രസിഡെണ്ടെന്ന നിലയിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിക്കുന്നതും പാപ്പമാത്രമാണ്. സൂനഹദോസുകൾതന്നെയും പാപ്പയുടെ പരമാധികാരത്തെ ആവർത്തിച്ച് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു അവയുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു ധാരാളം വിശദമത്രെ. ഏതന്മൂലം സൂനഹദോസു പാപ്പയ്ക്കു മേലാണെന്ന് ഊഹിപ്പാൻ ന്യായമില്ല.

1409—ൽ മൂന്നു മാർപ്പാപ്പമാർ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടുള്ള കുഴപ്പത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് സൂനഹദോസു പാപ്പയ്ക്കുമേലാണെന്നൊരു വിചാരം ചിലരിൽ കടന്നുകൂടിയതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ചില നിർണ്ണയങ്ങൾ കൊൺസ്റ്റാൻസിൽ നടന്ന സംഘം പാസാക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ ആ സംഘനിശ്ചയങ്ങളെ പാപ്പ അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായില്ല. പ്രസ്തുത സംഘത്തിൽവച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അഞ്ചാം മർട്ടിൻ എന്ന പാപ്പയും, അനന്തരഗാമിയായി ഭരിച്ച നാലാം എവുജേനിയൂസുപാപ്പയും ആ സംഘനിശ്ചയങ്ങളെ തുടർച്ചയായി നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ കൊൺസ്റ്റാൻസിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ഒരു സംഭവം മാത്രമാണ് സൂനഹദോസു പാപ്പയ്ക്കു മേലാണെന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെ ഏകാവലംബം. ഈ ന്യായം ദുർബ്ബലമാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല.

---

121. സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസിൽ വിവാദമുണ്ടായി: ഒരു ഭാഗത്തു പാപ്പ മാത്രവും മററു ഭാഗത്ത് എല്ലാ മെത്രാന്മാരുമായി തിരിഞ്ഞാൽ ആരുടെ ഭാഗം സ്വീകാര്യമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെടും?

നിശ്ചയമായും പാപ്പയുടെ അഭിപ്രായംതന്നെ സ്വീകാര്യമായിരിക്കും. വിവാദത്തിന്നു കാരണമാകുന്ന വിഷയം

വിശ്വാസത്തേയോ സദാചാരത്തേയോ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നാണെങ്കിൽ അതിൽ പാപ്പയുടെ വിധിക്ക് അപ്രാമാദികത്വംകൂടിയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മുഴുവനായ ഒരു വേർപാടു സംഭാവ്യമായിരിക്കയില്ലെന്നു നാം അറിയേണ്ടതാണ്. കാരണം, താദൃശവിഷയത്തിൽ പാപ്പയുടെ വിധിക്ക് അടിസ്ഥാനമാകുന്ന സത്യങ്ങൾ തിരുസഭയിൽ പൊതുവെ അജ്ഞാതങ്ങളായിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. തന്മൂലം, ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാ മെത്രാന്മാരും അബദ്ധഭാഗം അവലംബിക്കുകയെന്നതു് അസംഭാവ്യമാണ്.

വിവാദവിഷയം സഭയിൽ പൊതുശിക്ഷണത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്നാലും പാപ്പാക്കു പരമാധികാരമുള്ളതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും അതിന്നു വഴങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിയമനം ജ്ഞാനപൂർവ്വമോ അല്ലാതെയോ ഉണ്ടാകുന്ന പക്ഷവും വഴക്കം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യത്തിന്ന് അവകാശമുള്ളതു സംഘത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്നു പ്രാബല്യം ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെ എന്നതാണ്. ഈ ന്യായം എല്ലാ സംഗതിയിലും ബാധകമായിരുന്നുകൂടാ. സ്കൂൾമാസ്റ്ററും കുട്ടികളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭിന്നിച്ചാൽ ഭൂരിപക്ഷം നോക്കി വിധിപറയാമെന്നുണ്ടോ? ശാസ്ത്രവിഷയത്തിലും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു പ്രാബല്യം കല്പിക്കപ്പെടാതെ ചുരുക്കംപേരായാലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായമാണ് സ്വീകരിക്കപ്പെടുക. അതുപോലെ തിരുസഭയുടെമേൽ പരമാധികാരം നൽകപ്പെട്ട പാപ്പാക്കുതന്നെ സഭയുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധസ്ഥാനം നൽകപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഒരു ഭാഗം പാപ്പമാത്രമായിരുന്നാലും ആ ഭാഗത്തിൽ തന്നെ പ്രാബല്യം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

122. പാപ്പയ്ക്കല്ലാതെ മറെറാരു വ്യക്തിക്കും തിരുസഭയിൽ അപ്രാമാദികത്വമില്ലേയോ?

പാപ്പയ്ക്കെന്നപോലെ മറെറാരു മെത്രാനോ വൈദികനോ അൽമേയനോ തിരുസഭയിൽ ആളിന്നടുത്ത അപ്രാമാദികത്വമില്ല. അവരുടെ ഉദ്യോഗത്തിന്നും നിലയ്ക്കും അപ്രാമാദികത്വമുണ്ടായിരിക്കുന്നത് അത്യന്താപേക്ഷിതവുമല്ല. എന്നാൽ പാപ്പയോടു യോജിക്കുന്നവരായി സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന മെത്രാന്മാർക്കു കൂട്ടത്തോടെയും, അങ്ങനെതന്നെ പാപ്പയോടു യോജിച്ചു ലോകമാകെ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്ന മെത്രാന്മാർക്കു പൊതുവേയും, അവർ പഠിപ്പിക്കുന്ന സഭയാകകൊണ്ട്, അപ്രാമാദികത്വമുണ്ട്. കൂടാതെ, പഠിക്കുന്ന സഭയായി കരുതപ്പെടുന്ന സമസ്തവിശ്വാസികളും ഒന്നിച്ചു വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു തെററിപ്പോകയില്ലെന്നുള്ള ഒരു അപ്രാമാദികത്വം അവർക്കുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പാപ്പയ്ക്കു തനിച്ചല്ലാതെയുള്ള അപ്രാമാദികത്വം പഠിപ്പിക്കുന്നതും പഠിക്കുന്നതുമായ രണ്ടു സഭാംഗങ്ങൾക്കായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഏതിന്നും പാപ്പയോടു യോജിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ മാത്രമെ ആ വരം ഉള്ളതാനും.

ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭയിൽ പ്രമാദരഹിതമായി പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു അധികാരം ദത്തമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ അധികാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു പഠിപ്പിക്കുന്നവരിൽ തന്നെയായിരിക്കണം. സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസിൽ പാപ്പയോടു യോജിച്ചു നിൽക്കുന്ന എല്ലാമെത്രാന്മാരും കൂട്ടമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നവർ. ആകയാൽ ആ കൂട്ടത്തിന്ന് അപ്രാമാദികത്വമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയമത്രെ.

തിരുസഭയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നവരുടെ സാധാരണ നില,

അവർ പാപ്പയോടു യോജിച്ചു സൂനഹദോസിൽ ആയിരിക്കുകയെന്നതല്ല. പ്രത്യുത, അവർ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു ജനതയെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അകയാൽ ഈ സാധാരണാവസ്ഥയിൽ അവർ പാപ്പയോടു യോജിച്ചു പഠിപ്പിക്കുമ്പോഴും അവർക്കു പൊതുവെ ഒരു അപ്രാമാദികത്വമുണ്ടായിരിക്കണം. ഇതുകൊണ്ടാണ് മെത്രാന്മാരുടെ പൊതു പഠനത്തിൽനിന്നും സാധാരണയായി തിരുസഭയുടെ പഠനം അനുമാനിക്കാൻ സംഗതിവന്നിട്ടുള്ളതു്.

ഇതിനും പുറമെ, മററൊരു അപ്രാമാദികത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു പൊതുവെ വിശ്വാസികളിലാണ്. ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചതും എന്നും നിലനില്ക്കുമെന്നതുമായ തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരും പഠിപ്പിക്കുന്നവരുംകൂടിയുണ്ടായ ഒന്നാകുന്നു. അകയാൽ ലോകാവസാനംവരെ സഭയിൽ പഠിതാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. തന്മൂലം, പഠിക്കുന്നവരായ വിശ്വാസികളൊന്നാകെ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു തെററിപ്പോകയില്ലെന്നുള്ള ഒരു അപ്രാമാദികത്വം അവർക്കുമുണ്ട്.

---

123. ശ്ലീഹന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അപ്രാമാദികത്വം ഇന്ന് അവരുടെ സ്ഥാനവാഹികളായ മെത്രാന്മാർക്കു് ഇല്ലാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

ശ്ലീഹന്മാർ, പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തിനു കീഴനിന്നു ലോകംമുഴവൻ നടന്നു പ്രസംഗിക്കയും സഭ സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്യാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ഇന്നു മെത്രാന്മാർക്കു ചുരുങ്ങിയ ഒരു സ്ഥലം മാത്രമെ ഏല്പിക്കപ്പെടേണ്ടിയ ആവശ്യമുള്ളു. ശ്ലീഹന്മാർ ലോകം മുഴവൻ പ്രസംഗിച്ചു നടക്കയിൽ തങ്ങളിൽ ഉത്ഭവിക്കാവുന്ന സംശയങ്ങളെല്ലാം വി: പത്രോസിനോടു ചോദിച്ചു തീർക്കുകയെന്നതു സാദ്ധ്യ

മായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ അന്നത്തെ പ്രത്യേകാവശ്യം പ്രമാണിച്ച ശ്ലീഹന്മാർ ഓരോരുത്തർക്കും അപ്രാമാദികത്വം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നാൽ അതു് ഇന്നും മെത്രാന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടിയ ആവശ്യമില്ല. ആവശ്യം തീൎന്നതിനാൽ നിലച്ചുപോയ വിശേഷവരങ്ങൾ പലതുണ്ടു്. ശ്ലീഹന്മാർ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവൎത്തിക്കയും, വിവിധഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കയും മററും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും ഇന്നു മെത്രാന്മാർക്കു് അവ സാധിക്കുന്നില്ല. ശ്ലീഹന്മാർ നേരിട്ടു് ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ വാഴിച്ചാക്കിയ മെത്രാന്മാർപോലും ലോകപ്രാസംഗികന്മാരോ അപ്രാമാദികത്വമുള്ളവരോ ആയി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. അവർക്കു് അപ്രാമാദികത്വമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ വി: പൌലോസു തീത്തൂസിനേയും തിമോത്തയോസിനേയും നിഷ്കൃഷ്ടമായി ഉപദേശിക്കയില്ലായിരുന്നു.

ശ്ലീഹന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പല വരങ്ങളും മെത്രാന്മാർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടകൂട്ടത്തിൽ അപ്രാമാദികത്വവും ഇല്ലാതായി. എങ്കിലും ദൈവത്തിൻെറ സഭയെ ഭരിക്കാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവു അവരെ നിയോഗിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു് അവർക്കു വിശേഷ സഹായങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമത്രെ. ഈ സഹായങ്ങളാകട്ടേ അവർക്കു സുലഭങ്ങളായിരിക്കുമെങ്കിലും അവർ പ്രമാദരഹിതരാണെന്നുള്ള അനുമാനമില്ല. യഥാൎത്ഥത്തിൽ വളരെ മെത്രാന്മാർ പാഷണ്ഡരും ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളുമായി തിരുസഭയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്മൂലം നന്മയിൽ നിലനില്പിന്നായി വിശ്വാസികൾ മെത്രാന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

---

124. പാപ്പ, പ്രമാദരഹിതമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന സത്യം ചിലപ്പോൾ തെററി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പാടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഓരോ വിശ്വാസിക്കും അ

പ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലയൊ?

അപ്രാമാദികത്വത്തോടുകൂടി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സത്യങ്ങൾപോലും ചിലപ്പോൾ തെററി ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ തെററിദ്ധാരണ ഗൌരവതരമായി കാണപ്പെട്ടാൽ പുതിയ പ്രഖ്യാപനത്താൽ അതു തിരുത്തപ്പെടാറുമുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ പഠനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു തെററിദ്ധാരണയും വിശ്വാസികളിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തപക്ഷം പുതിയ പ്രഖ്യാപനത്തിൻെറ ആവശ്യമേ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച് ആരിയങ്കാർ, അപ്പൊള്ളനാരിയങ്കാർ, മൊനൊഫിസിത്തർ, മൊനൊത്തെലെത്തർ മുതലായവർ തുടച്ചയായി തെററിദ്ധരിച്ചതു തെളിവുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഓരോ തെററിദ്ധാരണയും തിരുസഭയുടെ അധികാരത്താൽ അന്നന്നു നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിശ്വാസസത്യത്തിൻെറ സ്വീകരണത്തിൽ മനഃപൂർവ്വമല്ലാതെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതു പാപകരമോ ഉപദ്രവകരമോ ആയിരിക്കയില്ല. മനഃപൂർവ്വമായി അധികാരത്തോടു എതിർത്താൽ മാത്രമാണ് അതു തെററാകുന്നത്. തിരുസഭയുടെ അധികാരത്തിന്നു സ്വമനസ്സാ വഴങ്ങുന്നവൻ സംഗതിവശാൽ ഒരു സത്യത്തിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യം അറിയാതെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതിൽ ഗൌരവമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇത്തരക്കാരന്നു വിശ്വാസമെന്ന അത്യാവശ്യമായ പുണ്യമുണ്ട്. അതു് ഇല്ലാഞ്ഞാലേ ദോഷമുള്ളു. 1870-നു മുമ്പു ഡോക്ടർ ഡോളിങ്കർ അപ്രാമാദികത്വത്തെ നിഷേധിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ആയാൾ ഒരു കത്തോലിക്കനായിരുന്നു. എന്നാൽ 1870-ൽ പ്രസ്തുത സത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടശേഷം അതു മനഃപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതിനാൽ അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹം ഒരു പാഷണ്ഡനായി. ഇതു തെററിദ്ധ

രിച്ചതിൻെറ ഫലമല്ല. പ്രത്യുത, തിരുസഭയുടെ അപ്രാമാദികമായ അധികാരത്തിന്നു വഴങ്ങാഞ്ഞതിൻെറ ഫലമത്രെ. കത്തോലിക്ക തിരുസഭയുടെ പഠനങ്ങൾ ഇന്നു ധാരാളം വിശദങ്ങളായി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം, മനഃപൂർവ്വമല്ലാത്ത തെററിദ്ധാരണയ്ക്കു് ഇന്നു് അവകാശമില്ല. അഥവാ, ഒരുത്തൻ മനഃപൂർവ്വമല്ലാതെ തെററിദ്ധരിച്ചാൽതന്നെയും അതു പാപകരമാകയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഓരോ വിശ്വാസിക്കും അപ്രാമാദികത്വം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ ആവശ്യമില്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു.

---

125. അപ്രാമാദികത്വമുള്ള പാപ്പയുടെ ഏതു് ഉച്ചാരണവും പ്രമാദരഹിതമാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഒരിക്കലുമില്ല. അപ്രാമാദികത്വം സംബന്ധമായ തിരുസഭയുടെ പഠനം താഴെ ചേക്കാം:— ശുദ്ധ: മാർപ്പാപ്പ സകല ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും ഇടയനും അദ്ധ്യാപകനുമെന്ന നിലയിൽ പൂർണ്ണമായ അപ്പസ്തോലിക അധികാരത്തിൻെറ ശക്തിയാൽ തൻെറ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു വിശ്വാസമോ സദാചാരമോ സംബന്ധിച്ച തിരുസഭ മുഴുവനും സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ഒരു പഠനം ഇന്നതെന്നു പത്രോസിൽ നൽകപ്പെട്ട സഹായത്തോടുകൂടി നിർണ്ണയിച്ച് അറിയിക്കുമ്പോൾ ദിവ്യരക്ഷകൻ, തൻെറ തിരുസഭയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കാൻ തിരുമനസ്സായ അപ്രാമാദികത്വമുള്ളവനാണ് അദ്ദേഹം. ആകയാൽ താഴെ വിവരിക്കുന്നവയെല്ലാം ഒത്തെങ്കിൽ മാത്രമേ പാപ്പ അപ്രാമാദികനായിരിക്കൂ.

1. പാപ്പ, തൻെറ വിധി സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം. അതായതു്: അവിടന്നു തിരു

സഭ മുഴുവന്റെയുംമേൽ പരമാധികാരമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയിൽ പഠിപ്പിക്കണം. ആകയാൽ ഒരു രഹസ്യവേദശാസ്ത്രിയോ പ്രാസംഗികനോ ഗ്രന്ഥകർത്താവോ പ്രാദേശികമെത്രാനോ എന്ന അവസ്ഥയിൽ അവിടത്തേക്ക് അപ്രാമാദികത്വമില്ല.

2. അവിടന്ന് ഒരു പഠനം നിർണ്ണയിക്കുന്നതാകണം. അതായത്: അവിടന്ന് ഒരു പഠനം സംബന്ധമായി അവസാനതീർപ്പുചെയ്യുമ്പോഴല്ലാതെ, വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കുള്ള അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ പ്രമാദരഹിതങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു ക്ലിപ്തമില്ല.

3. അവിടന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്ന വിഷയം വിശ്വാസമോ സദാചാരമോ സംബന്ധിക്കുന്നതാകണം. ആകയാൽ ഈ വിഷയം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവവചനമോ, അതിന്റെ സൂക്ഷത്തിന്നും വ്യാഖ്യാനത്തിന്നും സംരക്ഷയ്ക്കും ആവശ്യമായ പ്രകൃതിതത്വമോ ചരിത്രമോ ആകാം.

4. സമസ്തവിശ്വാസികളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പഠനനിർണ്ണയമാണെന്ന് അവിടന്നു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇവയെല്ലാം ഒത്തുവരുന്ന സംഗതികളിൽമാത്രമെ പാപ്പയ്ക്ക് അപ്രാമാദികത്വമുള്ളൂ. പ്രത്യുത, പാപ്പയുടെ ഏതു് ഉച്ചാരണവും പ്രമാദരഹിതമാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

---

126. പാപ്പയുടെ വിധിവചനങ്ങൾ വേദപുസ്തകംപോലെ ദൈവനിവേശിതങ്ങളാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇല്ല. ദൈവനിവേശിതമെന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഒരു സത്യത്തെ നേരിട്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനെ കാണിക്കുന്നു.

എഴുതപ്പെട്ട വേദപുസ്തകവും ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട പാരമ്പൎയ്യവും ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയതാകയാൽ രണ്ടിന്റേയും കൎത്താവു ദൈവംതന്നെയാകുന്നു.

എന്നാൽ അപ്രാമാദികത്വം വെളിവാടല്ല. ഔദ്യോഗികമായി പാപ്പ, ചില പരിധികളോടുകൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നവ തെറ്റുകൂടാതിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു ദൈവസഹായം മാത്രമാണ് ആ വരം. ഇതു പാപ്പയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു അളിന്നടുത്ത ഗുണമാണെന്നും, അതുനിമിത്തം അവിടന്ന് ഒരു ദൈവനിവേശിതനെപ്പോലെ എപ്പോഴും ഏതു വിഷയത്തെപ്പററിയും തെറ്റുകൂടാതെ സത്യം പ്രസ്താവിക്കുമെന്നും ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്രാമാദികത്വം ഒരു അളിന്നടുത്ത ഗുണമല്ല, പ്രത്യുത, അതു് ഒരു ഉദ്യോഗത്തിന്നും അതിന്റെ പ്രവൎത്തനത്തിന്നും ചേൎന്നുള്ള ഒരു ദൈവസഹായം മാത്രമാണ്. അതു പുതിയ സത്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പഴയവയെ തെറ്റുകൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തീയമതത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയ സത്യത്തിന്റെ അരൂപി മതാദ്ധ്യക്ഷന്നു നൽകുന്ന ഒരു സഹായമാണ് അപ്രാമാദികത്വം. ഇതിനാൽ തിരുസഭയുടെ തലവൻ, പഴയ വെളിവാടിന്റെ നിക്ഷേപത്തെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കയും വിശ്വാസ്യതയോടെ ഏതു കാലത്തും അതു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും ചെയ്വാൻ പ്രാപ്തനായി ഭവിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ: Maning.

---

127. പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടോളം സഭയെ ഭരിച്ചുവന്ന പല മാപ്പാപ്പമാരിൽ ആരും അപ്രാമാദികത്വം ലംഘിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, എല്ലാവരും തന്നെ നിരപരാധികളാണെന്നും തീൎത്തുപറയുവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഒരു പാപ്പയും അപ്രാമാദികത്വവരത്തെ ലംഘിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാവരും നിരപരാധികളാണ്. ഇതിന്നുള്ള പ്രത്യേകകാരണം, ഓരോ മാർപ്പാപ്പമാരുടേയും തനതു യോഗ്യതയല്ല. പ്രത്യുത, ക്രീസ്തു അപ്രാമാദികത്വത്തെ സഭക്കുവേണ്ടി വാഗ്ദാനം ചെയ്തതും, അപ്രാമാദികത്വംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം സഭക്കുള്ളതാണെന്നുള്ളതും ആകുന്നു. ക്രീസ്തു, തൻെറ വാഗ്ദത്തം ലംഘിച്ചുവെന്നു വരാവുന്നതല്ല. ഒരിക്കൽ സഭ, തെററിപ്പോയാൽ അതു സത്യസഭയല്ലെന്നും അനുമാനിക്കപ്പെടണം. ഇതിന്നു ക്രീസ്തു അനുവദിക്കുന്നതുമല്ല. ആകയാൽ അപ്രാമാദികത്വത്തിനു ലംഘനമാകത്തക്കവണ്ണം ഒരു പാപ്പയും ഒന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. എന്നാൽ ചില പാപ്പമാർ തെററു പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ ആക്ഷേപിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ആ വിധ സംഭവങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ കേവലം വ്യാജങ്ങളോ, അല്ലെങ്കിൽ അബദ്ധ സമ്മിശ്രങ്ങളോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ അപ്രാമാദികത്വത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവയോ ആണെന്നു ചരിത്രത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നതാണ്. ആക്ഷേപാൎഹങ്ങളായി പറയപ്പെടുന്ന ചില സംഗതികൾ താഴെ കാണിക്കാം:—

ലിബേരിയൂസ്പാപ്പ അരിയൻപാഷണ്ഡത സ്വീകരിച്ചുവെന്നും, വി: അത്തനാസിയോസിനെ പാഷണ്ഡനായി വിധിച്ച് അബദ്ധമായി ശപിച്ചുവെന്നും, പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതി സംശയഗ്രസ്തമാണെന്നു ചരിത്രംകൊണ്ടു തെളിയുന്നതിന്നു പുറമെ, വാസ്തവമാണെങ്കിൽ തന്നെയും വി: അത്തനാസിയോസിൻെറ സാക്ഷ്യപ്രകാരം പാപ്പ അതു മരണഭയത്താൽ ചെയ്തതാണെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മരണഭയത്താൽ നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി അധികൃതസിംഹാസനത്തിങ്കൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായോ സഭ മുഴുവനേയും ബാധിക്കുന്നതായോ വിചാരിച്ചുകൂടാ. തന്മൂലം,

ആക്ഷേപവിഷയം അപ്രാമാദികത്വത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല.

ആറാം സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസു ഹൊനോരിയൂസു പാപ്പയെ പാഷണ്ഡനായി ശപിച്ചു എന്നതാണ് മറെറാരു ആക്ഷേപം. ഹൊനോരിയൂസിൻെറമേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന കുററം അദ്ദേഹം പാഷണ്ഡതയെ തടയുവാൻ വേണ്ടത്തക്ക ശ്രമം ആരംഭത്തിലേ ചെയ്തില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഔദാസീന്യം ഹൊനോരിയൂസിനെ ബാധിക്കുമെങ്കിലും അതു പഠനം സംബന്ധിച്ച ഒരു തെററായി വിധിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഒരുപക്ഷേ രഹസ്യനിലയിൽ ഹൊനോരിയൂസു പാഷണ്ഡനായിയെന്നു വന്നാലും അതു പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വത്തിൻെറ പരിധിയിൽനിന്നും പുറമെനിൽക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്.

വേറൊരു ആക്ഷേപം ആറാം അലക്സാണ്ടർ പാപ്പ മഹാ ദുഷ്ടനായിരുന്നുവെന്നത്രേ. ആളുടെ തനതുജീവിതശുദ്ധിയും അപ്രാമാദികത്വവും തമ്മിൽ ബന്ധമില്ലെന്നു മുമ്പു സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരിൽ ദുഷ്ടനായ ഒരുവൻെറ ശതമാനം ഒപ്പിച്ചു മാർപ്പാപ്പമാരിൽ ദുഷ്ടന്മാരില്ലാത്തതു വലിയ അനുഗ്രഹംതന്നെ. അപ്രാമാദികത്വം തനതു ജീവിത നയത്തെ നിർബന്ധമായി ശുദ്ധീകരിക്കയില്ല. കൂടാതെ, ദുഷ്ടനായ പാപ്പയ്ക്കും പ്രമാദരഹിതമായി പഠിപ്പിച്ചുകൂടെന്നില്ല. ബാലാം ദുഷ്ടനെങ്കിലും ശരിയായി പ്രവചിച്ചു: സംഖ്യ: 22, 38. ദുഷ്ടനായ കയ്യാപ്പയുടെ ദൃഷ്ടാന്തവും മറ്റുവിധമല്ല: യോഹ. 11, 49, ഇസ്രായേലിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അയോഗ്യത അവരുടെ ഔദ്യോഗിക പഠനത്തിൽ ബാധകമായിരുന്നില്ലെന്നു ക്രീസ്തുതന്നെയും അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: മത്താ. 23, 2. ലോകവിധികർത്താക്കന്മാരുടേയും തനതുജീവിതമാലിന്യം അവരുടെ വിധികളെ അസാധുവാക്കുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ആകയാൽ ആറാം അലക്സാണ്ടറിനെപ്പോ

ലെ പലേ മാർപ്പാപ്പമാരുണ്ടായാലും അപ്രാമാദികത്വം ലംഘിതമാകാതെ നിലനില്ക്കുന്നതാണ്.

ലെയോൻ ആഫ് അക്കിനെ ഒരു പാപ്പ, അഗ്നിക്കിരയായും, മറെറാരു പാപ്പ നിരപരാധയായും, വേറൊരു പാപ്പ വിശുദ്ധയായും വിധികല്പിച്ചുവെന്ന് ഒരാക്ഷേപമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു പാപ്പയും ഈ മഹതിയെ ശപിച്ചിട്ടില്ല. അവളെ ശപിച്ച വൈദികകോടതിയിലെ അംഗങ്ങൾ ഫ്രാൻസുകാരുടേയും പാപ്പയുടേയും വിരോധികളായിരുന്നു. അവളൊരു ഉത്തമ കത്തോലിക്കാസ്ത്രീരത്നവും വി: കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു മരണം പ്രാപിച്ചവളുമാണ്. അവൾ ക്രൂരന്മാരായ വിധികർത്താക്കന്മാർക്കെതിരായി പാപ്പയുടെ പക്കൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചെങ്കിലും ദുഷ്ടവിധികർത്താവായ ബൌവായിസിലെ മെത്രാൻ ആ അപ്പീൽ സ്വീകരിക്കാതെ വിധിയുച്ചരിച്ചുവെന്നുള്ളതാണ് വാസ്തവം. ഇതിൽ പാപ്പ കേവലം നിരപരാധിയാണ്.

മറെറാരു വലിയ ആക്ഷേപം ഗലിലേയൊവും ആയാളുടെ ഭൂശാസ്ത്രതത്വവും പാപ്പയാൽ ശപിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ സംഘത്തിന്നു തെററിപ്പോയിട്ടുള്ളതു വാസ്തവമത്രെ. പ്രസ്തുത സംഘനിശ്ചയത്തിന് അഞ്ചാം പൌലോസും ഏഴാം ഉർബ്ബാനോസും അംഗീകരണം നൽകിയിട്ടുള്ളതും നിഷേധിച്ചുകൂടാ. തന്മൂലം, ഈ മാർപ്പാപ്പമാർ രഹസ്യനിലയിൽ എന്നുമാത്രമല്ല, സംഘത്തിൻെറ തലവന്മാരെന്ന അവസ്ഥയിലും തെററു പ്രവൃത്തിച്ചു. എങ്കിലും അവർ സംഘനിശ്ചയങ്ങളെ സ്വന്തമാക്കി തിരുസഭ മുഴുവനും ബാധിക്കുന്ന നിലയിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്കിട്ടില്ല. അങ്ങനെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുന്നവ മാത്രമെ പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വവരത്താൽ തെററുകൂടാത്തവയായിരിക്കൂ. ശപിക്കുന്നതിന്നു കാരണം, അന്നുമുഴുവൻ വ്യക്ത

മല്ലാതിരുന്ന തത്വത്താൽ ഗലിലെയൊ വ്യക്തമായികാണപ്പെട്ടിരുന്ന വേദപുസ്തകസംഭവത്തെ നിഷേധിച്ചതാണ്. ആകയാൽ ഈ ശാപത്താലും അപ്രാമാദികതത്വത്തിന്നു ലംഘനം ഭവിച്ചിട്ടില്ല.

പതിന്നാലാം ക്ലെമൻറുപാപ്പ 1773—ൽ ഈശോസഭയെ നിൎത്തലാക്കിയതും, ഏഴാം പീയൂസുപാപ്പ 1814—ൽ അതു പുനഃസ്ഥാപിച്ചതുമാണ് വേറൊരു ആക്ഷേപം. പാപ്പ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ (Discipline) വിധികൎത്താവ്, അഥവാ നിയമനിൎമ്മാതാവെന്ന നിലയിൽ പ്രമാദരഹിതനാണെന്നു തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. സാൎവ്വത്രികസഭ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ പഠനത്തിൽ മാത്രം പരമാധികാരമുള്ള ഒരു അദ്ധ്യാപകൻെറ നിലയിൽ അവിടന്നു പ്രമാദരഹിതനാണ്. ആകയാൽ ഒരു സഭ നിൎത്തലാക്കുന്നതിലോ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിലോ പാപ്പയ്ക്കു തെററിക്കൂടെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഈശോസഭ നിൎത്തലാക്കപ്പെടുന്നതിന്ന് അക്കാലത്തിലെ സാഹചൎയ്യങ്ങൾ നിർബന്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഏതൽകാരണങ്ങളാൽ ഈ സംഗതിയും അപ്രാമാദികത്വത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല.

വിജീലിയൂസുപാപ്പ തെയൊദോരിൻെറ എഴുത്തുകളെ ആദ്യം അംഗീകരിച്ചുവെന്നും, പിന്നീടു ശപിച്ചുവെന്നും, അനന്തരം ശാപം പിൻവലിച്ചുവെന്നും, അതിന്നുശേഷം ആറാമത്തെ പൊതുസംഘം മഹറോൻ ചൊല്ലിയപ്പോൾ പാപ്പ പിന്നേയും അഭിപ്രായം മാററിയെന്നും മററുമാണ് മറെറാരാക്ഷേപം. വിജീലിയൂസു പൊതുസംഘത്താൽ മഹറോൻ ചൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും പാപ്പയുടെ പ്രവൃത്തി ആക്ഷേപരഹിതവുമായിരുന്നില്ല. ബറോനിയൂസെന്ന ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നതു വിജീലിയൂസു ശരിയായ പാപ്പയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതിന്നുശേഷം അപ്രാമാദികത്വത്തിന്നു ലംഘ

നമാകത്തക്ക ഒന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമിയായി സകലത്തും നിവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാകുന്നു. വിജീലിയൂസ് 538-ൽ തെയൊദോറാ രാജ്ഞിയുടെ പ്രബലതയാൽ അന്യായമായി പാപ്പാസ്ഥാനം കൈവശമാക്കിയ ഒരു ഡീക്കനാണെങ്കിലും 540—ൽ ക്രമപ്രകാരം പാപ്പയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്നുശേഷം യഥാൎത്ഥപാപ്പയായി വൎത്തിക്കയും ചെയ്തുവന്നു.

1409-ൽ മൂന്നു മാൎപ്പാപ്പമാർ വാണിരുന്നതാണ് വേറൊരു ആക്ഷേപം. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ റോമയിൽ പന്ത്രണ്ടാം ഗ്രിഗോരിയോസും, അവിഞ്ഞോണിൽ പതിമൂന്നാം ബെനദിക്തോസും, പീസായിലെ സംഘത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനായി അഞ്ചാം അലക്സാന്ത്രയോസും ഉണ്ടായിരുന്നതു വാസ്തവമാണ്. ഇവരിൽ ആർ ശരിയായ പാപ്പയെന്നു നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഇവരിലൊരാൾ മാത്രമെ ശരിയായ പാപ്പയായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പാപ്പയെന്നു മാത്രമല്ല, മറ്റു രണ്ടുപേരും തങ്ങളുടെ ഭരണകാലത്തിൽ പഠനം സംബന്ധമായി ഒരു തെററിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ആകയാൽ അന്നു പാപ്പമാരുടെ എണ്ണം ഇത്രയും വൎദ്ധിച്ചതു് ഒരു യദൃച്ഛാസംഭവമെന്നല്ലാതെ പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വത്തിന്നു ലംഘനമായിട്ടില്ല.

ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോയ പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടുകളിൽ സംഭവിച്ചതായി വിമതസ്ഥിതന്മാർ എടുത്തു കാണിക്കുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ വേറെയും പലതുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നും പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വത്തിനു ലംഘനമെന്നു നിശ്ശങ്കം തെളിയുന്നില്ല. അവർ പറയുന്ന സംഭവങ്ങൾ മേൽപ്രകാരം വ്യാജങ്ങളോ, അബദ്ധസമ്മിശ്രങ്ങളോ, പാപ്പയുടെ രഹസ്യജീവിതത്തെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നവയോ, അപ്രാമാദികത്വത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽ അടങ്ങാത്തവയോ

ആയിരിക്കും. ഈ അവസ്ഥ ചിന്തിച്ചാൽ ക്രീസ്തു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുള്ളവിധം പാപ്പ, എന്നും അപ്രാമാദികത്വവരത്തോടു കൂടിത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുമെന്ന് ഇനിയും പ്രവചിക്കാവുന്നതാണ്.

---

128. മനുഷ്യസഹജമായ സാധാരണ പാപങ്ങൾക്കുപോലും പാപ്പ അധീനനല്ലെന്നു സുബുദ്ധിസ്ഥിതനായ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ സമ്മതിക്കും?

ഇതു സമ്മതിക്കണമെന്നു കത്തോലിക്കർ ആരോടും ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. പാപ്പ പാപവിഹീനനായിരിക്കണമെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല. പാപ്പയുടെ അപ്രാമാദികത്വവും തന്റെ ജീവിതശുദ്ധിയുംതമ്മിൽ ബന്ധമില്ലതന്നെ. മറ്റൊരു കത്തോലിക്കനെപ്പോലെ പാപ്പയും പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുവെന്നു വരാം. പാപത്തിലുൾപ്പെട്ടാൽ ഒരു സാധാരണനെപ്പോലെതന്നെ വിമോചനമാർഗ്ഗമായ കുമ്പസാരത്തെ പാപ്പയും ആശ്രയിച്ചേ കഴിയൂ. പ്രമാദരഹിതനെന്നും പാപരഹിതനെന്നുമുള്ളവ രണ്ടും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവയാണ്. പാപ്പ, തിരുസഭയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണ് അപ്രാമാദികത്വമെന്നു നല്ലപോലെ ഏവനും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

---

129. വി: പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമികൾ ഇന്നവിധം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേണമെന്നു കർത്താവു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

നാം അറിയുന്നിടത്തോളം പാപ്പയെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട വിധത്തെപ്പററി കർത്താവൊന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. ആക

യാൽ ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോ തരത്തിലാണ് നടന്നിരുന്നത്. ആദ്യതിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ അയൽമെത്രാന്മാരും റോമാവൈദികരും വിശ്വാസികളും യോജിച്ചു നടത്തിയിരിക്കാം. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിശ്വാസികൾക്കുള്ള ഭാഗം 769—ൽ കേവലം നിഷ്ഫലമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1099—ൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പധികാരം കർദ്ദിനാളന്മാർക്കു മാത്രമാക്കി. എന്നാലും അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഉറപ്പിന്ന് അന്നു വൈദികരുടേയും വിശ്വാസികളുടേയും സ്വീകരണം ആവശ്യമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയും മാറി. 1139-ൽ ലത്തറാനിൽ കൂടിയ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസു പാപ്പയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പവകാശാധികാരങ്ങളെല്ലാം കർദ്ദിനാളന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതാക്കിവച്ചു. അനന്തരം, 1179—ൽ കൂടിയ വേറൊരു തിരുസംഘം, പാപ്പയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നായാൾക്കു കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം 'വോട്ട്' കിട്ടണമെന്നു നിശ്ചയിക്കയുണ്ടായി. ഇതുപ്രകാരം ഇന്നും തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തപ്പെടുന്നു.

---

130. മററുള്ളവരാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പാപ്പ, എങ്ങനെ പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമിയാകും? മരിച്ച പാപ്പയുടെ അധികാരം, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്കില്ലാതിരിക്കെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവന്ന് എങ്ങനെ അനന്തരഗാമിക്കടുത്ത അധികാരം സിദ്ധിക്കും?

പാപ്പാസ്ഥാനം തിരഞ്ഞെടുപ്പിനാൽ സിദ്ധിക്കേണ്ടതായ ഒരു ഉദ്യോഗമാണ്. അതു വൈദികപട്ടംപോലെയോ, അനന്തരാവകാശംപോലെയോ ഒരുത്തനിൽനിന്നു മററൊരുത്തനിലേക്കു ചെന്നുചേരത്തക്കതല്ല. ക്രീസ്തുതന്നെയും വി:

പത്രോസിന്നു മെത്രാൻപട്ടം കൊടുത്തു. എന്നാൽ പത്രോസു പാപ്പയായി ക്രീസ്തുവിനാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും മാത്രമാണുണ്ടായതു്. പാപ്പയായി പട്ടംകൊടുക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ ഇന്നും പാപ്പ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൊണ്ടുമാത്രം ആൾ പാപ്പയാകുന്നില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പു സ്വീകരിച്ചാൽ അതിനാലേതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവന്നു ദൈവത്തിൽനിന്നും നേരിട്ടു പാപ്പസ്ഥാനത്ത പരമാധികാരം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ വിധമല്ലാതെ പാപ്പസ്ഥാനത്ത അധികാരം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആളിന്നു മുൻഗാമിയിൽനിന്നോ, തിരഞ്ഞെടുത്തവരിൽനിന്നോ സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. അധികാരം നേരിട്ടു ദൈവത്തിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവൻ വി: പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമിയായി തീരുന്നു. ഇതാണു് പാപ്പയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റേയും അനന്തരഗാമിത്വത്തിന്റേയും യഥാൎത്ഥാവസ്ഥ.

---

131. പുതിയ പാപ്പ മുമ്പുള്ള സ്വന്തം പേർ മാററം ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

ദിവ്യരക്ഷകൻ പത്രോസിന്നു പുതിയ നാമം നൽകിയതിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായിട്ടാണു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ പാപ്പമാർ പേർമാററുന്നതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ പേർമാററംചെയ്തുതുടങ്ങിയതു 955-ൽ പന്ത്രണ്ടാം യോഹന്നാൻ പാപ്പയാണെന്നും, അതല്ല, — 1009-ൽ അഞ്ചാം സെർജ്ജിയൂസു പാപ്പയാണെന്നും വിവിധാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. ഏതായാലും മാർപ്പാപ്പമാർ പരമാധികാരത്താലും അപ്രാമാദികത്വത്താലും പഴയ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിനെ പേർമാററം ഒരു വിധം സൂചിപ്പിക്കും.

---

132. ശ്ലീഹന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികാധികാരങ്ങളെല്ലാം പാപ്പയ്ക്കുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ ചെയ്തുപോലെ രോഗിയുടെമേൽ കൈവച്ച് ആരോഗ്യം നൽകുവാൻ പാപ്പയ്ക്കു സാധിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

പാപ്പയുടെ അധികാരം ഔദ്യോഗികമാണ്; ആളിന്നടുത്തതല്ല. എന്നാൽ ശ്ലീഹന്മാൎക്കു അവരുടെ ഉദ്യോഗത്തിന്നടുത്ത ആദ്ധ്യാത്മികാധികാരത്തിന്നും പുറമെ അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ആളിന്നടുത്ത ശക്തികൂടി നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ശക്തി കൊടുത്തിരുന്നത് ആളിന്നടുത്ത അവരുടെ പുണ്യയോഗ്യതനിമിത്തവും, അന്ന് അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവൎത്തിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകാവശ്യം കാരണത്താലുമായിരുന്നു. നവമായി പുറപ്പെട്ട ശ്ലീഹന്മാർ എവിടേയും സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന്നും, പുതിയതായ സുവിശേഷം വേഗത്തിൽ ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നതിന്നും അത്ഭുതപ്രവൎത്തനം അന്ന് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ ആ ആവശ്യം മിക്കവാറും തീൎന്നുപോയി. തന്മൂലം എല്ലാ മാൎപ്പാപ്പമാരും അത്ഭുതപ്രവൎത്തകന്മാരായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു, എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും വി: സെബസ്ത്യാനോസിനെപ്പോലെയോ മറ്റോ വേദസാക്ഷികളാകണമെന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമല്ല.

---

133. പാപ്പ, പത്രോസിൻെറ അനന്തരഗാമിയെങ്കിൽ ജീവിതത്തിൽ ദാരിദ്ര്യസ്വീകരണാദി നയം അവലംബിച്ചുകാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്?

മാൎപ്പാപ്പമാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ജീവിതപരിശുദ്ധതയിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാരാണെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമത്രെ. എന്നാൽ

തുടച്ചയായി ലോകപ്രഭുക്കന്മാരോട് ഇടപെടേണ്ടിവന്നതിനാൽ മാർപ്പാപ്പമാർ യൂറോപ്യൻ പരിഷ്കാരസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഏറെക്കാലത്തേക്ക പാപ്പയുടെ കച്ചേരി ക്രിസ്തീയലോകത്തിലെ മേൽക്കോടതിയായും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും പാപ്പയെ ഉപചരിച്ചും വന്നിരുന്നു. ഇന്നും എത്ര രാഷ്ട്രിയ ശക്തികളാണ് പാപ്പയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവകൊണ്ടെല്ലാം പാപ്പാധിവാസസ്ഥലം ദരിദ്രസ്ഥിതിയിലായിരിക്കാൻ തരമില്ലാതായി. എങ്കിലും അമിതാലങ്കാരഭ്രമത്തെ ആരും ആദരിക്കുന്നുമില്ല.

ക്രീസ്തു മഹാ ദരിദ്രനായി പുൽക്കൂട്ടിൽ ജനിച്ചു. തന്മൂലം ഇന്നു ദേവാലയങ്ങളെല്ലാം പുൽക്കൂട്ടിന്നൊത്ത ദരിദ്രാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കണമെന്നു പറയരുതോ? അതില്ല. പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ ആധുനികക്രിസ്ത്യാനികളും സർവ്വസംഗത്യാഗികളായിരിക്കുന്നില്ല. സർവ്വസംഗത്യാഗികളായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. വിശ്വാസത്തിന്നും ഭക്തിക്കും ഹാനിക്രൂടാതെ ഒരുവന്നു വേണമെങ്കിൽ മോടിയിലും സമ്പത്തിലും ജീവിക്കാമെന്നു നമുക്കറിയാം. ആകയാൽ പത്രോസിൻെറ ദരിദ്രജീവിതനയം പാപ്പ അനുകരിച്ചേ കഴിയൂ എന്നില്ല. ദരിദ്രനായ ക്രീസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരായിരിക്കണമെന്ന് അവിടന്നു കല്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും വിശദമാണല്ലോ.

---

134. ക്രീസ്തുവും ശ്ലീഹന്മാരും നന്മചെയ്തു ലോകം ചുററി സഞ്ചരിച്ചുവെങ്കിൽ പാപ്പ, വത്തിക്കാനിലിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾ ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തേതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നന്മചെയ്യാൻ

വേണമെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം മാൎഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു കാൎയ്യം പലേ വിധത്തിൽ പൂൎണ്ണമാക്കാൻ ദൈവത്തിന്നു സാധിക്കാ യ്കയില്ല. അതിൽ ഒന്നായിരിക്കാം പാപ്പയുടെ വത്തിക്കാനിലെ ഏകാന്തവാസം. ശ്ലീഹന്മാർ ഔദ്യോഗികമായി നടന്നു പ്രസംഗിക്കുന്നവരായിരുന്നു. പാപ്പ, തന്റെ ഉദ്യോഗത്താൽ കേവലം ഒരു വിപരീതനിലയിലാണ് വത്തിക്കുന്നത്. പാപ്പ, വത്തിക്കാൻവിട്ടു പുറത്തു സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയ ആവശ്യം ഇന്നു വല്യതായിട്ടില്ല. എന്നാൽ പുറത്തുപോകാത്തതിന്റെ കാരണം, തനിക്കു സ്വന്തമായി മറ്റുസ്ഥലം ഇല്ലാത്തതാണ്. പാപ്പ, മറ്റു രാഷ്ട്രിയ ശക്തികളിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രനായിരിക്കേണ്ടിയ ആവശ്യം പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടമത്രെ. അവിടന്നു പുറത്തുപോയാൽ മറെറാരു ശക്തിക്ക് അധീനനും ഉദ്യോഗപ്രവൃത്തികൾക്ക് അസ്വതന്ത്രനും ആകുവാനിടയുണ്ട്. രാഷ്ട്രിയ ശക്തികൾ തങ്ങൾക്ക് അധീനപ്പെട്ടു പാപ്പയെ ഇരുത്തിക്കിട്ടുവാനും, ഇങ്ങനെ മഹാ പ്രബലനായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികാധികാരിയെ തങ്ങളുടെ സ്വാൎത്ഥത്തിന്നു വിനിയോഗിക്കുവാനും മോഹിക്കുന്നു. ഇയ്യിടെ ഇത്താല്യൻ ഗവമ്മേണ്ടുമായി ശുദ്ധ: മാൎപ്പാപ്പ ചെയ്ത ലത്തറാൻ ഉടമ്പടിക്കുശേഷം അവിടത്തെ സഞ്ചാരനയം എത്രകണ്ടു ഭേദപ്പെട്ടുമെന്നു് അറിഞ്ഞില്ല.

---

135. ഒരിക്കൽ: 855—857: രണ്ടു സംവത്സരത്തോളം ഒരു സ്ത്രീ പാപ്പയായി ഭരിച്ചില്ലയോ?

ഇല്ല. ഇതൊരു വെറും കെട്ടുകഥയാണ്. അങ്ങനെ ഒരു കെട്ടുകഥയാണെന്നു പലേ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും പുറജാതിക്കാരുമായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർപോലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരിൽ പ്രധാനികൾ ബ്ലോണ്ടൽ, ലെയിബ്നിട്ടിസ്,

ഗിബ്ബൺ, ബെയിൽ, കസാവുബോൺ, ജൂറിയൻ, ബാസ്സ്നേയിജ്ജ്, കേവ്, ഗാബ്ലർ, മൊഷെയിം, ഗിയേസ്സ്ലർ, ബർന്നെററ്, സ്സ്റൊക്കൽ, നിയാണ്ടർ എന്നിവരാണ്. ക്രൂടാതെയും 855 ജൂലായി 17-ാം നു- നാലാം ലെയോൻ പാപ്പ മരിച്ചിട്ടു രണ്ടുമാസത്തെ ഇടകൊണ്ടു 855 സപ്തംബർ 29-ാം നു- മൂന്നാം ബെനദിക്തോസു പാപ്പ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ആകയാൽ ഇവരുടെ ഭരണകാലങ്ങൾക്കമദ്ധ്യേ രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്കു യോഹാന്ന എന്നൊരു സ്ത്രീ പാപ്പയായി ഭരിക്കുകയെന്നതു അസാംഭവ്യവുമാണ്. ഗിബ്ബൺ De Decline and Fall. Ch. XLIX. —. ഡോലിങ്കർ ഇതിനെപ്പററി സവിസ്തരം പ്രതിഷേധിച്ച് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. Papal Fables. pp. 1-45. സംഗതി കേവലം അസംബന്ധമായ ഒന്നാണ്.

വേദപുസ്തകം.

136. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവയെല്ലാം വേദപുസ്തകത്തിൽ ഇല്ലാതിരിക്കയിൽ അതിൻെറ പ്രധാന ഗ്രന്ഥകർത്താവു പരിശുദ്ധാത്മാവിയും, അതിലെ വചനങ്ങൾ ദൈവവചനങ്ങളുമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അതു ദൈവ നിവേശിതമായി സ്ഥാപിക്കാൻ ന്യായമെന്ത്?

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട എല്ലാ സംഗതികളും അടങ്ങിയ പുസ്തകമേ ദൈവനിവേശിതമായി കൂട്ടുവെന്നില്ല. അവയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി വേദപുസ്തകം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. മറേറാരോ പ്രത്യേകോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഓരോഭാഗ

ങ്ങളും എഴുതപ്പെട്ടു. ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യത്തെ അവ സാധിക്കുന്നുമു ണ്ടാകും. ദൃഷ്ടാന്തമായി, ക്രീസ്തുവിൻെറ ദൈവത്വം തെളി യിക്കുവാൻ ഒരു വേദപുസ്തകഭാഗം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ കാൎയ്യം അതു സാധിക്കുന്നു. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട എല്ലാ സത്യങ്ങളും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യത്തിൽ കുറവുവരാതിരിക്കാൻ പുസ്തകം ദൈവനി വേശിതമായിരിക്കണമെന്നതു് ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങനെ ദൈവനിവേശിതമാകുന്ന പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തു ദൈവവചനവും, എഴുതിയിരിക്കുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവി തോന്നിച്ചതുമായിരിക്കും. അതിനാൽ ആ പുസ്തകത്തിൻെറ പ്രധാനഗ്രന്ഥകൎത്താവ് ദൈവമാണെന്നും നാം സമ്മതി ക്കണം.

വേദപുസ്തകമെല്ലാം ഇങ്ങനെ ദൈവനിവേശിതമാ ണെന്നു ദീൎഘദൎശികളും ക്രീസ്തുവും ശ്ലീഹന്മാരും പ്രസ്താവി ച്ചിട്ടുണ്ട്: Schouppe. 1. 213. പഴയ നിയമത്തെ സംബന്ധി ച്ചുള്ള ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കാം. ഒമ്പതാമാ ണ്ടിൽ പത്താംമാസത്തിൽ മാസത്തിലെ പത്താം തീയതി യിൽ കൎത്താവിൻെറ വചനം എനിക്കുണ്ടായി പറഞ്ഞതെ ന്തെന്നാൽ: മനുഷ്യപുത്രാ! ഈ തീയതിയാകുന്ന ദിവസ ത്തിൻെറ നാമത്തെ നിനക്കു നീ എഴുതുക: എസ. 24, 1. ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ള സകല വചനങ്ങളും നി നക്കൊരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിക്കൊൾക: യറമി. 30, 2. നി ങ്ങൾ തിരുവെഴുത്തുകളെ ശോധനംചെയ്യു:............ അവ എന്നെപ്പററി സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു: യോഹ. 5, 39. സകല തി രുവെഴുത്തും ദൈവ നിവേശിതമാകയാൽ............ നീതി യിൽ അഭ്യസിക്കുന്നതിന്ന് പ്രയോജനമുള്ളവയത്രെ: 2 തി മോ. 3, 16. വേദപുസ്തകത്തിൻെറ ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാതാക്കന്മാരാ യ പരിശുദ്ധ മനുഷ്യർ, പരിശുദ്ധാത്മാവിയാൽ നിവേശിത

രായി സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് പ്രവചനം: 2 പത്രോ. 1, 21. ഇങ്ങനെതന്നെ പുതിയനിയമത്തെപ്പററിയും വി: പത്രോസു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലേഖനങ്ങളിൽ ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രയാസമുള്ളവ ചിലതുണ്ട്. അവയെ അറിവില്ലാത്തവരും അസ്ഥിരന്മാരും തങ്ങളുടെ നാശത്തിന്നായി ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്യുന്നു: 2 പത്രോ. 3, 16. വെളിവാടിന്റെ പുസ്തകത്തെപ്പററി വി: യോഹന്നാൻ അതു ദൈവനിവേശിതമാണെന്നു വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: ഗലി. 22, 18.

ഇങ്ങനെ വേദപുസ്തകം ദൈവനിവേശിതമാണെന്നു കാണിക്കുവാൻ അനവധി സാക്ഷ്യങ്ങൾ അതിൽനിന്നുതന്നെ ഉദ്ധരിക്കാമെന്നതിന്നു പുറമെ തിരുസഭയുടെ സാർവ്വത്രികമായ വിശ്വാസവും ആദ്യംമുതൽ തദനുകൂലമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു വേദപുസ്തകങ്ങൾ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസുകളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തു വയ്ക്കപ്പെടുക പതിവായിരുന്നു. സഭാപിതാക്കന്മാരും പലേ സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ ഈ സംഗതി വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ വേദപുസ്തകം ദൈവനിവേശിതമാകുന്നു. അതു പരിശുദ്ധാത്മാവു തോന്നിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടതും അതിലെ വചനങ്ങൾ ദൈവവചനങ്ങളുമത്രെ. തന്മൂലം വേദപുസ്തകത്തിന്റെ പ്രധാനകർത്താവു ദൈവമാണ്.

---

137. പാരമ്പര്യപാഠം അവ്യക്തമാകയാൽ എഴുതപ്പെട്ട വേദപുസ്തകം ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ മാർഗ്ഗദർശകമായി കരുതപ്പെട്ടുകൂടയോ?

മാനുഷരക്ഷയ്ക്കു് അവശ്യമായ സത്യവിശ്വാസം പ്രസംഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ദിവ്യരക്ഷകൻ സ്ഥാപിച്ച ദൈവികവും അപ്രമാദികവുമായ അധികാരത്തെ നിഷേധിച്ച നവീ

കരണക്കാർ പതിനാറാംന്തറാണ്ടിൽ പ്രസ്തുത അധികാരത്തിന്നു പകരം തന്നു രഹസ്യവിധിപ്രകാരം സിദ്ധിക്കുന്ന വേദപുസ്തകജ്ഞാനം മതിയെന്നു സങ്കല്പിച്ചു. എന്നാൽ കത്തോലിക്കർ അങ്ങനെയല്ല; വിശ്വാസം കേൾവിമൂലം വരുന്നു: റോമ. 10, 17. അതു വായനകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കേണ്ടതല്ലായെന്നാണ് അന്നും ഇന്നും പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ പഠനം നിമിത്തം വേദപുസ്തകത്തിന്നു സ്വയമേവ ഉള്ള വിലയും മാഹാത്മ്യവും കത്തോലിക്കർ കുറയ്ക്കുന്നില്ല. നവീകരണക്കാർ അതിനെ കൂടുതൽ വിലമതിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുമില്ല. കത്തോലിക്കർ മാത്രമാണ് വേദപുസ്തകത്തിൻെറ നിർമ്മലതയും ചരിത്രസംബന്ധമായ വിലയും അതിൻെറ ദൈവനിവേശിതത്വവും അതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗവും മററും അറിഞ്ഞ് ആദരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ചരിത്രം ധാരാളം ഘോഷിക്കുന്നതാണ്. എങ്കിലും വേദപുസ്തകം മാത്രമായിരിക്കാമോ ക്രീസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം അറിവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമെന്നു ചോദിച്ചാൽ അതല്ലെന്ന് ഉറപ്പായി പറയാം. ഇതിന്നു പലേ കാരണങ്ങളുമുണ്ട്.

1. പ്രസ്തുത ഏകമാർഗ്ഗം വേദപുസ്തകമാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയാണെന്നുള്ള സംഗതി വേദപുസ്തകത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞുകാണണം. പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു വിശ്വസിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു സിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ പഴയനിയമത്തിലാകട്ടെ പുതിയനിയമത്തിലാകട്ടേ ഇങ്ങനെ ഒരു സംഗതി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

2. വേദപുസ്തകം ഏകാദ്ധ്യാപികയാണെന്നു പറയുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർതന്നെ പഠനാനുസാരം പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നില്ല. അവർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കയും, വേദോപദേശക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുകയും മററും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനം കൈക്കൊള്ളുന്നവരെമാത്രം അ

വർ സ്വന്തസഭയിൽ ചേർക്കുന്നു. വേദപുസ്തകം ഏകാദ്ധ്യാപികയാണെങ്കിൽ ഇവരുടെ പ്രസംഗവും ഉപദേശവും വ്യാഖ്യാനവും അസ്ഥാനത്തല്ലയൊ?

3. ഏതെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദൈവനിവേശിതങ്ങളെന്നും വേദപുസ്തകങ്ങളെന്നും ദൈവവചനമടങ്ങിയവയെന്നും വേദപുസ്തകം പറയുന്നില്ല. കത്തോലിക്കസഭയാണ് ഈ സംഗതികളെ മററുള്ളവർക്കു വിശദമാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ അധികാരം നിഷേധിച്ചാൽ അതിനാൽതന്നെ വേദപുസ്തകത്തിൻെറ വിലയും നഷ്ടപ്പെട്ടും. പതിനാറുനൂററാണ്ടുകാലം വേദപുസ്തകമെന്ന കുട്ടിയെ പരിലാളിച്ചു രക്ഷിച്ച കത്തോലിക്കസഭയാകുന്ന മാതാവിൻെറ അധികാരത്തെ നിഷേധിച്ചാൽ നിഷേധിക്കുന്നവർക്കു പ്രസ്തുത കുട്ടിപോലും നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് ഫലം.

4. ക്രീസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം അറിവാനുള്ള ഏകമാൎഗ്ഗം വേദപുസ്തകമാണെങ്കിൽ സുവിശേഷസത്യങ്ങളെല്ലാം അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അതുതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തികാണണം. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു പ്രസ്താവമില്ല. കൂടാതെ, വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ ഓരോന്നും ഓരോ പ്രത്യേകോദ്ദേശത്താൽ, എഴുതപ്പെട്ടുവെന്നല്ലാതെ, എല്ലാ സുവിശേഷസത്യങ്ങളും അടങ്ങണമെന്ന കരുതൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അതു് എല്ലാസത്യങ്ങളേയും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയപ്പെടുന്നുമില്ല.

5. തനതു രഹസ്യാത്മപി വേദപുസ്തകത്തിൻെറ വ്യാഖ്യാനവൃത്തിയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ശരിയായ വ്യാഖ്യാനം ഏവർക്കും വിശദമായിരിക്കണം. എന്നാൽ അതു് അത്ര വിശദമല്ലെന്നു വേദപുസ്തകംതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രയാസമായവ ചിലതു് അതിലുണ്ട്: 2 പത്രോ. 3, 16. അ

രെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനിച്ചു തരാതെ ഞാനെങ്ങനെ അതു മനസ്സിലാക്കും: നട. 8, 30: എന്നു കാണ്ടസിലെ രാജ്ഞിയുടെ ഷണ്ഡൻ വി: പീലിപ്പോസിനോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഒരു രഹസ്യമല്ല. ഇതിന്നുംപുറമെ, വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാത്തപക്ഷം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമുള്ള സംഗതികൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ പലതുണ്ടെന്നുള്ളതും വായനക്കാർക്ക് അനുഭൂതമത്രെ. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം: അന്യോന്യം നിങ്ങൾ കാലുകളെ കഴുകുവിൻ: യോഹ. 13, 14: എന്നു കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഉപദേശമോ കല്പനയോ? ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു: മത്താ. 26, 26: എന്നുള്ളതു് അക്ഷരാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതോ അല്ലാത്തതോ? ശ്ലൈഹികാധികാരത്തിന്നു പാപവിമോചനശക്തിയുണ്ടോ?: യോഹ. 20: 23. ക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനാണോ?: യോഹ. 14, 28. ഇവയെല്ലാം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാതെ മനസ്സിലാകയില്ല. താനേ മനസ്സിലായികൊള്ളുമെന്നുവച്ചു തന്നതു രഹസ്യാത്മപികാർ വ്യാഖ്യാനിക്കാതിരിക്കുന്നുമില്ല.

6. സുവിശേഷസ്വീകരണത്തിന്നു വേദപുസ്തകമാണ് ഏകമായ അടിസ്ഥാനമെങ്കിൽ ക്രീസ്തുതന്നെ അതു് എഴുതുമായിരുന്നു. അഥവാ എഴുതുവാൻ ശ്ലീഹന്മാരോടു് ആജ്ഞാപിക്കയെങ്കിലും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതുണ്ടായിട്ടില്ല. ശ്ലീഹന്മാരിൽ അഞ്ചുപേർ മാത്രമെ വേദപുസ്തകം എഴുതീട്ടുള്ളു. എഴുതിയതുതന്നെയും ക്രീസ്തു കല്പിച്ചതുകൊണ്ടല്ല. കല്പനയുണ്ടായതു പ്രസംഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു: മത്താ. 28, 19. മർക്കൊ. 16, 15. ലൂക്ക. 10, 16. നട. 1, 8. ശ്ലീഹന്മാർ എഴുതിയതിന്റെ ഉദ്ദേശമാകട്ടെ തങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതു് ഉറപ്പിക്കുകമാത്രവുമാണ്. ക്രിസ്തീയസഭ ശ്ലീഹന്മാരെഴുതിയ വേദപുസ്തകത്തിൽ ആശ്രയിച്ചിരിക്കണമെന്ന് അവർ പറയുകയോ എഴുതുകയോ ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല.

7. സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏകമാൎഗ്ഗദൎശകം വേദപുസ്തകമായിരുന്നെങ്കിൽ അതുണ്ടാകുന്നതിന്നുമുമ്പ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിസഭ ആരംഭിച്ചതിന്നുശേഷമെ വേദപുസ്തകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. വേദപുസ്തകം ഉണ്ടായതിന്നുശേഷമെങ്കിലും അതായിരിക്കണം ഏകമാൎഗ്ഗമെന്നു തെളിയിക്കാവുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നില്ല.

8. വേദപുസ്തകമാണ് സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏകനിദൎശകമെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടാൽ വളരെപ്പേരുടേയും നിത്യരക്ഷ അസാദ്ധ്യമെന്നുകൂടി നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പൂൎവ്വക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദാരിദ്ര്യം, അക്ഷരവിദ്യാവിഹീനത, അന്നു തുടൎന്നുണ്ടായ വേദഞെരുക്കം, കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളുടെ ദൌൎല്ലഭ്യം, വേദപുസ്തകഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏവയെന്നു നാലാം നൂററാണ്ടുവരെ നിലനിന്ന സംശയം, കളവായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഖ്യ എന്നിവയെപ്പററി ആലോചിച്ചാൽ അന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വേദപുസ്തകത്താലല്ല, അദ്ധ്യയനത്താലാണ് വിശ്വാസകാൎയ്യങ്ങൾ പഠിച്ചതെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ അനുമാനിക്കാം. ഇന്നുതന്നേയും വേദപുസ്തകം വായിക്കുന്നതിന്ന് അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ എത്രയുണ്ട്! ആകയാൽ ഈ ഏകമാൎഗ്ഗം സ്വീകാൎയ്യമല്ല.

9. വേദപുസ്തകമാണ് ഏകമാൎഗ്ഗമെങ്കിൽ അതിനാൽ മാത്രമായി ക്രിസ്തീയമതം പ്രചരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അബദ്ധമായ ഈ തത്വം നിമിത്തം സഭാവിഭാഗങ്ങളും സമ്മിശ്രങ്ങളുമാണ് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു്. ഇങ്ങനെ ഒരു ദോഷഫലം ചെയ്യുന്ന തത്വം യഥാൎത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തീയമായിരുന്നുകൂടാ. ഈ അബദ്ധതത്വത്തിന്റെ ആരംഭകൎത്താവും പ്രചാരകനുമായ ലൂഥേർതന്നെയും തത്വത്തിന്റെ അസാംഗത്യത്തെ മനസ്സിലാക്കി. അതിന്നുമുമ്പെ കത്തോലിക്കർ പ്രസ്തുത ദോഷഫലം ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

വിവിധ ഭിന്നസഭകളുടെ ആവിർഭാവത്തിൽ പ്രവചനം യ ഥാൎത്ഥീകരിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. ആകയാൽ ക്രിസ്തീയവി ശ്വാസത്തിൻെറ ഏകവും പൂൎണ്ണവുമായ നിദൎശകമായി വേ ദപുസ്തകത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൂടാ.

138. നിങ്ങൾ വേദപുസ്തകങ്ങളെ പരിശോ ധിപ്പിൻ. അവയിൽ നിങ്ങൾക്കു നിത്യജീവനുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവല്ലൊ. അവതന്നെയാണ് എന്നെപ്പ റ്റിയും സാക്ഷ്യം നൽകുന്നവ: യോഹ: 5, 39: എന്നു ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കെ സഭയിൽനിന്നാ ണ് ക്രിസ്തുവിൻെറ പഠനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതെ ന്നു കത്തോലിക്കർ പറയുന്നതിൻെറ സാരമെന്തു്?

പ്രസ്തുത വചനങ്ങളാൽ എല്ലാവരും വേദപുസ്തകം വാ യിച്ചേ മതിയാവൂ എന്നോ, അതുവഴിയായി മാത്രമെ ക്രിസ്തീ യ പഠനങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ എന്നോ ദിവ്യരക്ഷ കൻ അൎത്ഥമാക്കിയിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുവിൻെറ വചനങ്ങളിലാ കട്ടെ പ്രവൃത്തികളിലാകട്ടെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്ന യഹൂദനിയ മജ്ഞന്മാരോടാണ് അവിടന്നു് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തതു്. അവർ പഴയ നിയമത്തിലെ വേദപുസ്തകം വായിച്ചിട്ടുള്ളവ രാണ്. അന്നു പുതിയ നിയമം എഴുതപ്പെടുകയോ, സ്വീക രിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ വാഗ്ദ ത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന മിശിഹായെപ്പററി പഴയനിയമത്തിൽ പറയപ്പെട്ടവ പരിശോധിക്കുവാൻ ആ നിയമജ്ഞന്മാരോടു, ക്രിസ്തു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെതന്നെ കത്തോലിക്കരും ഇന്നു് ഇതരസഭക്കാരോടു സഭയുടെ ദൈവികവും അപ്രമാദികവു മായ അധികാരത്തെപ്പററി വേദപുസ്തകം പറയുന്നതു വായി ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ

അടങ്ങിക്കാണുന്ന ഒരു സംഗതി നോക്കി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പറയുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ സംഗതികളും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനിച്ചുകൂടാ. ആകയാൽ ദിവ്യരക്ഷകൻ തന്നെപ്പററി വേദപുസ്തകം നോക്കുവാൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വേദപുസ്തകം എല്ലാ സംഗതികളും അടങ്ങിയ ഒന്നും, അതിൽ നമുക്കു മുഴുവനായി ആശ്രയിക്കാവുന്നതുമായിട്ടില്ല.

---

139. യോനാസു മൂന്നുദിവസം മത്സ്യാന്തർഭാഗത്തിൽ ജീവിച്ചുവെന്നും, യോസുവേയുടെ കല്പനപ്രകാരം സൂര്യൻ നിന്നുവെന്നും മററുമായി വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന അതിശയകഥകൾ നാം വിശ്വസിക്കേണമോ?

വിശ്വസിക്കണം. സത്യമല്ലാതെ ഒന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവ് തോന്നിക്കയോ, വേദപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിക്കയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. വേദപുസ്തകത്തിൽ ചില അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അത്ഭുതസംഭവങ്ങളുടെ പ്രകൃതി അവ അതിശയനീയങ്ങളായിരിക്കുകയെന്നതാണ്. അതിശയനീയങ്ങളായിരുന്നാൽ മാത്രമെ ദൈവത്തിൻെറ അസാധാരണ ശക്തി അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾനിമിത്തം പ്രത്യക്ഷമാകയുള്ളൂ. ആകയാൽ ദൈവംചെയ്ത അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ പലപ്പോഴും അതിശയനീയങ്ങളായിരിക്കാൻ അവിടുന്നു തിരുമനസ്സാകയും ചെയ്തു. യോനാസിൻേറയും യോസുവേയുടേയും കഥകൾ അതിശയനീയങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചവയുമാകുന്നു.

പഴയ നിയമത്തിലെ വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയപ്പെടുന്ന എല്ലാ അത്ഭുതസംഭവങ്ങളും കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കേണ്ടതിന്നു ചരിത്രതെളിവുകൾക്കുപുറമെ അപ്രാമാദികത്വമുള്ള തിരുസഭയുടെ പഠനവുംകൂടിയുണ്ട്. ചില അത്ഭുതകൃ

ത്ത്യങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ദൈവത്തിന്ന് എളുപ്പവും, മററുള്ളവ ദൈവത്തിന്നു പ്രയാസവുമെന്നുകരുതി ചിലതു വിശ്വസിക്കാനും മററുള്ളവ നിഷേധിക്കാനും ന്യായമില്ല. ദൈവത്തിന്ന് എല്ലാം എളുപ്പം സാദ്ധ്യമാണ്. കൂടാതെ ഇന്ന അത്ഭുതകൃത്യം ദൈവം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യേണ്ടതല്ലെന്നും ഒരു വിധി ചെയ്വാൻ മനുഷ്യന്ന് അവകാശവുമില്ല. ആകയാൽ അതിശയനീയങ്ങളായോ അസംഭാവ്യങ്ങളായോ നമുക്കു തോന്നിയാലും വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്ന എല്ലാ അത്ഭുതങ്ങളേയും നാം വിശ്വസിക്കണം.

---

140. നീതിഹീനനായ ഒരു വീട്ടുകാര്യസ്ഥനെ വേദപുസ്തകം പുകഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു: ലൂക്ക: 16, 8. ഇതു് അവമര്യാദയെ ആദരിക്കുന്ന ഒന്നല്ലയൊ?

അല്ല. മര്യാദകേട് എവിടെയും മര്യാദകേടുതന്നെയാണ്. വേദപുസ്തകം അതിനെ പുകഴ്ത്തുകയോ ആദരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. നീതിഹീനനായ വീട്ടുകാര്യസ്ഥന്റെ ഉപമയിൽ വഞ്ചിച്ച ദാസൻ ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ശ്ലാഘിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അനീതിയെ, പാലിക്കുന്നതോ, ദാസൻ യജമാനന്റെ മുതൽ, വഞ്ചിക്കുന്നതിന്ന് അനുവദിക്കുന്നതോ ആയിട്ടല്ല. പ്രത്യുത, മറെറാരു അനുമാനം അതിൽനിന്ന് എടുക്കേണ്ടതിന്നായിട്ടാണ്. അതു യജമാനന്റെ മുതലിൽ വഞ്ചനചെയ്ത ദാസൻ ശ്ലാഘിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ ദൈവം പരോപകാരാൎത്ഥം ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകളെ അയൽക്കാരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായി വിനിയോഗിച്ചാൽ നമ്മെ കൂടുതൽ ശ്ലാഘിക്കുമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. അന്യധനം വഞ്ചിച്ച ദാസൻ അനീതിയായി പ്രവൎത്തിച്ചു. എന്നാൽ നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ദൈവമുതലായ ദാനങ്ങളെ നാം

പരോപകാരത്തിന്നായി ഉപയോഗിച്ചാൽ അതു് അനീതിയാകയില്ല. പ്രത്യുത ആയതു വലിയ ഒരു ഉപകാരവും നമുക്കൊരു ബഹുമതിയുമായിരിക്കും. ഇതുമാത്രമാണ് പ്രസ്തുത ഉപമകൊണ്ടു സിദ്ധമാകുന്ന അൎത്ഥം.

---

141. ആദം, നന്മതിന്മകൾ അറിഞ്ഞു നമ്മിൽ ഒരുവനെപ്പോലെ ആയി: സൃഷ്ടി: 3, 22: എന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നതു ശരിയാണോ?

നിങ്ങൾ അതിൽനിന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന നാളിൽ ദൈവങ്ങളെപ്പോലെ നന്മതിന്മകൾ അറിയുന്നവരാകും: സൃഷ്ടി. 3, 5: എന്നു പിശാചു് ആദത്തോടു പറഞ്ഞു. ആദം അതിൽ വിശ്വസിച്ചു പ്രമാണലംഘനത്താൽ പാപംചെയ്തു. പാപത്തോടുകൂടി ദീൎഘായുസ്സും ആയാൾക്കു നഷ്ടമായി. തിന്മ മനസ്സിലായെങ്കിലും ദൈവത്തെപ്പോലെ ആയതുമില്ല. ഇങ്ങനെ അബദ്ധത്തിൽ കുടുങ്ങിയ ആദത്തോടു്, ആയാൾ തങ്ങളിൽ ഒരുവനെപ്പോലെ ആയി, എന്നു ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തുകാണുന്നതു പരിഹാസഭാവേന പറഞ്ഞുവെന്നേ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളു. മനുഷ്യൻ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകുക അസാദ്ധ്യമാണല്ലൊ.

---

142. വേദപുസ്തകം ദൈവവചനമാണെങ്കിൽ അതു സംശയഗ്രസ്തമോ വിവാദവിഷയമോ ആകാത്തവിധം ദൈവം ശരിപ്പെടുത്തുമായിരുന്നില്ലയോ?

സാക്ഷാൽ ദൈവവചനമാണ് വേദപുസ്തകത്തിലുള്ളതു്. ഇതു ദൈവനിവേശിതമായ ഒരു പുസ്തകമാണെന്നു ഉറപ്പുതരുന്ന ദൈവാധികാരത്തെ — കത്തോലിക്കസഭയുടെ തീൎമ്മാനത്തെ — സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരുത്തന്നു വേദപുസ്തക

ത്തിലെ സത്യങ്ങൾ അനിഷേദ്ധ്യങ്ങളാണെന്നും, അവ വിവാദവിഷയങ്ങളായി ഇരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നും നിശ്ചയമുണ്ട്. എന്നാൽ സഭയുടെ അധികാരത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ ദൈവവചനമാണുള്ളതെന്നു പറവാൻ മററു ന്യായമില്ല. ഇത്തരക്കാരൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ വേദപുസ്തകം ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം മാത്രമാണ്. ചരിത്രപുസ്തകത്തെപ്പററി വിവിധതക്കങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കാൻ മേലാതില്ല. ഇന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരിൽ ചിലർ വേദപുസ്തകത്തിൻെറ ദൈവനിവേശിതത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവരായും, മററു ചിലർ അതിൻെറ പരിഭാഷയുടെ ഓരോ അക്ഷരങ്ങൾപോലും ദൈവനിവേശിതങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്നവരായുമുണ്ട്. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തിന്നു മാനുഷികവും ദൈവികവുമായി രണ്ടു പ്രകൃതങ്ങളുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ സമ്മതിക്കയും, തന്മൂലം അതു പൂൎണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയും വിവേകപൂൎവ്വവും സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അവർ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുകയാൽ വേദപുസ്തകം ദൈവവചനമാണെങ്കിലും സഭയുടെ അധികാരം സ്വീകരിക്കാത്തവർക്ക് അതു സംശയഗ്രസ്തവും, തക്കഹേതുകവുമായിരിക്കും. വേദപുസ്തകം സഭയുടെ അധികാരത്താൽ വിശദമാകണമെന്നേ ദൈവം തിരുമനസ്സായിട്ടുള്ളു. വേദപുസ്തകം ഒരു പൂൎണ്ണ അദ്ധ്യാപികയല്ലെന്നും നാം അറിയേണ്ടതുണ്ട്.

---

143. നിങ്ങളുടെ പാരമ്പൎയ്യപഠനങ്ങളാൽ നിങ്ങൾ ദൈവവചനത്തെ ദുർബ്ബലമാക്കുന്നു: മക്കോ: 7. 13: എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു പ്രീശന്മാരെ ശാസിച്ചതു് അറിഞ്ഞിട്ടും, വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത പാരമ്പൎയ്യസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൻെറ ന്യായമെന്തു്?

വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത സത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടായതു, വേദപുസ്തകംമാത്രമല്ല വിശ്വാസത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു. എഴുതപ്പെട്ടതും എഴുതപ്പെടാത്തതുമായ ദൈവവചനത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്ന തിരുസഭയാണ് വിശ്വാസത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം. ആകയാൽ എഴുതപ്പെടാതെ പാരമ്പൎയ്യത്തിൽ കിടക്കുന്ന സത്യങ്ങളേയും തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കണം. നാം അവയെ വിശ്വസിക്കയുംവേണം. വചനത്താലും ലേഖനത്താലും പഠിച്ച പാരമ്പൎയ്യങ്ങളെപ്പററി വി: പൌലോസു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്: 2 തെസ. 2, 14. ക്രീസ്തു പ്രീശന്മാരെ ശാസിക്കാൻ ഇടവന്നതു് അവർ സ്വന്ത അഭിപ്രായങ്ങളെ പാരമ്പൎയ്യങ്ങളായി പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതുനിമിത്തമായിരുന്നു. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥപാരമ്പൎയ്യപഠനങ്ങൾ യഹൂദർക്ക് ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല. വേദപുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത ചില ദൈവികപാരമ്പൎയ്യങ്ങൾ അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. വേദപുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണവും, അവയുടെ ദൈവനിവേശിതത്വവും വേദപുസ്തകം പറയാതെതന്നെ അവർ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു മേല്പറഞ്ഞതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ഇങ്ങനെ പുതിയനിയമത്തിലും കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ചില പാരമ്പൎയ്യസത്യങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവ ദൈവികവും അപ്പസ്തോലികവുമാണെന്നു തിരുസഭ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനാലത്രേ വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതു്. തന്മൂലം, കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകസത്യങ്ങൾക്കു കല്പിക്കുന്ന ഉറപ്പുതന്നെ പാരമ്പൎയ്യസത്യങ്ങൾക്കുമുള്ളതായി വിശ്വസിക്കുന്നു. പാരമ്പൎയ്യസത്യങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കർ മാത്രമല്ല വിശ്വസിക്കുന്നതു്. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പലതുണ്ട്. വേദപുസ്തകത്തിൽമാത്രം അവർ വിശ്വസിക്കയാണെ

ങ്കിൽ ആ പുസ്തകം ദൈവനിവേശിതമാണെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുകയോ, ആഴ്ചയിൽ ഏഴാം ദിവസംവിട്ടു ഒന്നാം ദിവസത്തെ ശുദ്ധമായി ആചരിക്കയോ, പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുകയൊ ചെയ്യാൻ അവർക്കു ന്യായമില്ല. ഇവ തിരുസഭയുടെ പാരമ്പര്യപഠനപ്രകാരം നടപ്പായിട്ടുള്ളവയാണ്. പാരമ്പര്യപഠനത്തെ ഇപ്രകാരം ആശ്രയിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ തത്വത്തിന്ന് എതിരാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവർ അങ്ങനെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പാരമ്പര്യത്തിൽ ആശ്രയിക്കുവാനുള്ള ആവശ്യകത ധാരാളം വിശദമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ദൈവികവും അപ്രാമാദികവുമായ കത്തോലിക്കസഭയുടെ സാക്ഷ്യത്താൽ ദൈവികമായ പാരമ്പര്യത്തിൽ ആശ്രയിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങാത്ത ചില സത്യങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ടെന്നും അവ പഠിക്കുവാൻ ആവശ്യമാണെന്നും വ്യക്തമത്രെ.

---

144. കത്തോലിക്കാ വേദപുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നുള്ളവയെല്ലാമാണെന്ന് എപ്പോൾ എവിടെവച്ചു നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടു?

ഈ സംഗതി 325-ൽ നിക്യായിലെ ആദ്യ സൂനഹദോസിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടാകണം. എങ്കിലും അതു തീൎച്ചയില്ല. ഇന്നുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാററിനേയും കത്തോലിക്കരുടെ കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളായി 393-ൽ ഹിപ്പോയിലെ തിരുസംഘം നിശ്ചയിക്കയും, 397-ൽ കാൎത്തേജിലെ തിരുസംഘം ആ നിശ്ചയത്തെ ഉറപ്പിക്കയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ആ തിരുസംഘങ്ങൾ സാൎവ്വത്രികസൂനഹദോസുകളായിരുന്നില്ല. ഇന്നിന്നവയാണ് വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു 401-ൽ ഇ

ന്നൊസെൽറുപാപ്പ കാത്തേയിജ്ജ നിർണ്ണയാനുസാരം എക്സുപ്പേരിയൂസിന്നെഴുതിയ ലേഖനത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. അനന്തരം, സംഗതി ഔദ്യോഗികമായി 1438-ൽ ഫ്ലോരൻസിലും, 1546-ൽ ത്രെന്തോസിലും, 1870-ൽ വത്തിക്കാനിലുംകൂടിയ സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വീകരിച്ചു പരസ്യപ്രഖ്യാപനംചെയ്യപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണ് കത്തോലിക്കർ പ്രാമാണികരേഖകളായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്.

---

145. കത്തോലിക്കരുടെ വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാഭാഗങ്ങളും പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ ബൈബലിൽ കാണാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഏതാനും വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചില സംശയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ചില ഭാഗങ്ങളെ എല്ലാവരും സംശയംകൂടാതെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതാണ്. സംശയഗ്രസ്തമായിരുന്നവ പഴയ നിയമത്തിൽ തോബിയാസ്, യൂദിത്ത്, ബോധജ്ഞാനം, ബർസീറാ, ബാറുക്, മക്കബേയ ഒന്നും രണ്ടും എന്നീ പുസ്തകങ്ങളത്രെ. ഇവയെപ്പറ്റി സംശയിക്കാൻ കാരണമായതു് എബ്രായഭാഷയിലെ മൂലത്തിൽ ആ ഭാഗങ്ങൾ കാണപ്പെടാഞ്ഞതാണ്. എങ്കിലും ഇവ സെപ്ത്വാഗിന്തു പരിഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായി പുതിയനിയമത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ എബ്രായക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം, വി: പത്രോസിൻെറ രണ്ടാം ലേഖനം, യോഹന്നാൻെറ രണ്ടും മൂന്നും ലേഖനങ്ങൾ, യാക്കോബിൻേറയും യൂദായുടേയും ലേഖനങ്ങൾ, വെളിവാട് എന്നീ പുസ്തകങ്ങളത്രെ.

എഴുതപ്പെട്ടതോ അല്ലാത്തതോ ആയ ക്രീസ്തുവിൻെറ

പഠനം സംബന്ധിച്ചു സംശയമോ തൎക്കമോ നേരിട്ടാൽ അതു തീൎമ്മാനിക്കേണ്ടതു കത്തോലിക്കതിരുസഭയാണ്. ആകയാൽ തിരുസഭയുടെ അധികാരപ്രകാരം വേദപുസ്തകം സംബന്ധിച്ച സംശയം ത്രെന്തോസു സൂനഹദോസിൽവച്ചു തീൎമ്മാനിക്കപ്പെട്ടു. മേല്പറഞ്ഞ വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണെന്ന് അന്നു വിധിയുണ്ടായി. എങ്കിലും സഭയുടെ അധികാരത്തെ സ്വീകരിക്കാതെ നിന്നിരുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ ഇന്നും പ്രസ്തുത പുസ്തകങ്ങളെ വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങളായി കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ കൈക്കൊള്ളാതെ നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ പാഷണ്ഡതയെ എതിർക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ അവർക്ക് ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടുന്നുമുണ്ട്. കത്തോലിക്കർക്കു തിരുസഭയുടെ അധികാരം വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങളെ നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ മതിയായ ഒന്നാണോയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

---

146. വേദപുസ്തകം ആവശ്യമുള്ളതല്ലെന്നു കത്തോലിക്കാ തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?

ആവശ്യമുള്ളതല്ലെന്നു തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു വേദപുസ്തകം അനാവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ല. അതു ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നവൎക്ക് ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു വി. പൌലോസു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്: 2 തിമൊ. 3, 16. എങ്കിലും അതു് ആവശ്യമാണെന്നു ശ്ലീഹാ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. നിത്യരക്ഷാലബ്ധിക്കു വേദപുസ്തകം ആവശ്യമുള്ളതായി സുബുദ്ധിസ്ഥിതരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധരിച്ചിട്ടുമില്ല. അങ്ങനെ ആവശ്യമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു മോക്ഷത്തിലുള്ളവരെല്ലാം അവിടെ എത്തിച്ചേരുകയില്ലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതും നിസ്തൎക്കമത്രെ.

വേദപുസ്തകത്തിന്റെ അദ്ധ്യപരിഭാഷകന്മാരിൽ ഒരാളായ വി: ഈറാനിമ്മോസിന്നു വേദപുസ്തകത്തോടു പ്രതികൂലഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കയില്ലല്ലൊ. ഇദ്ദേഹം പറയുന്നതു: വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം എന്നീ പുണ്യങ്ങളുള്ളവന്നു വേദപുസ്തകം ആവശ്യമില്ല, എന്നത്രെ. ശ്ലീഹന്മാർ എല്ലാ സംഗതികളും ലേഖനങ്ങളിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ല. പലതും എഴുതാതെ വിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയും നാം വിശ്വസിക്കണം. ആകയാൽ സഭയുടെ പാരമ്പര്യമാണ് വിശ്വാസത്തിന്ന് അസ്പദമെന്നു വി. യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോമോസും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ വിശുദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നുള്ള വില, യഥാർത്ഥത്തിൽ വലുതെന്നു നാം സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ നിത്യരക്ഷാലബ്ധിക്കു വേദപുസ്തകം ആവശ്യമുള്ളതാണെന്നു കത്തോലിക്കാ തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുള്ള ഉപകാരം മാത്രമെ തിരുസഭ സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളു.

---

147. അൽമേയരുടെ വേദപുസ്തകപാരായണത്തെ കത്തോലിക്കസഭ തടയുകയോ അനാദരിക്കയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?

ഒരിക്കലുമില്ല. ഇതു വിരോധികൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു വെറും ദോഷാരോപണമാണ്. അൽമേയർ ദൈവവചനം ഭക്തിപൂർവം വായിക്കുവാൻ തിരുസഭ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു. വേദപുസ്തകത്തെ നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും അതിൽ തെറ്റു പ്രവേശിക്കാതെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും കത്തോലിക്കസഭയാണ്.

മദ്ധ്യശതാബ്ദങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാ സന്ന്യാസികളും സന്ന്യാസിനികളും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ ക്ഷമാപൂർവം വാക്കിന്നുവാ

ക്ക പകൎത്തെഴുതിപ്പോന്നിരുന്നതു നിമിത്തമാണ് അവ നശിക്കാതിരുന്നതു്. വൈദികർ അന്നു തുടരെ ഓരോ സ്കൂളുകളിലും സൎവകലാശാലകളിലും വേദപുസ്തകതത്വങ്ങളെ പ്രസംഗിക്കുകയും അതിന്റെ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തു പ്രത്യേക പ്രാൎത്ഥനപ്പുസ്തകങ്ങളുണ്ടാക്കി പ്രചരിപ്പിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ആ നാളുകളിലെ വൈദികർ ചെയ്തിരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇന്നത്തേതിൽ കൂടുതലായി വേദപുസ്തകവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും, അങ്ങനെതന്നെ എഴുത്തുകാരും വേദപുസ്തകത്തെ കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നും ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരനായ ഡോക്ടർ ഗട്സുതന്നെയും തന്റെ പുസ്തകം 200-ാം ഭാഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. തോമസ് മൂർ എന്നദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു വിക്ലിഫിന്റെ കാലത്തിന്നു വളരെമുമ്പായി കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയെന്നും അതു ഭക്തിപൂൎവം വായിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുമാണ്. 1534-ൽ ലൂഥറിന്റെ പരിഭാഷ വെളിക്കുവരുന്നതിന്നു മുമ്പായി കത്തോലിക്കരുടെ വക വേദപുസ്തകം വിവിധഭാഷകളിലായി ആകെ 626 പതിപ്പുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി രേഖയുണ്ടു്: ഗീഗോട്ടു 311-ം 312-ം ഭാഗങ്ങൾ. ഇങ്ങനെ ഒരു ഉപരിപരിശ്രമം കത്തോലിക്കർ ചെയ്യാതിരുന്നിട്ടില്ല.

എന്നാൽ കത്തോലിക്കർ വായിക്കുന്ന വേദഗ്രന്ഥം ഒരു കത്തോലിക്കു മെത്രാൻ അംഗീകരിച്ചതായിരിക്കണമെന്നു നിൎബന്ധമുണ്ടു്. ഇതിന്നു മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഇല്ലാതെയുമില്ല. ആദ്യകാലത്തിൽ യഹൂദരും പാഷണ്ഡരും, പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ അൽബിജേയരും, പതിനഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ വിക്ലിഫുകക്ഷികളും, പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും തങ്ങളുടെ തെറ്റുകളെ ആദരിക്കുന്നതിന്നു വേദപുസ്തകത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. തന്മൂലം കത്തോ

ലിക്കസഭ സത്യവചനത്തെ തെറവുകൂടാതെ സൂക്ഷിപ്പാനും, കത്തോലിക്കരെ അബദ്ധത്തിൽനിന്ന കാത്തുരക്ഷിപ്പാനുംവേണ്ടി ചിലതെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഈ ശ്രമത്തിന്ന 1229-ൽ തുളൂസിലെ സംഘവും, 1233—ൽ തറഗോനായിലെ സംഘവും, 1408—ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിലെ സംഘവും, 1574—ൽ പുസ്തകപരിശോധനസംഘവും, 1757-ൽ പതിന്നാലാം ബെനദിക്തോസിൻെറ നിയമനങ്ങളും, 1829-ൽ എട്ടാം പീയൂസിൻെറ നിശ്ചയങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. കള്ളനാണയപ്രചരണത്തെയെന്നപോലെ കത്തോലിക്കസഭ അബദ്ധസമ്മിശ്രമാക്കപ്പെട്ട വേദപുസ്തകത്തിൻെറ പ്രചരണത്തേയും തടയേണ്ടതാണെന്ന് ഏവർക്കും എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ വേദപുസ്തകങ്ങളിൽ പലതും നവമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുകയും, ചിലതു നീക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിനാൽ മാററം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്തക്കമത്രെ. ലൂത്തർ ചെയ്ത ജമ്മൻ പരിഭാഷയിൽ മൂവായിരത്തോളം തെററുകളുള്ളതായി ബെൻസൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രത്യേകം സ്മരണീയമായവ: റോമ. 3, 20-28—നട. 14, 23; 5, 2— തീത്തു. 1, 5; 1 തിമ. 5, 17-19; ജെയി. 5, 14; നട. 20, 28: എന്നീ വാക്യങ്ങളിലാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ അകത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകത്തിൽ അനവധി തെററുകൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കെ അവയെല്ലാം കത്തോലിക്കർക്കു വായിക്കാവുന്നവയല്ലായെന്നു പറയുന്നത് എത്രയും ന്യായപൂവ്വമാണ്. തന്മൂലം തെററില്ലാത്തവയെന്ന് ഒരു കത്തോലിക്കമെത്രാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി തൻെറ അനുവാദം: Imprim atur: കൊടുത്തതായി കാണുന്ന വേദപുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമെ കത്തോലിക്കർക്കു വായിച്ചുകൂടൂ. ഏററവും ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു പുസ്തകത്തിൻെറ ദുഷ്പ്രയോഗം അത്രതന്നെ ദോഷകരവുമാണെന്നു തിരുസഭ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു

ള്ളതിനാലാണ് ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഇത്ര നിഷ്കൎഷ ചെയ്യുന്നതു്. അംഗീകരണമുള്ള വേദപുസ്തകങ്ങൾ തന്നെയും ധാരാളമുള്ളപ്പോൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടാത്ത പുസ്തകത്തിന്റെ ആവശ്യമേയില്ല.

അംഗീകരണമുള്ള വേദപുസ്തകത്തെ വിശ്വാസികൾ താല്പൎയ്യപൂൎവ്വം വായിക്കേണമെന്ന് ഏഴാം പീയൂസുപാപ്പ പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെതന്നെ 1893—ൽ പതിമൂന്നാം ലെയോൻ പാപ്പയും താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും, അബദ്ധസമ്മിശ്രമായവയെ വൎജ്ജിക്കുവാൻ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ പാപ്പതന്നെ 1898—ഡിസമ്പർ മൂന്നാം തീയതിയിലെ തിരുവെഴുത്താൽ ഭക്തിപൂൎവ്വം പതിനഞ്ചു മിനിട്ടു സമയത്തേക്കു വേദപുസ്തകം വായിക്കുന്നവൎക്ക് ഒരു ദോഷപൊറുതികൂടി കല്പിച്ചു് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു തിരുസഭ എത്രമാത്രം വേദപുസ്തകപാരായണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ ആൎക്കും മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ കേരളത്തിൽ ഇതേവരെ കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകത്തെ മുഴുവനായി തൎജ്ജിമചെയ്തു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു ന്യൂനതതന്നെയാണ്. ഏതാനും ഭാഗം മലയാളത്തിലേക്കു തൎജ്ജമചെയ്തു് അച്ചടിപ്പിച്ചു പരസ്യംചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ തൎജ്ജിമചെയ്തുവരുന്നുമുണ്ട്. താമസിയാതെ അതു പുറത്തുവരുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ. ഇല്ലാത്ത ന്യൂനതയെ ഘോഷിക്കുന്നവർ ഉള്ളതിനെ വായിക്കുമെങ്കിൽ ഉപകാരമായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇംഗ്ലീഷറിയാവുന്ന മലയാളത്തുകാൎക്ക് അംഗീകരണമുള്ള ഇംഗ്ലീഷുപരിഭാഷയും സുലഭമായി ഉപയോഗിക്കാം. തിരുസഭ ഇതിൽ ആരെയും തടയുന്നില്ല. കൂടാതെ, അതു വായിച്ചറിയേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു.

---

148. ഒരു കത്തോലിക്കനായ ഭൃത്യന്നു യജമാനന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ആയാളെ പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടു ബൈബിൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാമോ?

കത്തോലിക്കർക്കു പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുബൈബിൾ വായിക്കാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തന്മൂലം, ആ ബൈബിളിൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഗം കത്തോലിക്കനായ ഒരു ഭൃത്യൻ യജമാനന്റെ കല്പനപ്രകാരം ആയാളെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കേണ്ടതുമല്ല. എന്നാൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ ആ കാര്യം സംബന്ധിച്ച് ഒരു വൈദികന്റെ അഭിപ്രായം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു് അനുവാദം വാങ്ങി പ്രസ്തുത ബൈബിളിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ഭാഗം വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കാൻ വിരോധമില്ലാത്തതാകുന്നു.

---

149. കോടതികളിൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടു ബൈബിൾ പിടിച്ചു കത്തോലിക്കർക്കു സത്യം ചെയ്യാമോ?

വേണ്ടിവന്നാൽ സത്യം ചെയ്യാം. കക്ഷി പറയുന്നതു സത്യമായിരിക്കേണ്ടതിലേക്കു കോടതിനിശ്ചയപ്രകാരം ബൈബിൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ആയാൾ സത്യംചെയ്യുന്നുവെന്നല്ലാതെ, ഈ പ്രവൃത്തിയാൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടു ബൈബിളിലെ അബദ്ധങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നു വരുന്നതല്ല. ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിലേക്കു മതിയാകത്തക്കവണ്ണം പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടു ബൈബിളിന്റെ തർജ്ജിമ ശരിയാണെന്നും വിചാരിക്കപ്പെടാം. എങ്കിലും പ്രവൃത്തി മുഴുവനും സ്വീകാര്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടു പാഷണ്ഡതയുടെ അബദ്ധങ്ങളടങ്ങിയ ബൈബിൾ പുറമേയുള്ള കാഴ്ചയ്ക്കെങ്കിലും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നതായി ആ കൃത്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതു വരാതിരിക്കാൻ കത്തോലിക്കബൈബിൾ കോടതികളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട

താണ്. അതില്ലെന്നറിഞ്ഞാൽ പ്രതിഷേധത്തോടുകൂടി മാത്രം കത്തോലിക്കനായ കക്ഷി പ്രൊട്ടസ്റ്ററാണ്ടുബൈബിൾ പിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യണം. ഈ സത്യത്താൽ പ്രൊട്ടസ്റ്ററാണ്ടുബൈബിൾ സ്വീകരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല.

ക്രൂദാശകൾ.

150. ക്രൂദാശകളെ തിരിച്ചറിവാൻ ചില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടോ?

ഉണ്ട്. ആ ലക്ഷണങ്ങൾ മൂന്നാണു. ഒന്നാമതു്: അതു് ഈശോമിശിഹാ ക്രൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാകണം. രണ്ടാമതു്: കാണപ്പെടാത്ത ഒരു ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തെ അതു നൽകുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. മൂന്നാമതു്: മേൽപ്രകാരം ദൈവാനുഗ്രഹം നൽകുന്ന ദൃശ്യമായ ഒരു അടയാളവുമുണ്ടായിരിക്കണം. ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ ഈശോമിശിഹാ ഒരു ക്രൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഒരു അടയാളമുള്ളതു തലയിൽ, വെള്ളം ഒഴിക്കുന്നതാകുന്നു. വെള്ളം ഒഴിക്കുന്നതോടുകൂടി കാണപ്പെടാത്ത ദൈവാനുഗ്രഹമായി ഉത്ഭവ പാപത്തിൻെറയും, കർമ്മ പാപമുണ്ടെങ്കിൽ അതിൻെറയും വിമോചനം നൽകപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. ഈ വിധം മൂന്നു ലക്ഷണങ്ങൾ ഒക്കാത്തവയൊന്നും ക്രൂദാശയല്ല.

151. ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും ഏഴുകൂദാശകൾ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇല്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ ജ്ഞാനസ്നാനം, തിരുവത്താഴം എന്നീ രണ്ടുക്രൂദാശകൾമാത്രമെ സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അപ്പസ്തോലികകാലംമുതൽ നവീകരണത്തിന്റെ കാലംവരെ എല്ലാവരും ഏഴുക്രൂദാശകൾ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടാം നൂററാണ്ടിൽ പീററർ ലൊമ്പാർഡെന്നദേഹം ഇതിനെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലത്തീങ്കാരും ഗ്രീക്കുകാരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ 1274 -ൽ ലിയോൺ സംഘത്തിലും, 1439 -ൽ ഫ്ലോരൻസിലെ സംഘത്തിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഏഴുക്രൂദാശകളെപ്പററി വിവാദമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ജർമ്മൻ നവീകരണക്കാർ കൊൺസ്റ്റാണ്ടിനോപ്പോളീസിൽ പ്രവേശനം കിട്ടുവാൻ അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ സ്ഥലത്തെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന യരമിയാസു: 1574 — 1581: അവർ രണ്ടുക്രൂദാശകൾമാത്രമെ സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു തടസ്സം പറഞ്ഞ് അപേക്ഷ നിഷേധിക്കയുണ്ടായി. സഭാപിതാക്കന്മാർ എല്ലാഭാഗങ്ങളും മുറപ്രകാരം വിഭജിച്ചു മുഴുവനായി ദൈവികശാസ്ത്രം എഴുതാത്തുനിമിത്തം ഏഴുക്രൂദാശകളുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഈ കാര്യത്തിൽ പൌരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം അപ്പസ്തോലികകാലംമുതൽ ഏഴു ക്രൂദാശകളാണുള്ളതെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്.

ക്രീസ്തുവിന്റെ സ്ഥാപനയാണ് ക്രൂദാശയുടെ ഒരു ലക്ഷണമെന്നു കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയക്രൂദാശ ആരംഭിച്ചാൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും പ്രതിഷേധം പുറപ്പെടാൻ ന്യായമുണ്ട്. ആദ്യംമുതൽ പാഷണ്ഡരുണ്ടായിരുന്നി

ട്ടും ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ല. മേല്പറഞ്ഞകാരണങ്ങളാൽ ക്രൂദാശകൾ ഏഴും അപ്പസ്തോലികകാലം മുതൽക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. പക്ഷെ ക്രീസ്തു, ക്രൂദാശകളുടെ എല്ലാക്രമങ്ങളും വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ഇന്നത്തെ നിലയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവ ഓരോകാലത്തു തിരുസഭ, ക്രൂദാശകളുടെ മാഹാത്മ്യപ്രത്യക്ഷീകരണത്തിന്നുവേണ്ടി കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അതു ക്രൂദാശയുടെ നവീനസ്ഥാപനമാകയില്ലല്ലൊ.

---

152. ക്രൂദാശകൾ മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വിശ്വാസം, ഭക്തി, സ്നേഹം മുതലായവ ജനിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചില ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമല്ലയൊ?

അല്ല. ത്രെന്തോസു സൂനഹദോസു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രസ്തുത, ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങളാൽ അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾകൂടി നൽകുന്നുണ്ടെന്നാണ്. ആകയാൽ അവ വെറും ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമല്ല, വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുന്നവൻ രക്ഷപെടും: മർക്കൊ. 16, 16: എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ജ്ഞാനസ്നാനമെന്ന ബാഹ്യചിഹ്നം രക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ അനുഗ്രഹത്തെ നൽകുന്നുണ്ടെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാതെ വിശ്വാസം മാത്രം അവനെ രക്ഷിക്കയില്ലെന്നും നിശ്ചയമത്രെ. ആകയാൽ രക്ഷയ്ക്കു് ആസ്പദമായ അനുഗ്രഹം പ്രസ്തുത ബാഹ്യചിഹ്നംമൂലം സിദ്ധമാകുന്നു. ഈ ന്യായത്താലാണ് അപ്പസ്തോലികകാലംമുതൽക്കു പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുകയും, അവർക്കു സ്ഥൈര്യലേപനവും ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയും കൊടുത്തുവരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതു കത്തോലിക്കരും പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും മററു പലേ പാഷണ്ഡമതസ്ഥരും ചെയ്യു

ന്നുമുണ്ട്. ക്രൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന്ന് ആവശ്യമായവ നിറവേററുന്നതിനാലാണ് അനുഗ്രഹം സിദ്ധിക്കുന്നത്. ക്രൂദാശകളുടെ ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങൾ അനുഗ്രഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു എന്നൊക്കെ സ്ഥാപിക്കയാണെങ്കിൽ പൈതങ്ങൾക്ക് ഒരു ക്രൂദാശയും കൊടുക്കാവുന്നതല്ല. എങ്കിലും അവർക്കു ക്രൂദാശകൾ കൊടുക്കുന്നത് അപ്പസ്തോലികകാലം മുതൽക്കുള്ള നടവടിയാകുന്നു. ആകയാൽ പ്രസ്തുത ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങൾ അനുഗ്രഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകമാത്രമല്ല, ആ അനുഗ്രഹത്തെ നൽകുന്നുകൂടിയുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്.

---

153. ക്രൂദാശയുടെ ബാഹ്യചിഹ്നം ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു സാധനപ്രയോഗത്തിന്ന് ഇന്ദ്രജാലതുല്യമായ സാധകശക്തി സങ്കല്പിക്കയല്ലയൊ ചെയ്യുന്നത്?

അല്ല. ക്രൂദാശ ഇന്ദ്രജാലംപോലെ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. ബാഹ്യചിഹ്നം പ്രയോഗിച്ചാലും ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവന്നു ഫലം അനുഭവപ്പെടേണമെങ്കിൽ അവനിൽ വേറെ ചിലതുകൂടി ഒത്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ കത്തോലിക്കസഭ ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവനിൽ ചില വൈശിഷ്ട്യങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായി വിധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്: അവന്നു മതിയായ ഒരു അർഹതയുണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ കുമ്പസാരിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുക, അന്ത്യലേപനത്തിന്നുമുമ്പെ രോഗിയായിരിക്കുക എന്നിവ ആവശ്യമാകുന്നു. രണ്ടാമത്: ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ അതിന്നു തക്ക ഒരുക്കം ചെയ്തിരിക്കണം. അതിസ്വാഭാവിക ന്യായത്താൽ പാപത്തെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കുന്നവന്നുമാത്രം കുമ്പസാരമെന്ന ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളാമെന്ന നി

ണ്ണയം ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അന്യഥാ പ്രവൎത്തിക്കുന്നവൻ ഭയങ്കരമായ ദൈവദോഷം പ്രവൎത്തിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ വേണ്ടത്തക്ക അൎഹതയും ഒരുക്കവുമുള്ളവനിൽ മാത്രമേ ക്രൂദാശയുടെ ബാഹ്യചിഹ്നപ്രയോഗം അതു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ നൽകുന്നുള്ളു. ആകയാൽ പ്രസ്തുത ബാഹ്യചിഹ്നത്തിന്ന് ഇന്ദ്രജാലതുല്യമായ ശക്തിയൊന്നുമില്ല.

---

154. ഒരുത്തൻ കൊടുക്കുന്ന ക്രൂദാശ വാസ്തവമാകേണമെങ്കിൽ അവനിൽ അതു കൊടുക്കുവാനുള്ള നിയോഗം വേണമെന്നുള്ള നിശ്ചയം ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവരെ അസ്വസ്ഥരാക്കുന്ന ഒന്നല്ലയൊ?

കൊടുക്കുന്ന ക്രൂദാശ വാസ്തവമാകുവാൻ കൊടുക്കുന്നവനിൽ തദനുഗുണമായ നിയോഗമുണ്ടായിരിക്കണം. നിയോഗം കൂടാതെ ക്രൂദാശ കൊടുക്കുന്നവൻ മിക്കവാറും ഭ്രാന്തനേ ആയിരിക്കൂ. അഥവാ ഒരുത്തൻ മനഃപൂൎവ്വം ആ നിയോഗം കൂടാതെ ക്രൂദാശ കൊടുത്താലും ദൈവത്തിന്ന് അതുകൊണ്ടുള്ള പോരായ്ക പരിഹരിക്കാൻ വയ്യാതില്ല. ആകയാൽ ക്രൂദാശ കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ ഏതന്മൂലം അസ്വസ്ഥനാകേണ്ടതില്ല.

---

155. ക്രൂദാശകൾ ആത്മോപകാരത്തിന്നുള്ളവയാകയാൽ അവ കൊടുക്കുന്നതിന്ന് ആൎക്കും അനുവദിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലയൊ?

ക്രൂദാശകൾ കൊടുക്കുവാൻ എല്ലാവരും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ക്രൂദാശകളുടെ മാഹാത്മ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമാറ് അവയുടെ ശുശ്രൂഷകന്മാരായി ചിലരെ ദൈവം പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്ഥാപിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കസഭ വി: പൌലു

ലോസിനോടുകൂടെ വിശ്വസിക്കുന്നതു ക്രൂദാശകളുടെ ശുശ്രൂഷകന്മാരായി ചിലരെ ക്രീസ്തു തിരുപ്പട്ടം നൽകി സ്ഥാപിച്ചു വെന്നാണ്. വി: പൌലോസിൻെറ വാക്യം: മനുഷ്യർ ഞങ്ങളെപ്പറ്റി ക്രീസ്തുവിൻെറ ശുശ്രൂഷകന്മാരായും ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ വിഭാജകന്മാരായും കരുതട്ടേ എന്നാകുന്നു: 1. കോറി: 4, 1. എങ്കിലും ജ്ഞാനസ്നാനം നിത്യരക്ഷയ്ക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നാകയാൽ അതു് അത്യാവശ്യമുള്ളനേരത്തു് ആരാലും കൊടുക്കപ്പെടാം. വിവാഹത്തിൽ ദമ്പതിമാർതന്നെയാണ് ശുശ്രൂഷകന്മാരെങ്കിലും അതു സ്വന്ത ആത്മീയ ഇടയൻെറ സന്നിധിയിൽവച്ചു വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ട്. മറെറല്ലാ ക്രൂദാശകളും കൊടുക്കുന്നതിന്നു തിരുപ്പട്ടമേററവർതന്നെ വേണം. ഇതാണ് ക്രീസ്തുവിൻെറ നിയമനം. ആകയാൽ തിരുപ്പട്ടമേററ വൈദികന്മാരുടെ എണ്ണം ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്നും, അവർമൂലം ക്രൂദാശകൾ സുകരമായി എല്ലാവർക്കും കൊടുക്കപ്പെടുന്നതിന്നും ദൈവം തിരുമനസ്സായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും അനുഭവത്താൽ ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്.

---

156. ഒരു പാപിയോ വിശ്വാസപരിത്യക്തനോ ക്രൂദാശ കൊടുത്താൽ വാസ്തവമാകുമോ?

വാസ്തവമാകും. ക്രൂദാശയുടെ ശക്തിയും ഫലവും പുറപ്പെടുന്നതു് അതിൻെറ പ്രധാനകാരണമായ ദൈവത്തിൽനിന്നാകുന്നു. ക്രൂദാശ കൊടുക്കുന്നവൻ തട്ടുപകരണം മാത്രമാണ്. ആയാളിൽ, ആവശ്യമുള്ളവനു് ആയാൾ ക്രൂദാശകൊടുക്കുന്നുവെന്നറിയുന്ന ശ്രദ്ധയും, തിരുസഭ ചെയ്യുന്ന വിധം ചെയ്യാനുള്ള നിയോഗവും മാത്രമേവേണ്ടു. ആകയാൽ ഈ ശ്രദ്ധയും നിയോഗവും ചേന്ന പാപിയാകട്ടേ, വിശ്വാസ

പരിത്യക്തനാകട്ടേ, കൊടുക്കുന്ന ക്രുദാശ വാസ്തവഫലത്തോടു കൂടിയതുതന്നെയായിരിക്കും. ഇതുകൊണ്ടാണ് പാഷണ്ഡർ കൊടുക്കുന്ന ജ്ഞാനസ്നാനം വാസ്തവമാണെന്ന് 257—ൽ വി: എസ്തപ്പാനോസുപാപ്പ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പാപികൾ കൊടുക്കുന്ന ജ്ഞാനസ്നാനം വാസ്തവമാകയില്ലെന്നു വാദിച്ച ദൊനത്തിസ്തുകളുടെ വാദം വി: അഗുസ്തീനോസും എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ക്രുദാശ കൊടുക്കുന്നായാൽ പാപത്തിലായിരിക്കുമൊയെന്നു ശങ്കിച്ചു തങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്ന ക്രുദാശയുടെ വാസ്തവികതയെപ്പററി ആരും വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല.

---

157. ഒരു ക്രുദാശയ്ക്കടുത്ത മൂന്നു ലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞുകാണുന്ന കാലുകഴുകൽ എന്തുകൊണ്ടു ക്രുദാശയായി എണ്ണപ്പെടുന്നില്ല?

കാലുകഴുകൽ ക്രുദാശയായി എണ്ണപ്പെടാത്തതു ക്രീസ്തുവാണ് അതു സ്ഥാപിച്ചതെങ്കിലും ഒരു ക്രുദാശയായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടാഞ്ഞതിനാലാണ്. വേദപുസ്തകംമാത്രം അടിസ്ഥാനമായി കരുതിയാൽ കാലുകഴുകൽ ക്രുദാശയായി എണ്ണപ്പെടുവാൻ വഴിയുണ്ട്. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തെ ദൈവികവും അപ്രാമാദികവുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന തിരുസഭ ഏഴു ക്രുദാശകൾ മാത്രമാണുള്ളതെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവയിൽ കാലുകഴുകൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, അന്യോന്യം കാലുകഴുകുവാൻ കർത്താവു കല്പിച്ചതു് ഒരു പ്രമാണമായിട്ടല്ല; പ്രത്യുത, അതൊരു ഭക്തകൃത്യമാകയാൽ ഉപദേശരൂപേണ മാത്രമാണെന്നു തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആകയാൽ കാലുകഴുകൽ ഒരു ക്രുദാശയായി എണ്ണപ്പെട്ടുകൂടാ.

ജ്ഞാനസ്നാനം.

158. ക്രിസ്ത്യയജ്ഞാനസ്നാനത്തിനും യോഹന്നാന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനും തമ്മിൽ വല്ല വ്യത്യാസവുമുണ്ടൊ?

വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ ജ്ഞാനസ്നാനം ഒരു കൂദാശയായിരിക്കയിൽ യോഹന്നാന്റേതു് അങ്ങനെയല്ല. യോഹന്നാൻ നൽകിയിരുന്ന ജ്ഞാനസ്നാനം മനുഷ്യ ഹൃദയങ്ങളിൽ അനുതാപാരൂപി ജനിപ്പിക്കുവാനും, യഥാൎത്ഥകൂദാശയായ ക്രീസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്നു മനുഷ്യരെ ഒരുക്കുവാനും മാത്രം പൎയ്യാപ്തമായിരുന്നു. ഈ വ്യത്യാസത്തെ യൊഹന്നാൻതന്നെയും വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങളെ മാനസാന്തരീകരണാൎത്ഥം വെള്ളത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യുന്നതേയുള്ളു. എന്നാൽ എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവൻ എന്നെക്കാൾ ബലവാനാകുന്നു. . . . . . അയാൾ നിങ്ങളെ പരിശുദ്ധാരൂപിയിലും അഗ്നിയിലും ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യും: മത്താ. 3, 11. ആകയാൽ യോഹന്നാന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനും ക്രിസ്തീയ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ട്.

---

159. ജ്ഞാനസ്നാനം സഭാപ്രവേശനത്തിന്റെ ഒരു ബാഹ്യലക്ഷ്യം മാത്രമല്ലയൊ?

അല്ല. അതൊരു ബാഹ്യലക്ഷ്യം മാത്രമാണെന്നു നവീകരണക്കാർ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അവരുടെ മതപ്രകാരം നീതീകരണത്തിന്നു വിശ്വാസംമാത്രം മതിയല്ലൊ. ആകയാൽ അവർ ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ ഒരു ബാഹ്യചിഹ്നം മാത്ര

മായി ഗണിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം ഉത്ഭവപാപത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ വിമോചിക്കുയും, അവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളും ദൈവമക്കളും മോക്ഷത്തിന്നു അവകാശികളുമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കൂദാശയാണെന്നത്രെ കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ അതൊരു ബാഹ്യലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല — പ്രത്യുത, ആയതു് ഉത്ഭവപാപവും, കർമ്മപാപമുണ്ടെങ്കിൽ അതും നീക്കി ആത്മാവിൽ മാഞ്ഞുപോകാത്ത ഒരു അടയാളംകൂടി പതിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ബഹുധാ പ്രയോജനകരമായ ജ്ഞാനസ്നാനം തിരുസഭാപ്രവേശനത്തിന്നു നമുക്കുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗംകൂടിയാണ്. എന്നാൽ അതൊരു പ്രവേശനമാർഗ്ഗം മാത്രമല്ല. വിശേഷിച്ചു മററു പലേ നന്മകളും ആത്മാവിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നുകൂടി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

---

160. വളരെപ്പേർ ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടതായി വേദപുസ്തകം പറയുന്നില്ലയൊ? നട: 2, 38: 8, 12—16: 19, 2—5:

ഉണ്ടു്.. എന്നാൽ അതിൻെറ അർത്ഥം: ബാവായുടേയും പുത്രൻെറയും റൂഹാദക്കുദശായുടേയും നാമത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യാതെ ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നല്ല. യോഹന്നാൻെറ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽനിന്നും, യഹൂദരുടെ വിവിധ ക്ഷാളനങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിസ്തീയ ജ്ഞാനസ്നാനം വേർതിരിച്ചറിവാൻ വേണ്ടി ക്രിസ്തുവിൻെറ നാമത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നാണ് അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻെറ സാരം. അന്യഥാ ക്രിസ്തുവിൻെറ കല്പനവിട്ടു ബാവായുടേയും പുത്രൻെറയും റൂഹാദക്കുദശായുടേയും നാമത്തിലല്ലാതെ, ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം

നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതു നടവടി: 19, 2— 5—ൽ നിന്നു ധാരാളം വിശദമാകുന്നുണ്ട്.

---

161. സ്വന്തമായ അറിവോ സമ്മതിയോ കൂടാതെ, പൈതങ്ങളുടെമേൽ ജ്ഞാനസ്നാപനത്താൽ സഭാനിബന്ധങ്ങളെ ചുമത്തുന്നതു് അനീതിയല്ലയൊ?

ക്രിസ്തുവിൻെറ ജ്ഞാനസ്നാപനം ആരും സ്വേച്ഛയാ സ്വീകരിക്കയൊ നിഷേധിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതല്ല. അതു നിത്യരക്ഷാലബ്ധിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ വിവേകം വരുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയ ചുമതലകൾ മാത്രം പൈതലിൻെറമേൽ ജ്ഞാനസ്നാപനത്താൽ ചുമത്തുന്നതേയുള്ളൂ. നാം ചോദിക്കാതെ ജനനാൽതന്നെ നമുക്കു രാഷ്ട്രിയ പൌരാവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു കൂടുതൽ നന്മയ്ക്കായി ദൈവിക പൌരാവകാശം പൈതലിന്നു ജ്ഞാനസ്നാനമെന്ന പുനർജ്ജനനത്താൽ എന്തുകൊണ്ടു പ്രാപിച്ചുകൂടാ? ഒരു പൈതലിന്നു വലിയൊരു അവകാശം സിദ്ധിച്ചാൽ അവന്നു പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടില്ലെന്നകാരണം പറഞ്ഞു രക്ഷാകർത്താവ് ആ അവകാശത്തെ അവഗണിക്കുക പതിവില്ല. അതുപോലെ പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാപനത്താൽ മോക്ഷത്തിന്നു അവകാശികളാക്കേണ്ടതു രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരുടെ വലിയ ചുമതലയാണ്. അതു് അനാവശ്യചുമതലകൾ അവരുടെമേൽ ആരോപിക്കുന്ന അധർമ്മകർമ്മമെന്നു ലവലേശം ശങ്കിക്കേണ്ടതില്ല.

---

162. ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുന്നവക്കു വിശ്വാസവും പശ്ചാത്താപവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു വേദപുസ്തകം വിശദമായി പറഞ്ഞിരിക്കെ, അവയില്ലാത്ത പൈത

ങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തമോ?

വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുന്നവൻ രക്ഷപെടും: മക്കൊ. 16, 16. പശ്ചാത്തപിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുക: നട. 2, 38: എന്നെല്ലാം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു പ്രായപൂൎത്തി ലഭിച്ചവരെപ്പററി മാത്രമാണ്. ആകയാൽ അവർ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുമ്പോൾ ക്രീസ്തുവിൻെറ സകല അദ്ധ്യാപനങ്ങളിലും വിശ്വാസവും, ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്താപവും വേണമെന്നു ശ്ലീഹന്മാർ നിബന്ധിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇന്നും നിബന്ധമുണ്ട്.

എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിന്നും പശ്ചാത്താപത്തിന്നും അശക്തരായ പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യുവാൻ പ്രത്യേകന്യായങ്ങളാൽ ആവശ്യമാണ്. എല്ലാവരും എന്ന ക്രുട്ടത്തിൽ പൈതങ്ങൾക്കും ഉത്ഭവപാപമുണ്ട്: അപ്പ. 2, 3. ഈ പാപത്തിൻെറ മോചനത്തിന്നു ജ്ഞാനസ്നാനമല്ലാതെ മററു മാൎഗ്ഗമില്ല. തന്മൂലം അതു സ്വീകരിപ്പാൻ ഓരോരുത്തർക്കും തനിയെ ആവശ്യമുണ്ട്: യോഹ. 3, 5. ആകയാൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് ആവശ്യമായ ജ്ഞാനസ്നാനം പൈതങ്ങൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു അവരെ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യുവാരുന്നുണ്ട്. ഇതു തിരുസഭയിൽ അപ്പസ്തോലികകാലം മുതൽക്കുള്ള ആചാരവുമാണ്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒറീജനസ് മുതലായവരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

വി: പൌലോസു ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്തതായി പറയുന്ന കുടുംബങ്ങളിൽ പൈതങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്ന് എങ്ങനെ ഊഹിക്കാം: 1 കോറി. 1, 16 - നട. 16, 15: 33. വേദപുസ്തകം മാത്രം വിശ്വാസത്തിൻെറ പ്രമാണമെന്നു പറയുന്ന പ്രോട്ടസ്ററാണ്ടുകാർ, പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാപനം

ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു അതിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ലെങ്കിലും, അവർക്കു ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകിവരുന്നതു പ്രസ്തുത പരമ്പരാചാരത്തെ ഏതാണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നതിന്നു ലക്ഷ്യമല്ലയൊ? എങ്കിലും നീതീകരണത്തിന്നു വിശ്വാസംമാത്രം മതിയെന്നുള്ള തത്വം ഉപദെശിക്കുന്ന ചിലർ പൈതങ്ങളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം അനാവശ്യമെന്നു ജല്പിക്കുന്നു. ഇതു തെററാണെന്ന് ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഏതന്മൂലം കത്തോലിക്കസഭ ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലം മുതൽ ചെയ്തുവരുന്നതും, വിവിധന്യായങ്ങളാൽ സ്വീകാൎയ്യവുമായ നടവടിയാണ് പൈതങ്ങളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനമെന്നു സ്പഷ്ടം.

---

163. ജ്ഞാനസ്നാനം നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമെങ്കിൽ, അതുകൂടാതെ, മരിക്കുന്ന നിരപരാധികളായ പൈതങ്ങൾ നിത്യാഗ്നിയിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നല്ലയൊ വിചാരിക്കേണ്ടതു?

ജ്ഞാനസ്നാനം നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. വെള്ളത്താലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും വീണ്ടു ജനിക്കാത്തവൻ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല: യോഹ. 3, 5. എല്ലാവരും കോപത്തിൻെറ മക്കളും: അപ്പ. 2, 3: ജന്മപാപത്തോടുകൂടിയവരും: റോമ. 5, 12: ആയിരിക്കയാലാണ് ഏതു മനുഷ്യനും നിത്യരക്ഷാസിദ്ധ്യൎത്ഥം ജ്ഞാനസ്നാനം പ്രാപിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നതു്. പൈതങ്ങളെ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു പഠിപ്പിച്ച പെലജിയങ്കാരെ നാലാം നൂററാണ്ടിൽ തിരുസഭ ശപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നിത്യരക്ഷയ്ക്കു ആവശ്യമായ വെള്ളത്താലുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം ദുഷ്പ്രാപമായി വന്നാൽ ആഗ്രഹത്താലുള്ളതായാലും മതിയെന്നു ത്രെന്തോസു സൂനഹദോസു പഠിപ്പിക്കുന്നു. കാരണം, ഇങ്ങ

ന്നു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ അഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ദൈവസ്നേഹം ഉള്ള വനായിരിക്കും. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്റെ പിതാവിനാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടും: യോഹ. 14, 21: എന്ന വാഗ്ദത്തം നിമിത്തം അവന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യാം. ഇതു തന്നെയാണ് രക്തത്താലുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റേയും ഫലം. മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ എന്നെ ഏററു പറയുന്നവനെ ഞാനും സ്വൎഗ്ഗത്തിലുള്ള എന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെ ഏററു പറയും: മത്താ. 10, 32: എന്നുള്ളതിനാൽ വെള്ളംകൊണ്ടു ജ്ഞാനസ്നാനം പ്രാപിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ജീവനെ ബലികഴിച്ചു ക്രീസ്തുവിനെ ഏററു പറയുകനിമിത്തം അവൻ രക്ഷ പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ. ഇങ്ങനെ നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ വെള്ളത്താലുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊള്ളാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നവൎക്ക് അഗ്രഹത്താലോ രക്തത്താലോ ഉള്ള ഒരു ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ പാടുണ്ട്.

എന്നാൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാതെ മരിക്കുന്ന പൈതങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ അവർ നിത്യാഗ്നിയിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നു കത്തോലിക്കർ ധരിച്ചിട്ടില്ല. ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊള്ളായ്കയാൽ ദൈവദൎശനവും മോക്ഷഭാഗ്യവും അവൎക്കു സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. വേണ്ടിയതു നിറവേറായ്കനിമിത്തം ദൈവം പ്രസ്തുത സൌജന്യദാനത്തെ നൽകുന്നില്ലെന്നേയുള്ളു. ഈ ഭാഗ്യങ്ങളെപ്പററി അജ്ഞതയിലിരിക്കുന്ന പൈതങ്ങൾക്ക് ഈ നഷ്ടം ഒരു ശിക്ഷയായി അനുഭവപ്പെടുകയുമില്ല. താദൃശമായ ഒരു അവസ്ഥയിൽ പ്രകൃതിജ്ഞാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി പൈതങ്ങൾ അഗ്നിശിക്ഷകൂടാതെ ജീവിക്കുമെന്നാണ് റി: തോമാസ് അക്വിനാസു പറയുന്നതു്.

164. ഈ നാട്ടിൽ പൈതങ്ങളെ മാമ്മോദീസാമുക്കുവാനാവശ്യപ്പെട്ടാൽ വെള്ളത്തിൽ മുക്കാത്തതിൻെറ കാരണമെന്തു്?

ആദ്യത്തെ പതിമൂന്നു നൂററാണ്ടുകാലത്തോളം പാശ്ചാത്യ പൌരസ്ത്യസഭകളിൽ സാധാരണമായി പൈതങ്ങളെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയാണ് മാമ്മോദീസ കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നതു്. എന്നാൽ അക്കാലത്തുതന്നെ വെള്ളം ഒഴിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യുന്ന പതിവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പന്തക്കുസ്താദിവസത്തിൽ പത്രോസു മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയ മൂവായിരംപേരെ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്തതും: നട. 2, 41: കൊര്ണേലിയൂസിൻെറ ഭവനത്തിലും: നട. 10, 48: ഫിലിപ്പിയിലെ കാരാഗൃഹത്തിലും: നട. 16, 33: വച്ചു ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്തതും വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയിട്ടാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. കൂടാതെ, രോഗികൾ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുമ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ മുക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നു വി: ചിപ്രിയാനോസു: ക്രി: അ: 248: പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെള്ളത്തിൽ മുക്കുകതന്നെ വേണമെന്നു സർവ്വജ്ഞനായ ക്രീസ്തു കല്പിക്കാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. കാരാഗൃഹവാസികളും, രോഗികളും, ജനിച്ചിട്ട് അധികസമയം കഴിയാത്ത പൈതങ്ങളും, അതി ശീതളദേശനിവാസികളും വെള്ളത്തിൽമുങ്ങി ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടണമെന്നായാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം കൂടാതെതന്നെ പലരും മരിക്കേണ്ടിവരുന്നേക്കും.

ആകയാൽ ഈ സംഗതിയിലും വേദപുസ്തകത്തെ അപ്രമാദികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന തിരുസഭ ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുന്നതു മുക്കിയിട്ടും, ഒഴിച്ചിട്ടും, തളിച്ചിട്ടും ആകാമെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുക, ഇന്നു നടപ്പായിരിക്കുന്നതു വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നതിലുള്ള

പലേ അസൌകര്യങ്ങൾ നിമിത്തമാണ്. വെള്ളം തളിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഒരു പക്ഷേ അതു കഴകൽ എന്ന കൃത്യം ശരിപ്പെടാതെ അവാസ്തവമാകുവാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു തിരുസഭ മുടക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഇക്കാലത്തു വെള്ളമൊഴിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതു് ആവശ്യത്തിന്നു മതിയായതും സൌകര്യപ്രദവുമാകയാൽ ആ ആചാരം തിരുസഭ നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

---

165. വാസ്തവത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും അതു സിദ്ധിച്ചുവെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു മരിച്ചവൻെറഗതി അവസാനവിധിയിൽ എന്തായിരിക്കും?

അതു് ഇന്നവിധമായിരിക്കുമെന്നു നമുക്കു് ഉറപ്പായി പറഞ്ഞുകൂടാ. അവസാനവിധിയുടെ പ്രകൃതിയെപ്പററി നാം മുഴുവൻ അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവരേയും ദൈവം നീതിയോടും കരുണയോടുംകൂടി അളപ്പോഴും കരുതുന്നതാണെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ. വാസ്തവത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം ലഭിക്കാതെ ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നു വിചാരിച്ചു മരിച്ചവൻെറ ഗതി കഷ്ടമാകുവാൻ അവകാശമില്ല. അവന്നു് ആഗ്രഹത്താലുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനമെങ്കിലും ഉള്ളതായി വിചാരിക്കാം. ആഗ്രഹത്താലോ രക്തത്താലോ ഉള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം സാക്ഷാൽ ക്രിദാശയുടെ ഫലം ചെയ്യുമെന്നാണ് തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം അവൻ രക്ഷയ്ക്കു് അർഹനാകാതിരിക്കയില്ല.

---

166. സംഗതിവശാൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാൻ ഇടയാകാത്ത ഒരു ഭക്തൻ കൈക്കൊള്ളുന്ന മററകൂദാ

ശകലം നിഷ്ഫലങ്ങളല്ലയൊ?

മേൽപ്രകാരമുള്ള ഒരു ദൈവഭക്തൻ പൂൎണ്ണദൈവസ്നേഹത്തിൻെറ പ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ജ്ഞാനസ്നാനസ്വീകരണത്തിന്നുള്ള ആഗ്രഹവും അതിൽ അന്തൎഭവിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം ആഗ്രഹത്താലുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ ആയാൾ ആ കൃദാശയുടെ ഫലം പ്രാപിച്ചുവെന്നു പറയാം. തന്മൂലം അതിനെ തുടൎന്നു കൈക്കൊള്ളുന്ന മററുകൃദാശകൾ വഴിയായും ആയാൾ അനുഗ്രഹം കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടാകും. എന്നാൽ അങ്ങനെ പ്രാപിക്കുന്ന അനുഗ്രഹം സാക്ഷാൽ കൃദാശസ്സുകൂടത്തതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രത്യുത, ദൈവം തൻെറ അനുഗ്രഹത്താൽ മററുവിധം കൊടുക്കുന്ന ദാനമാണെന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളു.

167. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ തലതൊട്ടുന്നവരുടെ ഉദ്യോഗം ഇപ്പോൾ നാമമാത്രമായിരിക്കെ ഇനിയും ആ നിയമനത്തിൻെറ ആവശ്യമെന്തു്?

വിശ്വാസ സദാചാരാദികളിൽ കുട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രധാന ചുമതല മാതാപിതാക്കന്മാരുടേതാണ്. എന്നാൽ അവരുടെ ഉപേക്ഷയിലും അഭാവത്തിലും തലതൊട്ടവർതന്നെ ആ കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കണം. മിക്കവാറും മാതാപിതാക്കന്മാർതന്നെ സംഗതി വേണ്ടവിധം നിറവേററുമെന്നു ആശിക്കാം. വല്ല ഉപേക്ഷയും വരുത്തുന്നതായി തലതൊട്ടവർ അറിഞ്ഞാൽ ഉടനെ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വേണ്ടതെല്ലാം കുട്ടിയുടെ ഉപകാരാൎത്ഥം ചെയ്യണം. ഇതിൽ വല്ലവരും അശ്രദ്ധരാകുന്നതുകൊണ്ടു മേലിൽ തലതൊട്ടുന്നവരെ നിയമിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു തെററാണ്. കുട്ടികളുടെ ആത്മോപകാരാൎത്ഥം തിരുസഭ കഴിയുന്ന

ന്മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്തിരിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ് ആവശ്യം.

---

168. ക്രിസ്തീയജ്ഞാനസ്നാനം ഇന്ന് ഏകജന്മ പാപവിമോചനമാൎഗ്ഗമാണെങ്കിൽ ക്രീസ്തുവിന്നുമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ ജന്മപാപം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു?

ക്രീസ്തുവിൻെറ ആഗമനത്തിന്നുമുമ്പു ചില ക്രൂദാശകൾ പാപവിമോചനമാൎഗ്ഗങ്ങളായി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് പൊതുവായ അഭിപ്രായം. പ്രകൃതിന്യായപ്രമാണങ്ങൾ പുരസ്സരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നവൎക്കു ജന്മപാപവിമോചനത്തിന്നായി പ്രത്യേകം പൈതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു മാൎഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നതായി ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവവിശ്വാസമുള്ളവരായ മാതാപിതാക്കന്മാർ പൈതങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചില പ്രാൎത്ഥനകൾ ദൈവത്തിങ്കൽ അൎപ്പിക്കുകയും, അവൎക്കു ചില ആശിസ്സുകൾ നൽകുകയും മററും ചെയ്തിരുന്നതു ജന്മപാപപരിഹാരത്തിന്നു മാൎഗ്ഗമായിരുന്നതായി വി: തോമാസ് അകിനാസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഛേദനാചാരത്തിൻെറ സ്ഥാപനം മുതൽ അതും നീതീകരണത്തിന്ന് ആൎക്കും മതിയായിരുന്നതായി വി: അഗുസ്തീനോസും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നീതീകരണത്തിന്നു ഛേദനാചാരത്തിന്നുപുറമെ വേറെയും മാൎഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നു. മൂശയുടെ പ്രമാണത്തിൽ മററു മൂന്നു ക്രൂദാശകൾ കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നതായി വി: തോമാസു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ വൈദികാഭിഷേകവും, പെസഹാ ആട്ടിൻകുട്ടിയെ ഭക്ഷിക്കുന്നതും, ചില ക്ഷാളനങ്ങളുമായിരുന്നുവെന്നാണ് തദഭിപ്രായം. എന്നാൽ ആ പഴയ ക്രൂദാശകളെ സ്വീകരിക്കുന്നവന്ന് അവൻെറ യോഗ്യതാനുസാരം മാത്രമേ ഫലം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. പ്രത്യുത, ഇ

ന്നത്തെ ക്രൂദാശകളാകട്ടെ അവയുടെ സ്വകീയ മാഹാത്മ്യത്താൽ പ്രയോഗംകൊണ്ടുതന്നെ ഫലം തരുന്നവയാണ്. പ്രസ്തുത കാരണങ്ങളാൽ ജന്മപാപവിമോചനാൎത്ഥം പഴയ നിയമത്തിൽ ചില മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം അനുമാനിക്കണം. . അവകൊണ്ടു പൂൎവ്വികന്മാർ നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

---

169. ഉത്ഭവപാപം ആത്മാവിന്നും ശരീരത്തിന്നും ദോഷംചെയ്തിരിക്കെ ജ്ഞാനസ്നാനം എന്തുകൊണ്ട് അവ രണ്ടിനേയും പരിഹരിക്കുന്നില്ല?

വി: തോമാസ് അകിനാസിന്റെ അഭിപ്രായം പറകയാണെങ്കിൽ ഉത്ഭവപാപംമൂലം ആത്മാവിന്നും ശരീരത്തിന്നും ബാധിച്ച എല്ലാ ദോഷഫലങ്ങളേയും നീക്കുവാൻ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ട്. എന്നാൽ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച ദോഷഫലങ്ങളെ അത് ഉടനടി പരിഹരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശരീരത്തിന്നടുത്തവയെ നീതിമാന്മാരുടെ ഉത്ഥാനസമയത്തു മാത്രമേ നീക്കുന്നുള്ളു: 1 കോറി. 15. 54. വാസ്തവം ഈ വിധമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു വേറേയും പല ന്യായങ്ങളുണ്ട്.

ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ മനുഷ്യൻ ക്രീസ്തുവിന്റെ അംഗമായി ഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ തലയായ ക്രീസ്തുവിന്നു യോജിച്ച അംഗമായിരിക്കണം. ക്രീസ്തു ഉത്ഭവംമുതൽ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവപ്രസാദത്തിലും സത്യത്തിലും പൂൎണ്ണനായിരിക്കെ അവിടത്തെ ശരീരം ജീവകാലത്തിൽ സഹനാധീനമായിരിക്കുകയും, മരണാനന്തരം ഉത്ഥാനത്തോടുകൂടിമാത്രം മഹത്വം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയും ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ ഉടനെ

ദൈവപ്രസാദം ആത്മാവിൽ കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവന്റെ ശരീരം മരണംവരെ സഹനാധീനമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നീതിമാൻ ഉത്ഥിതനാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിന്റെ സഹനാവസ്ഥ മാറി മഹത്വം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. ഇതും ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഏതദ്വിഷയകമായി ശ്ലീഹാ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമത്രെ. ഈശോമിശിഹായെ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉത്ഥാപിപ്പിച്ചവൻ നിങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന ആയാളുടെ അരൂപിമുഖേന മരണമുള്ള നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ ജീവിപ്പിക്കും: റോമ. 8, 11. ആയാളോടുകൂടി നാം സഹനം ശീലിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു് അദ്ദേഹത്തോട് ഒരുമിച്ചു നാം മഹത്വപ്പെടുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാകുന്നു: റോമ. 8, 17. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്നുശേഷവും നമ്മിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ആശാപാശങ്ങൾ അവയോട് എതിർത്തു പുണ്യയോഗ്യതയും ജയവും സമ്പാദിക്കുവാൻ നമുക്ക് ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. കൂടാതെ, ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ട് ഐഹികാരിഷ്ടതകളെല്ലാം നീങ്ങുമെന്നുവന്നാൽ അതു ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രം മനുഷ്യർ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുകയും, നിത്യഭാഗ്യത്തെ വിസ്മരിക്കയും ചെയ്തേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള പലേ ന്യായങ്ങളാലാണ് ജ്ഞാനസ്നാനം മനുഷ്യനിൽനിന്ന് ഈ ജീവിതത്തിൽതന്നെ ഉത്ഭവപാപത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങളായ ശാരീരിക ദുരനുഭവങ്ങളെ നീക്കാത്തത്.

സ്ഥൈൎയ്യലേപനം.

170. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്നു പുറമെ ഒരു സ്ഥൈൎയ്യലേപനത്തേയും ക്രീസ്തു, കൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചുവെന്നുള്ളതിന്ന് എന്തു ലക്ഷ്യമാണുള്ളത്?

ക്രീസ്തു, തൻെറ മരണത്തിന്നു തലേരാത്രിയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയയ്ക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു: യോഹ. 15, 26. ആ വാഗ്ദത്തത്തെ ക്രീസ്തു ഓറശ്ലേം ഊട്ടുശാലയിൽ വച്ചു തികെക്കുകയുമുണ്ടായി: നട. 2, 4. ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ മെത്രാൻെറ കൈവെപ്പാലും, അഭിഷേചനത്താലും, പ്രാൎത്ഥനയാലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ കൈക്കൊണ്ടു വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മാൎഗ്ഗമായി സ്ഥൈൎയ്യലേപനമെന്ന ഒരു കൂദാശ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നട. 8, 14—17. വാക്യങ്ങൾ ധാരാളം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. സമറിയായിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടവരുടെമേൽ കൈവെച്ച് അവൎക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നൽകുവാൻ പത്രോസും യോഹന്നാനും അവിടെക്കു പോയി ആ കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിച്ചു. എപ്പസൂസിൽ വി. പൌലോസ് ഈ കൂദാശമൂലം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പലൎക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: നട. 19, 6. സഭാപിതാക്കന്മാർ സ്ഥൈൎയ്യലേപനമെന്ന കൂദാശയെപ്പററി പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. വി. ചിപ്രിയാനോസു വളരെ വിശദമായിട്ടാണ് ഇതിനെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ റോമാഐക്യത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോയ പൌരസ്ത്യരായ ശീശ്മക്കാർ ഇന്നും സ്ഥൈൎയ്യലേപനത്തെ കൂദാശയായി സ്വീകരിച്ചുവരുന്നത് അതിൻെറ അപ്പസ്തോലികത്വത്തെ നന്നായി തെളിയിക്കുന്ന ലക്ഷ്യമാകുന്നു. കത്തോലിക്കൎക്ക് ഈ സംഗതിയിൽ അപ്രാമാദികത്വമുള്ള തിരുസഭയുടെ പ്ര

ഖ്യാപനവും കൂടിയുണ്ട്. ആകയാൽ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്നു പുറമെ സ്ഥൈര്യലേപനത്തേയും ക്രീസ്തു കൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു നിർണ്ണയിക്കാം.

---

171. പുത്രൻ എഴുന്നെള്ളുമ്പോഴും അവിടത്തോട് ഏകസ്വഭാവത്തിൽ യോജിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിയും സഹഗമിക്കേണ്ടിയിരിക്കെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിയെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ വേർതിരിച്ച സ്ഥൈര്യലേപനമെന്ന ഒരു കൂദാശ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടിവന്നതിൻെറ ആവശ്യമെന്തു്?

ദൈവത്രിതയത്തിലെ മൂന്നാളുകളും ഏകസ്വഭാവത്തിൽ യോജിച്ചവരാണ്. ഈ ദൈവാളുകളുടെ യോജിപ്പു മനുഷ്യാത്മാവുകളിൽ കൂദാശകൾവഴി ഉണ്ടാകുന്നതു ദൈവവരപ്രസാദം നിമിത്തമാണെന്നല്ലാതെ ദൈവാളുകൾ മനുഷ്യാത്മാവിനോടു പ്രകൃത്യാ യോജിക്കുന്നതല്ല. താദൃശയോജന അസാദ്ധ്യവുമാണ്. ദൈവവരപ്രസാദങ്ങൾ ഓരോ തരത്തിൽ എല്ലാ കൂദാശകൾ വഴിയായും മനുഷ്യർക്കു ലഭിക്കുന്നു. പുത്രൻ എഴുന്നെള്ളിവരുന്ന കൂദാശയിൽ ഒരു തരത്തിലും, പരിശുദ്ധാത്മാവി നൽകപ്പെടുന്ന കൂദാശയിൽ വേറെ തരത്തിലും, ദൈവാളുകൾ എഴുന്നെള്ളാത്ത കൂദാശകളിൽ മറ്റുതരത്തിലും വ്യത്യസ്തമായ വരപ്രസാദമാണ് ലബ്ധമാകുന്നതു്. ആകയാൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ട ഓരോ വരപ്രസാദത്തിൻേറയും ലബ്ധിക്കായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ കൂദാശകളും നമുക്കാവശ്യമുള്ളവതന്നെ. പുത്രൻ എഴുന്നെള്ളുന്ന കൂദാശ അതിന്നടുത്ത അനുഗ്രഹമല്ലാതെ പരിശുദ്ധാത്മാവി നൽകപ്പെടുന്ന കൂദാശയുടെ ഫലം ചെയ്യുന്നില്ല. അതിനാൽ ദൈവാളുകളുടെ സ്വഭാവയോജിപ്പു കൂദാശകളുടെ

വിവിധത്വത്തെ കുറക്കുവാൻ മതിയായ ഒരു കാരണമല്ലെന്നു നാം ധരിക്കണം. ഈ സ്ഥിതിക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ കൈക്കൊണ്ടു വിശേഷദൈവാനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കാമുന്ന സ്ഥൈൎയ്യലേപനവും നമുക്ക് ആവശ്യംതന്നെ.

---

172. ക്രീസ്തുവും അപ്പസ്തോലരും കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥൈൎയ്യലേപനംകൊണ്ടു നമുക്കെന്താവശ്യം?

ക്രീസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവ ആളോട് അവതാരത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു പാപവിഹീനമായിരുന്നു. കൂടാതെ, ആ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അസ്തിക്യാരംഭംമുതൽ അതു ദൈവാനുഗ്രഹസമ്പൂൎണ്ണവുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പാപത്തിന്ന് അധീനപ്പെട്ടുകൂടാത്ത ക്രീസ്തുവിന്നു സ്ഥൈൎയ്യലേപനമെന്നല്ല മറെറാരു കൂദാശയും ആവശ്യമായില്ല. എന്നാൽ അപ്പസ്തോലന്മാർ അങ്ങനെയല്ല. അവർ സ്ഥൈൎയ്യലേപനത്തിലെ അനുഗ്രഹങ്ങളുൾപ്പടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ എല്ലാദാനങ്ങളും പന്തക്കുസ്താദിവസത്തിൽ കൈക്കൊണ്ടവരാണ്. അവർ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുന്നതിന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങൾ അവൎക്ക് ആവശ്യമായിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കും ആ സ്ഥിരത സ്ഥൈൎയ്യലേപനംവഴി സമ്പാദിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

കുർബാന.

173. ശുദ്ധ: കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുമ്പോൾ നൽകപ്പെടുന്ന "പട്ടത്തിഞ്ഞ്" യഥാർത്ഥത്തിൽ അപ്പമായി കാണപ്പെട്ടാലും അതിൽ കർത്താവായ ഈശോ, ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ ന്യായമെന്തു്?

ദൈവപുത്രനായ ഈശോമിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകളുടെ ഉറപ്പുനിമിത്തമാണ് നാം അതു വിശ്വസിക്കുന്നതു്. അവിടന്നു ഗ്ലീലായിലെ തടാകസമീപത്തുവച്ചു വാഗ്ദാനം ചെയ്തതു സ്വന്തശരീരത്തെ ഭക്ഷ്യമായും രക്തത്തെ പാനീയമായും നൽകുമെന്നാണ്: യോഹ. 6, 48-49. ഈ വാഗ്ദത്തത്തെ ഒടുവിലെ അത്താഴത്തിൽവച്ചു ക്രീസ്തു നിറവേററി: മത്താ. 26, 26-28: മർക്കോ. 14, 22-24: ലൂക്ക, 22, 19- 20: 1 കോറി. 11, 23-25. ഇവയ്ക്കുംപുറമെ ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചതും അപ്രാമാദികത്വമുള്ളതുമായ തിരുസഭയുടെ ഉറപ്പായ സാക്ഷ്യവും നമുക്കുണ്ട്. ത്രേന്തോസുനൂനഹദോസു പഠിപ്പിക്കുന്നതു ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയെന്ന ഉന്നതക്രൂദാശയിൽ അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രൂദാശചെയ്യപ്പെട്ടതിൻെറശേഷം ദൃശ്യമായ ആ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുകീഴ സത്യദൈവവും മനുഷ്യനുമായ നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ സത്യമായും പൂർണ്ണമായും സാരമായവിധത്തിലും എഴുന്നെള്ളിവരുന്നുവെന്നാണ്: Sess. 13. C. 1. ആകയാൽ ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയായി നൽകപ്പെടുന്ന "പട്ടത്തിഞ്ഞിൽ" കർത്താവായ ഈശോമിശിഹാ ഉണ്ടെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.

---

174. അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രൂദാശചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവയുടെ സത്വാംശംമാറി രൂപാംശംമാത്രം

നിൽക്കുന്നുവെന്നുള്ള നിരന്തരമായ ഒരു അത്ഭുതസംഭവം അനുവദിക്കപ്പെട്ടുവാൻ ആവശ്യമെന്ത്?

ക്രീസ്തു, അപ്പമെടുത്തു വാഴ്ത്തികൊടുത്തപ്പോൾ "ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നാണ് അരുളിച്ചെയ്തതു്. തന്മൂലം അപ്പത്തെ, അപ്പമെന്നു പറയുവാൻ നമ്മെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്ന അതിന്റെ സത്വം മാറി ക്രീസ്തു അവിടെ സന്നദ്ധനായിട്ടു് ഉണ്ടാകണം. അപ്പത്തിന്റെ സത്വാംശം മാറിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ക്രീസ്തു, "ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നു പറയാതെ മറേറതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പറവാൻ നിബ്ബന്ധിതനായിരുന്നു. പറയാവുന്ന വിധങ്ങൾതന്നെയും പലതുണ്ടു്. ഈ അപ്പം എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ സാദൃശ്യമാകുന്നു, ഈ അപ്പത്തിൽ അഥവാ - ഈ അപ്പത്തോടുകൂടി, അന്യഥാ ഈ അപ്പത്തിന്റെ കീഴിൽ എന്റെ ശരീരമാകുന്നു എന്നോ മറേറാ പറവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, "ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തതിനാൽ അതു് അപ്പമല്ല, ക്രീസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ നാം നിബ്ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം, അപ്പവും വീഞ്ഞും കൂദാശചെയ്യപ്പെട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ സത്വം മാറുന്ന നിരന്തരമായ ഒരു അത്ഭുതസംഭവം നടക്കുന്നതായി നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

---

175. സംഭാഷണത്തിൽ അനവധി അലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ക്രീസ്തു— മാംസം ഭക്ഷിക്കുക: ഇതു് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു: എന്നിങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളവ പ്രത്യക്ഷരം നാം വിശ്വസിക്കണമെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ന്യായമെന്തു്?

ക്രീസ്തു, സംഭാഷണത്തിൽ അലങ്കാരികോക്തികൾ

പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പ്രയോഗങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും ശ്രോതാക്കൾക്കു സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. അവർ വല്ലപ്പോഴും ഗ്രഹിക്കാതെ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്രീസ്തുതന്നെ അതു വിശദമാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുമുണ്ട്. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പലതും പറയാം. സ്വർഗ്ഗരാജ്യപ്രവേശനത്തിന്ന് ആവശ്യമായ പുനർജ്ജനനത്തെ നിക്കാദേമ്മോസു തെററിദ്ധരിച്ച് അതു് അസാദ്ധ്യമെന്നു വിചാരിച്ചപ്പോൾ ക്രീസ്തു ഉടൻതന്നെ ആ പുനർജ്ജനനം വെള്ളത്താലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും ഉള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി: യോഹ. 3, 3 - 5. സമ്പന്നൻ മോക്ഷപ്രവേശനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴയിൽക്കൂടി കടക്കുന്നതാണ് എളുപ്പമെന്നു ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ ശ്ലീഹന്മാർ ധനവാന്മാരുടെ നിത്യരക്ഷ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു ഗ്രഹിച്ചു. ഉടനെ ക്രീസ്തു അതു ദൈവത്തിന്ന് അസാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു, അവരുടെ തെററു തിരുത്തി: മത്തായി. 19, 24 - 26. ഇങ്ങനെ വേറേയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്: മത്താ. 16, 6 - 12; യോഹ. 4, 32 - 34; 11, 11 - 14; 8, 21 - 23; 32, 34; 39 - 44.

ക്രീസ്തുവിൻെറ സംഭാഷണം ജനത പ്രത്യക്ഷരം സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കെ അന്യഥാ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവിടന്ന് അവരെ അനുവദിച്ചില്ല. പക്ഷവാതക്കാരൻെറ പാപം പൊറുത്തുവെന്നു ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ അതു ദൈവദൂഷണമാണെന്നു പറഞ്ഞ യഹൂദരുടെ മൌഢ്യം തെളിയിക്കാൻ അവനെ ക്രീസ്തു സ്വസ്ഥനാക്കുകക്കൂടി ചെയ്തു: മത്താ. 9, 2 - 7. അബ്രാഹം തൻെറ ദിവസത്തെ കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെന്ന വാക്യം യഹൂദർ വിവാദവിഷയമാക്കിയപ്പോൾ: അബ്രാഹം ജനിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു താൻ ഉണ്ട്: എന്നു ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്തു്, തൻെറ നിത്യത്വത്തെ വിശദമാക്കി: യോഹ. 8, 56 - 58.

ഇത്രയും മനസ്സിലാക്കിയശേഷം ഇനി നാം അന്വേഷി ക്കേണ്ടതു്: മനുഷ്യപുത്രന്റെ മാംസം ഭക്ഷിക്കയും രക്തം പാനം ചെയ്കയുമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളിൽ ആയുസ്സുണ്ടായിരിക്കയില്ല: എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തതു് അലങ്കാരാൎത്ഥമായിട്ടാണോ, അഥവാ പ്രത്യക്ഷരം അൎത്ഥവത്തായിട്ടുതന്നെയാണോ എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഈ വാക്യം സാക്ഷാൽ മാംസഭക്ഷണത്തേയും രക്തപാനത്തേയും കുറിക്കുന്നതും അക്ഷരംപ്രതി അൎത്ഥവത്തായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അലങ്കാരാൎത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയാണെങ്കിൽ മാംസം ഭക്ഷിക്കുക: എന്ന പ്രയോഗത്തിന്നു് ആളെ നിന്ദിക്കുക, അധിക്ഷേപിക്കുക, ഉപദ്രവിക്കുക എന്ന അൎത്ഥങ്ങളാണു് യഹൂദഭാഷയിലുള്ളതു്. ക്രീസ്തുവിനേയും അപ്രകാരം ചെയ്തെങ്കിലെ ഒരുത്തൻ നിത്യായുസ്സു പ്രാപിക്കയുള്ളു എന്നു് അദ്ദേഹം എങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്യും? ഇതു് അസംഭാവ്യമാണു്. ആകയാൽ പ്രസ്തുത വാക്യത്തിന്നു വാച്യാൎത്ഥം തന്നെയാണു് സ്വീകാൎയ്യമായിരിക്കുന്നതു്.

യഹൂദർ ക്രീസ്തുവിന്റെ ഈ വാക്യത്തെ വാച്യാൎത്ഥത്തിൽതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ആൎക്കും സഹജമായ വെറുപ്പുള്ളതാണു്. രക്തപാനം പഴയനിയമത്തിൽ കഠിനമായി മുടക്കപ്പെട്ടുമിരുന്നു. രക്തവൎജ്ജനം ലംഘിക്കുന്നതു് അന്നു യഹൂദരുടെ മദ്ധ്യേ മഹാ പാപമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു യഹൂദർ ക്രീസ്തുവിന്റെ വാക്യത്തെ, അതും നിത്യരക്ഷാൎത്ഥം അനുവൎത്തിക്കേണ്ട ഒരു വലിയ പ്രമാണത്തെ, വാച്യാൎത്ഥേന മനസ്സിലാക്കിയതു തെററായെങ്കിൽ ക്രീസ്തു അതു് ഉടനെ തിരുത്താതിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. തിരുത്തേണ്ട സന്ദൎഭങ്ങളിൽ ക്രീസ്തു തിരുത്തിയ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ദുൎല്ലഭമല്ലല്ലൊ. എങ്കിലും ക്രീസ്തു, മാംസം ഭക്ഷിക്കേണ്ടതായ . . . . . ആവശ്യത്തെ സത്യം സത്യമായി സ്ഥാപിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. സ്വന്തമാംസം മനു-

ഷ്യർക്ക യഥാൎത്ഥഭക്ഷ്യമാണെന്നും, രക്തം – യഥാൎത്ഥപാനീയ മാണെന്നും അവിടന്നു നിഷ്കൃഷ്ടമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതു കേട്ട പലേ ശിഷ്യന്മാരും അതു ദുസ്സാധമാണെന്നും പറഞ്ഞു ഗുരുവിനെ വിട്ടുപോയെങ്കിലും ക്രീസ്തു, തൻെറ വാച്യാൎത്ഥ പൂൎവകമായ പ്രസ്താവന ഉപേക്ഷിച്ചു കാണുന്നില്ല. പിന്നേയും അവിടന്നു ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാൽ കാൎയ്യം സ്ഥിരീകരിക്കുമെന്നുകൂടി ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്തു: യോഹ. 6, 63 – മത്താ. 26, 63. അവസാനമായി വാക്യത്തിൻെറ വാച്യാൎത്ഥത്തിൽതന്നെ ക്രീസ്തു, സ്ഥിരമായി നിന്നുകൊണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരോടു: "നിങ്ങളും വിട്ടുപോകുവാൻ കരുതുന്നുണ്ടോ" എന്നാണ് ചോദിച്ചതു്. അവർ വിട്ടുപോയാലും അരുളിച്ചെയ്ത വാക്യത്തിൻെറ വാച്യം പാലിക്കണമെന്നല്ലയൊ ക്രീസ്തു നിശ്ചയിച്ചതായി ഈ ചോദ്യത്തിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടതു്? നിത്യായുസ്സിൻെറ വചനമാണ് ക്രീസ്തുവിൻേറതെന്നു വിശ്വസിച്ച പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാർ പ്രസ്തുതവാക്യം വാച്യാൎത്ഥത്തിൽതന്നെ മനസ്സിലാക്കി. തന്മൂലം അവർ ക്രീസ്തുവിനെ വിട്ടുപോയതുമില്ല: യോഹ. 6, 69.

ഈ ന്യായങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ: മാംസം ഭക്ഷിക്കുക: ഇതു് എൻെറ ശരീരമാകുന്നു: എന്ന വാക്യങ്ങൾ വാച്യാൎത്ഥേനതന്നെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്നും, ശുദ്ധ: കുർബാനയിൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ സാക്ഷാത്തായ ശരീരവും രക്തവുമാണ് ഉള്ളതെന്നും സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിച്ചുവന്നിട്ടുമുണ്ട്. ഈ വിശ്വാസം സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം തെളിയുന്നതുമാണ്.

---

176. ഓസ്തിയിൽ നിത്യദൈവമായ ക്രീസ്തു എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നതായ അവിടത്തെ സാക്ഷാൽ സാ

ന്നിദ്ധ്യം അസാദ്ധ്യമല്ലയൊ?

അതു ദൈവത്തിന്നു അസാദ്ധ്യമല്ല. ശുദ്ധ: കുർബാനയെന്ന കൂദാശ ഒരു മഹാരഹസ്യമാണ്. എന്നാൽ അതിൽ ഒരു അസംഭാവ്യതയോ, സത്യവൈപരീത്യമോ, മററു ക്രിസ്തീയരഹസ്യങ്ങളിലില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും അസാംഗത്യമോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല. വെറും ശൂന്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവത്തിന്നു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അവിടത്തേക്ക് അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങളാക്കി മാററിക്കൂടാ? ദൈവത്തിങ്കൽ എല്ലാം സാദ്ധ്യമാണെന്നു: മത്താ. 19, 26: ക്രീസ്തുതന്നെയും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് അവിശ്വാസിയായ യൂദനെപ്പോലെ: എങ്ങനെ?: യോഹ. 6, 53: എന്നു ക്രീസ്തുവിൻെറ യഥാർത്ഥാനുഗാമി ചോദിക്കേണ്ടതല്ല. പ്രത്യുത, അവൻ വി: പത്രോസിനെപ്പോലെ: അവിടത്തേക്കു നിത്യായുസ്സിൻെറ വചനങ്ങളുണ്ട്. അവിടന്നു ദൈവപുത്രനായ ക്രീസ്തുവാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കയും അറികയും ചെയ്യുന്നു, എന്നു പറഞ്ഞു ശുദ്ധ: കുർബാനയിൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ സാക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ സ്വീകരിക്കമാത്രമാണ് അവൻ ചെയ്യേണ്ടത്.

കാനായിലെ വിരുന്നിൽ വെറും വെള്ളത്തെ ക്രീസ്തു വീഞ്ഞാക്കിയതും: യോഹ. 2, 1-11: അഞ്ചപ്പവും രണ്ടു മത്സ്യവും കൊണ്ട് അയ്യായിരംപേരെ സമൃദ്ധമായി തീററിയതും: യോഹ. 6, 1—14: മററു പല അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും കണ്ടവരായ ശ്ലീഹന്മാർ ക്രീസ്തുവിന്ന് അപ്പവും വീഞ്ഞും സ്വന്തശരീരരക്തങ്ങളാക്കി മാററുവാനുള്ള അധികാരത്തെപ്പററി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. അവർക്കു സംഗതി പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. അതുപോലെ കത്തോലിക്കരും ക്രീസ്തുവിൻെറ വാക്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കയല്ലാതെ ശുദ്ധ: കുർബാനയുടെ പരമരഹസ്യത്തെ

പരിശോധിക്കാൻ തുനിയുന്നതു സ്വശക്തിക്കു മേല്പെട്ടതാണ്.
ഇനി ഒരു വസ്തുവിന്റെ സത്വമാററത്തെപ്പററി പറക യാണെങ്കിൽ അതു പ്രകൃതിയിലും കേവലം സംഭവിക്കാത്ത ഒന്നല്ല. നമ്മുടെ ശരീരംതന്നെയും പോഷണം സ്വീകരിച്ചു ക്രമേണ പഴയ അംശം അശേഷം മാറി നവീനത്വം പ്രാപി ക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ ആറേഴുകൊല്ലംകൊണ്ടു ശരീരം മുഴു വൻതന്നെ പുത്തനായിത്തീരുന്നു. ഈ മാററം അപ്പവും വീ ഞ്ഞും കൂദാശചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവശക്തിയാൽ നിമിഷ ത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളു. നമുക്കു കണ്ടറിഞ്ഞുകൂടാത്തതെല്ലാം അസംഭാവ്യമാണെന്നോ, ദൈ വത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിക്ക് അസാദ്ധ്യമാണെന്നോ വിചാരി ക്കുന്നതു ഭോഷത്തവുമാണ്.

---

177. കൂദാശചെയ്യുതും ചെയ്യാത്തതുമായ ഓ സ്തികൾ തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും നാം കാണാ തിരിക്കെ കൂദാശചെയ്യ ഓസ്തിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു് എങ്ങനെ വിശ്വസി ക്കാം?

ഓസ്തി, കൂദാശചെയ്യപ്പെട്ടതായിരുന്നാലും അതിൽ നാം കാണുകയും സ്പർശിക്കയും രുചിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതു് അപ്പത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. കൂദാശ ചെയ്യപ്പെ ട്ടമ്പോൾ അപ്പത്തിന്റെ സത്വം മാത്രം മാറുന്നു. ഗുണ ങ്ങൾ മാറുന്നില്ല. തന്മൂലം ശുദ്ധ: കുർബാനയിൽ ക്രിസ്തു വിന്റെ ശരീരത്തെ നാം കാണാത്തതിൽ ഒരു അത്ഭുതവുമി ല്ല. അതു നാം കണ്ടാലാണ് അത്ഭുതമാവുക. എന്നാൽ കൂദാശചെയ്യപ്പെട്ടമ്പോൾ മാറിപ്പോകുന്ന അപ്പത്തിന്റെ സ ത്വം സ്വയമേവ അദൃശ്യമായതുകൊണ്ടു കൂദാശചെയ്യതും

ചെയ്യാത്തതുമായ ഓസ്തികൾ തമ്മിൽ നാം വ്യത്യാസം കാണുന്നില്ല. വ്യത്യാസം കാണാത്തതുകൊണ്ടു യഥാൎത്ഥമാററം കൂദാശചെയ്ത ഓസ്തിയിൽ ഇല്ലെന്നു യുക്തിമൂലം സ്ഥാപിക്കാവുന്നതുമല്ല. കാൎയ്യത്തിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യം എപ്പോഴും കാണുന്നതുപോലെയാണ് വിധിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ സൂൎയ്യൻ ഭൂമിയെ ചുററുന്നുവെന്നും, ഇരിമ്പും കാന്തവും ഒന്നാണെന്നും മററും നാം സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ അതൊന്നും ശരിയല്ലതാനും. കണ്ടതുമാത്രം യഹൂദർ അടിസ്ഥാനമാക്കിയതുകൊണ്ടു ക്രീസ്തുവിൻെറ ദൈവത്വം അവർ സ്വീകരിക്കാതെ, അയാളെ ആശാരിപ്പണിക്കാരൻെറ മകനായി തള്ളി. ഇതു യുക്തമോ? ആകയാൽ കൂദാശചെയ്യപ്പെട്ട അപ്പത്തിൻേറയും വീഞ്ഞിൻേറയും സാദൃശ്യങ്ങളിൽ സ്വന്ത ശരീരവും രക്തവുമാണ് ഉള്ളതെന്നു ക്രീസ്തു പറഞ്ഞതിനെ നാം കണ്ണാൽകണ്ടു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സ്വീകരിച്ചു വിശ്വസിക്കുകതന്നെ വേണം.

---

178. ഏകനായ ക്രീസ്തു, പിതാവിൻെറ വലത്തുഭാഗത്തും, ഭൂമിയിലും, ഭൂമിയിൽതന്നെയും ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയിൽ പലേസ്ഥലത്തും ഒരേസമയം സ്ഥിതിചെയ്കയെന്നതു് എങ്ങനെ സാദ്ധ്യമാകും?

ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മതിയായ സമാധാനം പറവാൻ നാം ആദ്യം അറിയേണ്ടതു് ഒരു സാധനത്തിന്നു സ്ഥലാശ്രയംകൂടാതെ സ്ഥിതിചെയ്വാൻ കഴിയുമോ എന്ന തത്വമാണ്. അതു കഴിയാതില്ലയില്ല. സ്ഥലാശ്രയം സാധനത്തിന്നു പ്രധാനമായ കാൎയ്യമല്ല. ആ ധൎമ്മം അതിൻെറ ഒരു വിശേഷം മാത്രമാകുന്നു. തന്മൂലം, ദൈവത്തിന്ന് ഒരു സാധനത്തിൻെറ സത്വം നശിപ്പിക്കാതെ പ്രസ്തുത വിശേഷം മാത്രം മാററാവു

ന്നതിൽ അസാദ്ധ്യകതയില്ല. സ്ഥലാശ്രയംകൂടാതെ ഒരു സാധനത്തെ രൂപീകരിക്കുവാൻ നമുക്കുപോലും സാധിക്കും. സ്ഥലാശ്രയം വസ്തുവിന്റെ വലിപ്പത്തിലാണ് സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. സാധനത്തിന്റെ വലിപ്പമാകട്ടെ അതിന്ന് ഒരു വിശേഷം മാത്രമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. ഒരു പണത്തൂക്കം സ്വർണ്ണവും ഒരു തുലാം സ്വർണ്ണവും ഒന്നുപോലെ സ്വർണ്ണംതന്നെ. രണ്ടിന്നും വലിപ്പമാററം എന്നൊരു ഗുണവ്യത്യാസമേയുള്ളു. സാധനത്തിന്റെ വലിപ്പം ഇന്ദ്രിയഗോചരവും, സാധനത്തിന്റെ സത്വത അഗോചരവുമാണ്. ഇന്ദ്രിയഗോചരാംശമായ പ്രസ്തുത വലിപ്പം സാധനത്തിൽനിന്നു മാററിയാൽ ഉടനെ സാധനം സ്ഥലവ്യാപ്തിയില്ലാത്ത ഒന്നായി ഭവിക്കും. കൂടാതെ, അതു് ഏതാണ്ടൊരു അരൂപിയുടെ സ്ഥിതിയും അവലംബിക്കും. ഇതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം സംബന്ധിച്ചു ദൈവം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആ ശരീരത്തിന്റെ ആകൃതി വലിപ്പത്തെ ദൈവം നീക്കിയതിനാൽ അതു സ്ഥലത്തെ ആശ്രയിക്കാത്ത ഒന്നായി.

ആകയാൽ സ്ഥലാശ്രയത്തിന്നു് അധീനപ്പെടാത്ത ക്രീസ്തുവിന്റെ ശരീരം അരൂപിയുടെ ഏതാണ്ടൊരു പ്രകൃതി അവലംബിക്കയും, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തും ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയിലും ഒരേസമയം ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ആകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ക്രിസ്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് അവിടുന്നു നേരിട്ടു് ആ സ്ഥലങ്ങൾക്കു് അധീനപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടല്ല. പ്രത്യുത, അവിടന്ന് അതിൽ ഇരിക്കാൻ തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്ന അപ്പത്തിന്റെ സാദൃശ്യങ്ങൾ ആ സ്ഥലങ്ങളോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ആകയാൽ കൂദാശചെയ്യപ്പെട്ട അപ്പം എവിടെയെല്ലാമുണ്ടോ, അവിടെയൊക്കെ സ്ഥലാശ്രയത്തിന്നു് അധീനനല്ലാത്ത ക്രിസ്തു ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു വിധി

തമായി.

ക്രീസ്തുവിന്റെ വിവിധസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ക്രൂദാശസ്സൂട്ടത്ത സാന്നിദ്ധ്യം അപ്പം പെരുപ്പിച്ചതിൽവച്ചു മുൻകൂട്ടി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: യോഹ. 6, 13. ഏതാനും അപ്പം വളരെപ്പേർക്ക് എങ്ങനെ മതിയായി എന്നും, ഒരേ അപ്പം പലരുടെ കയ്യിൽ എങ്ങനെ ഇരുന്നു എന്നും ആർക്കാണ് വിവരിപ്പാൻ കഴിയുക. പലേ അൾത്താരകളിൽ ക്രീസ്തു ഒരേ സമയം ഇരിക്കുന്നതു വലിയൊരു അത്ഭുതം തന്നെയാണ്. അത്ഭുതമായതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാകാത്ത കാരണത്താൽ ഒരുത്തന്ന് അതു നിഷേധിക്കാമെന്നു വരുന്നില്ല. പ്രകൃതിയിൽതന്നെയും മനസ്സിലാകാത്ത അത്ഭുതസംഗതികൾ അനേകമുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു ദൈവിക കാര്യങ്ങളിൽ അതു് എത്രയുണ്ടാകും! സാധനത്തിന്റെ സത്വത്തെപ്പററിയോ, മഹത്വം പ്രാപിച്ച ശരീരത്തെപ്പററിയോ നാം അല്പമാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ ബുദ്ധിചിത്തങ്ങൾക്കുതന്നെയും അത്ഭുതകരങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടെന്നു ശ്ലീഹ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്: 1 കോറി. 15, 42-44. ഉത്ഥിതനായ ക്രീസ്തുവിന്റെ ശരീരം ശവകുടീരത്തിന്റെ മൂടിക്കല്ലു നീക്കാതേയും: മക്കോ. 15, 46: ഊട്ടുശാലയുടെ വാതിൽ തുറക്കാതേയും: യോഹ. 20, 26; കടന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു പറവാനും ആർക്കു സാധിക്കും? പുറജാതിക്കാരനായ അരിസ്റ്റോട്ടൽതന്നെയും പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വശാസ്ത്രപ്രകാരം മനുഷ്യാത്മാവു മുഴുവനായി ശരീരത്തിൽ ഏതുഭാഗത്തും ഉണ്ടെന്നുള്ളതും എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാം? ആകയാൽ ആകൃതി വലിപ്പം നീക്കപ്പെട്ടും, സ്ഥലാശ്രയത്തിന് അധീനപ്പെടാതെയുമുള്ള ക്രീസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്നു പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തും, ഭൂമിയിൽ ശുദ്ധ: കുർബാനവഴി പലേടത്തും ഒരേസമയം ഇരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം.

179. പട്ടക്കാരൻ കൂദാശചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം അപ്പത്തിന്റേയും വീഞ്ഞിന്റേയും സ്വഭാവംമാറി ക്രീസ്തു എഴുന്നെള്ളണമെന്നായാൽ സൃഷ്ടി, സ്രഷ്ടാവിന്റെമേൽ അധികാരം നടത്തുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടിവരുകയില്ലയൊ?

പട്ടക്കാരൻ കൂദാശചെയ്യുന്ന സംഗതിയിൽ സൃഷ്ടി, സ്രഷ്ടാവിന്റെമേൽ ഒരുവിധം അധികാരംനടത്തുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ ഇതു കുബ്ബാനയെന്ന കൂദാശയിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്. സ്വാതന്ത്രമനസ്സുള്ള എല്ലാവൎക്കും ഒരു തരത്തിൽ സ്രഷ്ടാവിന്റെമേൽ അധികാരമുണ്ട്. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ പ്രവൃത്തിഫലങ്ങളും ദൈവപരിപാലനംനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നവയാണ്. എന്നാൽ പ്രസ്തുതഫലങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്രപ്രവൃത്തികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ സ്വകീയ പരിപാലനത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ, ദൈവം നിയന്ത്രിക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്രമനസ്സു നയിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. കൂടാതെ, ദൈവം ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യരുടെ പ്രാൎത്ഥനയ്ക്കു വഴങ്ങി പ്രവൎത്തിക്കുന്നുവെന്നതിനും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. യോസുവേയുടെ പ്രാൎത്ഥനമൂലം ദൈവം സൂൎയ്യനെ നിൎത്തികൊടുത്തു: യോസു. 10, 14. ഇതിനാലും ദൈവം സൃഷ്ടിക്കു വഴങ്ങുകയല്ലെയൊ ചെയ്തതു്?

ദൈവം ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവിടന്നു നൽകിയ അധികാരപ്രകാരം പട്ടക്കാർ പ്രവൎത്തിക്കുമ്പോഴും ദൈവം കീഴ്വഴങ്ങുന്നതിൽ എന്തു് അത്ഭുതമാണുള്ളതു്? പട്ടക്കാരെ ദൈവം കൂദാശകളുടെ വിഭാജകന്മാരായി നിയമിച്ചു. തന്മൂലം അവർ കൂദാശ കൊടുക്കുമ്പോൾ ദൈവം അനുഗ്രഹം കൊടുക്കുവാൻ നിബന്ധിതനാണ്. തന്നെത്തന്നെ ഭക്ഷ്യമായി കൊടുക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ശുദ്ധ: കുബ്ബാന

യെന്ന ക്രൂദാശയിൽ പട്ടക്കാരൻ അപ്പവും വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തുമ്പോൾ ക്രീസ്തു ഇറങ്ങിവരുകയും വേണം. ഈ സംഗതികളിൽ സ്രഷ്ടാവു്, സൃഷ്ടിക്കു വഴങ്ങുന്നതു് ആ വിധം സംഭവിപ്പാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്.

---

180. ഒടുവിലത്തെ അത്താഴസമയത്തു ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരം മഹത്വപ്പെട്ടതല്ലായിരുന്നു; ക്രീസ്തു കുരിശിലുള്ള ബലി അർപ്പിച്ചിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ അന്നു് അപ്പത്തിൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നും, ക്രീസ്തുചെയ്ത കൃത്യം ബലിസമർപ്പണമല്ലായിരുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടയൊ?

ഒടുവിലത്തെ അത്താഴം ക്രീസ്തുവിൻെറ മരണത്തിന്നും ഉത്ഥാനത്തിന്നും മുമ്പാണു് നടന്നതു്. തന്മൂലം അപ്പോൾ ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരം നിരന്തരമായ ഇന്നത്തെ മഹത്വം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അത്താഴദിവസത്തിന്നു മുമ്പു തന്നെ താൽക്കാലികമായി ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരം താബോർമലപ്പുറത്തുവച്ചു മഹൽസ്ഥിതി പ്രാപിച്ചതു നാം അറിയാത്തതല്ല. അതുപോലെ തിരുവത്താഴസമയത്തും ക്രീസ്തു സ്വന്ത ശരീരത്തിൻെറ സ്ഥലാശ്രയനിബന്ധം നീക്കി അപ്പത്തിൽ ഇന്നത്തെ ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയിലെന്നപോലെ തന്നെത്തന്നെ ശ്ലീഹന്മാർക്കു ഭക്ഷ്യമാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അവിടത്തേക്കു കഴിഞ്ഞു. ആകയാൽ ക്രീസ്തു അന്നു് അപ്പമെടുത്തു്, "ഇതു് എൻെറ ശരീരമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു ശ്ലീഹന്മാർക്കു കൊടുത്തപ്പോൾ അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രീസ്തുവിനെത്തന്നെ ഉൾക്കൊണ്ടുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

ഇനി ക്രീസ്തു, അന്നു് അപ്പവും വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തിക്കൊടുത്തതു ബലിയായയോ എന്നാണു് നാം ആലോചിക്കേണ്ടതു്.

ഇന്നത്തെ ദിവ്യപൂജ കുരിശിലെ ബലിയുടെ യഥാൎത്ഥ സ്മര ണയും അതേ ബലിയുമാകുന്നതിനാൽ തിരുവത്താഴത്തിലേ തും സാക്ഷാൽ ബലിയായി കരുതപ്പെടുന്നതിന്നു യാതൊരു പ്ര തിബന്ധവുമില്ല. ഇന്നത്തെ ബലി — കഴിഞ്ഞതിൻേറയും, അന്നത്തേതു — വരുവാനിരുന്നതിൻേറയും സ്മരണയാണെന്നു ള്ള വ്യത്യാസമേയുള്ളു. കഴിഞ്ഞതും വരുവാനിരിക്കുന്നതും തമ്മിൽ ദൈവത്തിങ്കൽ മാററമില്ല. വരുവാനിരുന്ന കുരി ശിലെ ബലിനിമിത്തമാണ് പഴയനിയമത്തിലെ മററെല്ലാം ബലികൾക്കും വിലയുണ്ടായിരുന്നതു്. ആകയാൽ തിരുവത്താ ഴത്തിലേതു് എന്തുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ബലിയായിരുന്നുകൂടാ? തിരുവത്താഴത്തിലേയും അൾത്താരിലേയും ബലിസാധനം ഒ ന്നുതന്നെ. അതായതു രണ്ടിലും ബലിസാധനം ക്രീസ്തുവാ ണ്. അവിടുന്നുതന്നെ രണ്ടു ബലികളിലും പ്രധാന ബലി സമൎപ്പകനുമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ആകയാൽ ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തിൽ ക്രീസ്തു അപ്പ വും വീഞ്ഞും വാഴ്ത്തിയതോടെ അവയിൽ അവിടത്തെ സാ ക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായി. അവിടുന്നു ചെയ്ത പ്രവൃത്തി സാക്ഷാൽ ബലിയുമായിരുന്നു.

---

181. ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയുടെ സ്ഥാപനോദ്ദേശം ബലിയും കൈക്കൊള്ളപ്പാടുമായിരിക്കെ, അതുവിട്ടു മ ററു സമയങ്ങളിൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ നിരന്തരസാന്നി ദ്ധ്യം കുബ്ബാനയിലില്ലെന്നു പറയേണ്ടതല്ലയൊ?

ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയുടെ സ്ഥാപനോദ്ദേശം ബലിയും കൈ ക്കൊള്ളപ്പാടും നടക്കണമെന്നുമാത്രമല്ല. ശുദ്ധ: കുബ്ബാനവ ഴി ക്രീസ്തു, ലോകാവസാനംവരെ നമ്മോടുകൂടി ഇരിപ്പാനും തിരുമനസ്സായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ കൎത്താവീശോമിശിഹാ ഉപ

യോഗിച്ച ക്രുദാശമൊഴികളുടെ പ്രകൃതി അവിടന്ന് ഇടവിടാതെ ശുദ്ധ: കുർബാനയിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നതായി കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. "ഇതു് എൻെറ ശരീരമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് ആ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ഉദ്ദിഷ്ട ശരീരം തന്നെയായിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ആ വിവരം ക്രീസ്തു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയിരുന്നു. അതു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ബലിസമയത്തും കുർബാന കൈക്കൊള്ളപ്പെടുമ്പോഴും മാത്രമെ ക്രീസ്തുവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ളുവെന്ന അഭിപ്രായം ലുത്തെരിൻെറ നവീനപഠനമാകുന്നു. അതിന്നു മുമ്പ് ആരും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടും വിശ്വസിച്ചിട്ടുമില്ല. ഇതിന്നു മതിയായ തെളിവുകൾ പലതുണ്ട്. പൂർവ്വകാലത്തിൽ ശുദ്ധ: കുർബാന ഭക്തിലാഭാർത്ഥം പ്രായാണികന്മാർ യാത്രയിൽകൂടെ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. രഹസ്യഭവനങ്ങളിൽ അതു സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുമിരുന്നു. നിരന്തരസാന്നിദ്ധ്യമില്ലാത്തപക്ഷം ഈ ആചാരത്തിന്നു് എന്തു അർത്ഥമാണുള്ളതു്? എന്നാൽ തിരുസഭ അനാചാരം ഭയന്നു പ്രസ്തുത സമ്പ്രദായത്തെ നിർത്തലാക്കിയതും നിരന്തരസാന്നിദ്ധ്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്നു കൂടുതൽ തെളിവാണ്. ഇങ്ങനെതന്നെ ശുദ്ധ: കുർബാനക്കു വല്ല അമംഗളസംഭവവും നേരിടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സഭ എന്നും വച്ചിരുന്ന സൂക്ഷം പ്രസ്തുത വിശ്വാസത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതുമാണ്. നിരന്തരസാന്നിദ്ധ്യമില്ലെങ്കിൽ തിരു ഓസ്തികൾ നിലത്തുവീഴുകയും നശിച്ചുപോകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരുഭയവും കരുതേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെ ഭയം കൂടാതെ തിരുസഭ ഒരു കാലത്തും പെരുമാറിയിട്ടില്ലാത്തതാണ്. കൂടാതെ, ദിവ്യപൂജയിൽ ബലിക്കും കൈക്കൊള്ളപ്പാടിന്നും മദ്ധ്യേ പട്ടക്കാരൻ മുട്ടുകുത്തി ആരാധിക്കയും മറ്റും പണ്ടേ ചെയ്തുവരുന്നതു നിരന്തരസാന്നിദ്ധ്യം നിമിത്ത

മാണല്ലൊ. അതുപോലെ ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയുടെ പ്രദക്ഷ ണം, പരസ്യാരാധന, ആശീവ്വാദം എന്നിവ മനുഷ്യരുടെ ഭക്തിവദ്ധനയ്ക്കായി സമാചരിച്ചുവരുന്നതും നിരന്തര സാന്നി ദ്ധ്യവിശ്വാസത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. ആകയാൽ അപ്പം ക്രു ദാശചെയ്തശേഷം അപ്പത്തിൻെറ രൂപം കേട്ടുകൂടാതെ ഇരി ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ക്രീസ്തുവിൻെറ സാക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യം അതിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്.

---

182. പള്ളിയോട്ടുകൂടി ശുദ്ധ: കുബ്ബാന കത്തി പ്പോകയോ, വിശുദ്ധകുബ്ബാന കൈക്കൊണ്ടശേഷം തിരുഓസ്തി ദഹിച്ചുപോകയൊചെയ്താൽ ക്രീസ്തുവിന്നു എന്തുസംഭവിക്കും?

ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരം മഹത്വം പ്രാപിച്ച ഒന്നാണ്. തന്മൂലം അതു സഹനത്തിന്നോ മാററത്തിന്നോ അധീനമല്ല. അപ്പത്തിൻേറയും വീഞ്ഞിൻേറയും രൂപങ്ങളിലാണ് ക്രീസ്തു ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. രൂപം കേട്ടുകൂടാ തെ ഇരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ക്രീസ്തു അതിൽ ഉണ്ടായിരി ക്കും. രൂപം ഇല്ലാതെയായാൽ ക്രീസ്തുവും അവിടെ ഇല്ലാതെ യാകും. തീക്കത്തിയോ, ഉദരത്തിൽ ദഹിച്ചോ മറേറാ രൂപം ഇല്ലാതെയാകാം. എന്നാൽ ക്രീസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചിട ത്തോളം ആ മാററങ്ങളൊന്നും ബാധകമല്ല. ക്രീസ്തു ഊനമി ല്ലാതെ പിതാവിൻെറ വലത്തുഭാഗത്തും ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും.

---

183. ദൈവം സവ്വവ്യാപിയായിരിക്കെ ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയിൽ പ്രത്യേകമായ എന്തു ദൈവസാന്നിദ്ധ്യ മാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്?

ദൈവം ദൈവമായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു സൎവ്വവ്യാപിയാണ്. എന്നാൽ അവിടന്ന് അവതാരപുരുഷനെന്ന സ്ഥിതിക്കു സൎവ്വവ്യാപിയല്ല. അവതാരംചെയ്ത പുത്രൻതമ്പുരാൻ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടി പിതാവിൻെറ വലത്തുഭാഗത്തും ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാനയിലും മാത്രമേയുള്ളു. ആകയാൽ ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാനയ്ക്കു നൽകപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം അവിടെ മാത്രമാണുള്ളത്. ഭൂമിയിൽ മറെറങ്ങുമില്ല. ഈശോമിശിഹാ മനുഷ്യസ്വഭാവത്താൽ സൎവ്വവ്യാപിയാകാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാനയിൽ ഈ ഒരു പ്രത്യേക ദൈവ സാന്നിദ്ധ്യം സംഭാവ്യമായി. അതിനാൽ ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാന എഴുന്നെള്ളിച്ചുവയ്ക്കുന്ന കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിക്കു സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന മഹിമയേയും നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. കൂടാതെ, ദൈവം സൎവ്വവ്യാപിയാകയാൽ നാം പള്ളിയിൽ പോയേകഴിയൂ എന്നില്ലെന്നു പറയുന്നവരുടെ യുക്തിഭംഗവും ഇതിനാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

---

184. വിശ്വാസികൾക്കു ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാന അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം കൊടുക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്ഥാപനവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും വ്യതിക്രമിച്ചുള്ള ദുരാചാരമല്ലയൊ?

അല്ല. നീതീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു സദാചാരമാണ്. കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു ഒരു സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്ന ഏതൊരുവനും അതിനാൽ യാതൊരു കുറവും വരികയില്ലെന്നാകുന്നു. മഹത്വം പ്രാപിച്ച ക്രീസ്തു ഒരു ന്യായത്താലും വിഭജിക്കപ്പെടാവുന്നവനല്ല. തന്മൂലം ശരീരമുള്ളേടത്തു രക്തവും ആത്മാവും ദൈവസ്വഭാവവുമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെതന്നെ രക്തമുള്ളേടത്തു ശരീ

രവും ആത്മാവും ദൈവസ്വഭാവവും ഇല്ലാതെ വരികയില്ല. ആകയാൽ ഏതു സാദൃശ്യത്തിലും ക്രീസ്തു പൂൎണ്ണനായിത്തന്നെയുണ്ടു്. അതിനാൽ, വീഞ്ഞിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ കൈക്കൊള്ളാതെ അപ്പത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം കൈക്കൊള്ളുന്ന കത്തോലിക്കൎക്കു അതിനാൽ യാതൊരു കുറവും ഭവിക്കുന്നില്ല. ക്രീസ്തുവിന്റെ സാക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യം നിഷേധിക്കുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ അപ്പത്തേയും വീഞ്ഞിനേയും ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം അതു കൈക്കൊള്ളുന്നതു്. അപ്പോൾ അവൎക്കു അപ്പംമാത്രം ലഭിച്ചാൽ തൃപ്തിവരികയില്ല. വീഞ്ഞുംകൂടി കിട്ടണം. സാക്ഷാൽ സാന്നിദ്ധ്യം വിശ്വസിക്കുന്ന കത്തോലിക്കൎക്കു ക്രീസ്തുവിനെ കിട്ടിയാൽ മതി. അതിന്നു് ഏതൊരു സാദൃശ്യമായാലും പോരായ്കയില്ല.

തന്റെ മാംസരക്തങ്ങളെ അനുഭവിക്കണമെന്നു കല്പിച്ച ക്രീസ്തു, മാംസംമാത്രം അനുഭവിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ മരിക്കയില്ല: യോഹ. 6, 50. ഞാൻ കൊടുക്കാനിരിക്കുന്ന അപ്പം ലോകത്തിന്റെ ജീവന്നു വേണ്ടതായ എന്റെ മാംസമാകുന്നു: യോഹ. 6, 52. ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്നേക്കും ജീവിക്കും: യോഹ. 6, 59. ഇതിലൊന്നും രക്തത്തെ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. അപ്പത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം ശുദ്ധ: കുബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്ന പതിവിനെപ്പററി വേദപുസ്തകവും പറയുന്നുണ്ടു്. അവർ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ അദ്ധ്യാപനത്തിലും, അപ്പം വിഭാഗിച്ചു പങ്കുകൊള്ളുന്നതിലും, പ്രാൎത്ഥനയിലും, നിലനിന്നു: നട. 2, 42. ആരെങ്കിലും അയോഗ്യമായി ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കയോ അഥവാ കൎത്താവിന്റെ കാസ കുടിക്കുകയൊ ചെയ്താൽ അവൻ കൎത്താവിന്റെ ശരീരത്തിന്നും രക്തത്തിന്നും കുററക്കാരനാകും: 1 കോറി. 11, 27. ഈ വാക്യംകൊണ്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു സാദൃശ്യംമാത്രം അ

യോഗ്യമായി അനുഭവിച്ചാൽ രണ്ടിനേയും സംബന്ധിച്ച കുററക്കാരനാകുമെന്ന കാണുന്നതു് ഏററവും സാരവത്തായ ഒന്നാണു്.

എന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന നിങ്ങൾ കുടിപ്പിൻ: മത്താ 26, 27: എന്ന ക്രീസ്തു അരുളിച്ചെയ്തതു പൊതുവെ എല്ലാ വിശ്വാസികളോടുമല്ല. ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തിൽ സംബന്ധിച്ച ശ്ലീഹന്മാരോടുമാത്രമാണു്. അവരെല്ലാവരും അതിൽനിന്ന കുടിക്കയും ചെയ്തു: മക്കൊ. 14, 23. ശുദ്ധ: കുബ്ബാന ഒരു ക്രുദാശയാകുന്നതിന്നുപുറമെ ബലിയുമാണു്. തന്മൂലം, ബലിസാധനം ശ്രദ്ധാത്ഥമായിട്ടെങ്കിലും നശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതിന്നായിട്ടാണു് ക്രീസ്തുവിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങൾ തമ്മിൽ വേർതിരിഞ്ഞെന്നോണം അപ്പത്തിൻേറയും വീഞ്ഞിൻേറയും രണ്ടു സാദൃശ്യങ്ങളിൽ സജ്ജീകരിക്കപ്പെട്ടതു്. കൂടാതെ, ബലിയുടെ പൂത്തീകരണത്തിന്നു ബലിസാധനം ദഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥാനത്തു് അതു കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയുംവേണം. ഇങ്ങനെ ബലി അപ്പിച്ചു: "എൻെറ ഓമ്മയ്ക്കായി ഇതു നിങ്ങൾ ചെയ്വിൻ" എന്ന ക്രീസ്തുവിൻെറ കല്പനയെ നിറവേററുവാൻ പട്ടക്കാരൻ അപ്പവും വീഞ്ഞും വേർതിരിച്ചു ക്രുദാശചെയ്കയും, അതു രണ്ടും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. പട്ടക്കാർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുവെച്ചു ബലി അപ്പിക്കാൻ അധികാരമില്ലാത്ത വിശ്വാസികളും അതു ചെയ്യണമെന്നുണ്ടോ? അവർക്കു നിത്യജീവന്നായി ശുദ്ധ: കുബ്ബാനയിൽ ക്രീസ്തുവിനെ ഉൾക്കൊള്ളുകമാത്രമെ വേണ്ടതുള്ളു. അതു് ഒരു സാദൃശ്യത്തിൽ മാത്രം കൈക്കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ടു സാധിതമാകുന്നുണ്ടു്. പട്ടക്കാർതന്നെയും പൂജ അപ്പിക്കാതെ തിരുപാഥേയമായോ മററൊ കൈക്കൊള്ളുകയാണെങ്കിൽ അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രമെ ഉൾക്കൊള്ളുക പതിവുള്ളു. ആകയാൽ അൽമേയർക്കും

ഒരു സാദൃശ്യം പോരാത്തയില്ല.

കൂടാതെ, ഈ സംഗതിയിൽ പള്ളിയിലെ ആചാരം ഓരോകാലത്തു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നു തിരുസഭാചരിത്രം അറിയുന്നവൎക്കെല്ലാം നിശ്ചയമുണ്ട്. വനവാസികളും ദീൎഘയാത്രചെയ്യുന്നവരും രഹസ്യഭവനങ്ങളിൽ ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാന സൂക്ഷിച്ചുവച്ച് അതു കൈക്കൊണ്ടിരുന്നവരും മരണവിപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നവരും അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ മാത്രമാണ് അതു കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതെന്നു സഭാപിതാക്കന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നാൽ പൈതങ്ങൾ അന്നു വീഞ്ഞിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രമാണ് ക്രിസ്തുവിനെ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ ഗെലാസിയൂസ് പാപ്പ 492-ൽ രണ്ടു സാദൃശ്യങ്ങളിലും വിശ്വാസികൾ ശുദ്ധ: കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളണമെന്നു പ്രമാണിക്കയുണ്ടായി. അന്നു മനിക്കേയരെന്ന പാഷണ്ഡർ അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ മാത്രമെ അതു കൊടുത്തുകൂടൂ എന്നും, വീഞ്ഞു സ്വയമേവ നികൃഷ്ടമാണെന്നും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതാണ് പ്രസ്തുത പ്രമാണം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണം. എന്നാൽ അതിന്നുശേഷം വിശ്വാസികൾ അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം കൈക്കൊള്ളണമെന്നു പൊതുപ്രമാണമായതു 1414-ൽ കൊൺസ്റ്റാൻസിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസു മുതൽക്കാകുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു പൊതുപ്രമാണം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണം അന്നു ഹുസീത്തരെന്ന പാഷണ്ഡർ ശുദ്ധ: കുൎബ്ബാന രണ്ടു സാദൃശ്യങ്ങളിലും ഉൾക്കൊള്ളുക അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നു പഠിപ്പിച്ചതാണ്. കുർബ്ബാന, അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം കൊടുക്കുന്ന പതിവു സഭയിൽ പ്രസ്തുത സൂനഹദോസിന്നുമുമ്പെ സാമാന്യമായി നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു തൽകാലകാരണം ത്രേന്തോസു സൂനഹദോസിൻെറ വേദോപദേശപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ പലതാണ്. അവ,

പലേ സ്ഥലങ്ങളിലും വീഞ്ഞിൻെറ ദൌർല്ലഭ്യം, സാദൃശ്യങ്ങൾ ചിലർ ഛർദ്ദിക്കുന്നതായ അപകടം, വീഞ്ഞിൻെറ രസത്തോടു പലർക്കുമുള്ള രുചിക്ഷയം എന്നിവയാകുന്നു. ആകയാൽ തിരുസഭ വിവേകപൂർവ്വം വിശ്വാസികൾ അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽ മാത്രം ഇപ്പോൾ കുർബ്ബാന കൈക്കൊണ്ടാൽ മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു അപ്പത്തിൻെറ സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതു യഥാർത്ഥ ക്രൂദാശയാകുമെന്നും, പൂർണ്ണഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നുമുള്ളതു നിശ്ചയമത്രെ.

ദിവ്യപൂജ.

185. എന്തുന്യായത്താൽ കുർബ്ബാന സാക്ഷാൽ ബലിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു?

കത്തോലിക്കാ അദ്ധ്യാപനപ്രകാരം കുർബ്ബാന കുരിശുദ്ധബലിയുടെ സ്മാരകമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കർത്താവ് ഇനി വരുന്നതുവരെ അവിടത്തെ മരണത്തെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലുമ്പോഴെല്ലാം നാം അനുസ്മരിക്കുന്നു: 1 കോറി. 11, 26. എന്നാൽ കുർബ്ബാന കുരിശുബലിയുടെ കേവലം ഒരു സ്മാരകം മാത്രമല്ല. അതൊരു യഥാൎത്ഥ ബലിക്രിയയാണ്. കാരണം: യഥാർത്ഥബലിയുടെ സാരമായ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം അതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെയില്ല. ഒരു ഭൌമികപ്രതിനിധിയെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈശോമിശിഹാ വൈദികനും, അവിടന്നുതന്നെ അപ്പത്തിൻേറയും വീഞ്ഞിൻേറയും സാദൃശ്യങ്ങളിൽ എഴുന്നെള്ളുന്നതുകൊണ്ടു ബലിസാധനവുമാകുന്നു.

ബലിസമൎപ്പണമാകട്ടെ ജ്ഞാനാൎത്ഥത്തിൽ ക്രൂദാശചെയ്യപ്പെടു ന്നതിനാൽ നടക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള കുബ്ബാനബലി കുരിശുബലിയെക്കുറിച്ചു നല്ലപോലെ നമ്മെ ഓൎപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുബ്ബാനയിൽ ഗാഗുൽതായിലെ വൈദികനും ബലിസാധനവുമാണുള്ളത്. ഗാഗുൽതായിൽ രക്തം ചിന്തി യ സംഭവവും അപ്പവും വീഞ്ഞും തിരിച്ചു ക്രൂദാശചെയ്യപ്പെ ടുന്നതുകൊണ്ടും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. കുബ്ബാനബലിയുടെ ഉ ദ്ദേശം ഗാഗുൽതായിലെ ഫലം ഓരോരുത്തൎക്കും അനുഭവ പ്പെടുത്തുകയുമാകുന്നു. ആകയാൽ ഈ എല്ലാ ന്യായങ്ങളാ ലും കുബ്ബാന പൂൎണ്ണമായ ഒരു ബലിയാണ്.

ഈ ബലിയല്ലാതെ ക്രീസ്തു വേറെ ബലി ഇന്നു മനുഷ്യ ൎക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ആരംഭംമുതൽ എല്ലാജാതിക്കാരു ടേയും ജനങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ ദൈവത്തിന്നു ബലി അൎപ്പി ക്കുന്ന ഒരാചാരമുണ്ടായിരുന്നു: സൃഷ്ടി. 4. അതിൽ മഹമ്മദീ യരും പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും മാത്രം ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. പഴയ നിയമത്തിൽ ഹോമബലികളുടേയും കൃതജ്ഞതാബലികളുടേ യും: പുറ. 29: സമാധാന ബലികളുടേയും; ലേവി. 24, 5-9: പ രിഹാരബലികളുടേയും; സംഖ്യ. 28, 15: വിധങ്ങൾ ദൈ വംതന്നെ പ്രത്യേകം സ്ഥാപിച്ചു കൊടുത്തവയാണ്. എ ന്നാൽ ആ ബലികൾ യഥാൎത്ഥക്രിസ്തീയ ബലിയുടെ പൂൎവ്വരൂ പങ്ങൾ മാത്രമെ ആയിരുന്നുള്ളൂ. പഴയ വൈദികത്വം മേ ല്പട്ടക്കാരനായ ക്രീസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിച്ചു: എബ്രാ. 8. പാപ പരിഹാരത്തിന്നു സ്വയമേവ അശക്തങ്ങളായ പഴയ ബലി കൾ: എബ്രാ. 10, 4: ക്രീസ്തുവിന്റെ ഗാഗുൽതാബലിയേയാ ണ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നത്: എബ്രാ. 9, 11—12. എന്നാൽ മനുഷ്യരക്ഷാൎത്ഥം ഗാഗുൽതായിൽ അൎപ്പിക്കപ്പെട്ട ബലി അ ങ്ങനെതന്നെ രക്തമയമായി ഇനി ആവൎത്തിക്കപ്പെട്ടുക്കൂടാ: എബ്രാ. 10, 14. അതിന്നു കാരണം, ബലി സമൎപ്പകനായ ക്രീ

സ്തു, ഉത്ഥിതനായി സഹനാധീനനല്ലാത്തവിധം മഹത്വം പ്രാപിച്ചതാണ്. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ അൽത്താരയിലെ കുർബ്ബാനബലിയും കുരിശുബലിയും ഒന്നാണെന്നും, കുരിശുബലിയുടെ അളവററ ഫലം ഓരോ ആത്മാവുകൾക്കു നൽകുന്നതാണെന്നും തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കുർബ്ബാനബലിയെപ്പററി മാലാകൽദീർഘദർശി പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു് എല്ലാജാതിക്കാരാലും എല്ലായിടത്തും അർപ്പിക്കപ്പെടുമെന്നു ദീർഘദർശി പ്രവചിച്ച ശുദ്ധ ബലിയാകുന്നു: മാലാ. 1, 10—11. മെൽക്കിസദെക്കിൻെറ ക്രമപ്രകാരം: സൃഷ്ടി. 14, 18: ക്രീസ്തു, നിത്യം പുരോഹിതനാകുന്നുവെന്നു വിശുദ്ധ പൌലോസു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: എബ്രാ. 7, 17. ആകയാൽ അപ്പവും വീഞ്ഞുമായി ഇന്നു് അപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു മെൽക്കിസദെക്കിൻെറതുപോലെയുള്ള ഒരു ബലിയാണ്. ഈ ബലിയാൽ ക്രീസ്തു നിത്യം പുരോഹിതനുമായിരിക്കുന്നു.

കുർബ്ബാനയെന്ന ബലി ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തിൽവച്ചു ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചു: ലൂക്ക. 22, 20 - മക്കൊ. 14, 24 - മത്താ. 24, 28— അപ്പോൾതന്നെ ക്രീസ്തു, തൻെറ രക്തം ലോകപാപങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിന്നായി ചിന്തുകയുണ്ടായെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. ക്രീസ്തു, സ്വഭാവാനുസാരമായി കുരിശിൽ രക്തം ചിന്തിയതു് ആദ്ധ്യാത്മികാത്ഥത്തിൽ കുർബ്ബാനയിലും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു് അപ്പവും വീഞ്ഞും തിരിച്ചു ക്രദാശ ചെയ്യപ്പെടുകയും, ക്രീസ്തുവിൻെറ മാംസവും രക്തവും വെവ്വേറെ ദ്രവീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ ക്രീസ്തു കുർബ്ബാനബലിയിൽ ആദ്ധ്യാത്മികാത്ഥമായിമാത്രം രക്തം ചിന്തുകയും, ആ രക്തത്തിൽ ശരീരവും ആത്മാവും ദൈവസ്വഭാവവും ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു് അവിടുന്നു മഹത്വപ്പെട്ടതിനാലാകുന്നു. വിഗ്രഹാപ്പിതഭക്ഷ്യത്തെ കോറിന്ത്യർ ഭക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു കാണി

പ്പാൻ വി: പൌലോസു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ന്യായം കുർബാന യിലെ ബലിവസ്തുവായ ക്രീസ്തുവിനെ അവർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ണ്ടെന്നുള്ളതായിരുന്നു: 1 കോറി. 10, 14—21. ആകയാൽ ശ്ലീഹം ശുദ്ധ: കുർബാനയെ ബലിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നാമും അങ്ങനെതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും വേണം.

---

186. ക്രീസ്തുവിൻെറ കുരിശുബലി നിസ്സീമഫലമുള്ളതും സകലൎക്കും പാപപരിഹാരത്തിന്നു മതിയായതുമായിരിക്കെ കുർബാനബലികൊണ്ട് എന്താവശ്യം?

കുരിശുബലിയുടെ അളവററ യോഗ്യതകളേയും ഫലങ്ങളേയും പുതിയബലിയാൽ വൎദ്ധിപ്പിക്കാമെന്നു കത്തോലിക്കർ ധരിച്ചിട്ടില്ല. കുർബാന ഒരു പുതിയബലിയുമല്ല. അതു രക്തജാതമായ കുരിശുബലിയുടെ രക്തജാതമല്ലാത്ത ഒരു തുടച്ചമാത്രമാണ്. കുർബാനബലിയാൽ ഓരോരുത്തനും കൎത്താവിൻെറ മരണത്തെ അനുസ്മരിക്കയും: 1 കോറി. 11, 26: ആവൎത്തിക്കണമെന്നുള്ള ക്രീസ്തുവിൻെറ ആജ്ഞ അനുവൎത്തിക്കയും; ലൂക്ക. 22, 19: മാത്രം ചെയ്യുന്നു. ക്രീസ്തു പാപത്തെ ധാരാളമായി പരിഹരിച്ചതിനാൽ ഇനി പാപി ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു നവീകരണക്കാരേപ്പോലെ കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ക്രീസ്തുവിൻെറ യോഗ്യതകൾ നിസ്സീമങ്ങളാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൂടാതെ നമ്മിൽ ഫലപ്പെടുന്നവയല്ല. തന്മൂലം ക്രീസ്തുവിൻെറ നിസ്സീമഫലം അനുഭവിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ നാം അന്വേഷിക്കണം. അവ കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണവും ബലിയുമാകുന്നു. ആകയാൽ കുരിശുബലി നിസ്സീമഫലമുള്ളതെന്നുവച്ച ഫലാനുഭവത്തിൻെറ മാൎഗ്ഗ

ൗായ കുബ്ബാനബലിയെ നാം അവഗണിച്ചുക്കൂടാ. നന്ദിഹീനമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യകുലത്തിന്മേൽ ദൈവകോപത്തിൻെറ വാൾ ഇറങ്ങാത്തതു കുബ്ബാനബലിയെ പിതാവിങ്കൽ പുത്രൻ ആവൎത്തിച്ച് അൎപ്പിക്കുന്നതിനാലാണെന്നു വിചാരിക്കണം.

---

187. കുബ്ബാന ആത്മാവുകളെ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽനിന്നു വിമോചിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു് ഉറപ്പെന്തു്?

കുബ്ബാനയെന്ന ബലിയുടെ അളവില്ലാത്ത യോഗ്യതകളെ ദൈവം, ജീവിക്കുന്നവൎക്കോ മരിച്ചവൎക്കോ എത്രത്തോളം ഫലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു നമുക്കു പൂൎണ്ണനിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും തിരുസഭയുടെ അപ്രാമാദികത്വമുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ കുബ്ബാനയ്ക്കു വലിയ പരിഹാരഫലമുണ്ടെന്നു നാം അറിയുന്നു: Trent. Sess. 22-3. തിരുസഭയുടെ സാക്ഷ്യം പുരാതനാരാധനക്രമത്തിൽനിന്നും പിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്ത സത്യാദ്ധ്യാപനത്തെയാണു് നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. കൂടാതെ, കുബ്ബാനയെന്ന ബലി പഴയനിയമത്തിലെ എല്ലാബലികളുടേയും സ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാകയാൽ അവയുടെ എല്ലാ ഫലങ്ങളും സൎവ്വോപരി കുബ്ബാനയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. പഴയനിയമത്തിൽ പരിഹാരബലി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ കുബ്ബാനയ്ക്കു പരിഹാരഫലമുണ്ട്. ബലിയുടെ പരിഹാരഫലം പാപശിക്ഷയെ പരിഹരിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിലെ ആത്മാവുകൾ പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരും, പാപശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നവരുമാണല്ലോ. ഈ സ്ഥിതിക്കു പ്രസ്തുത ആത്മാവുകൾക്കു ക്രിസ്തുവിൻെറ പരിഹാരയോഗ്യത കുബ്ബാനയുടെ ബലിയിൽനിന്നു് അനുഭവപ്പെടാതെ വരികയി

ല്ല. കുർബാനയിൽ മരിച്ചവരെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കുന്നത് അപ്പസ്തോലിക നിയമമാണെന്നു 398-ൽ വി: ക്രിസോസ്തോമോസ് എഴുതീട്ടുണ്ട്: In Phil. Hom. 3. N. 4. മരിച്ചവർക്ക് അവരുടെ മരണത്തീയതിയിൽ കൊല്ലംതോറും കുർബാന ചൊല്ലിക്കുന്ന പതിവിനെപ്പറ്റി തെർത്തുലിയനും സാക്ഷിക്കാതെയില്ല: De Corona, C. 3. വി: അഗുസ്തീനോസ്, മരിച്ച തന്റെ അമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി ദിവ്യപൂജ അർപ്പിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്നുണ്ട്: Conf. 9. 13. ഇങ്ങനെ കുർബാന മരിച്ചവരുടെ ആത്മശാന്തിക്കു വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു നാം അവർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം കുർബാന ചൊല്ലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

---

188. ദൈവദാനം സൌജന്യമായി കൊടുക്കേണ്ടതിനാൽ കുർബാനയ്ക്കു പണം വാങ്ങുക പാടില്ലാത്തതല്ലയൊ?

കത്തോലിക്ക സഭയിൽ കുർബാനയുടെ വിലയായി ആരും പണം വാങ്ങുന്നില്ല. പണം വാങ്ങുന്നതുതന്നെയും ധർമ്മമായും ഉപജീവനാർത്ഥവുമാണ്. ഇതിൽ അമിതത്വം വരാതെയിരിപ്പാൻ ഒരു ദിവസം ഒരു കുർബാനധർമ്മമേ പററിക്കൂടൂവെന്നും, അതു നിരക്കനുസരിച്ചായിരിക്കണമെന്നും, കൂടുതൽ ധർമ്മം കിട്ടിയാൽ വേറെദിവസം കുർബാന ചൊല്ലുകയോ ചൊല്ലിക്കയൊ വേണമെന്നും തിരുസഭയുടെ നിശ്ചയങ്ങളുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ധർമ്മസഹായത്താൽ വൈദികർ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പഴയ നിയമത്തിൽനിന്നുപോലും നമുക്കറിയാം. അന്ന് എല്ലാംവിധ ആദായത്തിന്റെയും പത്തിലൊരംശവും വേറെ പല കാഴ്ചകളും വൈദികർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു: ലേവി. 27, 32: സൃഷ്ടി. 28, 32: ലേ

വി. 12, 6-8. പുതിയനിയമത്തിലും ശ്ലീഹാ ഈ ആവശ്യത്തെ പ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിൽ വേല ചെയ്യുന്നവൻ പരിശുദ്ധസ്ഥലത്തിലുള്ളവയെ ഭക്ഷിക്കുന്നുവെന്നും, അൾത്താരിന്നു വേല ചെയ്യുന്നവൻ അൾത്താരിനോടു കൂടി പങ്കുകൊള്ളുന്നുവെന്നും നിങ്ങൾ അറിയാതിരിക്കുന്നോ? അങ്ങനെതന്നെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നവരേയും സുവിശേഷത്താൽ ഉപജീവിക്കുവാൻ കർത്താവു നിയമിച്ചു: 1 കോറി. 9, 13-14. ആകയാൽ വൈദികരുടെ ധർമ്മസ്വീകാരം ദൈവം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈദികർ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളെ, കൊടുക്കുന്ന പ്രവൃത്തികളാണ്. അവെക്കു ഒന്നിന്നും ധർമ്മം വാങ്ങിക്കൂടെന്നായാൽ അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു മറ്റുമാർഗ്ഗമെവിടെ? അക്കത്തോലിക്കരും ചില ക്രൂദാശകളുടെ ശുശ്രൂഷക്കു ദാനം സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. അതു, പ്രസ്തുത ആക്ഷേപം നിലനിൽക്കുന്നതെങ്കിൽ എങ്ങനെ നീതീകരിക്കപ്പെടും? തിരുസഭ കുർബ്ബാന ധർമ്മമായി ക്ലിപ്തസംഖ്യ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു ദുരുപയോഗത്തെ തടയുന്ന ഒരു ഉത്തമമാർഗ്ഗമാണ്. ആകയാൽ കുർബ്ബാനക്കു നിശ്ചിതധർമ്മം ഉപജീവനാർത്ഥം വാങ്ങാവുന്നതും അതു ദൈവ നിശ്ചയത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

---

189. കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുവാൻ പണം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കുർബ്ബാന ധനവാന്മാർക്കുമാത്രമുള്ള ഒരു ആനുകൂല്യമല്ലയോ? ഈ സ്ഥിതിക്കു ധാരാളം കുർബ്ബാനചൊല്ലാൻ മുൻകരുതൽചെയ്യു ധനവാൻ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽനിന്നു ദരിദ്രനേക്കാൾ എളുപ്പത്തിൽ മോചിക്കപ്പെടുമെന്നും അനുമാനിക്കേണ്ടയോ?

കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുന്നതിന്നു പണം ആവശ്യമുണ്ട്.

ആകയാൽ ധനവാന്മാൎക്കാണ് കുൎബാന ചൊല്ലിക്കാൻ എളുപ്പമുള്ളതു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം ധനവാന്മാർ നിഷ് പ്രയാസം മോക്ഷം പ്രാപിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമായി പറഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ മോക്ഷപ്രവേശനത്തെപ്പററിയാണ് ദിവ്യരക്ഷകൻ അതിനേക്കാൾ ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴക്കൂടി കടക്കുന്നതു് എളുപ്പമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ശുദ്ധ: മാൎപ്പാപ്പയ്ക്കും രാജാക്കന്മാൎക്കുംവേണ്ടി പ്രത്യേകപ്രാൎത്ഥനകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവർ മാത്രം എളുപ്പത്തിൽ മോക്ഷം പ്രാപിക്കുമെന്നുണ്ടോ? തിരുസഭയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവൎക്കും മരിച്ചവൎക്കുംവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാൎത്ഥനകളുണ്ട്. ഇതിൽ ധനവാന്മാരും ദരിദ്രരും ഉൾപ്പെടും. ധനവാന്മാരുടെ പണം അത്മനാശത്തിന്നു കാരണമാകാതെയിരിക്കാൻ അവർ അതിനെ ആത്മഗുണത്തിന്നായി ചെലവിടണം. ദരിദ്രൎക്ക് ഈ കടമയില്ല. തന്മൂലം, ദരിദ്രൎക്കില്ലാത്ത ഒരു പ്രാതികൂല്യം നീക്കുവാൻവേണ്ടിയാണ് ധനവാൻ കുൎബാന ചൊല്ലിക്കേണ്ടതു്. കുൎബാന ചൊല്ലിക്കാൻ ധനവാനു സാധിക്കുന്നതു് ഒരു അനുകൂല്യം മാത്രമായി വിചാരിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഇതുപോലെ ധൎമ്മം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു ദരിദ്രനേക്കാൾ അതു സാധിക്കുന്ന ധനവാൻ സ്വയമേവ ഉൽകൃഷ്ടനെന്നുമില്ല. ധനവാൻ ധൎമ്മംചെയ്തു സ്വന്തം ചുമതല നിറവേററുന്നു. ദരിദ്രൻ കിട്ടിയതിൽ തൃപ്തിപ്പെട്ട് അങ്ങനേയും ചുമതല നിൎവ്വഹിക്കുന്നു. ഇരുവരും ഒന്നുപോലെ ദൈവത്തിങ്കൽ പ്രസാദിച്ചവരാകാം. ധൎമ്മംചെയ്യാത്ത ധനവാൻ ദരിദ്രനേക്കാൾ ഹീനനാണ്. ആകയാൽ കുൎബാന ചൊല്ലിക്കുന്ന ധനവാനും അതിന്നു കഴിയാത്ത ദരിദ്രനുംതമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് അനുമാനിച്ചുകൂടാ.

ഇനി, ധാരാളം കുൎബാന ചൊല്ലാൻ മുൻകരുതൽചെയ്ത ധനവാൻ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽനിന്നു ദരിദ്രനേക്കാൾ എ

ളപ്പത്തിൽ മോചിക്കപ്പെട്ടമോ എന്നാണ് നോക്കേണ്ടതു്. ഈ കാൎയ്യം തീൎച്ചയായി നമുക്ക പറഞ്ഞുകൂടാ. ധനവാന്മാർ തങ്ങൾക്കവേണ്ടി വളരെ കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുന്നെങ്കിൽ, തിരുസഭ അനാഥരായ ആത്മാവുകൾക്കവേണ്ടി വളരെ പ്രാൎത്ഥിക്കയും കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആർക്കവേണ്ടിയും എത്ര കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയാലും അവയുടെ ഫലം ഏതു് അളവിൽ നൽകപ്പെടുന്നുവെന്നു ദൈവം മാത്രമെ അറിയുന്നുള്ളൂ. ഏതൊരു കുർബ്ബാനയ്ക്കും സ്വയമേവ നിസ്സീമമായ ഫലമുണ്ട്. എന്നാൽ നൂറു കുർബ്ബാനയ്ക്കു് ഒരു കുർബ്ബാനയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ നൂറിരട്ടി ഫലം എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുമെന്നു പറയാമോ? അതില്ല. ആ അളവു ദൈവമാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പ്രാൎത്ഥനയെ ദൈവം കേൾക്കുമെന്നുമാത്രമേ നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ആകയാൽ അധികം കുർബ്ബാന ചൊല്ലിക്കുന്ന ധനവാൻ, അതു ചൊല്ലിക്കാത്ത ദരിദ്രനേക്കാൾ വേഗം ശുദ്ധീകരസ്ഥലം വിടുമെന്നു തീൎത്തു പറയാവതല്ല. ആർക്കും ദൈവം വിവേകപൂൎവ്വം കൊടുക്കുന്ന അളവിൽ ഫലം സിദ്ധിക്കും.

---

190. വിശ്വാസികളും ആത്മോപകാരാൎത്ഥം സംബന്ധിക്കേണ്ടതായ കുർബ്ബാനകൎമ്മം നാട്ടുഭാഷയിൽ നടത്തേണ്ടതല്ലയൊ ആവശ്യം?

കുർബ്ബാനകൎമ്മത്തിൽ പ്രധാനമായി ബലിസംബന്ധിച്ച പ്രവൃത്തികളാകകൊണ്ടു വിശ്വാസികൾ അതു ബലിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അതിൽ സംബന്ധിക്കേണമെന്നേയുള്ളൂ. ഇതിന്നു് അവർ കൎത്താവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവം, മരണം എന്നിവയെപ്പറ്റി കുർബ്ബാനയുടെ സമയത്തു ധ്യാനിച്ചാൽ ധാരാളം മതിയാകും. കൂടാതെ അവൎക്കു് അപ്പോൾ പ്രാൎത്ഥനകളും നടത്താം. ബലിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന പ്രാ

ത്ഥനപ്പുസ്തകങ്ങളും വിശ്വാസികൾക്കു വേണമെങ്കിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ ഇല്ലാതെയില്ല. പട്ടക്കാർ നാട്ടുഭാഷയിൽ കുബ്ബാന ചൊല്ലുകയാണെങ്കിൽതന്നെയും ചില ഭാഗങ്ങൾ ആചാരാത്ഥം ലഘുസ്വരത്തിൽ ഉച്ചരിക്കേണ്ടവയാകയാൽ അതു പള്ളിയിൽ കൂടുന്ന ബഹുജനങ്ങൾക്കെല്ലാം വേർതിരിച്ചു കേൾക്കാവുന്നതല്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ കുബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതു നാട്ടുഭാഷയിലല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിശ്വാസികൾക്കു പ്രയോജനക്കുറവ് ഉണ്ടാകുമെന്നു വരുന്നില്ല. പ്രസംഗം, പാട്ടു, പ്രാത്ഥന എന്നിവ നാട്ടുഭാഷയിൽ നടത്തുന്നതുമാണല്ലോ.

ചില മൃതഭാഷകളിൽ മാത്രം കുബ്ബാന ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടു പലേ ഗുണങ്ങളുമുണ്ടെന്നു നാം അറിയണം. അവയിൽ പ്രധാനം, ജീവൽഭാഷകളിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അത്ഥമാററം മൃതഭാഷയിൽ വരികയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. തന്മൂലം മൃതഭാഷകൾ കമ്മത്തിൻെറ മഹത്വത്തേയും അസാധാരണത്വത്തേയും അത്ഥസ്ഥിരതയേയും പരിരക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ, ഓരോ ഭൂരിപക്ഷം ജനതതിക്ക് അവരുടെ കുബ്ബാനക്രമം അനേക സ്ഥലത്ത് ഒന്നുപോലെ നടത്തിക്കാണുന്നതിനും, ക്രിസ്തീയ ഐക്യം കൂടുതലായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ചുരുക്കം ചില മൃതഭാഷകളിൽ മാത്രം കുബ്ബാനകമ്മം നടത്തുന്നതിൻെറ ഗുണങ്ങളാണ്. ഈ ഗുണങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് തിരുസഭ കുബ്ബാന ചൊല്ലുന്ന ഭാഷകളുടെ എണ്ണം വദ്ധിപ്പിക്കുവാനോ, നാട്ടുഭാഷകളിലാക്കുവാനോ വൈമനസ്യം പ്രദശിപ്പിക്കുന്നത്. അതു ന്യായവുമാണ്.

പാപസങ്കീൎത്തനം.

191. ദൈവത്തോട് ഒരുത്തൻചെയ്യു ദ്രോഹങ്ങൾ മനുഷ്യനാൽ പൊറുക്കപ്പെടാമെന്നു പറയുന്നതു ദൈവദൂഷണമല്ലയൊ?

ഏതുമനുഷ്യനോടും പാപം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിച്ചു വിമോചനം കൈക്കൊള്ളാമെന്നു കത്തോലിക്കർ പറയുന്നില്ല. പാപവിമോചനം ഒരു പട്ടക്കാരനിൽനിന്നു മാത്രമാണ് കൈക്കൊള്ളാവുന്നതു്. പട്ടക്കാരനാകട്ടെ, ശ്ലീഹായുടെ വാക്യത്തിൽ, ക്രീസ്തുവിൻെറ ശുശ്രൂഷിയും ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ വിഭാജകനുമാകുന്നു: 1 കോറി. 4, 1. പട്ടക്കാരൻ ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ പാപം വിമോചിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ഈശോമിശിഹായുടെ പ്രതിനിധിയും സ്ഥാനവാഹിയുമെന്ന നിലയിലാണ് അതു ചെയ്യുന്നതു്. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും പൊറുത്താൽ നിങ്ങളെപ്രതി മിശിഹായുടെ ആളിൽ, അതു ഞാൻ പൊറുത്തതാകുന്നു: 2 കോറി. 2, 10. ക്രീസ്തു പക്ഷവാതപീഡിതൻെറ പാപം പൊറുത്തപ്പോൾ അവിടത്തെ ദൈവത്വം സ്വീകരിക്കാതിരുന്ന യഹൂദർ അതു ദൈവദൂഷണമാണെന്നു പറഞ്ഞു പ്രതിഷേധിച്ചു. അതുപോലെ ഇന്നും തിരുസഭയുടെ ദൈവാധികാരം നിഷേധിക്കുന്ന ചിലർ പാപവിമോചനം പട്ടക്കാരനു വയ്യെന്നു പറയുന്നതിൽ വിസ്മയിക്കാനില്ല. അവർക്കു ദൈവികാധികാരം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു യഥാൎത്ഥമത്രെ: യോഹ. 20, 19 - 23.

---

192. ദൈവം സ്വന്ത അധികാരം ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവിടത്തോടുതന്നെ നാം

നേരിട്ടു പാപം ഏറ്റുപറഞ്ഞു വിമോചനം കൈക്കൊണ്ടുകൂടയൊ?

ദൈവം സ്വന്ത അധികാരത്തെ ദുൎബ്ബലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നേരിട്ടു മാത്രമല്ലാതെ ശുശ്രൂഷികൾവഴി പാപം ഏറ്റു പറയണമെന്നു് ഈശോമിശിഹാ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കയാൽ നാം ആ വിധംതന്നെ ചെയ്യേണ്ടതാണു്. രാജനികുതി നേരിട്ടു രാജാവിന്നു കൊടുക്കാതെ പാൎവ്വത്യക്കാരന്റെ കയ്യിൽകൊടുത്തു രശീതി വാങ്ങേണ്ടതാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാം. അതുപോലെ പട്ടക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ പാപം ഏറ്റു പറയുന്നതിനാൽ ആ പാപം ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിലും ഏറ്റുപറയപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ആരുടെ മുമ്പിലെല്ലാം അതു് ഏറ്റു പറയുന്നുണ്ടെന്നു് അറിയേണമെങ്കിൽ "ഞാൻ പിഴയാളി" എന്ന ജപം ചൊല്ലി നോക്കിയാൽ മതിയാകും. ആകയാൽ ക്രീസ്തുവിന്റെ ആജ്ഞാനുസാരം പാപോച്ചാരണം ചെയ്യുന്നവന്നു മാത്രം വിമോചനം സിദ്ധിക്കും.

---

193. പട്ടക്കാരോടു പാപം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കണമെന്നു ക്രീസ്തു പ്രമാണിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പാപസങ്കീൎത്തനമെന്ന ഒരു കൂദാശയുടെ സ്ഥാപനം നിമിത്തം പാപം, പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കണമെന്നു് ഈശോമിശിഹാ കല്പിച്ചതായി അറിയുന്നതുകൊണ്ടത്രെ കത്തോലിക്കർ പട്ടക്കാരോടു പാപങ്ങൾ പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കുന്നതു്.

പിതാവു പുത്രനെ അയച്ചതു ലോകത്തെ പാപത്തിൽനിന്നു വിമോചിക്കുവാനാണു്. ഇതാണു് തന്റെ ഉദ്യോഗമെന്നു ക്രീസ്തുതന്നെയും അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: മത്താ. 18, 11-15, 24-9, 12-1 തിമോ. 1, 15. ക്രീസ്തു പലരുടേയും പാപ

ങ്ങൾ വിമോചിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. മറിയം മഗ്ദലേന: ലൂക്ക. 7, 47: വ്യഭിചാരിണിയായ സ്ത്രീ: യോഹ. 8, 11: കുരിശിലെ കള്ളൻ; ലൂക്ക. 23, 43: പക്ഷവാത പീഡിതൻ: മത്താ. 9, 2: എന്നിവർ ക്രീസ്തുവിൽനിന്നു പാപ വിമോചനം കൈക്കൊണ്ടവരാണ്. പക്ഷവാതരോഗിയെ ക്രീസ്തു സ്വാസ്ഥനാക്കിയതിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം അവിടത്തേക്കു പാപവിമോചനാധികാരം ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ തന്നെയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അധികാരമുള്ള ക്രീസ്തു അതേ അധികാരം ശ്ലീഹന്മാർക്കു കൊടുത്താൽ അവർക്കും പാപം വിമോചിച്ചുകൂടായ്കു എന്തു്? ശ്ലീഹന്മാർക്കു് ഈ അധികാരം ക്രീസ്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ കാണാവുന്നതുമാണ്.

ഇതിലേക്കായി യോഹന്നാൻ ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം ഇരുപത്തൊന്നുമുതൽ ഇരുപത്തുമൂന്നു് ഉൾപ്പടെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ വായിക്കുക. "എൻെറ പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു" ഇതു പറഞ്ഞു ക്രീസ്തു അവരുടെമേൽ ശ്വാസിക്കയും, നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിയെ കൈക്കൊള്ളുവിൻ, ആരുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങൾ മോചിക്കുന്നുവോ അവ അവൎക്കു വിമോചിക്കപ്പെടുകയും, ആരുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങൾ പിടിക്കുന്നുവോ അവ പിടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്നു് അരുളിച്ചെയ്കയുമുണ്ടായി. ഇതുകൊണ്ടു പുത്രനു പിതാവിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച പാപവിമോചനാധികാരം ശ്ലീഹന്മാർക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ടുവെന്ന വാസ്തവം എത്രയും വിശദമത്രെ.

മേൽപ്രകാരം ശ്ലീഹന്മാർക്കു നൽകപ്പെട്ട പാപവിമോചനാധികാരം ഒന്നാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിച്ചവർക്കുവേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. പാപവും പാപികളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, അതായതു്: ലോകാവസാനംവരെ പാപത്തിന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ട ഈ ദൈ

വികമായ പ്രതിവിധി നിലനിൽക്കേണ്ടതാകുന്നു. പ്രസ്തുത പ്രതിവിധിയായ പാപവിമോചനാധികാരപ്രയോഗം ആത്മരക്ഷാൎത്ഥമുണ്ടായ ക്രീസ്തുവിൻെറ പ്രവൃത്തികളിൽ സാധാരണവും നിരന്തരവുമായ ഒന്നായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് ആവശ്യവുമാണ്. ക്രീസ്തു പഠിപ്പിക്കുവാനും പാപം പൊറുക്കുവാനുമായി ഈ ലോകത്തിൽ വന്നു. തന്മൂലം, പ്രസ്തുത രണ്ടു ജോലിയും ക്രീസ്തുവിൻെറ നാമത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാരും എന്നും തുടൎന്നു നടത്തേണ്ടതത്രെ: മത്താ. 28, 20 - യോഹ. 20, 21 - 26. പാപവിമോചനമാൎഗ്ഗം അപ്പസ്തോലിക വൈദികത്വത്തിൽ വന്നുചേരുകയാൽ ആ വൈദികത്വത്തിൽ ഓഹരിക്കാരായ ഇന്നത്തെ വൈദികരിലും പ്രസ്തുത അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആകയാൽ ഇന്നു പാപവിമോചനത്തിന്ന് അധികാരമുള്ളവർ പട്ടക്കാരാണ്.

എന്നാൽ ഈ പാപവിമോചനാധികാരം എങ്ങനെയാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണ്ടതു്? പാപം വിമോചിക്കേണ്ടതോ പിടിക്കേണ്ടതോ എന്ന് അധികാരി അറിയേണമെങ്കിൽ പാപം നേരിട്ടു കേൾക്കാതെ തരമില്ലെന്നു് ഏവൎക്കും അറിയാം. ഈ കാരണത്താൽ പാപം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കാനുള്ള ആവശ്യം നേരിട്ടു. കൂടാതെ, കത്തോലിക്കരെ സംബന്ധിച്ചു പറകയാണെങ്കിൽ അവൎക്കു പാപം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കേണമെന്നു പാരമ്പൎയ്യലബ്ധമായ പഠനം അപ്രാമാദികത്വമുള്ള തിരുസഭ കല്പിച്ചു് അംഗീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നതു് അപ്പസ്തോലികകാലം മുതൽ പാപം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കുക നടപ്പായിരുന്നെന്നാണ്. കൂടാതെ, പ്രകൃതിന്യായം തന്നെയും കുമ്പസാരത്തിൻെറ ആവശ്യം വിളിച്ചു പറയുന്നു. രോഗവിവരങ്ങൾ വൈദ്യനെ ധരിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ ചികിത്സ ഫലപ്രദമാകയില്ല. അതുപോലെ ആദ്ധ്യാത്മികരോഗമായ

പാപത്തിൻെറ വിവരങ്ങളും അധികാരസ്ഥന്മാരുടെ മുമ്പാകെ നേരിട്ട് അറിയിക്കാത്തപക്ഷം അതിന്നുള്ള പ്രതിവിധിയും ഫലപ്രദമാകയില്ല. ആകയാൽ ഇന്നത്തെ പാപവിമോചനാധികാരികളായ പട്ടക്കാരോട് ഏവരും പാപങ്ങൾ പറഞ്ഞുതന്നെ കുമ്പസാരിച്ചു വിമോചനം കൈക്കൊള്ളണമെന്നു ക്രീസ്തു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഈ ക്രൂദാശയുടെ സ്ഥാപനം പ്രകൃത്യാ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

---

194. പട്ടക്കാരൻ കുമ്പസാരത്തിൽ പാപം വിമോചിക്കയാണോ, അഥവാ പാപികളുവേണ്ടി മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം പ്രാൎത്ഥിക്കയാണോ ചെയ്യുന്നതു്?

കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരൻ ക്രീസ്തുവിൻെറ നാമത്തിൽ അവിടത്തെ ശുശ്രൂഷിയും പ്രതിപുരുഷനുമെന്ന അധികാരത്താൽ കുമ്പസാരത്തിൽ പാപം വിമോചിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. പട്ടക്കാരൻെറ പാപവിമോചനവാക്യം ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാൎത്ഥനയല്ല. ദൈവം ഞങ്ങൾ മുഖേന ഉപദേശിക്കുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾ മിശിഹാസ്സുവേണ്ടി പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിക്കുന്നു. മിശിഹായെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തോടു നിങ്ങൾ രഞ്ജിക്കുവിൻ, എന്നു ഞങ്ങൾ യാചിക്കുന്നു: 2 കോറി. 5, 20. മനുഷ്യർ ഞങ്ങളെ മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷികളും ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ വിഭാജകന്മാരുമായി അങ്ങനെ എണ്ണട്ടെ: 1 കോറി. 4, 1.

---

195. ക്രീസ്തു സകലപാപങ്ങളുടേയും വിമോചനത്തിന്നു ശ്ലീഹന്മാൎക്കു് അധികാരം കൊടുത്തശേഷവും പരിശുദ്ധാത്മാവിക്കു് എതിരായ പാപങ്ങൾ വിമോചിക്കപ്പെട്ടുകയില്ലെന്നു പറയുവാൻ ന്യായമെന്തു്?

സകല പാപങ്ങളേയും വിമോചിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ക്രീസ്തു, ശിഷ്യന്മാൎക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ അധികാരപ്രയോഗത്താൽ പാപങ്ങൾ വിമോചിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ പാപിയിലും ചില ഒരുക്കങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. ആവശ്യമായ ഈ ഒരുക്കങ്ങൾ മിക്കവാറും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ള തരത്തിൽ പെട്ടവയാകുന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിനു എതിരായ പാപങ്ങൾ. തന്മൂലം ഈ പാപങ്ങൾ അധികാരക്കുറവിനാലല്ല, പ്രത്യുത പാപിക്ക് ഒരുക്കമില്ലാത്തതിനാലാണ് മോചിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ വിധ പാപത്തിന്നു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരുവൻ ദൈവിക സത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിലോ, ദൈവപ്രമാണം അനുസരിക്കുന്നതിലോ മരണംവരെ മനഃപൂൎവ്വവും നിരന്തരവുമായ അശ്രദ്ധ കൈക്കൊണ്ടു ദൈവാനുഗ്രഹത്തോട്ട് എതിൎക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അതു പരിശുദ്ധാത്മാവിക്ക് എതിരായ പാപമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതും കേവലം പൊറുക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നില്ല. സംഗതിവശാൽ പാപി, പശ്ചാത്തപിച്ചു മാനസാന്തരപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ പാപം പൊറുക്കപ്പെടും. പക്ഷേ ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടു മനഃപൂൎവ്വം സഹകരിക്കാത്ത കാലത്തോളം പശ്ചാത്താപം ഉണ്ടാകയില്ല. തന്മൂലം പാപി, അസന്നദ്ധനാകയാൽ അവൻെറ ആ പാപം പൊറുക്കപ്പെടുകയുമില്ല.

പരിശുദ്ധാത്മാവിക്ക് എതിരായ പാപത്തിൽ ജീവിച്ചവർ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നുമുണ്ട്. ക്രീസ്തു, തൻെറ ദൈവികോദ്യോഗത്തെ തെളിയിക്കാൻ ചെയ്ത അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളെ യഹൂദർ നിഷേധിച്ചതും പൈശാചികങ്ങളായി വിധിച്ചതും: മത്താ. 12, 24—31: പരിശുദ്ധാത്മാവിക്കെതിരായ പാപങ്ങളായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തും കത്തോലിക്കസഭ ഏകസത്യസഭയാണെന്നറിഞ്ഞശേഷം അതു സ്വീകരിക്കാതെ ലൌകിക

ങ്ങളായ സമ്പത്തു, ബഹുമാനം, സ്നേഹിതർ, സാമുദായിക ബന്ധം, രാഷ്ട്രീയനന്മ എന്നിവയാൽ പ്രലോഭിതരായി എതിൎത്തു നിൽക്കുന്നവരും പരിശുദ്ധാത്മാവിക്കെതിരായ പാപത്തിലാണ് ഉപജീവിക്കുന്നതു്.

196. പട്ടക്കാരൻ പാപവിമോചനം നിഷേധിച്ചാൽ പാപിയുടെ ഗതി എന്താണു്?

പാപവിമോചന വിഷയത്തിൽ ക്രീസ്തുവിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായ പട്ടക്കാരൻ ഒരുത്തന്നു് അതു നിഷേധിക്കേണമെങ്കിൽ ആ പാപിയിൽ അത്യാവശ്യമായ പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരുക്കക്കുറവു കാണണം. ദൃഷ്ടാന്തമായി, പാപി ഒരുത്തനുചെയ്ത ദ്രോഹം പരിഹരിക്കാതിരിക്കയോ, പാപത്തിന്റെ അടുത്ത അവസരം ത്യജിക്കാതിരിക്കയോ, കല്പിക്കപ്പെട്ട പ്രായശ്ചിത്തകൎമ്മങ്ങൾ നിഷേധിക്കയോ, നന്മസ്സുള്ള പോംവഴികൾ മനഃപ്പൂൎവ്വം അവഗണിക്കയോ ചെയ്താൽ അവന്റെ പാപം വിമോചിക്കപ്പെടുകയില്ല. ശ്ലീഹന്മാൎക്കു നൽകപ്പെട്ടതും, ഇന്നു പട്ടക്കാരിൽ നിലനിൽക്കുന്നതുമായ അധികാരം ന്യായമായി പാപം പൊറുക്കുവാനോ, പൊറുക്കാതിരിക്കുവാനോ ഉള്ളതാണു്. എന്നാൽ പൊറുക്കുന്ന പാപം പൊറുക്കപ്പെട്ടും, പൊറുക്കപ്പെടാത്തതു പിടിക്കപ്പെട്ടതായുമിരിക്കും; യോഹ. 20, 23. ആകയാൽ പട്ടക്കാരൻ ഒരുത്തന്റെ പാപം വിമോചിക്കാതെയിരുന്നാൽ ദൈവവും അതു വിമോചിക്കയില്ല. ആരെ നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നുവൊ, അവൻ ആകാശത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും; മത്താ. 28, 18. തന്മൂലം പട്ടക്കാരൻ പാപവിമോചനം നിഷേധിക്കുന്ന പാപിയുടെ ഗതി നിത്യനാശത്തിലേക്കാണെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം.

---

197. ക്രിസ്തു ശ്ലീഹന്മാരോടു "നിങ്ങൾ രോഗികളെ സ്വസ്ഥരാക്കുവിൻ, മരിച്ചവരെ ഉയൎപ്പിക്കുവിൻ, കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുദ്ധീകരിക്കുവിൻ, പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കുവിൻ: മത്താ: 10, 8." എന്നെല്ലാം കല്പിച്ചിരിക്കെ അവയൊന്നും ചെയ്യാതെ ഇന്നു പട്ടക്കാർ പാപവിമോചനാധികാരം മാത്രം ബലവത്തായി പിടിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്?

ക്രിസ്തു അവതാരംചെയ്തതു മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുവാനും രക്ഷിക്കുവാനുമാണു്. അവിടന്നു പ്രസ്തുത രണ്ടു ചുമതലകളേയും ശ്ലീഹന്മാൎക്കു് ഏല്പിച്ചു. തന്മൂലം, ആ ചുമതല നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിന്നായി ശ്ലീഹന്മാൎക്കും അവരുടെ ഇന്നത്തെ അനന്തരഗാമികളായ പട്ടക്കാൎക്കുമുള്ള അധികാരങ്ങൾ ജനതയെ രക്ഷാമാൎഗ്ഗം പഠിപ്പിക്കുവാനും, ജ്ഞാനസ്നാപനം ചെയ്യാനും: മത്താ. 28— മൎക്കോ. 16; പാപം വിമോചിക്കുവാനും: യോഹ. 20; ബലി അൎപ്പിക്കുവാനും: ലൂക്ക. 22; ഉള്ളവയാണു്. അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി ശ്ലീഹന്മാൎക്കു നൽകപ്പെട്ടതു് അവർ അന്നു് അതു ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമെ അസംഖ്യം യഹൂദരും പുറജാതിക്കാരും മാനസാന്തരപ്പെടാൻ ഇടയുള്ളൂ എന്നതിനാലായിരുന്നു. പ്രത്യുത, രോഗികളെ സ്വസ്ഥരാക്കുവാനും മററുമായിട്ടല്ല ക്രിസ്തു ഭൂമിയിൽ വന്നതു്. തന്മൂലം, പട്ടക്കാരിലും അവിധ ചുമതലയില്ല. എങ്കിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ വാഗ്ദത്തപ്രകാരം: യോഹ· 14, 12: ചില ഭക്തന്മാർ മററുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷാൎത്ഥം അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇന്നും ചിലപ്പോൾ അവ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ എന്നും അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ സാധാരണമായി ഉണ്ടാകുവാനോ, ലോകം ഇന്നു് അവമൂലം മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതിനോ അല്ല ദൈവം തിരുമനസ്സായിട്ടുള്ളതു്.

198. ദൈവമല്ലാതെ പട്ടക്കാർ പാപവിമോചനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ആ അനുഗ്രഹമാൎഗ്ഗം മനുഷ്യൎക്ക് അസ്വാധീനമാകുന്നില്ലയൊ?

പാപവിമോചനം പട്ടക്കാർ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാൽ അതു് അങ്ങനെതന്നെ നടക്കണം. ആയതു് അസ്വാധീനമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടതേയില്ല. സംഗതിവശാൽ ഒരുത്തനു മരണവിപത്തിൽ പട്ടക്കാരനെ കിട്ടാതെ വന്നാൽ അതിന്നും ഉപശാന്തിയുണ്ട്. ദൈവം അസാദ്ധ്യമായതു് അനുഷ്ഠേയമായി കല്പിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം, ആസന്നമരണാവസ്ഥയിൽ ആവശ്യാൎത്ഥം കുമ്പസാരിക്കാൻ പട്ടക്കാരനെ കിട്ടാതെ വരുമ്പോൾ രോഗി, പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വഭാവാതീതമായ ന്യായത്താൽ ദൈവസ്നേഹത്തോടുകൂടി ദുഃഖിക്കുന്നതായാൽ പാപവിമോചനത്തിന്നു് അതു ധാരാളം മതിയാകുന്ന ഒരു ഉത്തമ മനസ്താപമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെതന്നെ കത്തോലിക്കസഭയെയും, പാപസങ്കീൎത്തനമെന്ന കൂദാശയേയും കുററമില്ലാത്ത വിധം അറിയാതിരിക്കുന്ന ഒരു അകത്തോലിക്കന്നും വേണമെങ്കിൽ പാപവിമോചനം കൈക്കൊള്ളാം. ആകയാൽ പട്ടക്കാരൻ പാപം വിമോചിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ അനുഗ്രഹമാൎഗ്ഗം അസ്വാധീനമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. അത്യാവശ്യമുള്ളപ്പോൾ മേൽപ്രകാരം അതിന്നു വേറേയും പോംവഴിയുണ്ട്.

---

199. പാപംചെയ്യുക, കുമ്പസാരിക്കുക, പൊറുതിലഭിക്കുക എന്നിവ പതിവായാൽ പാപത്തിന്റെ ഗൌരവം വിസ്മരിച്ച് അതു വീണ്ടും വീണ്ടും ആവൎത്തിക്കപ്പെടുവാനല്ലയൊ അധികം ഇടയുള്ളതു്?

പാപവിമോചനാൎത്ഥം കുമ്പസാരിച്ചാൽമാത്രം മതിയെന്നു

കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. വേറെ പലതും കുമ്പസാരത്തോടുകൂടി യോജിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പാപം കുമ്പസാരിക്കുക, അഥവാ അതു പരസ്യമായി ഏററുപറയുകമാത്രം ചെയ്തു യൂദാസിന്നു പൊറുതി ലഭിച്ചില്ല. പാപം, പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കുകയെന്ന ഭാഗം പാപസങ്കീൎത്തനമെന്ന കൂദാശയ്ക്കു ആവശ്യമായ മൂന്നു സംഗതികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ്. ഈ ഭാഗംതന്നെയും എല്ലാററിലും പ്രധാനമായതുമല്ല. മററു രണ്ടു സംഗതികൾ പശ്ചാത്താപവും പ്രായശ്ചിത്തനിൎവ്വഹണവുമത്രെ. പശ്ചാത്താപം കൂടാതെ, അഥവാ പാപത്തോടുള്ള വെറുപ്പും മേലിൽ അതു ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞയും കൂടാതെ, പാപവിമോചനലബ്ധി സാദ്ധ്യമല്ല. കുമ്പസാരിക്കുന്നവൻ ചെയ്തുപോയ ഓരോ പാപദോഷത്തെക്കുറിച്ചും യഥാൎത്ഥമായും ശക്തിമത്തായും ദുഃഖിക്കണം. ഈ ദുഃഖംതന്നെയും സ്വാഭാവാതീതമായ ഒരു ന്യായത്തിൽ അടിയുറച്ചതായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതായതു: നരകഭയമോ മോക്ഷനഷ്ടമോ ദൈവസ്നേഹമോ മിശിഹായോടുള്ള പ്രീതിയോ ദുഃഖത്തിന്നു മൂലകാരണമായിരിക്കണം. ലൌകികമായ അവമാനം, നഷ്ടം ഇത്യാദി പ്രാകൃതികന്യായങ്ങളാൽ ദുഃഖിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മതിയാകയില്ല. അവൻ പാപത്തെ മഹാ പാതകമായിക്കരുതി വെറുക്കുകയും, പാപവും പാപാവസരവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരമാൎത്ഥമായി പ്രതിജ്ഞചെയ്കയും ചെയ്യണം. കൂടാതെ, അയൽക്കാരന്നു ദ്രോഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു പരിഹരിക്കയും, മിശിഹായുടെ അളവററ യോഗ്യതകളാൽ ദൈവത്തെ ശാന്തനാക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യണം. ഇവയൊന്നുംകൂടാതെ പട്ടക്കാരനോടു പാപം ഉച്ചരിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വിമോചനം സിദ്ധിക്കയില്ല. ഒരുക്കങ്ങൾ കൂടാതെ കുമ്പസാരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻെറമേൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്ന വിമോചനവിധി അസാധുവും, ആ കുമ്പസാരം

ഒരു പുതിയ മഹാദൈവദോഷത്തിന്നു കാരണവുമാകുന്നു. ആകയാൽ പാപസങ്കീൎത്തനമെന്ന കൂദാശവഴി പാപവിമോചനം കൈക്കൊള്ളുന്നതിന്ന് ഉദാസീനമായ ഒരു കുമ്പസാരം മാത്രമേ വേണ്ടുവെന്നോ, തന്മൂലം അതു പാപത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ കുറച്ചു തദാവൎത്തനത്തിന്ന് ഒരു വിശേഷ പ്രേരണയാണെന്നോ ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. കുമ്പസാരം, പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും രക്ഷയ്ക്കുള്ള ഉത്തമമാൎഗ്ഗമായി ക്രീസ്തുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

---

200. ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരൻ സുവിശ്വാസത്തിൽ ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരനോടു കുമ്പസാരിച്ചാൽ ആയാളുടെ പാപം വിമോചിക്കപ്പെടുമൊ?

ഇങ്ങനെ ഒരു കാൎയ്യം നടക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണ്. ഒന്നുകിൽ അതു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരൻ കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരനെ വഞ്ചിച്ചതാകും. അതിൽ സുവിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമേയില്ല. പ്രത്യുത, കത്തോലിക്കാ അധികാരികളും പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ട് അധികാരികളും പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാൎക്കു കത്തോലിക്കാ കൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളാമെന്ന് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതായി ആയാൾ തെറ്റിധരിക്കണം. ഇതു് ഊഹ്യവുമല്ല. എന്നാൽ പ്രസ്താവ സംഗതി നടന്നുവെന്നുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരൻ കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരനിൽനിന്നു പാപവിമോചനം കൈക്കൊള്ളുവാൻ പാടില്ലാത്തവനല്ല. എങ്കിലും ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചതായി പറയുന്ന വിമോചനം അസാധുവാണ്. കാരണം, തിരുസഭ ആരുടെ ഒക്കെയും പാപം, വിമോചിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അവരുടെ പാപങ്ങൾ മാത്രമെ പട്ടക്കാരനു വിമോചിച്ചുകൂടൂ. എന്നാൽ പട്ടക്കാരനു സ്വയമേവ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരു

ടെമേൽ വിമോചനാധികാരം സഭ കൊടുത്തിട്ടില്ല. തന്മൂലം പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരൻ കഴിച്ച കുമ്പസാരം ഫലപ്രദമാകുന്നതുമല്ല.

---

201. കുരിശിൽ പാപം വിമോചിക്കപ്പെട്ട കള്ളൻ, അന്നുതന്നെ പറുദീസായിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കെ, കുമ്പസാരത്തിൽ പാപവിമോചനത്തിന്നു പുറമെ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം കല്പിക്കപ്പെടുന്നതിൻെറ ആവശ്യമെന്തു്?

പ്രായശ്ചിത്തം കല്പിക്കപ്പെടുന്നതു പാപി, താൻചെയ്ത ദൈവദ്രോഹത്തിൻെറ തിന്മ കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടിയാണു്. ത്രെന്തോസു സൂനഹദോസിൻെറ നിൎദ്ദേശം പറകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രായശ്ചിത്തം പാപിയെ ഭാവിയിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാലുവാക്കുകയും, ചെയ്ത തിന്മക്കു പകരം അവനെക്കൊണ്ടു സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുകയും, വലിയ പാപങ്ങളിൽ വീഴുന്നതിൽനിന്നു് അവനെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു: Sess. 14. പാപവിമോചനം സാധാരണമായി പാപമാലിന്യത്തേയും നിത്യശിക്ഷയേയും നീക്കുന്നതല്ലാതെ എല്ലായ്പോഴും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ മുഴുവനായി പരിഹരിക്കയില്ലെന്നു പല വേദപുസ്തക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ആദം, പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടും പറുദീസായിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു: ഉല്പ. 10, 2. അസന്തുഷ്ടരായിരുന്ന യഹൂദർ, പറഞ്ഞൊക്കപ്പെട്ട രാജ്യത്തിലേക്കു് എത്തിയില്ല: സംഖ്യ. 14, 23. അവിശ്വസിച്ച മൂശയും അങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു: സംഖ്യ. 20, 12. പശ്ചാത്തപിച്ചു വിമോചനം കൈക്കൊണ്ട ദാവീദും ശിക്ഷയിൽനിന്നു വിമുക്തനായില്ല: 2 രാജ.

11, 13. ഇങ്ങനെ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ട തിനെപ്പററി വേദപുസ്തകം വളരെ വിശദമായിത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്: യോന. 3. നാളാ. 33, 12. പ്രാസ. 3, 33. ദാനി. 4, 24. ലൂക്ക. 11, 41. ആകയാൽ കുമ്പസാരത്തിൽ പാപവിമോചനത്തിന്നു പുറമെ പ്രായശ്ചിത്തവും കല്പിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

കുരിശിൽ മരിച്ച നല്ല കള്ളനെപ്പററി പറകയാണെങ്കിൽ ആയാൾ നേരെ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പോയിയെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. കാരണം, മരിച്ചശേഷം ക്രീസ്തു നേരിട്ടു പാതാളത്തിലേക്കാണ് ഇറങ്ങിയതു്: 1 പത്രോ. 3, 19. ആ പാതാളം യഥാൎത്ഥത്തിൽ സ്വൎഗ്ഗമല്ല. സ്വൎഗ്ഗത്തിലേക്കു ക്രീസ്തു എഴുന്നെള്ളിയതു് ഉത്ഥാനത്തിന്നുശേഷം നാല്പതാം ദിവസത്തിലാണ്. ആകയാൽ ഇന്നുതന്നെ നീ എന്നോടുകൂടി പറുദീസായിലാകുമെന്ന വാക്യംകൊണ്ട് ആയാൾ അന്നുതന്നെ പറുദീസയിലേക്കുള്ള നിശ്ചിതവഴിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നേ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളു. ആ കള്ളൻ പശ്ചാത്താപശക്തിയാൽ ശിക്ഷ മുഴുവനും ഉടനെ പരിഹരിച്ചുവെന്നോ, ക്രീസ്തു വിശേഷാനുഗ്രഹത്താൽ ശിക്ഷ നീക്കിക്കൊടുത്തുവെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ യഥാൎത്ഥ സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശനത്തിന്നുമുമ്പു കള്ളൻ ശിക്ഷ മുഴുവനും മറുലോകത്തിൽ പരിഹരിച്ചുവെന്നോ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ വിചാരിപ്പാൻ വയ്യാതെയില്ല. തന്മൂലം നല്ലകള്ളന്റെ പറുദീസാപ്രവേശനകാൎയ്യം കുമ്പസാരത്തിൽ പ്രായശ്ചിത്തം കല്പിക്കുന്നതു് അനാവശ്യമെന്ന് കാണിപ്പാൻ പൎയ്യാപ്തമല്ല.

---

202. കുമ്പസാരത്തിൽ പാപവിമോചനം മാത്രമല്ല, ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും കല്പിക്കപ്പെടുന്നതുകൊ

ണ്ടു് അതു നിറവേററിയാൽ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ മുഴുവൻ പരിഹരിക്കപ്പെടുമോ?

കുമ്പസാരത്തിൽ കല്പിക്കുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ പരിഹരിക്കാൻ കൂദാശക്കടുത്ത ഒരു വലിയ ശക്തിയുള്ളതാണു്. എന്നാൽ ആ പ്രായശ്ചിത്തം വളരെ ചുരുങ്ങിയതും, മിക്കവാറും അതിന്റെ പൂൎണ്ണതയിൽ നിറവേററപ്പെടാത്തതുമാകകൊണ്ടു് ആ കൃത്യം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ മുഴുവൻ പരിഹരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ആരോഗ്യശാസ്ത്രനിയമത്തെ ലംഘിക്കുന്നവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചാലും രോഗിയായി വേദനസഹിക്കേണ്ടിവരുമെന്നതുപോലെ ദൈവപ്രമാണത്തെ ലംഘിക്കുന്നവൻ പാപവിമോചനം കൈക്കൊണ്ടാലും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ സഹിക്കണം. ഇതു വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ടു്. ദാവീദു, സ്വന്തം പുത്രന്റെ മരണത്താൽ കഠിനദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു: 2 രാജ. 12. നബുക്കദനോസർ ദാനധൎമ്മത്താൽ പാപം പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു നിർബന്ധിതനായി: ദാനി. 4. പരിഹാരപരമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ യോഹന്നാൻ ഉപദേശിച്ചു: മത്താ. 3. ക്രീസ്തുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളിൽ കുറവുണ്ടായിരുന്നതു റി: പൌലോസു സ്വന്തം ക്ലേശസഹനങ്ങളാൽ തികച്ചു: 1 കൊള. 1. ഒടുവിലത്തെ കാശുവരെ കൊടുത്തു വീട്ടേണ്ടിയ പാപശിക്ഷയെപ്പററി ക്രീസ്തുതന്നെ വിശദമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്: മത്താ. 5, 26 - 18, 24. ഇതു കണിശമായി പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ടിയ ശിക്ഷ കുമ്പസാരത്തിലെ ചുരുങ്ങിയ പ്രായശ്ചിത്തത്താൽ, അതുതന്നെയും അപൂൎണ്ണമായി നിറവേററുന്നതുകൊണ്ടു് എങ്ങനെ മുഴുവൻ പരിഹരിക്കപ്പെടും? പ്രയാസംതന്നെ. ആകയാൽ പ്രാൎത്ഥന, ഉപവാസം, സൽപ്രവൃത്തി മുതലായവയാൽ സിദ്ധിക്കു

ന്ന ദണ്ഡവിമോചനംമൂലം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിക്കണമെന്നു തിരുസഭ ഗുണദോഷിക്കുന്നു. ഇതു ചെയ്യാത്ത പക്ഷം മറുലോകത്തിൽ അതു പരിഹരിക്കുവാൻ നിബ്ബന്ധപ്പെട്ടും. ഏതന്മൂലം കുമ്പസാരത്തിലെ പ്രായശ്ചിത്തമെങ്കിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നിറവേററേണ്ടതാകുന്നു. അതിന്റെ പൂൎണ്ണതയിൽ നിറവേററിയാൽ കൂദാശസ്വീകരണത്തിന്റെ മുഴുവൻഫലം പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടാം.

---

203. എഴുത്തയച്ചു കുമ്പസാരിക്കയും എഴുത്താലെ വിമോചനം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യാമൊ?

എഴുത്തുമൂലം കുമ്പസാരക്കാരനെ പാപം അറിയിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ പാപി, നേരിട്ടുവന്നു പ്രസ്തുത പാപങ്ങളെപ്പററി മൊത്തത്തിലെങ്കിലും തന്നെത്തന്നെ കുററപ്പെടുത്തി കുമ്പസാരക്കാരന്റെ ജിഹ്വോച്ചാരണത്താൽ വിമോചനം കൈക്കൊള്ളണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ മാത്രമെ കൂദാശസ്വീകരണത്ത ഒരു കുമ്പസാരവും വിമോചനവുമാകയുള്ളു. കൂദാശസ്വീകരണത്ത കുമ്പസാരവും വിമോചനവും എഴുത്താലെ ആകാമെന്നു പറയുന്ന അബദ്ധാദ്ധ്യാപനത്തെ എട്ടാം ക്ലെമന്തോസു പാപ്പ നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ സഭസ്വീകരണത്ത മുടക്കുകളായ മഹറോൻ, പള്ളിക്കുററം, അംശമുടക്ക് എന്നിവ സൌകൎയ്യപ്രദമായ ഏതുമാൎഗ്ഗേണയും വിമോചിക്കപ്പെടാം. പ്രസ്തുത, കുററക്കാരുടെ പാപം വിമോചിക്കപ്പെടേണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം കൂദാശസ്വീകരണത്ത കുമ്പസാരവും വിമോചനവുംതന്നെ വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ട്. കാരണം: പാപിയുടെ പശ്ചാത്താപം മുതലായ ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടി വിമോചനവും യോജിക്കണം. വിമോചനം എഴുത്തുമൂലം ആയാൽ പ്രസ്തുത യോജിപ്പു് ഇല്ലെന്നു വരാം. ത

മൂലം കുമ്പസാരവും വിമോചനവും നടക്കേണ്ടതു പാപിയും കുമ്പസാരക്കാരനും നേരിട്ടുതന്നെയാണ്.

---

204. ഒരു കുമ്പസാരക്കാരൻ കേട്ടപാപം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ തുനിയുകയില്ലെങ്കിലും, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അവൻെറ കുററങ്ങൾ തൻെറ ഒരു സ്നേഹിതനോടു പറയാമൊ?

പാടില്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നതു കുമ്പസാരരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെതന്നെ കരുതപ്പെടും. കുമ്പസാരംവഴി അറിഞ്ഞ രഹസ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എന്തെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുവാൻകൂടി അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കുററം പറയുന്നതുതന്നെയും ക്രിസ്തീയശീലമല്ലാതിരിക്കെ, കുമ്പസാരരഹസ്യം അടിസ്ഥാനമാക്കി കുററമാരോപിക്കുന്നതു മഹാപാപമാണ്. അതിന്നടുത്ത ശിക്ഷയും അയാൾക്കു വന്നുകൂടും. തന്മൂലം പട്ടക്കാരെല്ലാവരും തങ്ങളോടു കുമ്പസാരിച്ചവരുടെ രഹസ്യസംഗതികളെപ്പററി പറയാതിരിപ്പാൻ വളരെ ശ്രദ്ധയുള്ളവരാകുന്നു.

---

205. കൊലക്കുററത്തിന്നു വിധിക്കപ്പെട്ട നിരപരാധിയെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി യഥാൎത്ഥകുററക്കാരൻ ഇന്നവനെന്നു കുമ്പസാരംമുഖേന അറിയുന്ന പട്ടക്കാരൻ അതു വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതു നീതിയൊ?

പ്രസ്തുത, നിരപരാധിയെ രക്ഷിപ്പാനെന്നല്ല, സ്വന്ത ജീവനാശത്തെ തടയുവാനാവശ്യപ്പെട്ടാലും കുമ്പസാരത്തിൽനിന്നറിഞ്ഞ രഹസ്യം യാതൊരു വൈദികനും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏതൊരു ന്യായത്താലും ഇങ്ങനെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതായ ദൃഷ്ടാന്തം ഇ

ന്നേവരെ സംഭവിച്ചിട്ടുമില്ല. കുമ്പസാരത്തിൽനിന്നറിഞ്ഞ സംഗതി, രഹസ്യമായി സൂക്ഷിപ്പാൻ സ്വാഭാവികന്യായത്താൽതന്നെ ശ്രോതാവായ വൈദികൻ കടപ്പെട്ടവനാണെന്നു പല നീതിന്യായക്കോടതികൾപോലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും കുമ്പസാരക്കാരൻ പലപ്പോഴും ഏതദ്രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താഞ്ഞമൂലം കാരാഗൃഹവാസത്തിന്നും, മരണത്തിന്നുപോലും അർഹനായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം നിഷേധ്യമല്ല. എന്തൊക്കെയായാലും ദൈവത്തിൻെറ പ്രത്യേകാനുഗ്രഹത്താൽ കുമ്പസാരരഹസ്യം ഒരിക്കലും വെളിപ്പെട്ടുവാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ല. ലക്ഷോപലക്ഷം കത്തോലിക്കർ ഇതു വിശ്വസിക്കയും പാപസങ്കീൎത്തനത്തിന്ന് അണയുകയും ചെയ്യുന്നതുതന്നെ കുമ്പസാരരഹസ്യം വൈദികന്മാർ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു ഉത്തമലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നു.

---

206. കുമ്പസാരരഹസ്യം വെളിപ്പെടുകയില്ലെന്ന് ഒരു കത്തോലിക്കന്നു ബോദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതിൽ ഒരു അകത്തോലിക്കന്ന് എങ്ങനെ ഉറപ്പ് തോന്നും?

കുമ്പസാരരഹസ്യത്തിൻെറ ഉറപ്പു സ്വധൎമ്മാധീനമായ ഒന്നാണ്. പ്രസ്തുത രഹസ്യം വെളിപ്പെടുക പ്രകൃതിയിൽ അസാദ്ധ്യമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു വൈദ്യൻ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുമ്പോഴോ, ക്ഷുരകൻ ക്ഷൌരം ചെയ്യുമ്പോഴോ, മനപ്പൂൎവ്വം കക്ഷിയെ കൊലപ്പെടുത്താത്തത് ആ പ്രവൃത്തിയുടെ നീചത്വം അതിൻെറ ദോഷഫലത്തെ കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതിനാലാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ഈ ന്യായംതന്നെയാണ് മിക്കവാറും കുമ്പസാരരഹസ്യത്തിൻെറ കാൎയ്യത്തിലും സ്ഥാപിക്കപ്പെടാവുന്നതു്. കുമ്പസാരരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന

ു് ഒരു ഭയങ്കരചാവുദോഷവും, ലത്തറാനിൽകൂടിയ നാലാം സാവ്ത്രിക സൂനഹദോസിലെ നിശ്ചയപ്രകാരം സ്ഥാനഭ്രംശത്തിനു (പുറമെ ജീവപൎയ്യന്തം കാരാഗ്രഹവാസത്തിന്നും) കാരണമാകുന്നതുമാണ്. കൂടാതെ, തിരുസഭ കുമ്പസാരാനുവാദം നൽകുന്നതു തക്ക ജ്ഞാനവും പരിപാകവും നീതിബോധവും സൽസ്വഭാവവുമുള്ള പട്ടക്കാൎക്കു മാത്രമാകുന്നു. തന്മൂലം, ഒന്നുകൊണ്ടും പ്രസ്തുത രഹസ്യലംഘനത്തിന്നു മതിയായ ഒരു ന്യായം അവരിൽ ഊഹ്യമല്ല. കുമ്പസാരിപ്പിക്കുന്ന പട്ടക്കാൎക്കു ശിക്ഷാഭയം എന്നതിനേക്കാൾ നീതിഗതിതന്നെയാണ് കൂടുതൽ ചിന്തനീയമായിരിക്കുക. ഈവക ന്യായങ്ങൾക്കുപുറമെ പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടുകാലം വിവിധസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ അനേകം പട്ടക്കാർ കുമ്പസാരം കേട്ടിട്ടും ആരും ഒരു രഹസ്യമെങ്കിലും വെളിപ്പെടുത്തിയതായി ദൃഷ്ടാന്തമില്ലാത്തതുതന്നെ ഈ സംഗതിയിൽ അകത്തോലിക്കൎക്കു മതിയായ ഉറപ്പിന്നു കാരണമാണ്.

---

207. ഒരുത്തന്റെ കുററം നാം ക്ഷമിച്ചാൽ അവനെ പിന്നീടു ശിക്ഷിക്കാറില്ല. അതുപോലെ ഒരുത്തന്റെ പാപം വിമോചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതൊന്നിച്ച ശിക്ഷയും പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലയൊ?

പാപവിമോചനം എല്ലായ്പോഴും പാപിയിൽനിന്നു നിത്യശിക്ഷയെ നീക്കുന്നുണ്ട്. കാരണം, ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തിലേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നവരെ സംബന്ധിച്ച ക്രീസ്തുവിന്റെ കുരിശുബലി നിത്യശിക്ഷയെ പരിഹരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നിത്യശിക്ഷയ്ക്കുപുറമെ പാപഫലമായി കാലത്തിന്നടുത്ത ഒരു ശിക്ഷകൂടി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ആ ശിക്ഷ സൽപ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായ ദണ്ഡവിമോച

നത്താലോ മറേറാ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടന്നില്ലെങ്കിൽ പാപി, അതു് അനുഭവിക്കകതന്നെ വേണം. ലോകസമ്പ്രദായവും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. പാപവും ശിക്ഷയും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്, കാരണവും കാൎയ്യവും തമ്മിൽ എന്നപോലെയാണു്. തന്മൂലം പാപിക്കുള്ള നിത്യശിക്ഷ ക്രീസ്തുവിന്റെ ബലിയുടെ ഫലത്താൽ നീക്കപ്പെട്ടാലും, ദൈവപ്രമാണത്തിന്റെ ലംഘനമായ ഓരോ പാപത്തിന്നും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ അവൻ അനുഭവിക്കയോ, സൽപ്രവൃത്തിയാൽ പരിഹരിക്കയോ ചെയ്യാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ദാവീദിന്റെ പാപത്തെ ദൈവം പൊറുത്തതായി നാത്താൻ ദീൎഘദൎശി പ്രസ്താവിച്ചെങ്കിലും, ദാവീദിന്നു ജനിച്ച കുട്ടി പാപത്തിന്നു ശിക്ഷയായി മരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമായി അറിയിക്കപ്പെട്ടു: 2 രാജാ. സമൂ. 12. ഒരു സ്നേഹിതൻചെയ്ത ദ്രോഹത്തെ നാം ക്ഷമിച്ചാലും ആയാൾ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതിന്നും സ്വയം ഒരു മനസ്സാക്ഷിപീഡ അനുഭവിക്കുന്നതിന്നും ആവശ്യമുണ്ടു്. ഇതു ദ്രോഹകൃത്യത്തിൽനിന്നു പ്രകൃത്യാ ഉളവാകുന്ന ഒരു ശിക്ഷാനുഭവമാണു്. ആകയാൽ പാപവിമോചനത്തോടുകൂടി കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയും പോക്കപ്പെടണമെന്നില്ല.

---

208. പരസ്യകുമ്പസാരത്തെപ്പററി കത്തോലിക്കുസഭയുടെ സങ്കല്പം എന്താണു്?

പാപവിമോചനം സിദ്ധിക്കുവാൻ പരസ്യകുമ്പസാരം ചെയ്യണമെന്നു ക്രീസ്തു കല്പിച്ചിട്ടില്ല. അതു യാതൊരു സാഹചൎയ്യത്തിലും പാടില്ലെന്നു മുടക്കിയിട്ടുമില്ല. തിരുസഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു രഹസ്യകുമ്പസാരമാണു്. പരസ്യകുമ്പസാരം ഒരുകാലത്തും സഭയിൽ പൊതുവെ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ

കുറേക്കാലത്തേക്ക പരസ്യകുമ്പസാരം കമ്പാനിയാ രാജ്യത്തിൽ ആചരിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. അപ്പസ്തോലികകാലം മുതൽ പതിവില്ലാത്തതും ഭാരവത്തുമായ ഈ ആചാരം അടരിച്ചതിന്നു കമ്പാനിയായിലെ മെത്രാന്മാരെ ഒന്നാം ലെയോൻ പാപ്പ കഠിനമായി ശാസിക്കയും, പരസ്യകുമ്പസാരാചാരത്തെ കേവലം നിൎത്തലാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വൈദികരുടെ വിവേകപൂൎവ്വമായ ഉപദേശത്തോടുകൂടി ചില പാപങ്ങൾ മാത്രമാണ് അന്നു പരസ്യമായി അവിടെ പാപികൾ കുമ്പസാരിച്ചിരുന്നത്. പരസ്യകുമ്പസാരം ഒരിക്കലും പൊതുനടപ്പായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പരസ്യവിമോചനം സാധാരണമായിരുന്നു. ഇതിന്നു പരസ്യകുമ്പസാരത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങളില്ല. ഈ പരസ്യവിമോചനത്തെ തെററിധരിച്ചിട്ടാണ് ചിലർ പരസ്യകുമ്പസാരം തിരുസഭയിൽ സാധാരണമായിരുന്നുവെന്നു പറവാനിടയായത്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു പരസ്യകുമ്പസാരവും പരസ്യവിമോചനവും സഭയിൽ പതിവില്ല. പരസ്യകുമ്പസാരത്തെ തിരുസഭ തീരെ അദരിച്ചിട്ടുമില്ല.

---

209. ഒരു പാപവിമോചനാധികാരി, അഥവാ പട്ടക്കാരൻ, എല്ലാവിധപാപികളോടും ധാരാളം അനുകമ്പയുള്ളവനായിരിക്കണമെങ്കിൽ കുടുംബനായകനായിരിക്കുന്നതല്ലയൊ യുക്തം?

കുടുംബസ്ഥരായവരുടെ പാപവിമോചകൻ, അഥവാ കുമ്പസാരക്കാരൻ, കുടുംബസ്ഥനായിരിക്കേണ്ടതാണ് ആവശ്യമെന്ന തത്വം സ്വീകാൎയ്യമല്ല. നിയമജ്ഞന്മാരും വിധികൎത്താക്കന്മാരുമായിരിക്കുന്നതു കഠിനകുററക്കാൎക്കേ പാടുള്ളുവെന്നോ, വൈദ്യൻ മഹാരോഗിയായിരിക്കേണമെന്നോ പറയു

ന്നതു് എത്രത്തോളം അംഗീകാൎയ്യമാകും? ഒരു കുമ്പസാരക്കാരനിൽ പ്രധാനമായുണ്ടായിരിക്കേണ്ടുന്ന ഗുണം അനുകമ്പയല്ല. പ്രത്യുത, മതിയായ ജ്ഞാനവും, പക്ഷപാതരാഹിത്യവും, ക്ഷമയുമാണ്. ഇവയോടു യോജിച്ച് അനുകമ്പയും വേണം. സമദീനന്മാർ മാത്രമാണ് അനുകമ്പയുള്ളവരെന്ന് അനുഭവം വിദിതമാകുന്നില്ല. ഒരു കുമ്പസാരക്കാരനു കോപിഷ്ഠയായ ഒരു ഭാൎയ്യയും, തന്നിൽ പൂൎണ്ണമായി ആശ്രയിക്കുന്ന ഏതാനും കുട്ടികളുമുണ്ടെങ്കിൽ വിവിധതരക്കാരായ പാപികളുടെ ആവലാതികൾ ക്ഷമയോടെ കേട്ടിരിപ്പാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കും? ഒരു പട്ടക്കാരന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ചുമതല, മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു ദൈവത്തെ സ്നേഹിപ്പിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കുകയുമാണ്. കുടുംബഭാരവും ലോകചിന്തയുമുള്ള പട്ടക്കാരൻ ഇതു് എങ്ങനെ ശുഭമായി നിൎവ്വഹിക്കും? അതു സാദ്ധ്യമല്ല. വിവാഹജീവിതം പൂൎണ്ണമായദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു തടസ്സമാണെന്നു വി: പൌലോസുതന്നെയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്: 1 കോറി. 7, 32. ആകയാൽ എല്ലാ ന്യായംകൊണ്ടും കുമ്പസാരക്കാരൻ അഥവാ പട്ടക്കാരൻ, വിവാഹം ചെയ്യാത്തവനായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യാവശ്യംതന്നെ.

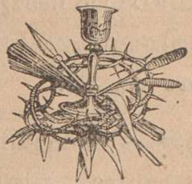

ദണ്ഡവിമോചനം.

210. ദണ്ഡവിമോചനത്തെപ്പററി വേദപുസ്തകം സാക്ഷ്യം നൽകുന്നുണ്ടൊ? തിരുസഭ, എന്തു് അധികാരത്താലാണ് ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതു്?

തിരുസഭ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതു ക്രീസ്തു, കൊടുത്തതും വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതുമായ അധികാരത്താൽതന്നെയാണ്. സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശനം തടയുന്ന എല്ലാസംഗതിയിൽനിന്നും പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപിയെ വിമോചിക്കുവാൻ ക്രീസ്തു, പത്രോസിന്നും ശ്ലീഹന്മാർക്കും ദൈവാധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും നിത്യശിക്ഷയും കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയും പാപിയുടെ സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശം തടയുന്നു. ഇവയിൽ നിത്യശിക്ഷയെ നീക്കുവാൻ പാപവിമോചനവും, കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ നീക്കുവാൻ ദണ്ഡവിമോചനവുമാണ് പ്രതിവിധികൾ. തന്മൂലം, തിരുസഭ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകി വരുന്നു. നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കയും സ്വൎഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും: മത്താ. 16, 19. ആരുടെ പാപങ്ങൾ നീ വിമോച്ചിക്കുന്നുവോ, അവ അവൎക്കു വിമോചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു: യോഹ. 20, 23. ഇങ്ങനെ സിദ്ധിച്ച അധികാരത്താൽ വി: പൌലോസു കോറിന്ത്യക്കാരൻ പാപിയെ സഭാഭ്രഷ്ടനാക്കിയപ്പോൾ പശ്ചാത്തപിക്കുക നിമിത്തം അവന്നു ശിക്ഷകുടി നീക്കികൊടുത്തതായി നാം അറിയുന്നുണ്ടു്: 1 കോറി. 5, 5.

വിശിഷ്യ, ഇപ്രകാരം പാപശിക്ഷകളുടെ വിമോചനത്തിന്നായി, നിസ്സീമമായ യോഗ്യതകളുടെ ഒരു നിക്ഷേപം തിരുസഭയുടെ പുണ്യഭണ്ഡാകാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതായും കു

ത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ നിക്ഷേപത്തിൽ ക്രീസ്തുവിൻെറ അളവററ യോഗ്യതകളും, പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയത്തിൻെറ പരിപൂൎണ്ണ സമ്പാദ്യങ്ങളും ഉള്ളതിന്നുപുറമെ, സ്വന്ത ആവശ്യത്തെ കവിഞ്ഞ് അനേകം കന്യകകളും വേദസാക്ഷികളും പുണ്യവാന്മാരും മററനവധി പരിശുദ്ധാത്മാക്കളും ചെയ്തുവച്ചിട്ടുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളുമാണുള്ളത്. ഈ സമ്പൽശേഖരത്തിൽനിന്നു തിരുസഭ പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ ആവശ്യക്കാർക്കും ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരാൎത്ഥം ദണ്ഡവിമോചനം നൽകിവരുന്നു. പ്രസ്തുത നിക്ഷേപം സഭയിൽ ഒരു കുടുംബസ്വത്തുപോലെയാണിരിക്കുന്നത്. ആവശ്യം അനുസരിച്ചു കുടുംബത്തലവനായ ശുദ്ധ: മാർപ്പാപ്പ ഓരോരുത്തർക്കും അതു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു ശരീരവും അതിന്നു പലേ അവയവങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കയും, ശരീരത്തിന്ന് അവയവബാഹുല്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒരു ശരീരം മാത്രമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാകുന്നു, മിശിഹായും . . . . ഒരവയവം സഹിക്കുന്നതെന്തും എല്ലാ അവയവങ്ങളും കൂടിത്തന്നെ സഹിക്കുന്നു. ഒരു അവയവം പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടുന്നെങ്കിൽ എല്ലാ അവയവങ്ങളുംകൂടി സന്തോഷിക്കുന്നു: 1 കോറി. 12, 12 - 26. ഇങ്ങനെയുള്ള ബന്ധത്തിൻെറ ഫലമായി തിരുസഭ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതു എത്രയും ന്യായപൂർവ്വംതന്നെ.

---

211. ദണ്ഡവിമോചനം പാപത്തിൻെറ വിമോചനമായിട്ടോ, അഥവാ പാപത്തെ അനുവദിക്കുന്നതായിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്നൊരു പ്രേരണയായിട്ടോ കരുതാമോ?—

ദണ്ഡവിമോചനം പാപത്തിൻെറ വിമോചനമല്ല. തന്മൂലം — അതു്, ചെയ്തതും ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന

ത്തുമായ യാതൊരു പാപത്തേയും വിമോചിക്കുകയോ, നിത്യ ശിക്ഷയെ നീക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്ന് ഏതുകത്തോലിക്കന്നും അറിയാം. കൂടാതെ, ചാവുദോഷമില്ലാതെ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തിൽ വൎത്തിക്കുന്നവന്നുമാത്രമെ ദണ്ഡവിമോചനം സിദ്ധിക്കയുമുള്ളു. പാപത്തിൻെറ ഫലമായ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ മുഴുവനായോ, വിഭക്തമായോ തിരുസഭ നീക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു മാൎഗ്ഗം മാത്രമാണ് ദണ്ഡവിമോചനം. ക്രീസ്തു, സഭയ്ക്കു കൊടുത്ത അധികാരപ്രകാരം നൽകപ്പെടുന്ന ഈ ദണ്ഡവിമോചനം ക്രീസ്തുവിൻേറയും പുണ്യവാന്മാരുടേയും അതിസമൃദ്ധമായ യോഗ്യതകളുടെ വിഭജനത്താൽ, അതു ക്കെങ്കിലും സിദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ ആയാൾ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തിൽ വൎത്തിക്കുന്നവനായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിബ്ബന്ധമാണ്. ആകയാൽ ദണ്ഡവിമോചനം പാപത്തിൻെറ വിമോചനമല്ലെന്നു വിശദമത്രെ.

ഇനി ദണ്ഡവിമോചനം പാപത്തെ അനുവദിക്കുന്നതോ, അതിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതോ അല്ലെന്നുകൂടി ധരിക്കണം. ഇവയെല്ലാം ശത്രുക്കളുടെ ദോഷാരോപണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ദൈവത്തെപ്പററി അല്പമായ ഒരു ജ്ഞാനമെങ്കിലുമുള്ളവന്നു തെളിവായി അറിയാവുന്നതു് അവിടത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ഒരു പാപം ചെയ്വാൻ ആൎക്കും ആരേയും അനുവദിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ദണ്ഡവിമോചനം പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ള ഉറപ്പു് ഒരുത്തന്നു പാപം ചെയ്വാൻ എളുപ്പവും മനസ്സും വരുത്തുമെന്നു പറകയാണെങ്കിൽ ആ ന്യായം കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശയേയും ബാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ആ യുക്തി സാധുവല്ല. വൈദ്യനുണ്ടെന്നുകരുതി ആരാണ് മനഃപൂൎവ്വം രോഗിയാവുക? അനുഗ്രഹത്തിൻെറ മാൎഗ്ഗത്തെ വല്ലവരും ദുഷ്പ്രയോഗിച്ചേക്കുമെന്നതുകൊണ്ടു് ആ മാൎഗ്ഗം അനാവശ്യമെന്നു പറയപ്പെട്ടുകൂടാ. ആകയാൽ ദണ്ഡവിമോചനം പാപ

ത്തെ അനുവദിക്കുന്നതോ അതിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതോ അല്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

212. നൂറുദിവസത്തെ ദോഷപൊറുതിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്രയും ദിവസത്തെ പാപങ്ങൾ എണ്ണപ്പെടുകയില്ലെന്ന് അൎത്ഥമുണ്ടോ?

ഇല്ല. മിക്കവാറും ഒരേ അൎത്ഥത്തിലാണ് ദോഷപൊറുതി, ദണ്ഡവിമോചനം എന്നീ പദങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. ദണ്ഡവിമോചനം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ മാത്രം പരിഹരിക്കുന്നു. അതു പാപത്തെ വിമോചിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം, നൂറുദിവസത്തെ ദോഷപൊറുതിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്രയും ദിവസത്തെ പാപങ്ങൾ വിമോചിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നോ, അഥവാ എണ്ണപ്പെടാതിരിക്കുമെന്നോ മനസ്സിലാക്കിക്കൂടാ. സഭയുടെ ആദികാലത്തിൽ നടപ്പിലിരുന്ന കാനോൻ നിയമപ്രകാരം നൂറു ദിവസത്തേക്കു പ്രായശ്ചിത്തമെടുത്തു കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിക്കേണ്ടതായി എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പാപം, ഇന്നു ചെയ്താൽ അതിന്നുള്ള കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പ്രസ്തുത നൂറുദിവസത്തെ ദോഷപൊറുതിക്കു കല്പിക്കപ്പെട്ട ഭക്തകൃത്യത്താൽ പരിഹരിക്കാമെന്നാണ് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

---

213. ദണ്ഡവിമോചനം കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന പതിവു തിരുസഭയിൽ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?

പാപത്തിന്നു ശേഷിക്കുന്നതായ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ ഒരുത്തൻെറ സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശനം തടയുന്നതാണ്. സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശനം തടയുന്ന ഏതുസംഗതിയിൽനിന്നും പാപിയെ വിമോചിക്കുവാൻ ക്രീസ്തു സഭയ്ക്കു് അധികാരം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്: മത്താ. 16, 19 - 18, 18. യോഹ. 20, 23. വി: പൌലോസു ദ

ണ്ഡവിമോചനം നൽകിയ ദൃഷ്ടാന്തവും വേദപുസ്തകത്തിലു ണ്ട്: 1 കോറി. 5, 5. ഏതന്മൂലം ദണ്ഡവിമോചനത്തിൻെറ ഉത്ഭവം ദൈവികമാണ്. എന്നാൽ പൂവ്കാലത്തു കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നായി പശ്ചാത്തപിച്ചുവരുന്ന പാപികളുടെമേൽ വലിയ പ്രായശ്ചിത്തം ചുമത്തുകയായിരുന്നു പതിവ്. കൊലപാതകം, വിശ്വാസപരിത്യാഗം, വ്യഭിചാരം ഇത്യാദി കഠിനപാപങ്ങൾക്ക് അത്രതന്നെ കഠിനപ്രായശ്ചിത്തങ്ങളായിരുന്നു അന്നത്തെ കാനോൻനിയമപ്രകാരം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കുക, ശുദ്ധ: കുർബ്ബാന കൊടുക്കാതിരിക്കുക, അപ്പവും വെള്ളവുമായി ഉപവസിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ പലതാണ്. ഇങ്ങനെ ദീർഘകാലം പ്രായശ്ചിത്തം നിറവേററുവാനും പാപികൾ ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടുക പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പ്രായശ്ചിത്തം തികയ്ക്കുന്നതിന്നു പല വത്സരത്തെ താമസവും വേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ പാപിയുടെ അതിയായ പശ്ചാത്താപം, വേദനെരുക്കമോ മരണമോ ആസന്നമായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ, ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യം, വേദസാക്ഷികളുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥപ്രാത്ഥന എന്നിവയാൽ പ്രസ്തുത പ്രായശ്ചിത്തത്തിൻെറ ദൈർഘ്യം മെത്രാന്മാർ കുറച്ചുകൊടുക്കയും അന്നുമുതൽതന്നെ പതിവുള്ളതാണ്. മേൽപ്രകാരം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നായി പാപി, നിവ്ഹിക്കേണ്ടിയിരുന്ന വലിയ പ്രായശ്ചിത്തത്തെ ന്യായമായ കാരണങ്ങളാൽ മാററി, പകരം ചെറിയ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ കല്പിച്ച് അതേഫലംതന്നെ മെത്രാന്മാർ കൊടുത്തിരുന്നതാണ് ഇന്നത്തെ ദണ്ഡവിമോചനദാനത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനതത്വം.

എന്നാൽ കഠിനമായ പ്രായശ്ചിത്തം കല്പിക്കുന്നത് എട്ടാംനൂററാണ്ടായപ്പോഴയ്ക്കും കുറഞ്ഞുവരുകയും, പതിമൂന്നാംനൂ

ററാണ്ടായപ്പോൾ നാമാവശേഷമാകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, യഥാൎത്ഥമായി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവൎക്കു പാപവിമോചനം പ്രായശ്ചിത്തം തികയ്ക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. പണ്ടു കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കഠിനപ്രായശ്ചിത്തങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു ദേവാലയം, ആസ്പത്രി മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു സംഭാവന, തീൎത്ഥയാത്ര, ജപം എന്നീ ചുരുങ്ങിയ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളും നടപ്പായി. ഇപ്രകാരം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചുരുങ്ങിയ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളുടെ കുറവു തികയ്ക്കുവാൻ തിരുസഭയ്ക്കു പുണ്യനിക്ഷേപങ്ങളുടെ ഭണ്ഡാഗാരമുണ്ട്. കാലാനുഗതമായ ആവശ്യം അനുസരിച്ചു നിക്ഷേപത്തിൽനിന്ന് എടുക്കുകയും, എടുക്കുന്നതു പാപി, നിറവേററുന്ന ചുരുങ്ങിയ പ്രായശ്ചിത്തത്തോടു സംഘടിപ്പിക്കയുംചെയ്ത് അവൻെറ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരം വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതു യുക്തവുമാണ്. രാഷ്ട്രിയാധികാരികളും ഇന്നു ശിക്ഷാനിയമത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു ശിക്ഷയെ ലഘൂകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീതിഭംഗംകൂടാതെ എത്ര കുററക്കാരുടെ ശിക്ഷയാണ് അവർ ഇന്നു മുഴുവനായോ അല്പമായോ കുറവു കൊടുക്കുന്നത്! അതുപോലെ ദൈവികമായ കത്തോലിക്കസഭയും ഇന്നു പാപികളുടെ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകി കുറച്ചു കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവൻെറ ആന്തരികമായ ഒരുക്കത്തിന്നു ചേൎന്നവിധം മാത്രം അവന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്നും നാം അറിയണം.

ആകയാൽ ചെയ്ത പാപത്തിന്നു ശേഷിച്ച കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നായി പണ്ടത്തെ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം നൂറുദിവസം പ്രായശ്ചിത്തം എടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഇന്നു നൂറുദിവസത്തെ ദണ്ഡവിമോചനമുള്ള ഒരു ഭക്തകൃത്യം നിറവേററിയാൽ തുല്യഫലമുണ്ടാകുന്നു. ദണ്ഡവിമോചനതത്വത്തിൻെറ ഉല്പത്തി ഇതാണ്.

214. പാപി, കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിക്കാൻ ന്യായമായി പ്രായശ്ചിത്തം നിറവേററുകതന്നെയല്ലയൊ വേണ്ടതു്? ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നതു ദൈവനീതിയുടെ പ്രവൃത്തിക്കു് ഇടം കൊടുക്കാതിരിക്കുന്ന ഒന്നല്ലയൊ?

പാപിക്കു ദണ്ഡവിമോചനത്താൽ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിച്ചു കിട്ടുന്നതു് അവന്റെ സാരമായ ഒരു പ്രവൃത്തികൂടാതെയല്ല. അവൻ ഹൃദയംഗമമായ ദുഃഖത്തോടുകൂടി ചാവുദോഷങ്ങളെയെല്ലാം പറഞ്ഞു കുമ്പസാരിച്ചു ദൈവസ്നേഹത്തിൽ വർത്തിക്കണം. കൂടാതെ, അവൻ നിറവേററുന്ന ഭക്തകൃത്യത്താലാകുന്നു ദണ്ഡവിമോചനം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ക്രീസ്തുവിന്റെ അളവററ യോഗ്യതയുടെ ഫലമായി കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശയാൽ ചാവുദോഷവും നിത്യശിക്ഷയുമെന്നപോലെ, കൂദാശക്കുപുറമെയുള്ള ഭക്തകൃത്യത്താൽ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയും പാപിക്കു നീക്കിക്കിട്ടുന്നതിൽ എന്തു യുക്തിഭംഗമാണുള്ളതു്? പാപവിമോചനം നൽകുന്ന നീതിമാൻ ദണ്ഡവിമോചനവും നൽകുന്നു. രണ്ടും നീതിക്കു വിരോധമല്ലാത്ത അനുഗ്രഹപ്രവൃത്തികളാകുന്നു. ദൈവനീതിയെ സ്ഥാപിക്കാൻ പാപി, കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുകതന്നെയാണു് വേണ്ടതെന്നു പറയുന്ന ചിലർ ചാവുദോഷത്തിന്നു നിത്യശിക്ഷ നൽകുന്നതു ദൈവനീതിക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്നു പറയുന്നതിലാണു് യുക്തിഭംഗമുള്ളതു്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ദണ്ഡവിമോചനം ഭക്തിക്കു വളരെ ഉപകരിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. അതു, പ്രാർത്ഥനയുടേയും ദാനധർമ്മത്തിന്റേയും അരൂപിയെ മനുഷ്യരിൽ പാലിക്കയും കുമ്പസാരം ശുദ്ധ: കുർബ്ബാന എന്നീ കൂദാശകളുടെ വലിയ ഫലം കൂടക്കൂടെ അനുഭവിക്കാൻ കാരണമാവുകയും ക്രീസ്തുവിന്റെ ക

ഷ്ടാനുഭവം, മരണം എന്നിവയെപ്പററിയുള്ള ധ്യാനത്തിന്ന് അവസരം നൽകുകയും, പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിൽ കൂടുതൽ ശരണം ജനിപ്പിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആകയാൽ പാപവിമോചനത്താലെന്നപോലെ ദണ്ഡവിമോചനത്താലും ദൈവം അനുഗ്രഹം ചെയ്യുന്നു. ഈ നീതിക്കു വിരോധമായി എണ്ണപ്പെട്ടുകൂടാ. ദണ്ഡവിമോചനം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയെ പരിഹരിക്കുന്നതുകൂടാതെ മററു പലേ നന്മകൾ ചെയ്യുന്നതുമുണ്ട്.

---

215. ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ ദിവസനിണ്ണയത്തിനു സൂക്ഷ്മനില്ലാതിരിക്കയും, നമ്മുടെ സമയം അവിടത്തേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവിടേയുള്ള ഒരു ആത്മാവിന്നു കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഒരുന്തുരദിവസത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം എങ്ങനെ അനുഭവപ്പെടും?

നമ്മുടെ അപൂണ്ണമായ അഥവാ — ഇത്ര ദിവസത്തേക്കു എന്നുള്ള ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ഏതളവിൽ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിലെ ആത്മാവുകൾക്കു ഫലിക്കുമെന്നുള്ളതു നമുക്കു മുഴുവൻ വിശദമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾക്കു നമ്മുടെ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഫലത്തിൽ കുറവുവരാതെ ദൈവം അവർക്ക് അതു കൊടുക്കുമെന്നു മാത്രമെ നാം അറിയേണ്ടതുള്ളൂ. പൂവ്വസഭയിൽ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രായശ്ചിത്തകൃത്യങ്ങൾ നിറവേററുവാൻ ആവശ്യമായിരുന്ന ഒരു കാലദൈർഘ്യത്തെയാണ് ഇന്നത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം അതിൻെറ കാലനിണ്ണയത്തോടുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. തന്മൂലം അന്നുള്ള നൂറുദിവസ

ത്തെ പ്രായശ്ചിത്തവും ഇന്നത്തെ നൂറുദിവസത്തെ ദണ്ഡവിമോചനവും ഫലത്തിൽ സമമായി എണ്ണപ്പെടാം. ആകയാൽ ഇന്നു നാം നൂറുദിവസത്തെ ഒരു ദണ്ഡവിമോചനം ഒരു ശുദ്ധീകരാത്മാവിന്നു കാഴ്ചവച്ചാൽ ആ ആത്മാവിൽ മററു തടസ്സമില്ലെങ്കിൽ ദൈവം ഇളവുചെയ്യുന്ന കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ അളവു പൂർവ്വനിയമപ്രകാരം നൂറുദിവസം പ്രായശ്ചിത്തമെടുക്കേണ്ടിയ പാപത്തിന്റെ ഒരു കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയായിരിക്കുമെന്നു നാം ശരിയായും അനുമാനിക്കണം. ഇങ്ങനെ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ സൂര്യനും നമ്മുടെ സമയവുമില്ലെങ്കിലും ദണ്ഡവിമോചനം അവിടെ കുറവുവരാതെ അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

---

216. ദണ്ഡവിമോചനം നൽകി ശുദ്ധീകരാത്മാക്കളെ വിമോചിക്കുമാറു തിരുസഭയ്ക്കു് അവരുടെ മേൽ അധികാരമുണ്ടോ?

മരിച്ചവരുടെമേൽ തിരുസഭയ്ക്കു നേരിട്ട് അധികാരമില്ല. തന്മൂലം ദണ്ഡവിമോചനം നൽകി പ്രസ്തുത ആത്മാക്കളെ സഭ നേരിട്ടു ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽനിന്നു വിമോചിക്കുന്നുമില്ല. അവരുടെ ഉപയോഗാർത്ഥം ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ദൈവസന്നിധിയിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതേയുള്ളു. പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഇങ്ങനെ സഭാംഗങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്ന ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെ ദൈവം അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആത്മാവിന്നു തടസ്സമില്ലെങ്കിൽ പ്രദാനം ചെയ്യും. അല്ലാത്തപക്ഷം ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന മററൊരു ആത്മാവിന്നു ദൈവം അതു നൽകും. ആകയാൽ നാം ഒരു ആത്മാവിന്നു്, ഒരു പൂർണ്ണദണ്ഡവിമോചനം കാഴ്ചവെച്ചാൽ ദൈവം അതു് ആ ആത്മാവിന്നുതന്നെ ഫലിപ്പിച്ചുവെന്നും,

തന്മൂലം, ആ ആത്മാവു സ്വൎഗ്ഗപ്രവേശനം ചെയ്യുവെന്നും ഉറപ്പു പറഞ്ഞുകൂടാ. തടസ്സമില്ലെങ്കിൽ അതു് ആ ആത്മാവിന്നുതന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാകും. പ്രത്യുത, മറെറാരു ആത്മാവിന്നു നൽകപ്പെട്ടുവെന്നു വരും. ആകയാൽ ഒരിക്കൽ നാം ഒരു ആത്മാവിന്നുവേണ്ടി ഒരു പൂൎണ്ണദണ്ഡവിമോചനം കാഴ്ചവച്ചു, അഥവാ —കുബ്ബാന് ചൊല്ലിച്ചു എന്നു കരുതി സമാധാനപ്പെട്ടിരുന്നുകൂടാ. തുടൎച്ചയായി അതു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഉദ്ദിഷ്ട ആത്മാവിന്നല്ലെങ്കിലും മറെറാരു ആത്മാവിന്നു് അതു ഫലപ്പെടാതെ വരുന്നതല്ല.

---

217. കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നു ദണ്ഡവിമോചനം കൂടാതെ ക്രിസ്തുവിൻെറ അളവററ യോഗ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവത്തിന്നു പാടില്ലായ്കയുണ്ടോ?

ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്നെങ്കിൽ പാപത്തേയും അതിൻെറ സകല ശിക്ഷകളേയും ദംണ്ഡവിമോചനം കൂടാതെ അവിടത്തേക്കുതന്നെ നേരിട്ടു വിമോചിക്കുവാൻ പാടുണ്ടു്. എങ്കിലും മററു രണ്ടു സാധാരണമാൎഗ്ഗങ്ങളെ ദൈവം തിരുസഭയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശയും ദണ്ഡവിമോചനവുമാകുന്നു. കുമ്പസാരം പാപത്തേയും നിത്യശിക്ഷയേയും വിമോചിക്കുമ്പോൾ ദണ്ഡവിമോചനം കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയും പരിഹരിച്ചുവരുന്നു.

218, ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന പാപത്തിൻെറ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിക്കുവാൻ മുൻകൂട്ടി ദണ്ഡവിമോചനം സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലായ്കയുണ്ടോ?

പാടില്ല. ദണ്ഡവിമോചനം പാപവിമോചനത്തിനു ശേഷമാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. പാപംചെയ്തശേഷമല്ലാതെ അതു വിമോചിക്കപ്പെടുകയില്ല. തന്മൂലം പാപം ചെയ്യുന്നതിന്നുമുമ്പ് അതിൻെറ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നു ദണ്ഡവിമോചനം സമ്പാദിച്ചു വയ്ക്കാവുന്നതുമല്ല. പാപവിമോചനമാകട്ടെ ദണ്ഡവിമോചനമാകട്ടെ പാപം ചെയ്യുന്നതിന്നുമുമ്പ് ആകാമെന്നു പറയുന്നതും, കൈ മുറിയുന്നതിന്നുമുമ്പെ മരുന്നുവച്ചുകെട്ടാമെന്നും, പനിയുണ്ടാകുന്നതിന്നുമുമ്പു കപിനയിൻ കുടിക്കണമെന്നും പറയുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല.

---

219. തിരുസഭയിൽ ഒരു കാലത്തു ദണ്ഡവിമോചനദാനം ധനസമ്പാദനാൎത്ഥം വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവൊ?

തിരുസഭ ദണ്ഡവിമോചനത്തെ പണത്തിന്നു വിൽക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു കാലത്തും അവലംബിച്ചിട്ടില്ല. ചെയ്തതോ ചെയ്യാനുള്ളതോ ആയ പാപത്തിന്നു പണം വാങ്ങി വിമോചനം നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ദണ്ഡവിമോചനം പ്രാപിക്കുന്നതിന്ന് ഒരുത്തൻ ചെയ്യാൻ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന സൽകൃത്യങ്ങൾ പലതുള്ളതിൽ ദാനം ഒന്നായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹൃദയംഗമമായ മനസ്താപം പാപവിമോചനത്തിന്ന് ആവശ്യമെന്നു പറയുന്നതുപോലെ, കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരത്തിന്നു സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതും വളരെ യുക്തിപൂൎവ്വമാണ്. എന്നാൽ സൽകൃത്യങ്ങളിൽ ദാനവും ധൎമ്മവും ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല. ക്രീസ്തുവിൻെറ നാമത്തിൽ ഒരു പാത്രം വെള്ളം കൊടുക്കുന്നവന്നുകൂടി സമ്മാനം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: മൎക്കൊ. 9, 41. ഈ ന്യായത്താൽ പതിനാറാം

നൂററാണ്ടിൽ പത്താം ലെയോൻ പാപ്പ വി: പത്രോസിൻെറ ഉന്നത ദേവാലയം പണിതീർക്കേണ്ടതിലേക്കു ഓരോരുത്തർ ചെയ്യുന്ന ധർമ്മസഹായം, ദണ്ഡവിമോചനസിദ്ധിക്ക് അവശ്യമായ സൽകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി നിശ്ചയിച്ചതിൽ അബദ്ധമില്ല. പഴയനിയമത്തിൽ ദേവാലയപ്പണിക്കായി പൊന്ന്, വെള്ളി, രത്നം മുതലായവ ചോദിച്ച മൂശയുടെ അവകാശം മിശിഹായുടെ വികാരിയായ ലെയോൻ പാപ്പയ്ക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്നും പണം വാങ്ങി ദണ്ഡവിമോചനം കൊടുക്കുകയല്ല ചെയ്തതു്. പ്രത്യുത, പണം കൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ കാര്യമായി കുമ്പസാരം, ശുദ്ധ: കുർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുപ്പാടു ഇവയായിരുന്നു, ദണ്ഡവിമോചനപ്രാപ്തിക്ക് അവശ്യമായിരുന്നവ. അവയോടു യോജിച്ച ധനദാനം ചെയ്യുന്നതു മറെറാരു സൽകൃത്യവുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ പള്ളിപ്പണിക്കാവശ്യമായ ധനസഹായത്തിന്നു ററു ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ സഹായകങ്ങളായപ്പോൾ ദണ്ഡവിമോചനം കല്പിക്കപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ പ്രാദേശികമായി ചില ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങളും നടക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ലോകത്തിൽ ഏതു പരിശുദ്ധ വസ്തുവാണ് ആരാലെങ്കിലും മലിനപ്പെടുത്താതുള്ളതു്? വിവാഹം - കോടതി എന്നിവ വല്ലവരാലും അനാദരിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അതു വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കാമോ? ദണ്ഡവിമോചനവിതരണത്തിൽ പ്രാദേശികമായി ചില ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ നീക്കുന്നതിന്നു ശുദ്ധ: മാർപ്പാപ്പമാരും തിരുസംഘങ്ങളും കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പതിനൊന്നാം നൂററാണ്ടിൽ ഏഴാം ഗ്രിഗോരിയോസുമുതൽ പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ പത്താം ലെയോൻവരെ പലേ മാർപ്പാപ്പമാരും 1139—ൽ ലത്തറാനിലും, 1245—ൽ ലിയോൺസിലും, 1311-ൽ വിയന്നായിലും, 16-ാം നൂററാണ്ടിൽ ത്രെന്തോസി

ല്യം കൂടിയ തിരുസംഘങ്ങളും പ്രസ്തുത ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങളെ ധാരാളം തടഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ആകയാൽ തിരുസഭ ഒരിക്കല്യം ഈ ദുഷ്പ്രയോഗങ്ങളെ ആദരിക്കുകയോ, പണത്തിന്നുമാത്രം ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു തീത്തുപറയാം.

അന്ത്യലേപനം.

220. അന്ത്യലേപനം ഒരു കൂദാശയാണെന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നുണ്ടോ?

അന്ത്യലേപനത്തെപ്പററി വേദപുസ്തകം പറയുന്നുണ്ട്. അതിന്നു കൂദാശക്കുവേണ്ടതായ സകലലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ട്. നിങ്ങളിലാരെങ്കില്യം രോഗിയായാൽ അവൻ പള്ളിയിലെ പട്ടക്കാരെ വിളിക്കട്ടെ; അവർ അവന്നുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കയും കത്താവിൻെറ നാമത്തിൽ അവനെ എണ്ണയാൽ അഭിഷേചിക്കയും ചെയ്യട്ടെ; വിശ്വാസത്തിൻെറ പ്രാത്ഥന, രോഗിയെ രക്ഷിക്കയും, കത്താവു അവനെ ഉയത്തുകയും, അവൻ പാപങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കയാണെങ്കിൽ അവ വിമോചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും: യാക്കൊ. 5, 14—15. ഇതാണ് വേദപുസ്തകവാക്യം. അന്ത്യലേപനത്തെപ്പററിയുള്ള ശ്ലീഹായുടെ ഈ പ്രസ്താവനത്തിൽ കൂദാശക്കാവശ്യമായ ബാഹ്യചിഹ്നമായി അതിൽ എണ്ണകൊണ്ട് അഭിഷേചനവും പ്രാത്ഥനയും, ആന്തരികാനുഗ്രഹമായി രോഗശാന്തിയും പാപവിമോചനവും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ക്രീസ്തു ഇതിനെ കൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചുവെന്നു വേദപുസ്തകം പ്രത്യേകം പറയുന്നില്ലെങ്കില്യം അ

ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ചതും അപ്പസ്തോലികമായ പാരമ്പര്യാചാരവും തിരുസഭയുടെ അപ്രാമാദികത്വമുള്ള അദ്ധ്യാപനവും അതിനെ കൂദാശയാക്കി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, ബാഹ്യചിഹ്നങ്ങൾക്ക് അനുഗ്രഹം നൽകുന്ന ശക്തി, ക്രീസ്തുവിൽനിന്നു മാത്രമെ വന്നുകൂടൂ. അന്ത്യലേപനം രോഗശാന്തിയും പാപവിമോചനവും നൽകുമെന്നു ശ്ലീഹാ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് അതു ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചതല്ലാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഈ കാരണങ്ങളാൽ അന്ത്യലേപനം കൂദാശതന്നെ.

---

221. അന്ത്യലേപനം രോഗിയെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഭയപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു കൂദാശയെ അനുഗ്രഹകാരിയായ ക്രീസ്തു സ്ഥാപിച്ചുവെന്നു വരുമൊ?

അന്ത്യലേപനം രോഗിയെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതവന്റെ സ്വാസ്ഥ്യത്തിന്നായി ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തുവാൻ വരുന്ന ഒരു വൈദ്യൻ അവനെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെയാണെന്നേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളു. പാപവിമോചനവും ഉപകരിക്കുമെങ്കിൽ രോഗശാന്തിയും നൽകുന്ന ഒന്നാണ് അന്ത്യലേപനമെന്നു രോഗിക്ക് അറിയാം. ഇതിൽ ഭയപ്പെടുവാൻ ന്യായമില്ല. പ്രത്യുത, സന്തോഷിക്കുന്നതിന്നേ അവകാശമുള്ളൂ. എന്നിട്ടും രോഗി, ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു, മരണം ഒരുപക്ഷെ സമീപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെന്നുള്ള വിചാരത്താലാണ്. മരണം സമീപിച്ചാൽ അതു രോഗി അറിയുകയാണാവശ്യം. ഒരിക്കൽ മരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയമായി അറിയുന്ന രോഗി, ആസന്നമരണനായാൽ അതിന്നു പ്രത്യേകം ഒരുങ്ങേണ്ടതുതന്നെ. അതിന് അവനിൽ അറിവുണ്ടാകണം. അന്ത്യലേപനം ഈ അറിവിനെ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ഒരു പ്രത്യേകാനുഗ്രഹമല്ലയൊ? അന്ത്യലേപ

നം രോഗിക്ക് അനാവശ്യമായ ഭയം നൽകുന്ന ഒന്നല്ല. കാഴ്ച്ചമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ അതു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. തദത്ഥം അനുഗ്രഹമുള്ള ക്രീസ്തു അതു കൂദാശയായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

---

222. രോഗശാന്തി അന്ത്യലേപനത്തിന്റെ ഫലമാണെങ്കിൽ അതു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു കാണാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

കൂദാശകളുടെ ഫലം അതു കൈക്കൊള്ളുന്നവന്റെ ആവശ്യം അനുസരിച്ചാണുണ്ടാവുക. രോഗശാന്തി ആരിലെല്ലാം എത്രത്തോളം ആത്മഗുണത്തിന്നു് ഉപകരിക്കുമെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അതു ദൈവംമാത്രം അറിയുന്നതിനാൽ നാം ആ കാൎയ്യത്തിൽ വിധികൎത്താക്കന്മാരുമല്ല. അന്ത്യലേപനം കൈക്കൊള്ളുന്നവരെല്ലാം മരിക്കുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമത്രെ. സുഖപ്പെടുന്നതു് അന്ത്യലേപനത്തിന്റെ ഫലമല്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. ഔഷധങ്ങൾ ഫലപ്പെടുന്നതു കൂദാശയുടെ അനുഗ്രഹത്താലാകാം. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ കൂദാശകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അന്ത്യലേപനം അത്ഭുതകരമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒന്നാകാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായിട്ടില്ലെന്നു നാം അറിയണം. തന്മൂലം, രോഗിയുടെ സ്ഥിതി അത്യാപത്തിൽ ആകുന്നതിന്നുമുമ്പു നാം അന്ത്യലേപനം കൊടുപ്പിക്കണം. പലപ്പോഴും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതിനാൽ അന്ത്യലേപനം രോഗശാന്തിക്ക് ഉപകരിക്കാതെ വരാവുന്നതാണു്.

---

223. ഒരുത്തൻ രോഗിയാകുമ്പോൾ പട്ടക്കാരനെ വിളിച്ച് അന്ത്യലേപനം കൈക്കൊള്ളണമെന്നു യാക്കോബ്ശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കകൊണ്ടു് അവനിൽ മ

രണവിപത്തു കാണുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുന്നതു് അനാവശ്യമല്ലെ?

വി: യാക്കോശ്ലീഹാ, ലേഖനത്തിൽ അന്ത്യലേപനത്തെപ്പററി എഴുതിയതുകൊണ്ടല്ല തിരുസഭയിൽ അതു നൽകപ്പെടുന്നതു്. പ്രത്യുത, ക്രിസ്തു അതു സ്ഥാപിച്ചതുകൊണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്ഥാപനപ്രകാരവും പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ നിയന്ത്രണാനുസാരവും വേണ്ട സമയത്തിൽമാത്രം പ്രസ്തുത ക്രൂദാശ നൽകപ്പെടുന്നു. രോഗിക്കാണു് അതു കൊടുക്കേണ്ടതെന്നു വി: യാക്കോബ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതുതരത്തിലുള്ള രോഗിക്കാണു് കൊടുക്കേണ്ടതെന്നു തിരുസഭ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നുതന്നെ പഠിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തിരുസഭയുടെ പഠനത്തിന്നു വിരോധമായി ശ്ലീഹാ എഴുതിയിട്ടുണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ ശ്ലീഹായുടെ എഴുത്തുകൊണ്ടുതന്നെയും അന്ത്യലേപനം, മരണം സമീപിച്ച രോഗികൾക്കാണു് കൊടുക്കേണ്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വിശ്വാസത്തിൻെറ പ്രാൎത്ഥന രോഗിയെ രക്ഷിക്കയും കൎത്താവു് അവനെ ഉയൎത്തുകയും ചെയ്യുമെന്നാണു് അന്ത്യലേപനഫലങ്ങളിൽ ശ്ലീഹാ പറയുന്നതു്. ആകയാൽ പ്രകൃത്യനുസാരമുള്ള ഔഷധങ്ങൾ ഫലിക്കാതാകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഈ ക്രൂദാശ കൊടുക്കണം. തദവസരമാണു് മരണവിപത്തുള്ളതെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. പ്രകൃതിയിലെ ഔഷധത്താൽ മാറിപ്പോകാവുന്ന രോഗത്തിന്നു ക്രൂദാശസ്സുകൂടത്ത സഹായം അന്വേഷിക്കാൻ പറയേണ്ടതില്ല. ഒരു ജലദോഷമുണ്ടാകുമ്പോൾപോലും പട്ടക്കാരനെ വരുത്തി അന്ത്യലേപനം കൈക്കൊള്ളുകയെന്നതു് അനാശാസ്യമായി കരുതണം. പ്രകൃതിയും അനുഗ്രഹവും ദൈവത്തിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ചവയാണു്. പ്രകൃതിക്കു സാധിക്കുന്നതു് അതുതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. പ്രകൃതി അശക്തമാകുമ്പോൾ

ക്രൂദാശയിലെ അനുഗ്രഹം അപേക്ഷിക്കാം. ഇതാണ് അന്ത്യലേപനം മരണവിപത്തുള്ള രോഗികൾക്കു മാത്രമേ കൊടുത്തുകൂടൂവെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ഹേതു.

---

224. ബോധരഹിതരായ രോഗികൾക്ക് അന്ത്യലേപനം നൽകുന്നത് അയോജ്യമല്ലയൊ?

അല്ല. അന്ത്യലേപനത്താൽ രോഗിക്കു ശരീരസംബന്ധമായും ആത്മസംബന്ധമായും പല ഫലങ്ങളുണ്ട്. ശരീരസംബന്ധമായ ഫലം ബോധരഹിതന്നും സിദ്ധിക്കാൻ പാടില്ലാശ്ശയില്ല. തന്നിമിത്തമാണ് അപ്പോഴും പ്രസ്തുത രോഗിക്ക് ഔഷധങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതു്. ആത്മസംബന്ധമായ ഫലത്തെപ്പററി പറകയാണെങ്കിൽ അതും രോഗിക്ക് അനുഭവപ്പെടാം. ഒരുത്തന്റെ സഞ്ചിയിൽ അവൻ അറിയാതെ ധനം വച്ചുകൊടുത്താലും അവന്നു് അതു കിട്ടുമല്ലൊ. കൂടാതെ, രോഗിക്ക് അന്ത്യലേപനം കൊടുക്കണമെന്നു ശ്ലീഹാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ബോധരഹിതൻ, വലിയ രോഗിയാകകൊണ്ട് അവന്നു് അതു കൊടുക്കുവാൻതക്ക ന്യായവും ആവശ്യവുമാണുള്ളതു്.

എന്നാൽ ക്രൂദാശയുടെ ഫലം പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു കൈക്കൊള്ളുന്നവനിൽ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഒരു നിയോഗം ബോധരഹിതന്നു കേവലം ഇല്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. അവൻ സുബോധമുള്ളപ്പോൾ പലേ തവണ, തന്റെ അന്ത്യസമയത്തെപ്പററി വിചാരിക്കയും, ആ സമയത്തു ക്രൂദാശകൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതിനെപ്പററി ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. ആ ആഗ്രഹം അവൻ ബോധരഹിതനാകുമ്പോഴും ഒരുവിധം നിലനിൽക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. ആഗ്രഹത്താൽ ഒരിക്കൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ നിയോഗം അവനിൽ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ് അവന്നു്

അന്ത്യലേപനം കൊടുക്കുന്നത്. സ്വയമേവ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദ വദ്ധനയ്ക്കായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ക്രൂദാശ പാപവിമോചനം നൽകുന്നത് ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കണം. ആകയാൽ ബോധരഹിതനായ രോഗിക്ക് അന്ത്യലേപനം നൽകുന്നത് അയോജ്യമല്ല.

തിരുപ്പട്ടം.

225. ക്രീസ്തു എപ്പോഴാണ് ശ്ലീഹന്മാക്കു പട്ടം കൊടുത്തത്?

ക്രീസ്തു, ശ്ലീഹന്മാർക്കു വൈദികർക്കുള്ള സാരതരമായ അധികാരം കൊടുത്തതു കുബ്ബാനബലി അപ്പിക്കുവാൻ അവരെ നിയമിച്ചപ്പോഴാണ്: ലൂക്ക. 22, 19. അവരെ ലോകത്തിൽ തൻെറ പ്രതിനിധികളാക്കിയതു: "എൻെറ പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും അയയ്ക്കുന്നു" എന്നരുളിച്ചെയ്കപ്പോഴായിരുന്നു: യോഹ. 20, 21. ശ്ലീഹന്മാക്കുടുത്ത ആദ്ധ്യാത്മികാധികാരങ്ങളുടെ പൂണ്ണതയാകട്ടെ അവർക്കു പന്തക്കുസ്താദിവസത്തിൽ പരിശുദ്ധാരൂപി അവരുടെമേൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെ ക്രൂദാശയ്ക്കടുത്ത പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാതെ ക്രീസ്തുവിന്നു നേരിട്ട് എപ്പോഴെങ്കിലും അതിൻെറ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ആകയാൽ ആ വിധത്തിലാണ് അവിടന്നു ശ്ലീഹന്മാരെ വൈദികരാക്കിയതു. എന്നാൽ പിന്നീടു തിരുസഭയിൽ വൈദികസ്ഥാനം ക്രൂദാശയാൽമാത്രം കൊടുക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ക്രീ

സ്സ നിശ്ചയിച്ചു: 1 തിമോ. 4, 14. അവിധം ഇപ്പോൾ നടന്നു വരുകയും ചെയ്യുന്നു.

---

226. ക്രീസ്തു കൊടുത്തതു മെത്രാൻപട്ടമോ വൈദികപ്പട്ടമോ അഥവാ, രണ്ടും കൂടിയതോ?

ക്രീസ്തു ശ്ലീഹന്മാർക്കു പട്ടമെന്ന കൂദാശയുടെ പൂൎണ്ണാംശങ്ങൾ തികച്ചുതന്നെ കൊടുത്തു. ആകയാൽ അവിടന്നു ശ്ലീഹന്മാർക്കു മെത്രാൻപട്ടമാണ് കൊടുത്തത്. എല്ലാം മെത്രാന്മാർക്കുമുള്ളതു് ഒരേ അധികാരമാകുന്നു. എന്നാൽ അവർ തങ്ങൾക്കുള്ള സകല അധികാരങ്ങളും പട്ടക്കാർക്കും ഡീക്കന്മാർക്കും നൽകുന്നില്ല. അതു മെത്രാന്നുമാത്രമെ നൽകുന്നുള്ളു. ആകയാൽ തിരുപ്പട്ടമെന്ന കൂദാശ ഒന്നാകുന്നു. വൈദികപട്ടം മെത്രാൻപട്ടത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഗുരുപ്പട്ടം സിദ്ധിച്ചായാൽ ബലിയും പാപവിമോചനവും ചെയ്യുന്നു. മെത്രാൻപട്ടമുള്ളായാൽ ഏതു പട്ടവും മററുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു കൂദാശമാത്രമായിരിക്കുന്ന തിരുപ്പട്ടത്തിന്റെ പൂൎണ്ണത മെത്രാൻപട്ടത്തിലും, ഭാഗങ്ങൾ ഗുരുപ്പട്ടം, അറാംപട്ടം എന്നിവയിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി നാം ഗ്രഹിക്കണം.

---

227. വാസ്തവമായ വൈദികപട്ടം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെങ്കിൽ താദൃശമായ പട്ടമുള്ള സഭക്കാരെല്ലാം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുമൊ?

അതില്ല. വൈദികപ്പട്ടം ശരിയായ കൂദശക്കുടത്ത കൈവെപ്പിനാൽമാത്രം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. കൈവെപ്പിന്ന്

അധികാരമുള്ളവർ മെത്രാന്മാരാകുന്നു. മെത്രാന്മാരെല്ലാം കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഐക്യത്തിൽ നിൽക്കുന്നവരാകണമെന്നില്ല. ആകയാൽ ശരിയായ വൈദികപ്പട്ടമുള്ളവർ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു പുറമേയുമുണ്ടാകാം. അവരുടെ പട്ടം വാസ്തവമാണെന്നുള്ള ഏകന്യായം അവരെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അംഗങ്ങളാക്കുന്നില്ല. ഇതു മറ്റൊന്നിനാൽ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കാം. ഇന്ത്യാക്കാരെല്ലാം കണ്ണുള്ളവരാണ്. ശീമക്കാർക്കും കണ്ണുണ്ട്. തന്മൂലം ശീമക്കാരെല്ലാം ഇന്ത്യാക്കാരാണ്. ഈ ന്യായത്തിന്റെ അസാംഗത്യമാണ് ശരിയായ വൈദികപ്പട്ടമുള്ളവരെല്ലാം കത്തോലിക്കരാണെന്നു പറയുന്നതിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

---

228. ഇംഗ്ലീഷുസഭയിൽ വാസ്തവമായ വൈദികപ്പട്ടമില്ലെന്നു പറയുന്നതിന്റെ ന്യായമെന്ത്?

ഇംഗ്ലീഷുസഭയിൽ വാസ്തവമായ വൈദികപ്പട്ടമില്ലെന്നു പതിമൂന്നാം ലെയോൻപാപ്പ 1896 സപ്തമ്പർ 13—ാംനു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പട്ടം വാസ്തവമല്ലെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പ്രധാന ന്യായങ്ങളാണുള്ളത്. ഒന്നാമത്തേതു പട്ടം കൊടുക്കുന്ന ആളിൽ ശരിയായ നിയോഗമില്ലെന്നുള്ളതു്. വൈദികപ്പട്ടത്തെ അവർ ഒരു രാജനിയമനമായി മാത്രമെ കരുതുന്നുള്ളു. കൂടാതെ, കുബ്ബാന ഒരു യഥാർത്ഥബലിയല്ലെന്നും അവർ പറയുന്നു. ബലിയില്ലെങ്കിൽ വൈദികന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. തന്മൂലം, ബലി നിഷേധിക്കുന്നവർക്കു യഥാർത്ഥമായ വൈദികപ്പട്ടം കൊടുക്കാനുള്ള നിയോഗമില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. ശരിയായ നിയോഗംകൂടാതെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടം വാസ്തവമാകയുമില്ല. രണ്ടാമത്തെ ന്യായം അവർ ഗുരുപ്പട്ടം കൊടുക്കുന്നതിൽ സാരവത്തായ പലേ ഭാഗ

ങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണ്. കൈവെപ്പ് നാമമാത്രമായി അവർ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും സാരമായ അഭിഷേചനം, തിരുവസ്ത്രദാനം എന്നിവ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പലേ കാരണങ്ങളാൽ ഇംഗ്ലീഷു സഭയിലെ വൈദികപ്പട്ടം വാസ്തവമല്ല. തന്മൂലം, അവരുടെ വൈദികർ യഥാർത്ഥത്തിൽ അൽമേയർ മാത്രമാണ്.

---

229. ശ്ലീഹന്മാരുടെ അനുമതിയുള്ളവർക്കു തിരുപ്പട്ടമേൽക്കാതെതന്നെ ക്രിസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാമൊ?

പാടില്ല. പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ദൈവികനിയമനം ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വേദപുസ്തകം വ്യക്തമായിപ്പറയുന്നു. അഹറോനെപ്പോലെ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവനല്ലാതെ ആരും ബഹുമതി, തനിക്കുതന്നെ എടുക്കുന്നില്ല: എബ്രാ. 5, 4. എന്തെന്നാൽ: അവർ അയയ്ക്കപ്പെടാതെ എങ്ങനെ പ്രസംഗിക്കും: റോമ. 10, 15 - മത്താ. 28, 19. കുർബ്ബാനബലി അർപ്പിക്കുവാനും: മത്താ. 26, 26-28: 1 കോറി. 11. 23 - 25: പാപം അഴിക്കുവാനും പിടിക്കുവാനും: യോഹ. 20, 23: പ്രസംഗാദി ജോലികളിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുവാനും: യോഹ. 20, 21: ഉള്ള അധികാരങ്ങളെ ശ്ലീഹന്മാർക്കും അവരുടെ അനന്തരഗാമികൾക്കും ക്രിസ്തു നൽകിയപ്പോഴാണ് അവിടന്നു ക്രിസ്തീയ പൌരോഹിത്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചത്. ഈ പൌരോഹിത്യം തിരുപ്പട്ടമെന്ന കൂദാശവഴി വേണം അനന്തരഗാമികൾക്കു സിദ്ധിക്കുവാൻ: Trent. Sess. 28- C. 2. വൈദികാവസ്ഥയുടെ കൈവെപ്പോടുകൂടി ദീർഘദർശനത്താൽ നിനക്കു തരപ്പെട്ടതായി നിന്നിലുള്ള അനുഗ്രഹത്തെ നീ അലക്ഷ്യമാക്കരുത്: 1 തിമോ. 4, 14: എന്നു ശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കുന്നതും ക്രിസ്തീ

യപൌരോഹിത്യത്തെപ്പററിയാണ്. അതുകയാൽ തിരുപ്പട്ടംകൂടാതെ പൌരോഹിത്യം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. പൌരോഹിത്യംകൂടാതെ പ്രസംഗിക്കാനുള്ള അധികാരവുമില്ല. തന്മൂലം പൌരോഹിത്യംകൂടാതെ പ്രസംഗിക്കേണമെങ്കിൽ പ്രത്യേകം വൈദികാനുമതി ഉണ്ടായിരിക്കണം.

---

230. സ്ത്രീകൾക്കു തിരുപ്പട്ടമേൽക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്വാൻ വയ്യായ്കയുണ്ടോ?

വയ്യായ്കയുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്കു ഭാര്യ, മാതാവു, എന്നീ വലിയ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും, അവർ തിരുപ്പട്ടത്തിന്നും പ്രസംഗത്തിന്നും അയോഗ്യകളാണെന്നുള്ള പാരമ്പര്യം എന്നും തിരുസഭയിൽ നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. സ്ത്രീകൾ പള്ളികളിൽ മൌനമായിരിക്കട്ടെ: എന്തെന്നാൽ പ്രമാണം പറയുന്നതുപോലെ അവർ നിയന്ത്രിതകളായിരിക്കയല്ലാതെ, സംസാരിക്കുവാൻ അവർക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും പഠിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വീട്ടിൽ സ്വസ്വഭർത്താക്കന്മാരോടു ചോദിക്കട്ടെ. എന്തെന്നാൽ പള്ളിയിൽ സ്ത്രീ സംസാരിക്കുന്നതു വിലക്ഷണമാണ്: 1 കോറി. 14, 34-35. സ്ത്രീ പൂർണ്ണാനുസരണത്തോടുകൂടി മൌനമായിരുന്നു പഠിക്കട്ടെ. എന്നാൽ മൌനമായിരിപ്പാനല്ലാതെ പഠിപ്പിക്കുവാനോ പുരുഷന്റെമേൽ അധികാരം നടത്തുവാനോ ഞാൻ സ്ത്രീയെ അനുവദിക്കുന്നില്ല: 1 തിമൊ. 2, 11-12. ഈ സ്ഥിതിക്കു സ്ത്രീ എങ്ങനെ തിരുപ്പട്ടം ഏൽക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യും? പാഷണ്ഡരുടെ മദ്ധ്യേ സ്ത്രീകൾ, പ്രസംഗിച്ചിരുന്നതിനെപ്പററി തെർത്തുലിയൻ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുമുണ്ട്:
De Praes. c. 51.

---

231. വേദപുസ്തകം, വൈദികരുടെ വിവാഹം

മുടക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാർ എന്തുകൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യുന്നില്ല?

കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാർ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തതു തിരുസഭയുടെ ശിക്ഷണം അവരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടും, അവർ അഞ്ചാംപട്ടത്തിൽ നിത്യബ്രഹ്മചര്യം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. വൈദികാന്തസ്സിന്റെ മാഹാത്മ്യവും ചുമതലകളും പരിപാലിക്കപ്പെടണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ മാത്രം പട്ടക്കാരുടെ അവിവാഹിതത്വം നിയമമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പട്ടക്കാർ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടെന്നു വേദപുസ്തകം വ്യക്തമായി പറയുന്നില്ല. അവർ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടെന്നുള്ളതു് ഒരു വിശ്വാസസത്യവുമല്ല. എന്നാൽ ഒരു കന്യകയിൽനിന്നു പിറന്ന ബ്രഹ്മചാരിയായ ക്രീസ്തു, ബ്രഹ്മചര്യത്തെ പ്രത്യേകം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. വരം കിട്ടിയവരല്ലാതെ എല്ലാവരും ഈ വചനം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ: .... സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നിമിത്തം തങ്ങളെത്തന്നെ ഷണ്ഡന്മാരാക്കിയവരുണ്ട്; ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നവൻ ഗ്രഹിക്കട്ടെ: മത്താ. 19, 11-13. ഈ വാക്യത്താൽ ക്രീസ്തു പുകഴ്ത്തുന്നതു്, തന്നെപ്രതി ബ്രഹ്മചര്യം സ്വാതന്ത്ര്യമായി അവലംബിക്കുന്നവരെയാണ്.

വി: പൌലോസിന്റെ അഭിമതവും അവിവാഹിതത്വത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നതാണ്: ഞാൻ, വിവാഹം കഴിക്കാത്തവരോടും വൈധവ്യം പ്രാപിച്ചവരോടും പറയുന്നു: “എന്നെപ്പോലെ അങ്ങനെ നിലനിൽക്കുന്നതാണ് അവർക്കു നല്ലതു്”: 1 കോറി. 7, 8. ബ്രഹ്മചര്യം വിവാഹത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമെന്നും ശ്ലീഹാ പറയുന്നുണ്ട്. സ്വന്തകന്യകയെ വിവാഹത്താൽ ബന്ധിക്കാത്തവൻ ബന്ധിക്കുന്നവനേക്കാൾ അധികം നന്നായി ചെയ്യുന്നു: 1 കോറി. 7, 38. വൈദികരുടെ ബ്രഹ്മചര്യ

ത്തിന്റെ ആവശ്യം ശ്ലീഹാതന്നെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണി ക്കാതെയില്ല. ഭാൎയ്യയെ കൂടാതെയിരിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെ എങ്ങനെ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടു എന്നു വച്ച് കൎത്താവിന്റെ കാൎയ്യങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഭാൎയ്യയോടു കൂടിയിരിക്കുന്നവൻ ഭാൎയ്യയെ എങ്ങനെ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടു എന്നുകരുതി ലോകസംഗതികളെപ്പററി വിചാരപ്പെടുകയും വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു: 1 കോറി. 7, 32-33. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ ലോകസംഗതികളെ വിചാരിക്കയും വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ ദൈവകാൎയ്യങ്ങൾക്കായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട വൈദികനാകാൻ അൎഹനല്ല.

ഒരു കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരനു ഗൃഹസ്ഥജീവിതം കേവലം യോജിക്കാത്തവിധത്തിൽ അത്രമാത്രം ദൈവികചുമതലകളുണ്ട്. പ്രസംഗിക്കുക, വേദോപദേശംചെയ്യുക, സഖ്യങ്ങളും സംഘങ്ങളും നടത്തുക, വളരെനേരം അനേകരുടെ കുമ്പസാരം കേൾക്കുക, ഏതുസമയത്തും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അന്ത്യകൂദാശകൾ കൊടുക്കുവാൻ പോവുക, പകൎച്ചവ്യാധിക്കാൎക്കുകൂടി അന്ത്യലേപനം നൽകാൻ പുറപ്പെടുക, സംശയഗ്രസ്തന്മാരെ ഉറപ്പിക്കുക, അജ്ഞന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുക, ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക എന്നിത്യാദി അനവധി ജോലികൾ നടത്തുവാൻ പട്ടക്കാരനു ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളുമുണ്ടെങ്കിൽ സാദ്ധ്യമല്ല. കൂടാതെ, ഭാൎയ്യയോടു രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയേക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ചു വിശ്വാസികൾ പാപംപറഞ്ഞു കുമ്പസാരിക്കുമൊ? വിവാഹിതനായ പട്ടക്കാരനു കുടുംബം രക്ഷിക്കാനുള്ള വകയുംകൂടി ദൈവശുശ്രൂഷയാൽമാത്രം സിദ്ധിക്കുമൊ? ഈ സ്ഥിതിയിൽ പട്ടക്കാരൻ ലൌകികലാഭത്തിന്നായും ശ്രമിക്കേണ്ടിവരും. തന്മൂലം അയാളിൽ പൊതുവായ ഒരു പിതാവിന്നടുത്ത ഔദാൎയ്യം കാണപ്പെടുകയില്ല. അയാൾ സ്വാൎത്ഥംമാത്രം അന്വേഷിക്കുന്നവനായേക്കാം. ഇവയെല്ലാം മനു

സ്സിലാക്കിയിട്ടാണ് തിരുസഭ, കത്തോലിക്കാപ്പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹത്തെ അനുകൂലിക്കാത്തത്. ഇതെത്രയും ഉപകാരപ്രദവും വേദപുസ്തകത്താൽ പ്രേരിതവുമാകുന്നു.

---

232. വൈദികന്മാരുടെ ബ്രഹ്മചര്യശുദ്ധി പ്രകൃതി വിരോധവും, സ്വയമേവ അസാദ്ധ്യവുമല്ലയൊ?

വൈദികന്മാരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം പ്രകൃതിക്കെതിരാണെന്നും അസാദ്ധ്യമാണെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം ആദ്യം പുറപ്പെടുവിച്ചതു മാട്ടിൻ ലൂത്തേരാണ്. ആയാൾ സ്വന്തബ്രഹ്മചര്യശപഥം ഒരു നിത്യകന്യകയെത്തന്നെ വിവാഹംചെയ്തു ലംഘിച്ചു. എന്നാൽ വൈദികർക്കു ബ്രഹ്മചര്യശുദ്ധി ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അസാദ്ധ്യമല്ല. വിവാഹംചെയ്യാത്തവരെല്ലാം അശുദ്ധരാണെന്ന് ആർക്കാണ് നിൎണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുക? വിവാഹം ചെയ്യാത്ത കുട്ടികളും സോദരിമാരും വിധവകളും അമ്മാമന്മാരും അമ്മായിമാരും മററും ജീവിതശുദ്ധിയില്ലാത്തവരാണെന്ന് ആരും സങ്കല്പിക്കാറില്ല. ഭാൎയ്യയെ വേർപെട്ടു ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം വ്യഭിചാരികളാണോ? ആണെന്നു പറകയും അങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കയും ചെയ്താൽ അതൊരു അശുദ്ധ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു മാത്രം പുറപ്പെടുന്ന നീചഭാഷണം മാത്രമെ ആയിരിക്കയുള്ളു. നിത്യബ്രഹ്മചര്യം സ്വീകരിക്കുന്ന വൈദികന്മാർ മതിയായ പ്രായപൂൎത്തിയും വിവേകവും ലഭിച്ചശേഷമാണ് ആ സ്ഥാനം അവലംബിക്കുന്നത്. അതുതന്നെയും കൂടുതലായ ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ അവിവാഹിതത്വം പ്രകൃതി വിരുദ്ധമാണെന്ന ന്യായത്താൽ അതിന്നു മനസ്സില്ലാത്തവരേക്കൂടി വിവാഹം കഴിപ്പിക്കേണമെന്നുണ്ടൊ? വാസ്തവത്തിൽ തദനുഷ്ഠാനം വണ്ടുവാണ്ടേ ആചരിക്കപ്പെട്ടു വരു

ന്ന ഒന്നാണ്?

എന്നാൽ ചില മാതൃകാവിരോധങ്ങളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വല്ല പട്ടക്കാരിൽനിന്നും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. അതു വിവാഹം കഴിച്ചവരിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. എന്നല്ല, അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ താരതമ്യേന വളരെ കൂടുതലുമാണ്. വിവാഹം കഴിച്ച വൈദികന്മാർ വിവാഹം കഴിക്കാത്ത വൈദികരേക്കാൾ പൊതുവെ കൂടുതൽ ശുദ്ധമുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നുമില്ല. വല്ലവരും വിവാഹത്തെ അലക്ഷ്യമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിവാഹം നിറുത്തലാക്കേണ്ടതുണ്ടോ? അവിവാഹധമ്മത്തെ ആരെങ്കിലും ലംഘിക്കുന്നതിനാൽ അതിൻെറ സ്വന്തമാഹാത്മ്യവും, ശ്രേഷ്ഠതയും ഇല്ലാതാകുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. വൈദികന്മാരുടേതിനേക്കാൾ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസ്ഥിതന്മാരുടെ രഹസ്യജീവിതമാണ് സംശയഗ്രസ്ഥമെന്നു വോൾട്ടേർതന്നെയും പറയുന്നുണ്ട്. പട്ടക്കാരും സന്ന്യാസികളും ഏതുകാലത്തും എവിടേയും പൊതുജനങ്ങളേക്കാൾ നല്ലവരായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിവാഹജീവിതം പ്രകൃതിക്കു വിരോധമാണെന്നു പറകയാണെങ്കിൽ ദാനധമ്മം ചെയ്യുന്നതും, ദ്രോഹം ക്ഷമിക്കുന്നതും, എളിമപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതുമെല്ലാം പ്രകൃതിക്കു വിരോധമായി എണ്ണി അവയും വജ്ജിക്കപ്പെടേണ്ടതായി വരും. അതു് അസംബന്ധമാണ്. ആകയാൽ വൈദികരുടെ വിവാഹത്യക്തമായ ജീവിതം പ്രകൃതിക്കു വിരോധം ചെയ്യുന്നതൊ, അസാദ്ധ്യമായതൊ അല്ല.

---

233. നിങ്ങൾ വദ്ധിച്ചു പെരുകുവിൻ: സൃഷ്ടി: 1, 28: എന്നു ദൈവം അരുളിച്ചെയ്യതു ലംഘിക്കാമൊ?

ദൈവം ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു മനുഷ്യകുലത്തിന്മേൽ ഒരു ആശീവ്വാദമായിട്ടാണ്. ആകയാൽ അവിവാഹ

ജീവിതം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ ദൈവകല്പന ലംഘിക്കുന്നുവെന്നു വരുന്നില്ല. സന്താനോല്പാദനം ഒരു നിബ്ബന്ധപ്രകൃതിനിയമമാണെങ്കിൽ അതു മനുഷ്യർക്ക് അങ്ങനെയാണെന്നു മനസ്സിലാകും. എന്നാൽ മനുഷ്യരിൽ ആദിമുതൽക്ക് അവിവാഹജീവിതം കൂടുതൽ ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്ന് ഒരു അറിവുള്ളതും, അപ്രകാരം പലരും അത് അവലംബിച്ചുവരുന്നതുമാണ്. പ്രകൃതിനിയമം ശരീരസുഖമില്ലായ്കയാലോ ദാരിദ്ര്യത്താലൊ ലംഘിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. വിവാഹം ഈ ന്യായങ്ങളാൽ കുററംകൂടാതെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടാമെന്ന് ആർക്കും അറിയാം. ആകയാൽ പ്രസ്തുത ദൈവവാക്യം മനുഷ്യരിൽ ഏതു വ്യക്തിയേയും നിബ്ബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. വിരക്തജീവിതം ദൈവസമ്മതത്തോടും പ്രമാണലംഘനമാകാതേയും, ദൈവത്തെ കൂടുതൽ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നായും അവലംബിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

---

234. തിരുസഭയുടെ തലവനായ വി: പത്രോസു വിവാഹം കഴിച്ചവനായിരുന്നതിനാൽ അതു വൈദികന്മാൎക്കു വയ്യായ്കയെന്തു?

വി: പത്രോസു വിവാഹം കഴിച്ചവനായിരുന്നു. എങ്കിലും പാരമ്പര്യജ്ഞാനം നമ്മെ അറിയിക്കുന്നതു പത്രോസിൻെറ ദൈവവിളിക്കുശേഷം ആയാൾ ഭാൎയ്യയെ വിട്ടു ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ്: Jerome. Eq. 48. ഇങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളത്: ഇതാ ഞങ്ങൾ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് അങ്ങേ പിന്തുടൎന്നിരിക്കുന്നു: എന്നു പത്രോസു കൎത്താവിനോടു പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കയും ചെയ്യാം. പത്രോസു വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നുവൊ ഇല്ലയൊ എന്ന കാൎയ്യം ഇന്നു വൈദികരെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. കൎത്താവിൻെറയും വി:

പൌലോസിൻേറയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നമുക്ക മതിയാകാതെയു ണ്ടോ? പത്രോസു ദൈവവിളിക്കുമുമ്പു വിവാഹം കഴിച്ചിരു ന്നതുപോലെ ഛേദനാചാരവും ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആയാളൊരു മീൻപിടുത്തക്കാരനുമായിരുന്നു. ആകയാൽ ഇ ന്നത്തെ വൈദികന്മാർ ഛേദനാചാരം ചെയ്യപ്പെട്ടവരും മീൻപിടിത്തക്കാരുമായിരിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. തന്മൂലം പത്രോസിൻെറ വിവാഹകാൎയ്യം വൈദികരെ സംബന്ധിക്കു ന്നില്ല.

---

235. മോഹാഗ്നിയിൽ എരിയുന്നതിനേക്കാറം വിവാഹം കഴിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നില്ലയൊ?: 1 കോറി: 7, 9.

പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു വിരക്തിയെ തടയുന്ന ഒരു പൊതുമുടക്കായി ശ്ലീഹാ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ദൈ വശുശ്രൂഷയ്ക്കു കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവരാകേണ്ടതിന്നു ശ്ലീ ഹാ, തന്നെപ്പോലെ വിരക്തരായി നിൽക്കുവാൻ അവിവാഹി തന്മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിരക്തി പാലിക്കാൻ തങ്ങൾക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നു കാണുന്നവർ വിവാഹം കഴി ക്കയാണ് നല്ലതെന്നും ശ്ലീഹാ പറയുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം, വി രക്തിക്കുള്ള തങ്ങളുടെ മനഃശക്തി വേണ്ടപോലെ പരീക്ഷി ച്ചറിഞ്ഞശേഷം മാത്രമെ ആരെങ്കിലും വൈദികാന്തസ്സു തി രഞ്ഞെടുക്കാവൂ. ഇതിനാൽ പ്രായപൂൎത്തിയും ദൃഢവിവേക വും മനഃസ്ഥിരതയുമുള്ളവർമാത്രം തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കണമെ ന്നു തിരുസഭയും ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെയു ള്ളവർ മാത്രമാണ് ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ പട്ടം കൈക്കൊ ള്ളുന്നത്. പട്ടമേൽക്കുവാൻ ആൎക്കും ഒരു നിർബ്ബന്ധമില്ലാ ത്തതാണെല്ലോ. തന്മൂലം, സ്വമനസ്സാ തിരിച്ചറിവോടുകൂ

ടി പട്ടമേററവർ പിന്നീട്ട മോഹാഗ്നിയിൽ എരിയുന്നതായും വി ചാരിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. വൈദികന്മാരുടെ ദൈവശുശ്രൂഷയിൽ അവർക്കു പ്രത്യേകം സിദ്ധിക്കുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹം അവരു ടെ വിരക്തിയെ സംരക്ഷിപ്പാൻ പയ്യാപ്തവുമാണ്.

---

236. വ്യഭിചാരദോഷം ഭയന്ന് ഓരോരുത്തനും സ്വന്തഭാര്യയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ: 1 കോറി: 7, 2: എന്നു വി: പൌലോസ് ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടില്ലയൊ?

ഈ ആജ്ഞാപനത്താൽ അവിവാഹിതരെല്ലാം വി വാഹം കഴിക്കണമെന്നു ശ്ലീഹാ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ: അതേ അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ ശ്ലീഹാ, വി രക്തിസ്വീകാരം [ക്രീസ്തുവിൻെറ ഒരു പ്രത്യേകോപദേശമാ യും, ഒരു ഉയന്ന ജീവിതാദൎശമായും പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൂടാ തെ സ്വന്ത ദൃഷ്ടാന്തം അനുകരണീയമായും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദമായും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം, വ്യഭിചാരം ഭയന്ന് ഓരോരുത്തനും സ്വന്തഭാര്യയുണ്ടായി രിക്കട്ടെ എന്ന വാക്യത്താൽ ശ്ലീഹാ ഉപദേശിക്കുന്നതു വിവാ ഹം കഴിച്ചവർ സ്വന്തഭാര്യയോടുകൂടി ജീവിക്കണമെന്നും, അന്തസ്സിന്നടുത്ത ശുദ്ധി പരിപാലിക്കണമെന്നും, പരസ്ത്രീഗമ നം പ്രത്യേകം വജ്ജിക്കണമെന്നും, വിവാഹമോചനം, ബ ഹുഭാര്യാത്വം എന്നിവ പാടില്ലെന്നും മററുമാണ്. ആക യാൽ വിവാഹം കഴിച്ചവർ ഭാര്യയോടുകൂടിത്തന്നെ ജീവിക്ക ണമെന്നേ മേല്പറഞ്ഞ വാക്യത്തിന് അത്ഥമുള്ളു.

---

237. മെത്രാൻ ഏകഭാര്യയുടെ ഭത്താവായിരി ക്കട്ടെ എന്നു വേദപുസ്തകം പ്രത്യേകം പറയുന്നില്ല യൊ?: 1 തിമോ: 3, 2.

പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥം, മെത്രാന്മാൎക്കെല്ലാം ഓരോ ഭാൎയ്യ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നല്ല. വി: പൌലോസുതന്നെയും ഭാൎയ്യയില്ലാത്തവനായിരുന്നു. എന്നാൽ വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥം മെത്രാനാകുന്നവൻ, അങ്ങനെതന്നെ ഡീക്കനോ വൈദികനോ ആകുന്നവനും, തിരുപ്പട്ടം ഏൽക്കുന്നതിന്നുമുമ്പ് ഒന്നിലധികം വിവാഹം കഴിപ്പാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളവനാകരുതെന്നാണ്. പൂൎവ്വകാലത്തു രണ്ടാം വിവാഹം വളരെ നികൃഷ്ടമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. രണ്ടാം വിവാഹം കഴിപ്പാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ളവന്നു തിരുപ്പട്ടം കൊടുത്തുകൂടെന്നു ഇന്നും തിരുസഭയിൽ കാനോനസ്സുകൂടുത്ത മുടക്കുണ്ട്. നാലാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്ത് അതായത് എ. ഡി. 305 -ൽ എൽവീരായിലും, 314 -ൽ ആൎലെസ്സ്, അൻകീറാ എന്നീ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലും കൂടിയ തിരുസംഘങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവിവാഹിതൎക്കു മാത്രമെ പട്ടം കൊടുത്തുകൂടു എന്നു തിരുസഭയിൽ നിയമമില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം, അതിന്നുമുമ്പു വിവാഹം കഴിച്ച പലേ ആളുകളും തിരുപ്പട്ടം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാകട്ടെ ഒരു വിവാഹം മാത്രം കഴിച്ചശേഷം വൈധൎയ്യം പ്രാപിച്ച ചുരുക്കം ചിലർ തിരുപ്പട്ടം കൈക്കൊണ്ടവരായും ഇല്ലാതെയില്ല.

---

238. എല്ലാവരിലും വിവാഹം ബഹുമാനകരമാണെന്നു ശ്ലീഹ പറഞ്ഞിട്ടില്ലയൊ?: എബ്രാ: 13, 4.

പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതു് എല്ലാവരും വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നു നിബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. ശ്ലീഹാ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുള്ളവരോടാണ്. അവർ സ്വന്ത ചുമതലകളിൽ നിഷ്ഠയുള്ളവരായിരിപ്പാൻവേണ്ടി ശ്ലീഹാ മേൽപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചതത്രെ. എ

ന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ വ്യഭിചാരവും വ്രതലംഘനവും ദൈവം (പാപമായി) വിധിക്കും: എബ്രാ. 13, 4: എന്നുള്ളവയാണ്. വിവാഹധൎമ്മത്തെ ദൈവം പാപമായി വിധിക്കയില്ല. തന്മൂലം, അതു ബഹുമാനകരമാണെന്നത്രെ ശ്ലീഹാ പറയുന്നതു്. എന്നാൽ വിവാഹം ബഹുമാനകരമാണെന്നു ശ്ലീഹാ പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ വിരക്തി ബഹുമാനകരമല്ലെന്നോ, കൂടുതൽ അനുകരണീയമല്ലെന്നോ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല. മറ്റു ലേഖനങ്ങളിൽ ശ്ലീഹാ, വിരക്തിയുടെ അതിരററ വൈശിഷ്ട്യത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇനി, വിവാഹം ബഹുമാനകരമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ച ശ്ലീഹാ ഏതുതരം വിവാഹത്തേയും ബഹുമാനകരമായി പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതുമില്ല. പിതൃപത്നിയെ സ്വീകരിച്ചു വിവാഹംചെയ്ത കോറിന്ത്യക്കാരനെ ശ്ലീഹാ മഹറോൻ ചൊല്ലി: 1 കോറി. 5, 1 - 5. ദൈവപ്രതിഷ്ഠിതരായ വിധവകളെ ഭാൎയ്യയാക്കുന്നതിനേയും ശ്ലീഹാ ശാസിച്ചു: 1 തിമൊ. 5, 11. ഈ സ്ഥിതിക്കു സ്വേച്ഛപ്രകാരം നിത്യബ്രഹ്മചൎയ്യം ശപഥം ചെയ്തശേഷം മാർട്ടിൻലുത്തെരിനെപ്പോലെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന പുരുഷൻെറയും സ്ത്രീയുടേയും വിവാഹവും ബഹുമാനകരമല്ല. അതുകൊണ്ടു വിവാഹം ബഹുമാനകരമാണെന്നു ശ്ലീഹാ പറഞ്ഞു കാണുന്ന വാക്യം മാത്രം നോക്കി വൈദികന്മാർ തിരുപ്പട്ടമേൽക്കുന്നതിന്നുമുമ്പോ പിമ്പോ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതായാൽ ആ വിവാഹം ഒരു വിധത്തിലും ബഹുമാനകരമായിരിക്കയില്ലെന്നു സിദ്ധമത്രെ.

---

239. ശേഷം ശ്ലീഹന്മാരും കൎത്താവിൻെറ സഹോദരന്മാരും കേപ്പായും എന്നപോലെ ഒരു സഹോദരസ്ത്രീയേക്കൂടി കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കും ശക്തിയില്ലയൊ?: 1 കോറി: 9, 5: എന്ന ശ്ലീഹായുടെ

ചോദ്യം ശ്ലീഹന്മാൎക്കെല്ലാം ഭാൎയ്യമാരുണ്ടായിരുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലയൊ?

ഇല്ല. ഈ വാക്യംകൊണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരെ ഭാൎയ്യമാർ അനുഗമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അൎത്ഥമുണ്ടാകുന്നില്ല. പ്രത്യുത, യഹൂദരുടെ മുറയനുസരിച്ച മാനസാന്തരപ്പെട്ട ഭക്തകളായ ചില സ്ത്രീകൾ ശ്ലീഹന്മാരെ പിഞ്ചെന്നു സുവിശേഷവേലയിൽ സഹായിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാത്രമേയുള്ളു. ഇങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നു വി: ഈറാനീമോസിൻെറ സാക്ഷ്യവുമുണ്ട്: Contra Jovinian. 1. 14. വി: പൌലോസു വിവാഹം കഴിച്ചവനല്ലെന്നു ശ്ലീഹായുടേ സാക്ഷ്യംതന്നെയുമുള്ളതാണ്: 1. കോറി. 7, 8.

---

240. പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിൽ പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് എന്തുകൊണ്ട്?

അതിന്നുകാരണം അവർ 314—ൽ അൻകീറായിൽ കൂടിയ സംഘത്തിൻെറ നിശ്ചയത്തെ അനുസരിച്ചു വരുന്നതാണ്. ആ സംഘത്തിൽ ഡീക്കന്മാൎക്കു മെത്രാൻെറ അനുവാദപ്രകാരം വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വൈദികബ്രഹ്മചൎയ്യം വിശ്വാസസത്യമല്ല. സഭയുടെ ഒരു ശിക്ഷണനിയമം മാത്രമാണ്. ആകയാൽ പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിൽ മാറോനീത്തരെന്ന ഒരു ചുരുങ്ങിയ ജനവിഭാഗത്തിലെ വൈദികർമാത്രം പ്രസ്തുത നിയമബാധിതരാകാതെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ജീവിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ അതു് അവിടെ എല്ലാവൈദികരും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുമില്ല. അവിവാഹിതത്വത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യവും ആവശ്യവും ഗ്രഹിച്ചുവരുന്നതിനാൽ വിവാഹം കഴിച്ച വൈദികരുടെ എണ്ണം അവരിൽ ഇന്നു വളരെ ചുരുക്കമാണ്. പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിലുള്ള വൈ

ദികരുടെ അവിവാഹനിഷ്ഠ ക്രമേണ മാറോനീത്തരിലും മുഴുവനെ ചെന്നുചേരാതിരിക്കയില്ല.

---

241. തിരുപ്പട്ടമേററു തികഞ്ഞ വൈദികരായ ശേഷം അവൎക്കു വിവാഹം ഏതുസഭയിലെങ്കിലും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

കത്തോലിക്കസഭയിൽ അതു കേവലം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർക്കു വാസ്തവമായ തിരുപ്പട്ടമില്ലാത്തതിനാൽ അവർ പട്ടമേററു എന്നു പറഞ്ഞാലും എപ്പോഴെങ്കിലും വിവാഹം കഴിപ്പാൻ വയ്യാതെയില്ല. നവീകരണപ്രമുഖനായ മാർട്ടിൻലൂത്തർ നിത്യബ്രഹ്മചൎയ്യം ലംഘിച്ചു വിവാഹം കഴിച്ച ഒരു പട്ടക്കാരനാണല്ലൊ.

വാസ്തവമായ തിരുപ്പട്ടം ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന നെസ്റ്റോറിയങ്കാരേയും യാക്കോബായക്കാരേയും സംബന്ധിച്ചു പറകയാണെങ്കിൽ അവരുടെ സഭാനിയമപ്രകാരം പട്ടക്കാരായശേഷം വിവാഹം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കാരണം: പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം സംബന്ധിച്ച് ഇന്നു പ്രസ്തുത രണ്ടു സഭക്കാരും അനുസരിക്കുന്ന പ്രമാണം നിസിബിസിലെ ബർസൌമ്മാ മെത്രാൻ 484—ൽ ബ്ലെയിററ് ലപ്പാറെറന്ന സ്ഥലത്തു വിളിച്ചുകൂട്ടിയ അവരുടെ പൊതുസംഘത്തിൻെറ തീൎപ്പാണ്. ആ സംഘത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതു് അന്നുള്ള അവരുടെ വൈദികരെല്ലാം നിത്യബ്രഹ്മചൎയ്യം ശപഥംചെയ്യണമെന്നും, ഡീക്കന്മാരെല്ലാം വിവാഹം ചെയ്കയും, മേലാൽ വിവാഹംകഴിച്ച ഡീക്കന്മാരെ മാത്രം പട്ടക്കാരാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, വിവാഹം ചെയ്യാതെ പട്ടക്കാരാകുവാൻ പ്രത്യേകം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നവർ പിന്നീട് ഒരിക്കലും വിവാഹം

ചെയ്യാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നും മററുമായിരുന്നു. Catholic Ency. x. 758. അതനുസരിച്ച് ഇന്നും അവരിൽ വിവാഹം കഴിച്ച വൈദികരുടെ ഭാൎയ്യമാർ മരിച്ചാൽ പുനൎവ്വിവാഹം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും പ്രസ്തുത പൊതുസംഘനിശ്ചയം ലംഘിച്ചു വിവാഹം ചെയ്യുന്നവരില്ലെ? പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ ഉത്സാഹഫലമായി 1816—ൽ നാല്പതു യാക്കോബായപ്പട്ടക്കാർ നാനൂററപ്പി കവീതം പ്രതിഫലം വാങ്ങി വിവാഹം കഴിച്ചു. തൃശ്ശിവപേരൂരിലെ ചില നെസ്തോറീസുപട്ടക്കാരും ഇയ്യിടെ വിവാഹം കഴിച്ചുവത്രെ. ആരുടെ പ്രേരണയാൽ എന്തു പ്രതിഫലത്തിന്മേൽ ഏതു സഭാനിശ്ചയപ്രകാരമാണ് ഇവ നടന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞില്ല.

വിവാഹം.

242. നിരന്തരം മദ്യപനും വ്യഭിചാരിയും കലഹപ്രിയനുമായ ഒരു ഭൎത്താവിൽനിന്നു വിവാഹമോചനം സിദ്ധിക്കാത്ത സ്ത്രീയുടെ കാൎയ്യം മഹാ കഷ്ടമല്ലയൊ?

കാൎയ്യം വളരെ കഷ്ടംതന്നെ. എങ്കിലും അവൾക്കു വിവാഹമോചനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതു് അനുവദിക്കപ്പെടുന്നതിലുള്ള ദോഷഫലത്തെ തടയുവാൻ വിവാഹത്തിലെ ക്രൂദാശസ്ഥാപിതമായ ബന്ധം പരിപാലിക്കപ്പെടണമെന്നുതന്നെ നിബന്ധമുണ്ട്. ദോഷഫലങ്ങളിൽ പ്രധാനമായവ, വിവാഹമോചനങ്ങൾ വൎദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതും, അതുനിമിത്തം

സന്താനങ്ങളുടെ ശരിയായ പരിപാലനം ഇല്ലാതെയാകുമെന്നുള്ളതുമാണ്.

ക്രൂദാശസ്ഥാപിതമായ ബന്ധം അഴിച്ചുകൂടെന്നു ക്രീസ്തുവിൻെറയും വി: പൌലോസിൻെറയും വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം വ്യക്തമാകുന്നു. ക്രീസ്തുവിൻെറ വാക്യങ്ങൾ താഴെ വരുന്നവയാണ്. ആകയാൽ ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതു മനുഷ്യൻ വേർതിരിക്കരുത് . . . . ആരെങ്കിലും തൻെറ ഭാൎയ്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു മററൊരുത്തിയെ വിവാഹംചെയ്താൽ അവൾക്കു വിരോധമായി വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീയും തൻെറ ഭൎത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു മററൊരുത്തനുമായി വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു: മൎക്കോ. 10, 9—12. തൻെറ ഭാൎയ്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു മററൊരുത്തിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നവനും വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. ഭൎത്താവ് ഉപേക്ഷിച്ചവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നവനും വ്യഭിചരിക്കുന്നു: ലൂക്ക. 16, 18. കൎത്താവിൻെറ ഈ വാക്യങ്ങളെപ്പററി വി: പൌലോസു പറയുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. എന്നാൽ വിവാഹത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരോടു ഞാനല്ല, കൎത്താവു പറയുന്നു: ഭാൎയ്യ, ഭൎത്താവിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകരുത്. വിട്ടുപിരിഞ്ഞെങ്കിൽ അവൾ വിവാഹം കഴിക്കാതെ നിൽക്കുകയോ, അഥവാ-സ്വന്തഭൎത്താവിനോടു സമാധാനപ്പെടുകയോ വേണം. ഭൎത്താവു ഭാൎയ്യയെ വിട്ടയയ്ക്കുകയുമരുത്: 1 കോറി. 7, 10—11. സ്ത്രീ, തൻെറ ഭൎത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം പ്രമാണത്തിന്നു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവളാണ്. അവളുടെ ഭൎത്താവു മരിച്ചെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രയായി. ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവനെ കൎത്താവിൽ മാത്രമായി വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ: 1 കോറി. 7, 39. ഭൎത്താവിന്നു അധീനയായ പത്നി, അയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കയിൽ പ്രമാണത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭൎത്താവു മരിച്ചുവെങ്കിൽ ഭൎത്താവിൻെറ പ്രമാണത്തിൽനിന്നു

അവൾ വിമുക്തയായി. ആകയാൽ ഭർത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കയിൽ അവൾ വേറൊരു പുരുഷനോടു സഹവസിച്ചാൽ വ്യഭിചാരിണിയെന്നു വിളിക്കപ്പെടും. പ്രത്യുത, അവളുടെ ഭർത്താവിൻെറ മരണശേഷം മറ്റൊരു പുരുഷനെ വരിച്ചാൽ വ്യഭിചാരിണി ആകാതെയിരിക്കാൻ അവൾ ഭർത്താവിൻെറ പ്രമാണത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രയായി: റോമ. 7, 3.

കർത്താവിൻെറയും വി: പൌലോസിൻെറയും ഇത്രമാത്രം വ്യക്തമായ വാക്കുകളിൽനിന്നു വിവാഹമോചനം അനുഷ്ഠേയമല്ലെന്നു വിശദമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ കർത്താവു വിവാഹത്തെ അതിൻെറ പൂർവൈകൃത്തിലേക്കും സ്ഥിരതയിലേക്കും വീണ്ടും നയിച്ചുകൊണ്ടു യഹൂദരുടെ വിവാഹമോചന ബില്ലിനെ റദ്ദാക്കിവച്ചു. ആകയാൽ, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ജീവിച്ചിരിക്കയിൽ അതിൽ ആർക്കും വിവാഹബന്ധത്തിൻെറ മോചനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

---

243. വിവാഹമോചനം നീതീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്കു വേദപുസ്തകത്തിൽ യാതൊരു അനുകൂല ലക്ഷ്യവും ഇല്ലയൊ?

ഇവർ വി: മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും രണ്ടു രേഖകൾ ഉദ്ധരിക്കാറുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത്: വ്യഭിചാരം ഹേതുവായിട്ടല്ലാതെ തൻെറ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരെല്ലാം അവളെക്കൊണ്ടു വ്യഭിചാരം ചെയ്യിക്കുന്നു: മത്താ. 5, 32; എന്നുള്ളതാണ്. ഈ വാക്യംകൊണ്ടു വ്യഭിചാരകുറ്റത്താൽ വിവാഹമോചനം ചെയ്യപ്പെടാമെന്നാണ് അവർ അനുമാനിക്കുന്നത്. ഈ അനുമാനം ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ: മുൻ ചോദ്യത്തിൻെറ സമാധാനത്തിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നതുപോലെ ക്രീസ്തു, വ്യക്തമായ വാക്കുകളിൽ

വിവാഹമോചനം വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ഈ വാക്യം വിവാഹമോചനത്താൽ പുനവ്വിവാഹം അനുവദിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. പ്രത്യുത, അതു വിവാഹപരമായ സഹവാസത്തെ മോചിക്കുവാൻ വ്യഭിചാരകുററം മതിയാകുമെന്നു മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതെയുള്ളു. വ്യഭിചാരകുററത്താൽ വിവാഹബന്ധം തന്നെയും മോചിക്കപ്പെടാമെങ്കിൽ "ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളെ ആരെങ്കിലും വിവാഹം ചെയ്താൽ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു": മത്തായി. 5, 32: എന്നു ക്രീസ്തു പറകയില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ ഈ വാക്യം വിവാഹമോചനത്തെ നീതീകരിക്കുന്നില്ല.

വിവാഹ മോചനവാദികൾ കൊണ്ടുവരുന്ന രണ്ടാമത്തെ രേഖ - വ്യഭിചാരദോഷം നിമിത്തമല്ലാതെ, ആരെങ്കിലും തൻെറ ഭാൎയ്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു മററൊരുത്തിയെ വിവാഹം ചെയ്താൽ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു: ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവനും വ്യഭിചരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വി: മത്തായിയുടെ: 19, 9: വാക്യങ്ങളാണ്. ഈ വാക്യാനുസാരം വിവാഹ മോചനം സ്ത്രീയുടെ വ്യഭിചാരകുററത്താൽ സിദ്ധമാകുമെന്ന് അവർ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിലും വ്യഭിചാരകുററം ഭാൎയ്യയെ സഹവാസത്തിൽനിന്നു നീക്കാമെന്നുമാത്രമെ ശ്ലീഹാ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു. അഥവാ വാക്യത്തിൻെറ ആദ്യഭാഗം അല്പം സംശയഗ്രസ്തമായിരുന്നാലും അവസാനഭാഗം വിവാഹബന്ധത്തിൻെറ മോചനത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കാരണം, സ്ത്രീയുടെ വ്യഭിചാരകുററത്താൽ ഒരുത്തനു പുനവ്വിവാഹം ചെയ്യാമെങ്കിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു വ്യഭിചാരമാകുവാൻ ന്യായമില്ല. ഒരു ബന്ധം അഴിയുമ്പോൾ രണ്ടുപേരും സ്വാതന്ത്ര്യരാകും. ഏതായാലും, അവസാനഭാഗത്തോടു യോജിക്കാത്ത ആദ്യഭാഗത്തിൻെറ അൎത്ഥം സംശയ സ്ഥാനത്താണെങ്കിൽ അതു വി

വാഹ സഹവാസത്തെയോ, അഥവാ വിവാഹ ബന്ധത്തെയോ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നറിയാൻ നാം വേദപുസ്തകത്തിലെ മററു വാക്യങ്ങൾ ആശ്രയിക്കണം. ഇവ വിവാഹ ബന്ധത്തിൻെറ മോചനത്തെ വിലക്കുന്നതായി മുൻ ചോദ്യത്തിൽ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ആകയാൽ വിവാഹമോചനവാദികൾ കൊണ്ടുവരുന്ന രണ്ടു രേഖകളും ദുർബ്ബലങ്ങളാണ്. വിവാഹ ബന്ധം മോചിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ.

---

244. വി: പൌലോസു വിവാഹമോചനത്തെ ഒരവസരത്തിലും അനുവദിച്ചിട്ടില്ലയൊ?

വി: പൌലോസ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള മോചനം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിവാഹത്തിന്നല്ല. ശ്ലീഹാ പറയുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഹോദരന്നു വിശ്വാസരഹിതയായ ഭാര്യ ഉണ്ടായിരിക്കയും അവൾ അവനോടുകൂടി പാർക്കുവാൻ സമ്മതിക്കയും ചെയ്താൽ അവൻ അവളെ വിട്ടയയ്ക്കാതിരിക്കട്ടെ. ഒരു വിശ്വാസിനിയായ സ്ത്രീക്ക് അവിശ്വാസിയായ ഭർത്താവുണ്ടായിരിക്കയും അവൻ അവളോടുകൂടി പാർക്കുവാൻ സമ്മതിക്കയും ചെയ്താൽ അവൾ അവനേയും വിട്ടയയ്ക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ അവിശ്വാസി വിട്ടുപോകുന്നെങ്കിൽ വിട്ടുപോകട്ടെ . . . . . എന്തെന്നാൽ സഹോദരനൊ സഹോദരിയോ ഇങ്ങനെയുള്ളതിൽ അടിമത്തത്തിന്നു് അധീനപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കാരണം: ദൈവം നമ്മെ സമാധാനത്തിൽ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതത്രെ: 1 കോറി. 7, 12 - 15. ഈ വാക്യത്താൽ വി: പൌലോസ് അനുവദിക്കുന്ന വിവാഹമോചനം രണ്ടു സംഗതികളിലാണ്. അതായതു്: ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടപ്പോൾ മറേറയാൾ ഒന്നിച്ചു താമസിക്കാൻ മനസ്സാകാതിരിക്കുക, അഥവാ കൂടിത്താമ

സിക്കാൻ മനസ്സായാലും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടായാളെ പാപത്തിന്നു വശീകരിക്കുക എന്നീ രണ്ടു സംഗതികളിൽ മാത്രമാകുന്നു.

കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി പൊതുവായി പഠിപ്പിക്കുന്നതു വിവാഹ ബന്ധം സ്വഭാവന്യായപ്രകാരം മോചിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലെന്നാണ്. എങ്കിലും ദൈവത്തിന്നു അതു മോചിക്കാം. പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവം മോചിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പുതിയനിയമത്തിൽ വിശുദ്ധ പൌലോസ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതായി മേൽ വിവരിച്ച സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രമെ മോചനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. മറെറാരു വിവാഹവും മോചിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ.

---

245. ബഹുഭർത്തൃത്വം എപ്പോഴെങ്കിലും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവൊ?

ഒരിക്കലുമില്ല. ബഹുഭർത്തൃത്വം പ്രകൃത്യാതന്നെ നിഷിദ്ധമാണ്. അതു വിവാഹത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശങ്ങളായ സന്താനോല്പാദനത്തിന്നും, സന്താനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും നിശ്ശേഷം വിരോധമത്രെ. ആകയാൽ ഏതുകാലത്തും എല്ലാവരും ബഹുഭർത്തൃത്വത്തെ അവമാനകരമായും വിചാരിച്ചുവന്നതായി ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്.

---

246. ബഹുഭാര്യാത്വം വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

പ്രകൃതിന്യായം നോക്കുന്നതായാൽ വി: തോമാസ് അകിനാസു പറയുന്നതുപോലെ ബഹുഭാര്യാത്വം വിവാഹത്തിന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശത്തിന്നു എതിരല്ല. തന്മൂലം, അതു് ആന്തരികമായ നിലയിൽ നിഷിദ്ധവുമല്ല. പഴയനിയമത്തിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുമാണ്. എങ്കിലും വിവാഹത്തിന്റെ പ്രഥമമല്ലാത്ത മററു പല ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കും ബ-

ഹുഭാൎയ്യാത്വം വിരോധമാകയാൽ ദൈവം അതിനെ മുടക്കി. ഈ മുടക്കു വിവാഹത്തിന്റെ അദ്യസ്ഥാപനത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ച ബഹുഭാൎയ്യാത്വം അനുവദിക്കപ്പെട്ടശേഷം ക്രീസ്തു പിന്നേയും അതിനെ പൂൎവ്വസ്ഥിതിയിലാക്കിയെന്നേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ ആക്കിയെന്നുള്ളതു പ്രീശന്മാൎക്കു ക്രീസ്തു നൽകിയ പ്രത്യുത്തരത്തിൽനിന്നു ധാരാളം മനസ്സിലാക്കാം.

ആദിയിൽ സൃഷ്ടികൎത്താവ് അവരെ പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നും, അതുനിമിത്തം മനുഷ്യൻ പിതാവിനേയും മാതാവിനേയും വിട്ടു തന്റെ ഭാൎയ്യയോടു ചേൎന്നിരിക്കയും, ഇരുവരും (മൂന്നുപേരോ നാലുപേരോ മററൊ അല്ല) ഒരു മാംസമാകയും ചെയ്യും. . . . . അതുകൊണ്ട് അവർ മേലാൽ രണ്ടല്ല, ഒരു മാംസമത്രെ. ആകയാൽ ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെ മനുഷ്യൻ വേൎപിരിക്കരുത്: മത്താ. 19, 4 - 6. ഈ വാക്യത്താൽ ക്രീസ്തു, വിവാഹത്തെ അതിന്റെ ആരംഭസ്ഥിതിയിലേക്കാക്കി. ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിനെപ്പററിയല്ലാതെ പലരുടെ യോജിപ്പിനെ ക്രീസ്തു സ്വീകാൎയ്യമായി പറയുന്നില്ല. ആകയാൽ ഏകഭാൎയ്യാത്വം മാത്രമാണ് ക്രീസ്തു അനുശാസിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഒരു ഭാൎയ്യയെ കൂടാതെ വേറേയും സ്ത്രീകളെ സ്വീകരിക്കുന്നതു തെററാണെന്നു മററു സുവിശേഷങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ആരെങ്കിലും തന്റെ ഭാൎയ്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു മറെറാരുത്തിയെ വിവാഹം ചെയ്താൽ ധൎമ്മപത്നിക്കു വിരോധമായി ഭൎത്താവു വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു: മക്കൊ. 10, 11. തന്റെ ഭാൎയ്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചു മറെറാരുത്തിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നവനും വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. ഭൎത്താവ് ഉപേക്ഷിച്ചവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നവനും വ്യഭിചരിക്കുന്നു: ലൂക്ക. 16 - 18. വി: പൌലോസിന്റെ പ്രസ്താവം മററു

വിധമല്ല. ഭൎത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കയിൽ ഭാൎയ്യ, വേറൊരു പുരുഷനോടു സഹവസിച്ചാൽ വ്യഭിചാരിണിയെന്നു വിളിക്കപ്പെടും: റോമ. 7, 3. സ്ത്രീ, തന്റെ ഭൎത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം പ്രമാണത്തിനു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവളാണ്: 1 കോറി. 7, 39.

സഭാപിതാക്കന്മാരായ വി: അമ്ബ്രോസിയൂസ്, ഒന്നാം ഇന്നച്ചെൻസിയോസ്, വി: ക്രിസോസ്തോമോസ് ആദിയായവരുടേയും സാക്ഷ്യങ്ങൾ ബഹുഭാൎയ്യാത്വം അനുവാദ്യമല്ലെന്നതന്നെയാണ്. ലൂഥർ ബഹുഭാൎയ്യാത്വത്തെ അംഗീകരിച്ചും വിവാഹമോചനത്തെ നീതീകരിച്ചും പ്രവൎത്തിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്തീയലോകം അതു നിന്ദിച്ചതേയുള്ളു.

---

247. വിവാഹത്തിൽ ജനനനിയന്ത്രണം ആദരണീയമൊ?

വിവാഹജീവിതക്കാർ ജനനത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി ചെയ്യുന്ന നിയന്ത്രണം നിഷിദ്ധവും കുററകരവുമാകുന്നു. അതു ആന്തരികമായി സദാചാരത്തിനു വിരോധമാണ്. കാരണം: അത് ഒരു മനുഷ്യശക്തിയുടെ പ്രകൃതിവിരോധമായ ദുരുപയോഗവും അധൎമ്മവുമാണെന്നുള്ളതാണ്. വിവാഹത്തിന്റെ പ്രഥമാന്ത്യത്തെ അതു ധിക്കരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, അതു ശരീരസുഖത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതും, ദൈവപരിപാലനയിൽ ശരണമില്ലാത്തതിന്റെ ഒരു നീചലക്ഷ്യവും മനുഷ്യസമുദായത്തിനു പൊതുവെ ഹാനികരവുമാണ്. ആകയാൽ ജനനനിയന്ത്രണം പ്രകൃതിവിരോധമായ പ്രവൃത്തിയാകയാൽ ആദരിക്കപ്പെടത്തക്കതല്ല. എന്നാൽ വിഷയസുഖവൎജ്ജനത്താലുള്ള ജനനനിയന്ത്രണം സ്വയമേവ പാപമായി എണ്ണപ്പെട്ടുകൂടാവുന്നതുമല്ല.

മറിയവും വിശുദ്ധരും.

248. മനുഷ്യപ്രകൃതിയോടുകൂടി ഉത്ഭവപാപവും സംഘടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പരിശുദ്ധമറിയം എങ്ങനെ ഉത്ഭവപാപരഹിതയായി?

പരിശുദ്ധ മറിയത്തിനു മനുഷ്യപ്രകൃതിയില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല അവൾ ഉത്ഭവപാപരഹിതയായതു്. പ്രത്യുത, അവളും ആ വനിതയുടെ ഏകസുതനും ഉത്ഭവപാപപരിഹാരത്തിന്നായി പിശാചിന്റെ ജന്മശത്രുക്കളായിരിക്കാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായ സംഗതി പറുദീസായിൽ വച്ചുതന്നെ പ്രഖ്യാപിതമായിട്ടുള്ളതാണു്: സൃഷ്ടി. 3. 14. ഒരു വിനാഴികയെങ്കിലും മറിയം ഉത്ഭവപാപത്തിൽ നിബദ്ധയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവൾ പിശാചിന്റെ ജന്മശത്രുവെന്ന പ്രശസ്തിക്കു് അർഹയല്ല. തന്മൂലം, ദൈവം അവളെ സ്വന്തമായ സർവ്വശക്തിയാൽ ഉത്ഭവപാപത്തിൽനിന്നു വിമോചിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു. മാത്രമല്ല, അവൾ നന്മനിറഞ്ഞവളെന്നു് അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു: ലൂക്ക. 1, 28. ഇങ്ങനെ പരിശുദ്ധമറിയം ദൈവത്തിൽനിന്നു് ഒരു പ്രത്യേകവരം ലഭിച്ചവളും-തന്മൂലം, ഉത്ഭവപാപരഹിതയുമായി ഭവിച്ചു.

---

249. ദൈവം നിത്യനായിരിക്കെ കന്യകമറിയത്തെ ദൈവമാതാവെന്നു പറയുന്നതു ശരിയൊ?

കന്യകമറിയത്തെ ദൈവമാതാവെന്നു പറയുന്നതു മറിയത്തിന്റെ പുത്രനായ ഈശോമിശിഹാ സാക്ഷാൽ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായതുകൊണ്ടാണു്. മറിയം നിത്യനായ ദൈവത്തിന്നു മുമ്പുള്ളവളെന്നു് ഇതിൽനിന്നും അനുമാനമില്ല. എ

ങ്കിലും മറിയം ദൈവമാതാവാണ്. എൻെറ കൎത്താവിൻെറ അമ്മ എൻെറ അടുക്കലേക്കു വരുന്നതു് എനിക്ക് എവിടെ നിന്നുണ്ടായി: ലൂക്ക. 1, 43. ശാരിരികമായി ദാവീദിൻെറ ബീജത്തിൽനിന്ന് അവിടത്തേക്കുണ്ടായ സ്വന്തപുത്രൻ: റോമ. 1, 3: കാല പരിപൂൎത്തി വന്നപ്പോൾ ദൈവം സ്വന്തപുത്രനെ സ്ത്രീയിൽനിന്ന് ഉല്പന്നനും പ്രമാണത്തിന്നു വിധേയനുമാക്കി അയച്ചു: ഗാല. 4, 4. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ദൈവപുത്രൻ സ്ത്രീയിൽനിന്ന് ഉല്പന്നനാകകൊണ്ടു് ആ സ്ത്രീ ദൈവപുത്രൻെറ അമ്മയാകണം. ക്രീസ്തുവിൽ ദൈവ ആളേയുള്ളു. മനുഷ്യ ആൾ ഇല്ലായെന്ന കാരണത്താൽ മറിയം പ്രസവിച്ചതു ദൈവപുത്രൻ ആകാതിരിപ്പാൻ വയ്യ. കാരണം: ഏതു സ്ത്രീ പ്രസവിക്കുന്നതും ഒരു ആളെയായിരിക്കും. തന്മൂലം ക്രീസ്തുവിങ്കലുള്ള ദൈവസ്വഭാവത്തിന്നും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നുംകൂടി ഏകദൈവ ആൾ മാത്രമായിരിക്കയാൽ മറിയത്തിന്നു ദൈവമാതാവാകാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അതിനാൽ മറിയം ദൈവമാതാവാകുന്നു.

---

250. കൎത്താവിന്നു സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു: മത്താ. 12, 46—50. കൂടാതെ, "അവൾ കടിഞ്ഞൂൽപുത്രനെ പ്രസവിക്കുന്നതുവരെ അവൻ അവളെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല": മത്താ. 1, 25: എന്നൊക്കെയാണ് വേദപുസ്തകം പറയുന്നതു. ആകയാൽ കന്യകമറിയം എങ്ങനെ നിത്യകന്യകയെന്നു പറയപ്പെടും?

സഹോദരനെന്ന പദം ഒരേ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു ജനിച്ചവരെപ്പററി മാത്രമല്ല വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. പഴയനിയമത്തിൽ അതു് ഏതു സംബന്ധിയെപ്പററിയും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല സന്ദൎഭങ്ങ

ളിലും ആ പദം സഹോദരപുത്രനേയും: സൃഷ്ടി. 14, 16: അമ്മാമനേയും: സൃഷ്ടി. 39, 15: ഭൎത്താവിനേയും; പാട്ട്. 4, 9: ഒരേ ഗോത്രജാതനേയും: 2 രാജാ. 19, 12: ഒരേ ജാതിയേയും: പുറ. 2, 21: ഒരു സഖിയേയും; അമൊ. 1, 9: ഒരു സ്നേഹിതനേയും; 2 രാജാ. 1, 16: ഒരേ ഉദ്യോഗത്തിലുള്ളവനേയും. 3 രാജാ. 9, 13: സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആകയാൽ വി: ഈറാനീമ്മോസ്, അഗുസ്തീനോസ് എന്നിവരിൽനിന്നു നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറിവു കൎത്താവിൻെറ സഹോദരന്മാരെന്നു പറയപ്പെട്ടവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വന്ത സഹോദരന്മാരല്ലെന്നാണ്. അവർ കന്യകമറിയത്തിൻെറ സഹോദരിയായ ക്ലെയോപ്പായുടെ ഭാൎയ്യ മറിയത്തിൽനിന്നു ജനിച്ച യൂദ, ജോസഫ്, സിമയോൺ എന്നിവരാകുന്നു: ബെർട്രാണ്ട്: 378. തന്മൂലം കൎത്താവിൻെറ സഹോദരന്മാരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ കൎത്താവിൻെറ മാതൃസഹോദരീപുത്രരത്രെ: മത്താ. 27, 56— മൎക്കൊ. 15, 40- 47— യോഹ. 19, 25. ഇതിന്നുംപുറമെ, കൎത്താവിന്നു സ്വന്തം സഹോദരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കന്യകമറിയത്തിന്നു മകനായി യോഹന്നാനെ ഏല്പിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. തിരുസഭ കന്യകമറിയത്തിൻെറ നിത്യകന്യാത്വത്തിൽ എന്നും വിശ്വസിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു 381-ൽ റോമ്മിലും, 392-ൽ കാപ്പുവായിലും, 649-ൽ ലത്തറാനിലും നടന്ന സംഘങ്ങളുടെ അനുശാസനങ്ങളിൽനിന്ന് അറിയാം.

അവൾ കടിഞ്ഞൂൽപുത്രനെ പ്രസവിക്കുംവരെ അവൻ അവളെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല: എന്ന വാക്യവും മറിയത്തിൻെറ നിത്യകന്യാത്വം നിഷേധിപ്പാൻ പൎയ്യാപ്തമല്ല. ആദ്യജാതൻ എന്ന പദം അനന്തരജാതന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ നിൎബ്ബന്ധമില്ലാത്തതാണ്. അനന്തരജാതന്മാരില്ലെങ്കിലും ആദ്യജാതൻ, ആദ്യജാതൻതന്നെയാകുന്നു. ഈശോയാളെ സംബന്ധിച്ച്

ആദ്യജാതനിയമം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ടിയുമിരുന്നു: പു. 34, 19-20. കൂടാതെ, മാക്കീർ — മനാസസിന്റെ ഏകപുത്രനായിരുന്നിട്ടും ആദ്യജാതൻ എന്നു പറയപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല: യോസു. 17, 1. "വരെ" എന്ന പ്രത്യയം പിന്നീട് അറിഞ്ഞുവെന്ന് അർത്ഥമാകണമെന്നുമില്ല. നോവു, പെട്ടകത്തിൽനിന്നുവിട്ട കാക്ക, വെള്ളം വറ്റുന്നതുവരെ മടങ്ങിവന്നില്ല: സൃഷ്ടി. 8, 6-7: എന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു് ഒരികലും മടങ്ങിവന്നില്ല. എന്നാലും "വരെ" പ്രത്യയം പ്രയോഗത്തിൽ കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രസ്തുത അപവാദങ്ങൾ നിലനിൽക്കാത്തവയാകയാൽ കന്യകമറിയം നിത്യകന്യകതന്നെ.

---

251. ഗബ്രിയേൽ മാലാഖാ കന്യകമറിയത്തിനോടു "നീ സ്ത്രീകളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾ" എന്നല്ലാതെ, നീ മാലാഖമാരിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളെന്നും സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയെന്നും പറയാതിരുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

മാലാഖാമാരിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾ എന്നു മാലാഖാ മറിയത്തോടു പറയാതിരുന്നതു മറിയം ഒരു മാലാഖയല്ലാതെ, അന്നും ഇന്നും ഒരു സ്ത്രീ ആയതുകൊണ്ടാണു്. സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയെന്നു വിളിക്കാതിരുന്നതിന്നും കാരണമുണ്ടു്. മാലാഖാ, വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം, ദൈവത്തിന്റെ മാതാവാകാനുള്ള ഭാഗ്യവൃത്താന്തം അപ്പോൾതന്നെ മറിയത്തിന്നു നിവേദനം ചെയ്യുവാനായിരുന്നു. ഇതല്ലാതെ വരുവാനിരുന്ന ഭാഗ്യത്തെ മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചുപോകണമെന്നു കരുതലില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്ഞിയെന്നു മാലാഖാ പറയാതിരുന്നതാണു്. വേറേയും പല സംഗതികൾ അന്നു മാലാഖാ പറയാത്തവ പിന്നീടു മറിയത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

252. ക്രീസ്തു, തൻെറ അമ്മയായ കന്യകമറിയത്തെ സ്ത്രീയെന്ന് അഭിസംബോധനം ചെയ്തതിനാൽ വല്ല അനാചാരവും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ക്രീസ്തു, കാനായിലെ വിരുന്നിൽവച്ചു കന്യകമറിയത്തോടു, സ്ത്രീയേ! എനിക്കും നിനക്കും എന്ത്?: യോഹ. 2, 4: എന്നും– ഗാഗുൽത്താമലയിൽവച്ചു "സ്ത്രീയേ! ഇതാ നിൻെറ പുത്രൻ": യോഹ. 19, 26: എന്നും അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനാൽ ദൈവപുത്രൻ തൻെറ മാതാവിനോട് ഒരു അനാചാരം കാണിച്ചതായി വിധിച്ചുകൂടാ. അപ്പനമ്മമാരെ ബഹുമാനിപ്പാൻ കല്പിച്ച ക്രീസ്തു, സ്വന്തം അമ്മയെ അനാചരിക്കുക സംഭാവ്യമല്ല. കൂടാതെ പ്രസ്തുത രണ്ടു് അവസരങ്ങളിലും ക്രീസ്തു പ്രവൃത്തികളാൽ അമ്മയെ ബഹുമാനിച്ചതായും കാണുന്നുണ്ട്. വിരുന്നിൽ അമ്മയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കി ആദ്യത്തെ അത്ഭുതകർമ്മം ചെയ്തു. ഗാഗുൽത്തായിൽ അമ്മയെ യോഹന്നാൻെറ പ്രത്യേക സൂക്ഷത്തിന്നേല്പിച്ചു. കൂടാതെ, സ്ത്രീയെന്ന പദപ്രയോഗം കിഴക്കൻ ദിക്കിൽ അന്നു വലിയ ബഹുമാന സൂചകവുമായിരുന്നു.

മുപ്പതു സംവത്സരത്തെ കീഴ്വഴക്കജീവിതത്താൽ ദൈവപുത്രൻ അമ്മയെ അതിമാത്രം ബഹുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം പരസ്യമായി ഒരു പദപ്രയോഗത്താൽ അമ്മയെ അനാചരിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പ്രയോഗവ്യത്യാസംപോലെ പദത്തിന്നു ബഹുമാനസൂചകമായ അർത്ഥമുണ്ടാകാൻ മേലാതെയില്ല. ആരേയെങ്കിലും "നീ" എന്നു വിളിക്കുന്നതു് അനാചാരമായി ഇന്നു കരുതപ്പെട്ടാലും അതേപദം അനാചാരംകൂടാതെ ദൈവത്തെപ്പററി നാം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുപോലെ ക്രീസ്തു, അമ്മയെ സ്ത്രീയെന്നു വിളിച്ചതിൽനിന്ന് അനാചാരം തെളിയുന്നില്ല. അന്നത്തെ

നടപ്പനുസരിച്ചു ബഹുമാനത്തെയാണ് അതു പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതു്.

---

253. കന്യകമറിയം സ്വൎഗ്ഗരാജ്ഞിയാണെന്നുള്ളതിന്നു എന്തു തെളിവുണ്ടു്? കന്യകമറിയം സ്വൎഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു് എപ്പോൾ മുടിധരിച്ചു?

കന്യകമറിയം സ്വൎഗ്ഗരാജ്ഞിയാണെന്നുള്ളതിന്നു തെളിവു്, അവൾ സ്വൎഗ്ഗരാജാവായ ക്രീസ്തുവിൻെറ അമ്മയാണെന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നതുതന്നെ. ദൈവമാതാവായ മറിയത്തിൻെറ അസാധാരണയോഗ്യതകളാൽ അവളുടെ ശരീരം അഴിയാതെ, പുത്രൻ സൂക്ഷിക്കുന്നതു യുക്തമാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്മൂലം, കന്യകമറിയം ശരീരത്തോടുകൂടി സ്വൎഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തുവെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ കിരീടധാരണം പുത്രൻെറ രാജ്യത്തിൽ അവൾ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ നടന്നു. ആ കിരീടധാരണത്തെപ്പററി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു ഭൌമികകിരീടധാരണത്തിൻെറ സ്ഥിതിയിൽ അതു നടന്നതായി പറയാൻ ന്യായമില്ല. കന്യകമറിയം തൻെറ മരണത്തിന്നും സംസ്കരണത്തിന്നുംശേഷം ശരീരത്തോടുകൂടി സ്വൎഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തുവെന്നുള്ളതു് ഇതേവരെ ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും തിരുസഭ അതു് എന്നും ഉറപ്പായി ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ ആറാം നൂററാണ്ടുമുതൽക്കെങ്കിലും കന്യകമറിയത്തിൻെറ സ്വൎഗ്ഗാരോഹണത്തിരുനാൾ ഘോഷിച്ചുവരുന്നുമുണ്ടു്. കന്യകമറിയത്തിൻെറ തിരുശരീരാവശിഷ്ടങ്ങൾ എങ്ങുമില്ലാത്തതുതന്നെയും സ്വൎഗ്ഗാരോഹണത്തെ തെളിയിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രലക്ഷ്യമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പലേ ന്യായങ്ങളാൽ, ഇന്നു് ആരെ

ങ്കിലും കന്യകമറിയത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം നിഷേധിച്ചാൽ, അതു് അബദ്ധസമ്മിശ്രമായ ഒരു പ്രസ്താവമായി വിചാരിക്കപ്പെടണം.

---

254. ക്രിസ്തു, ഏകമദ്ധ്യസ്ഥനായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കയിൽ: 1 തിമൊ. 2, 5: വേദപുസ്തകം പറയാത്ത ഒരു മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്തിന്നായി കന്യകമറിയത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതു ന്യായമൊ?

മാദ്ധ്യസ്ഥ്യപ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയേയും പുണ്യവാന്മാർക്കു നമ്മെ സഹായിപ്പാനുള്ള അനുഗ്രഹത്തേയും പററി നമുക്കു പഴയനിയമത്തിൽനിന്നും പുതിയ നിയമത്തിൽനിന്നും ധാരാളം അറിയാം: സൃഷ്ടി. 18 - പുറ. 17 - യോഹ. 42 - തോബി. 12, 12 - സക്ക. 1, 12 - റോമ. 15, 30 - അപ്പ. 6, 18 - 1 തെസ. 5, 25 - യാക്കൊ. 5, 16. എന്നാൽ ക്രീസ്തുവിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം അനിതരസാധാരണമായ ഒന്നാകുന്നു. അവിടന്നു നീതിയുടെ ഏകമദ്ധ്യസ്ഥനത്രെ: 1 തിമൊ. 2, 5. എന്നാൽ പുണ്യവാന്മാരുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം ഈശോമിശിഹാവഴി നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന അനുഗ്രഹവും അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയും മാത്രമാണ്. പുണ്യവാന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ കന്യകമറിയം ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയാകയാൽ ആ കന്യകയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്തിന്നു് ഒരു പ്രത്യേക വിലയുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരക്ഷാർത്ഥം ക്രീസ്തു ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളിൽ മറിയത്തിന്നു വിശേഷ ഓഹരിയുള്ളതുകൊണ്ടും അവളുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്തിന്നു വിശേഷശക്തി സങ്കല്പിക്കപ്പെടാതേയും നിവൃത്തിയില്ല.

ക്രീസ്തു വഴിയല്ലാതെ ആരും പിതാവിന്റെപക്കൽ എത്തുകനില്ലെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്റെ പക്കലേക്കു വരുവിൻ, എന്നുള്ള ക്രീസ്തുവിന്റെ ക്ഷ

ന്നിതരത്തെ അവർ ശുദ്ധ: കുർബ്ബാനയുടെ ഭക്തിയാൽ സവിശേഷം നിറവേററുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രീസ്തുവിൽനിന്ന് ഒഴുകുന്ന അനുഗ്രഹം മറിയമെന്ന ചാല്വവഴി കൈക്കൊള്ളുവാൻ മറിയത്തോടുള്ള ഭക്തിയാൽ കത്തോലിക്കർ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. ക്രീസ്തു നമ്മുടെ പക്കലേക്കു മറിയംവഴി വന്നുവെങ്കിൽ, നാം മറിയംവഴി ക്രീസ്തുവിങ്കലേക്ക് എത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും യുക്തമല്ലയൊ? അതിൽ മറിയത്തിന്നു പ്രത്യേകം അവകാശവുമുണ്ട്. ആകയാൽ ഒരു അനുഗ്രഹത്തിൻെറ ചാലിൽ ആശ്രയിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് മറിയത്തിൻെറ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യത്തിന്നു കല്പിക്കേണ്ടതു്.

---

255. കന്യകമറിയത്തെ വണങ്ങുന്നതു ക്രീസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ വല്ല കുറവും വരുത്തുന്നതാണൊ?

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വിശ്വാസികൾ കന്യകമറിയത്തെ വണങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു മറിയത്തിൻെറ പുത്രനായ ക്രീസ്തുവിൻെറ ദൈവത്വത്തെ കൂടുതൽ ആദരിക്കുന്നതേയുള്ളു. മറിയത്തിൻെറ നേരെയുള്ള സ്നേഹം നമ്മെ എപ്പോഴും ദൈവസ്നേഹത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അമ്മയെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ പുത്രനും സ്നേഹിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആകയാൽ അമ്മയോടു കാണിക്കുന്ന വണക്കം ഒരു വിധത്തിൽ പുത്രനോടു പ്രദശിപ്പിക്കുന്നതായിത്തന്നെ വിചാരിക്കണം. കൂടാതെ, മറിയത്തോടു ചോദിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ പുത്രൻ വഴിയായിട്ടേ സിദ്ധിക്കയുള്ളുവെന്നും കത്തോലിക്കർ ധാരാളം അറിയുന്നുണ്ടു. തന്മൂലം മറിയത്തോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ദൈവത്തോടുള്ളതായി കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മറിയത്തിനുള്ള വണക്കം ക്രീസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ

ഒരു കുറവും വരുത്തുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അതിൽ ദൈവവണക്കത്തിനു വൎദ്ധനയേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ.

256. കുബ്ബാനയെ മുട്ടുകുത്തി ആരാധിക്കുന്നതുപോലെ കത്തോലിക്കർ കന്യകമറിയത്തിന്റെ രൂപത്തിങ്കലും മുട്ടുകുത്തുന്നതു വിഗ്രഹാരാധനയല്ലയൊ?

കത്തോലിക്കർ ദൈവത്തെ മാത്രമെ ആരാധിക്കുന്നുള്ളു. ക്രീസ്തു, ദൈവമായിരിക്കയാൽ അവിടന്ന് എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ശുദ്ധ: കുബ്ബാന അവർ മുട്ടുകുത്തി ആരാധിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കന്യകമറിയത്തെ ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയും മഹാ പുണ്യവതിയുമായി കത്തോലിക്കർ സ്നേഹിക്കയും വണങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മറിയം ഒരു സൃഷ്ടിമാത്രമാകയാൽ അവളെ അവർ ആരാധിക്കുന്നില്ല. ആരാധിച്ചാൽ അതു വിഗ്രഹാരാധനയാകും. എന്നാൽ മറിയത്തിന്റെ രൂപത്തിങ്കൽ മുട്ടുകുത്തുന്നതു് ഒരു ആരാധനപ്രവൃത്തിയായിട്ടല്ല. പ്രത്യുത വണക്കം മാത്രമായിട്ടാണ് ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. മുട്ടുകുത്തുന്നതു എപ്പോഴും ആരാധനയുടെ ലക്ഷ്യമാകണമെന്നില്ലെന്നു ഏവർക്കും ധാരാളം അറിയാം. മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു അശീൎവാദം വാങ്ങുവാൻ എത്രപേരാണ് അവരുടെമുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുന്നതു്! ഇതു് ആരാധനയാണോ? ആണെങ്കിൽ സന്ധ്യാജപത്തിന്നായി കിടയ്ക്കയുടെ സമീപെ മുട്ടുകുത്തുന്നതു കിടയ്ക്കയെ ആരാധിക്കുന്നതായും വിചാരിക്കപ്പെടാം. ആകയാൽ വണക്കസൂചകമായി ആരാധനയാകാതെ മറിയത്തിന്റെ രൂപത്തിങ്കലും മുട്ടുകുത്തുന്നതു് അധൎമ്മമാകുന്നതല്ല.

257. കന്യകമറിയത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ കൊന്തയ്ക്കും വെന്തിഞ്ഞിന്നുമുള്ള വിശേഷതയെന്തു്?

കൊന്തയെപ്പററി പറകയാണെങ്കിൽ അതിൽ വിശിഷ്ടമായ പലേ ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ധ്യാനം, വിശ്വാസപ്രകരണം, കത്താവു പഠിപ്പിച്ച നമസ്കാരം, മറിയത്തിൻെറ സ്തുതികീത്തനം, മറിയത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അപേക്ഷകൾ, പരിശുദ്ധ ത്രിത്വസ്തുതി എന്നിവയാണ്, കൊന്തയുടെ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ. ഇവ എത്ര വിശേഷങ്ങളാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. കൂടാതെ, ഭക്തിപൂർവ്വം മുടങ്ങാതെ കൊന്ത ജപിക്കുന്നവർക്കു കന്യകമറിയം വി: ഡൊമിനിക്കോസിന്നു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച വിശേഷാനുഗ്രഹങ്ങൾ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. മാത്രമല്ല, കൊന്തനമസ്കാരത്താൽ ഓരോരുത്തർക്കു സിദ്ധിച്ച പ്രത്യേകാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും അനവധിയാണ്. ആകയാൽ കൊന്തനമസ്കാരം കന്യകമറിയത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ ഒരു തക്ക മാർഗ്ഗമാണെന്നു സിദ്ധമത്രെ.

ഇതുപോലെതന്നെ വെന്തീഞ്ഞു ധരിക്കുന്നതും; അതിൻെറ സ്ഥാനത്തു കാശുരൂപമായാലും വേണ്ടതില്ല; കന്യകമറിയത്തെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് അനവധി അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കാനുള്ള മറെറാരു മാർഗ്ഗമാകുന്നു. കന്യകമറിയംതന്നെ നേരിട്ടു വി: ശെമഓൻസ്റ്റോക്കിന്നു പ്രത്യക്ഷീഭൂതയായി നൽകിയിട്ടുള്ളതാണ്, വെന്തീഞ്ഞെന്ന വസ്ത്രം. തന്മൂലം അതു ധരിക്കുന്നവൻ മറിയത്തിൻെറ ഭക്തനാണെന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. മറിയത്തിൻെറ ഭക്തനായി ജീവിക്കുന്നതു മറിയത്തിന്നു പ്രസാദജനകമാണല്ലൊ. ആകയാൽ കൊന്തയെന്നപോലെ വെന്തീഞ്ഞും മറിയത്തിന്നു പ്രസാദിച്ചതും, അതു ധരിക്കുന്നവർക്ക് അനവധി അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുന്നതുമാണ്. കൊന്തയ്ക്കും വെന്തീഞ്ഞിന്നും തിരുസഭ വളരെ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ കല്പിച്ചനുവദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. വെന്തീഞ്ഞു ഭക്തിപൂർവ്വം നിത്യം ധരിക്കയും കന്യകമറിയത്തിൻെറ ഒപ്പീസു

ജപിക്കയും, അന്തസ്സിന്നടുത്ത ചാരിത്രം കാത്തു ശനിയും ബുധനും മാംസഭക്ഷണം വർജ്ജിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ മരിച്ചാൽ ആദ്യശനിയാഴ്ച ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽനിന്നും വിമോചിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേകവരം കന്യകമറിയം 22-ാം യോഹന്നാൻ എന്ന ശുദ്ധ: മാർപ്പാപ്പയ്ക്കു കാണപ്പെട്ടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഇത്രയോ വലിയ ഒരു അനുഗ്രഹമാകയാൽ കൊന്തയും വെന്തീങ്ങും ഉപയോഗിക്കുന്നത് അന്ധവിശ്വാസംകൊണ്ടല്ല. അവ വളരെ ഉപകാരപ്രദങ്ങളാകയാലാണ്. ഇവയാൽ നമുക്കു കന്യകമറിയത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കയും ചെയ്യാം.

---

258. ഒരാൾ പുണ്യവാനായി വണങ്ങപ്പെടുന്നതിന്നു എന്തുവേണം?

ആ ആളുടെ അസാധാരണമായ ജീവിതപരിശുദ്ധിയും ഉൽകൃഷ്ടപുണ്യങ്ങളും തിരുസഭ കണിശമായി പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞ് ആയാളെ ക്രീസ്തുവിൻെറ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സാക്ഷ്യനുഭോക്താക്കളുടെ ഗണത്തിലെണ്ണി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകണം. എന്നാൽ ആയാളൊരു വേദസാക്ഷിയല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്തുത പ്രഖ്യാപനത്തിന്നുമുമ്പ് പ്രത്യക്ഷമായ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളാൽ സ്വന്തം ജീവിതപരിശുദ്ധി തെളിയിച്ചിട്ടുമുണ്ടാകണം. തിരുസഭയുടെ തലവനു ഈ വിധം സുകൃതദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ പുണ്യവാന്മാരിൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു വിശ്വാസികളെ നയിക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ട് ഒരാളെ പുണ്യവാനെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിൽ പാപ്പയ്ക്കു അപ്രാമാദികത്വമുള്ളതാണെന്നും നാം അറിയണം. ഒരുത്തൻെറ അബദ്ധോപദേശങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അവ പാഷണ്ഡപഠനങ്ങളാണെന്നു വിധിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ള പാപ്പ, അങ്ങനെതന്നെ

റെറാരുത്തൻെറ പുണ്യങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അയാൾ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ഗണത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു എത്രയും ന്യായപൂൎവ്വമാണ്. പാഷണ്ഡൻെറ ദുൎമ്മാതൃക വൎജ്ജിക്കുവാൻ കല്പിക്കുന്ന പാപ്പ, പുണ്യവാൻെറ സന്മാതൃക അനുകരിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പുണ്യവാന്മാരെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടാത്ത അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ലോകത്തിന്ന് അറിയപ്പെടാത്ത പുണ്യവാന്മാരായി ഇന്നു സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതും വാസ്തവമത്രെ.

---

259. സകല ബഹുമാനവും ദൈവം അൎഹിച്ചിരിക്കെ പുണ്യവാന്മാരെ ബഹുമാനിക്കാൻ ന്യായമെന്ത്?

അവസാനമായി ദൈവത്തിങ്കൽ എത്താത്ത യാതൊരു ബഹുമാനവും കത്തോലിക്കർ പുണ്യവാന്മാൎക്കു നൽകുന്നില്ല. അവർ പുണ്യവാന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു ക്രീസ്തുവിൻെറ സ്നേഹിതരെന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ ഓരോ രാജ്യക്കാരും തങ്ങളുടെ മാനനീയരെ ബഹുമാനിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ദൈവം ബഹുമാനിച്ചവരെ തിരുസഭയും ബഹുമാനിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ തിരുസഭ വിശ്വാസികൾക്ക് സുകൃതത്തിൻെറ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും നൽകുന്നു. ആകയാൽ ദൈവം തൻെറ പുണ്യവാന്മാരിൽ ഇങ്ങനെ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നേ വിചാരിച്ചുകൂടു. എല്ലാ ബഹുമാനവും ദൈവത്തിന്നു ചെല്ലേണ്ടതാണെന്നു പറയുന്നതിനാൽ ഭൂമിയിൽ മററാരും ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടെന്ന് അനുമേയമാകുന്നില്ല. അപ്പനേയും അമ്മയേയും ബഹുമാനിപ്പാൻ ദൈവംതന്നെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ബഹുമാനം ദൈവത്തിന്ന് അനിഷ്ടമാകുമൊ? ഒരിക്കലുമില്ല. അതുപോലെ തൻെറ സ്നേഹിതന്മാരായ പുണ്യവാന്മാരെ നാം ബഹുമാനിക്കുന്നതും ദൈവത്തിന്ന് അഹിതമാകയില്ല. അവർ

മുഖേന താനും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവം കൂടുതൽ പ്രസാദിക്കയേ ചെയ്കയുള്ളൂ.

---

260. നാം അപേക്ഷിക്കുന്നതു മോക്ഷത്തിൽ പുണ്യവാന്മാർ അറിയുമെന്നുള്ളതിന്നു എന്തു തെളിവുണ്ടു്?

സ്വർഗ്ഗത്തിലെ മാലാഖാമാർ ഭൂമിയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ അറിയുന്നതായി വേദപുസ്തകം വിശദീകരിക്കുന്നു: തോബി. 12, 12—1 കോറി. 4, 9— മത്താ. 18, 10— മാത്രമല്ല, അവർ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾപോലും അറിയുന്നുണ്ടു്: ലൂക്ക. 15, 10. ഈ സ്ഥിതിക്കു പുണ്യവാന്മാർക്കും എന്തുകൊണ്ടു് അതു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഉത്ഥാനത്തിന്റെ മക്കൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദൈവദൂതന്മാരെപ്പോലെയായിരിക്കുമെന്നു കർത്താവുതന്നെയും അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: മത്താ. 22, 30— ലൂക്ക. 20, 36. ആകയാൽ പുണ്യവാന്മാർ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളെ അറിയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ അറിവു് അവർക്കു ദൈവമായുള്ള അഭിമുഖദർശനത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിക്കുന്നുവെന്നാണ്, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പൊതുവായ അദ്ധ്യാപനം: യോഹ. 3, 2- 1 കോറി. 13, 12.

---

261. വിഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വണങ്ങുന്നതു ദൈവം മുടക്കിയിട്ടുള്ളതല്ലയൊ?: പുറ. 20, 5.

ബിംബങ്ങളുണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നതു ദൈവം മുടക്കിയിട്ടുണ്ടു്: പുറ. 20, 4—5. അവിടന്നുമാത്രം ദൈവമായിരിക്കുന്നതാണ് പ്രസ്തുത മുടക്കിന്നു കാരണം. തന്മൂലം, മററൊരു ദൈവത്തെ സങ്കല്പിച്ചു വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നതു വിഗ്രഹാരാധനയാകുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ലാതെ മററാരുടെയെങ്കിലും രൂപമുണ്ടാക്കി വണങ്ങുകമാത്രം ചെയ്യു

ന്നു മുടക്കിലുൾപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കൂടാതെ, രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കു വാൻ ദൈവംതന്നെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു ക്രോവേമാലാഖാമാരേയും: പുറ. 25, 18: പിച്ചളകൊണ്ടു സ ർപ്പത്തേയും: സംഖ്യ. 21, 8— യോഹ· 3, 14: ശ്ലേമോൻെറ ദേ വാലയത്തിൽ മററു പലേ ഛായാപടങ്ങളേയും കൊത്തുരൂ പങ്ങളേയും: 3 രാജാ. 6, 29—35: ഉണ്ടാക്കുവാൻ ദൈവകല്പ നയായിരുന്നു. യോസുവെ വാഗ്ദത്തത്തിൻെറ പെട്ടകത്തിൻ മുമ്പാകെ രാത്രിയാകുന്നതുവരെ ഒരിക്കൽ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തു കിടന്നു: യോസു. 7, 6— 2 രാജാ. 6. ആകയാൽ ദൈവ ത്തിൻെറ മുടക്കു വിഗ്രഹാരാധനാസ്പദങ്ങളായ രൂപങ്ങളെ മാത്രമെ ബാധിക്കുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വെറും ചിത്ര മായിരുന്നാൽപോലും അതു് ഒരു സ്ഥലത്തും വച്ചു സൂക്ഷിച്ചു കൂടെന്നും സിദ്ധമാകും. ഇങ്ങനെ ആരുംതന്നെ മനസ്സിലാ ക്കുന്നില്ല.

വിഗ്രഹങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിൻെറ മുടക്കു ഗൌരവമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടുവാൻ ഇടയായതു് അ കാലത്തു വിഗ്രഹാരാധനയുടെ ആപൽക്കരമായ പ്രചാരമുണ്ടായിരു ന്നതിനാലാണ്. എന്നാൽ കാലമാററത്തോടുകൂടി മനുഷ്യ രുടെ മനഃസ്ഥിതിക്കും മാററം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു വിഗ്ര ഹാരാധനയുടെ അബദ്ധം മനസ്സിലാകാത്തവരാരുമില്ല. ത ന്മൂലം വല്ലതിൻേറയും രൂപമുണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചാലും അതുമൂ ലം വിഗ്രഹാരാധനയാകയില്ല. ക്രിസ്തീയമതാരംഭത്തിൽത ന്നെ അന്നത്തെ ഭൂഗർഭാലയങ്ങളിൽ കർത്താവിൻേറയും മാതാ വിൻേറയും ശ്ലീഹന്മാരുടേയും മററും ഛായാപടങ്ങൾ നിറ ച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മനഃ സ്ഥിതി ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കരുടേതുപോലെ ആയിരുന്നെ ന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. നവീകരണക്കാർ പുണ്യവാന്മാരുടെ രൂപങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവയുടെ സ്ഥാനത്തു മററു

ഛായാപടങ്ങളും കൊത്തുരൂപങ്ങളും ഇന്നു വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു ന്യായോക്തമാണെന്നു് ആർ സമ്മതിക്കും!

---

262. കത്തോലിക്കർ പുണ്യവാന്മാരുടെ രൂപങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് അവയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടോ?

കത്തോലിക്കർ അതു ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ കർത്താവിൻെറയും മാതാവിൻെറയും മററു പുണ്യവാന്മാരുടേയും രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കി ദേവാലയങ്ങളിലും മററും സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്കു തക്ക ബഹുമാനവും വണക്കവും ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. എന്നാലിതു് ആ രൂപങ്ങൾക്കേതെങ്കിലും ദൈവത്വമോ ശക്തിയോ ഉള്ളതിനാലല്ല. പ്രത്യുത, അവയോടെന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചു വാങ്ങാമെന്നു് അവർ കരുതിയിട്ടുമല്ല. അവയിലേതെങ്കിലും ശരണം വയ്ക്കാമെന്നു വിശ്വസിച്ചിട്ടുമല്ല. അപ്രകാരം വിശ്വസിക്കുന്നവർ വിഗ്രഹാരാധകന്മാരായ പുറജാതിക്കാരാണ്. എന്നാൽ രൂപങ്ങൾ ആരെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുവൊ അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രമാണ് കത്തോലിക്കർ താദൃശവണക്കവും ബഹുമാനവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. അകയാൽ കത്തോലിക്കർ ഒരു രൂപത്തെ ചുംബിക്കുകയോ, അതിന്നുനേരെ തല ചായ്ക്കുകയോ, അഥവാ അതിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, രൂപം ക്രിസ്തുവിൻേറതാകുന്ന പക്ഷം പ്രസ്തുത ആചാരങ്ങളാൽ ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെ ആരാധിക്കയും – പുണ്യവാന്മാരുടെ രൂപങ്ങളാണെങ്കിൽ അതേ ആചാരങ്ങളാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ആ പുണ്യവാന്മാരെ വണങ്ങുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥന ഒരിക്കലും നേരിട്ടു രൂപങ്ങളോടല്ല. അവയാൽ അനുസ്മൃതരായ ആളുകളോടുമാത്രം ചെയ്യുന്നതത്രെ.

---

263. പ്രതിമകൾകൊണ്ട് എന്താവശ്യം? അവകൂടാതെ നമുക്കു ദൈവത്തോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൂടയോ?

ഛായാപടങ്ങളും പ്രതിമകളും കൂടാതെതന്നെ നമുക്ക് എവിടെ വച്ചും ദൈവത്തോടും പുണ്യവാന്മാരോടും പ്രാൎത്ഥിക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനാണ്. അവൻെറ സാധാരണ പ്രകൃതിയാണ് നാം നോക്കേണ്ടതു്. മാന്യരെ ബഹുമാനിക്കാൻ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചേ കഴിയൂവെന്നില്ല. ഛായാപടം സൂക്ഷിക്കാതെ സ്നേഹിതന്മാരെ സ്മരിച്ചുകൂടെന്നുമില്ല. എങ്കിലും സ്മാരകം, ഛായ എന്നിവയ്ക്കു പ്രത്യേകഗുണമുള്ളതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൻെറ ആവശ്യം അറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. വിശ്വാസികൾക്ക് ആത്മോപകാരാൎത്ഥം സകല സൌകൎയ്യങ്ങളേയും സഭ നൽകുന്നു. പ്രതിമകൾ ഭക്തിസംവൎദ്ധകങ്ങളാണെന്ന് അനുഭവവേദ്യമത്രെ. പ്രത്യേകം ശാസ്ത്രഹീനന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങളായി പ്രതിമകളെ വിചാരിക്കാം. ബോധം തെളിയിക്കുന്നതിന്നു ഛായാപടങ്ങൾ ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നു വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾപോലും മനസ്സിലാക്കി പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ശിശുക്കളുടെ അഭ്യസനത്തിന്നായി പടങ്ങൾ സംഭരിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ തിരുസഭയിലും പ്രതിമകൾ ഉപകാരപ്രദങ്ങളായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ പ്രതിമകൂടാതെ നമുക്കു പ്രാൎത്ഥിക്കാമെന്നിരുന്നാലും, തൽ സ്ഥാപനം നമുക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമാണ്.

മനുഷ്യൻെറ ഭാവി.

264. മരിച്ചവൻെറ ആത്മാവു ശവകുടീരത്തിങ്കൽ ഉയിപ്പുദിവസംവരെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതായി പറയാമൊ?

പാടില്ല. മരിച്ചവൻെറ ആത്മാവ് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ശുദ്ധീകരണം കഴിച്ച് ഉടനെ മോക്ഷത്തിലേക്കും, ചാവുദോഷത്തിലാണെങ്കിൽ മരിച്ച ഉടനെ നരകത്തിലേക്കും പ്രവേശിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു വിശ്വാസസത്യമാണ്. നല്ല കള്ളനോടു കർത്താവ്, അവൻ അന്നുതന്നെ പറുദീസായിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. മരിച്ചു കർത്താവിനോടുകൂടിയാകുവാൻ വി: പൌലോസ് ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു മരണവും സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനവും തമ്മിൽ അകന്നവയല്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു: പീലി. 1, 23. സമ്പന്നൻ മരിച്ചപ്പോൾ അവൻെറ മൃതശരീരം ഭൂമിദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും നരകത്തിൽ അടക്കപ്പെട്ടു: ലൂക്കാ. 16, 22: എന്നു പറയുന്നത് അവൻെറ ആത്മാവിൻെറ നരകപ്രവേശനത്തെപ്പററിയാണ്. ആകയാൽ മരണശേഷം ആത്മാവു ശവകുടീരത്തിൽ ഉയിപ്പു കാത്തിരിക്കുന്നില്ല.

---

265. മനുഷ്യനെ ദൈവം രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിധിക്കുമൊ? അത് എന്തിന്?

ആരുടേയും മരണസമയത്ത് ഒരു തനതുവിധിയുണ്ടാകുമെന്നതു വിശ്വാസസത്യമായി തിരുസഭ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, മരണത്തോടുകൂടി മനുഷ്യൻെറ നിത്യഗതി ഉറപ്പിക്കപ്പെടുമെന്നു തിരുസഭ വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും പാ

രമ്പര്യത്തിൽനിന്നും എടുക്കുന്ന ഒരു നിശ്ചിതാനുമാനമാണു്. ഇങ്ങനെ നിത്യഗതി ഉറപ്പിക്കുന്നതു് ഒരു വിധിയാകുന്നു. ദരിദ്രൻ മരിച്ചു്, ദൈവദൂതന്മാർ അവനെ അബ്രാഹത്തിൻെറ മടിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ധനവാനും മരിച്ചു്, അവൻ നരകത്തിൽ അടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു: ലൂക്ക. 16, 22. വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട ഈ ഗതി, ഒരു വിധികൂടാതെ നടക്കുന്നതല്ല. ഫ്ലോരൻസിൽകൂടിയ തിരുസംഘവും: 1438-45: തനതു വിധിയെപ്പററി അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ മരിക്കയും അതിനുശേഷം മനുഷ്യർക്കു വിധി നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്യപ്പെടുന്നു: എബ്രാ. 9, 27: എന്ന വാക്യവും പ്രസ്തുത വിധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു.

ഒരു പൊതുവിധി ഉണ്ടാകുമെന്നു നമുക്കു ക്രീസ്തുവിൻെറ വാക്യത്തിൽനിന്നു നിശ്ചയമായറിയാം: മത്താ. 25, 31 - 46. ഈ വിധിയെപ്പററി ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ മാത്രമല്ല, നിക്യായുടേയും, വി: അത്തനാസിയൂസിൻേറയും വിശ്വാസപ്രകരണങ്ങളിലും പ്രസ്താവമുണ്ടു്. പൊതുവിധിയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ദൈവജ്ഞാനപ്രത്യക്ഷീകരണം, ക്രീസ്തുവിനെ നിന്ദിച്ചതിന്നു പരിഹാരം, നീതിമാന്മാരുടെ സ്തുതി, നശിച്ചവരുടെ ലജ്ജ എന്നിവയാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻെറ നിത്യഗതി ഉറപ്പിക്കുന്ന ഒരു തനതുവിധിയും, ദൈവനീതിയെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പൊതുവിധിയും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണു്.

---

266. പാതാളമെന്നാൽ എന്തു്? എവിടെ?

ക്രീസ്തുവിൻെറ വരവിനുമുമ്പു മരിച്ച നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലമാണു് പാതാളം. അസ്ഥലം എവിടെയാണെന്നു തീർത്തുപറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും

ക്രീസ്തു അവിടത്തിറങ്ങിയെന്നു പറയുന്നതിനാൽ ഭൂമിക്കുകീഴുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണെന്നു് അനുമാനിക്കാം. പാതാളനിവാസികളായ ആത്മാവുകൾക്കു ദുഃഖങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിൻെറ ഭാഗ്യദായകമായ അഭിമുഖദൎശനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാതാളത്തെപ്പറ്റി പുതിയ നിയമത്തിൽ പലേടത്തും അബ്രാഹത്തിൻെറ മടി: ലൂക്ക. 16, 22: പറുദീസാ ലൂക്ക. 23, 43: കാരാഗൃഹം. 1 പത്രോ. 3, 19: എന്നിങ്ങനെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഇതിനെ പാതാളമെന്നു പറയുന്നു. കൎത്താവു പാതാളങ്ങളിലിറങ്ങി അവിടെയുള്ളവരോടു രക്ഷയുടെ സന്തോഷവാൎത്ത അറിയിച്ചു.

---

267. നാം ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചപ്പോഴുള്ള തന്നു ശരീരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഉത്ഥാനം ചെയ്യുമൊ?

കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് എല്ലാമനുഷ്യരും അവൎക്കു ഭൂമിയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വന്തശരീരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഉത്ഥാനം ചെയ്യുമെന്നാണ്. ശ്ലീഹന്മാരുടേയും നിക്യായുടേയും അത്തനാസിയൂസിൻെറയും വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ലത്തറാനിൽകൂടിയ പന്ത്രണ്ടാം സാൎവ്വത്രിക സൂനഹദോസും ഇതുതന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ശരീരോത്ഥാനം യുക്തിമൂലം തെളിയിക്കാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും അതു വേദപുസ്തകത്തിൽ വ്യക്തമായ ഒരു അദ്ധ്യാപനമാണ്. യഹൂദർ ഇതു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു: ദാനി. 12, 2 - 2 മക്കബൈ. 7, 9 - യോഹ. 11, 24. ക്രീസ്തു ഉത്ഥാനത്തെപ്പറ്റി തെളിവായി പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്: മത്താ. 22, 30 - ലൂക്ക. 20, 37. അങ്ങനെതന്നെ വിഃ പൌലോസും പറയാതിരുന്നില്ല: 1 കോറി. 15, 12.

നാമെല്ലാവരും സ്വസ്വശരീരത്തിൽ ഉയിൎത്തെഴുന്നേൽക്കുമെന്നുള്ളതു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും സംശയമില്ലാത്തതുമാ-

യ സത്യമാണ്: 1 കോറി. 15, 53 - റോമ. 8, 11. ശരീരോത്ഥാനം നൽകുക ദൈവത്തിന്ന് അസാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പ്രകൃതി തന്നെയും ഒരു വിധം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തം വി: പൌലോസുതന്നെ പറയുന്നു. മരിച്ചവർ എങ്ങനെ ഉയിർക്കും? അവർ എങ്ങനെയുള്ള ശരീരത്തിൽ വരും? എന്ന് ഒരുവൻ പറയും. മൂഢാ! നീ വിതയ്ക്കുന്നത് ആദ്യം ചാകുന്നില്ലെങ്കിൽ പുനർജ്ജീവിക്കുന്നില്ല. നീ വിതയ്ക്കുന്നതു ഭവിഷ്യച്ഛരീരമായി നീ വിതയ്ക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ദൃഷ്ടാന്തമായി, കോതമ്പിൻേറയോ മറേറതിൻേറയോ നഗ്നമായ മണി നീ വിതയ്ക്കുന്നു: 1 കോറി. 15, 35 - 37. അങ്ങനെ അഴിഞ്ഞ കോതമ്പുമണിപോലെ അഴിഞ്ഞുപോയ ശരീരവും ഉത്ഥാനം ചെയ്യും.

---

268. ശുദ്ധീകരസ്ഥലമുണ്ടെന്നു വേദപുസ്തകം പറയുന്നുണ്ടോ?

ശുദ്ധീകരസ്ഥലമെന്ന പദം വേദപുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. വേദപുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വേറെയും പല പദങ്ങൾ നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിലുണ്ട്. ത്രിത്വം, മാനുഷാവതാരം എന്നീ പദങ്ങൾതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തം. ശുദ്ധീകരസ്ഥലമെന്ന പദത്തെ വേദപുസ്തകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ സ്ഥലത്തെപ്പററിയുള്ള അദ്ധ്യാപനം വേദപുസ്തകത്തിലുള്ളതാണ്. തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു ശുദ്ധീകരസ്ഥലമുണ്ടെന്നും, അതിലെ ആത്മാവുകൾ വിശ്വാസികളാലും, പ്രത്യേകം ദിവ്യപൂജയാലും, സഹായിക്കപ്പെടാമെന്നുമത്രേ: Trent. Sess. 25. ഈ വിശ്വാസം നമുക്കു പിതാക്കന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും, പുരാതന പള്ളിക്രമങ്ങളിൽനിന്നും, റോമയിലെ ഭൂഗർഭാലയങ്ങളിലുള്ള ചിത്രരേഖകളിൽനിന്നും, ഫ്ലോരൻസിലേയും ത്രേന്തോസിലേയും സൂ

നഫദോസുകളിൽനിന്നും ധാരാളം മനസ്സിലാക്കാം. കാലന്തോറും ഒരു ദിവസം മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി ബലിയപ്പിക്കുന്ന പതിവിനെപ്പററി 204-ൽ തെർത്തുലിയനും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്: De Corona. N. 3.

മരിച്ചവരുടെ ആത്മോപകാരാത്ഥം ബലിയപ്പിക്കുവാനായി യൂദാസ് മക്കബേയൂസ് പണശേഖരംചെയ്തു ഓറശ്ലേത്തേക്ക് അയച്ചു. മാത്രമല്ല, മരിച്ചവക്കായി പ്രാത്ഥിക്കുന്നതു പരിശുദ്ധവും രക്ഷാകരവുമായ ഒരു വിചാരമാണെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 2 മക്ക. 12, 43—46. യഹൂദർ ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പ്രവത്തിച്ചിരുന്നതു തെററായിരുന്നെങ്കിൽ ക്രീസ്തു അതു തിരുത്തിക്കൊടുക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല. കൂടാതേ, പുതിയ നിയമത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും, മറുലോകത്തിൽ പൊറുക്കപ്പെടാവുന്ന ചില പാപങ്ങളുണ്ടെന്നും: മത്താ. 12, 32: ഏതു മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയേയും പരിശോധിക്കുന്ന അഗ്നിയുണ്ടെന്നും: 1 കോറി. 3, 13—15: കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടക്കുന്നവരോടും ക്രീസ്തു അവരുടെ രക്ഷയെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചുവെന്നും: 1 പത്രോ. 3, 18—20: മററുമാണ്. മരിച്ച ഒനസീഫൊരുസിനുവേണ്ടി: Sharppe 1. 150: വി: പൌലോസു പ്രാത്ഥിച്ചിരുന്നതായും പറയുന്നുണ്ട്: 2 തിമൊ. 1, 18. ഇവയെല്ലാം ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, അശുദ്ധമൊന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നിരിക്കെ, നിസ്സാരപാപങ്ങൾ ചെയ്തവർ മറുലോകത്തിൽ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടാതെ നരകത്തിൽ പോകുന്നതും കഷ്ടമല്ലയൊ? ഈദൃശകാരണങ്ങളാൽ ശുദ്ധീകരസ്ഥലമുണ്ടെന്നു സമത്ഥിക്കാവുന്നതാണ്.

---

269. പൊതുവിധിയുടെ ദിവസം മരിക്കുന്നവർ

സ്വന്ത ശുദ്ധീകരക്കടം മുഴുവൻ തികയാതെ വിധിക്കപ്പെട്ടുമൊ?

അശുദ്ധമൊന്നും സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല. അങ്ങനെതന്നെ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷ പരിഹരിക്കാത്തവരും സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയില്ല. ചാവുദോഷമില്ലാത്തവർ നരകത്തിലും അയക്കപ്പെടുകയില്ല. പൊതുവിധിക്കശേഷം മോക്ഷവും നരകവും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. തന്മൂലം ചാവുദോഷം കൂടാതെ മരിച്ചവൎക്ക ശുദ്ധീകരണം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പൊതുവിധിക്കുമുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകണം. പൊതുവിധിയുടെശേഷം ശുദ്ധീകരണത്തിന്നിടയില്ല. ആകയാൽ മരണവും പൊതുവിധിയും തമ്മിൽ കുറെ അകലമുണ്ടാകുമെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഇതു വി: പൌലോസിൻെറ വാക്യത്തിൽനിന്നു നമുക്ക മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാം: 1 തെസ. 4. ഈ അകലമില്ലെങ്കിലും ശുദ്ധീകരണത്തിന്നു വളരെ സമയദൈൎഘ്യം ആവശ്യമുള്ളതായും കാണുന്നില്ല. ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ സൂൎയ്യോദയവും ഘടികാരവും നമ്മുടെ സമയക്കണക്കു പ്പിയുമില്ലല്ലൊ. തന്മൂലം അവിടെ ശുദ്ധീകരണം നടക്കുന്നതു വേദനയുടെ ശക്തിയിലുള്ള അളവുകൊണ്ടാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക വേദനാശക്തിയുടെ അളവു വൎദ്ധിപ്പിച്ചാൽ ശുദ്ധീകരണം വേഗം അവസാനിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ആൎക്കും എത്ര കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ടും ശുദ്ധീകരണം കഴിഞ്ഞു പൊതുവിധിക്ക ഹാജരാകാൻ സാദ്ധ്യംതന്നെ.

---

270. നരകശിക്ഷയെപ്പററിയുള്ള കത്തോലിക്കാദ്ധ്യാപനമെന്താണ്? സ്രഷ്ടാവു സൃഷ്ടിയുടെ നിത്യപീഡനത്തിൽ സന്തോഷിക്കുമൊ?

ഒരു നരകമുണ്ടെന്നും മരിച്ച ദുഷ്ടൻെറ ആത്മാവു് ഉടനെ അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുവെന്നും, നരകത്തിലെ ശിക്ഷ നിത്യമാണെന്നുമുള്ളവ വിശ്വാസസത്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ നരകശിക്ഷകൾ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലുള്ളവയാണെന്നു തിരുസഭ ഇതുവരെ വ്യക്തമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടില്ല. വേദപുസ്തകം പറയുന്നതായ അവിടത്തെ അഗ്നിയിൽ ഏതെല്ലാം ശിക്ഷകളുണ്ടെന്നും വിവരമായി നിർണ്ണയിച്ചുകൂടാ. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽനിന്നു പാപികൾ അകന്നിരിക്കാൻ നിർബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശിക്ഷകളാണു് നരകവേദനകളെന്നു വിധിച്ചാൽ മതിയാകും. ദൈവം മററുപ്രത്യേകശിക്ഷകൾ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചേ കഴിയൂവെന്നില്ല. ഇങ്ങനെയാണു് കെൻറിക്കു മെത്രാപ്പോലിത്താ, തൻെറ വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്:

Tract 10. ch. 3.

നരകത്തെ മനുഷ്യൻ തനിക്കുതന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അതു് ഒരുത്തനു ദൈവനിർണ്ണയപ്രകാരം വന്നുകൂടുന്നതല്ല. നരകത്തിലെ കഠിനതരമായ ശിക്ഷ ദൈവം പാപിയെ കേവലം ഉപേക്ഷിക്കുന്നുവെന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം പാപിയുടെ ശിക്ഷയിൽ സന്തുഷ്ടനാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അനുഗ്രഹങ്ങളെ നിരന്തരം ദുഷ്പ്രയോഗിച്ചവർക്കു് അനുഭവമായ ഒരു ഫലമെന്നുമാത്രമെ ദൈവം നരകശിക്ഷയെപ്പററി വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ നരകത്തിൽ പിശാചുക്കളുടെ നിരന്തരോപദ്രവങ്ങൾ- അപ്രവേശ്യമായ അന്ധകാരം, സഹിച്ചുകൂടാത്ത ദുർഗ്ഗന്ധം, ഭയങ്കരസർപ്പങ്ങൾ, കൃമികൾ, അഗ്നിജ്വാല എന്നിവയെല്ലാം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതു് അലങ്കാരികോക്തികളും, വേദപുസ്തകത്തെ ഏതാനും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിച്ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില അതിവർണ്ണനകളുമാകാം. നരകത്തിലെ പ്രധാനശിക്ഷ ദൈവത്തിൻെറ അഭിമുഖദർശന നഷ്ട

വും, അതിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന മററ് അനുഭവങ്ങളുമാണ്. ഇതു വിട്ട് തിരുസഭ മറെറാന്നും വ്യാഖ്യാനിച്ചു പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും മത്താ. 13, 42 - എബ്രാ. 10, 27 - ശലി. 20, 9: എന്നീ വാക്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള പൊതുവായ അദ്ധ്യാപനം നരകത്തിൽ വാസ്തവമായ അഗ്നിയാൽ തട്ടുന്ന വേദന ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണ്.

---

271. അനുഗ്രഹദാതാവായ ദൈവം മനുഷ്യനു നിത്യശിക്ഷ നൽകുമൊ? നൽകുമെന്നതിന്ന് എന്തു തെളിവാണുള്ളത്?

ഒരു നരകവും അതിൽ നിത്യശിക്ഷയുമുണ്ടെന്നുള്ളതു കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. നന്മ ചെയ്യുവർ നിത്യായുസ്സിലേക്കും, തിന്മ ചെയ്യുവർ നിത്യാഗ്നിയിലേക്കും പോകുമെന്നു വി: അത്തനാസ്സിയൂസിൻെറ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ കാണുന്നതുകൂടാതെ, 1215 -ൽ ലത്തറാനിൽക്കൂടിയ പന്ത്രണ്ടാം സാവ്ത്രികസൂനഹദോസ് അതു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. നരകത്തിലെ വേദനകൾ നിത്യങ്ങളും, അവിടത്തെ അഗ്നി ശമിക്കാത്തതും, കൃമികൾ ചാകാത്തതുമാണെന്നുമാത്രമല്ല, ദുഷ്ടന്മാർ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നും വേദപുസ്തകം വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു: മത്താ. 25, 41 - മക്കൊ. 9, 44 - 45 - 3, 29 - 1 കോറി. 6, 9 - 10 - 2 തെസ. 1, 9 - യൂദ. 1, 3. നിത്യശിക്ഷ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു വളരെ കടുപ്പമായി തോന്നിയാലും ആ ശിക്ഷയുണ്ടെന്നു വേദപുസ്തകം തെളിവായി പറയുന്നതിനാൽ അതു ബുദ്ധിക്കെതിരായ ഒരു സത്യമാകയില്ല.

എന്നാൽ ദൈവം ഒരുത്തനെ നരകത്തിൽ ത്യജിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടന്ന് അനുഗ്രഹദാതാവല്ലെന്നു പറയാമൊ?

അതില്ല. നീതിയും അനുഗ്രഹവും ദൈവത്തിൽ ഒന്നിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അവിടന്നു കള്ളന്മാരേയും വ്യഭിചാരികളേയും മദ്യപന്മാരേയും അത്യാഗ്രഹികളേയും കൊലപാതകരേയും മററും സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു നീതിനിമിത്തം അസംഭാവ്യമത്രെ. ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ ധിക്കരിച്ചു നിരന്തരം പാപത്തിൽ ജീവിച്ചു മരിക്കുന്നവൻ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ മനസ്സാകാതെ സ്വയമേവ നിത്യനരകത്തിൽ പോകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അതിന്നു പാപി തന്നെയല്ലയൊ ഉത്തരവാദി. പ്രത്യുത, ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്നു് എന്തുകുററം! ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വന്തഛായയിൽ സൃഷ്ടിച്ച് അവന്നു ബുദ്ധിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും നൽകി വേണ്ടിടത്തോളം അനുഗ്രഹങ്ങളും കൊടുത്തു പരിപാലിച്ചു വരികയിൽ അവൻ ദൈവത്തിന്നുപകരം സൃഷ്ടിയെ തിരഞ്ഞെടുത്താൽ അതു് എത്രയും നികൃഷ്ടംതന്നെ. അവൻതന്നെ സ്വന്തഭാവി നിത്യം ഭാഗ്യപ്പെടുത്തുകയൊ നിർഭാഗ്യപ്പെടുത്തുകയൊ ചെയ്യുന്നു. കലഹകാരിയും വഞ്ചകനും ഉപദ്രവിയുമായ പുത്രനോടു നീതിയുള്ള കൎത്താവു്, "എന്റെ പിതാവിനാൽ ആശീൎവ്വദിക്കപ്പെട്ടവനേ! നീ വന്നു രാജ്യം കൈവശമാക്കുക": മത്ത, 25, 34: എന്നരുളിച്ചെയ്യുന്നതു കേവലം യുക്തമല്ല. ആകയാൽ അനുഗ്രഹപ്രദാതാവായ ദൈവം, മനുഷ്യനെ നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് അന്ധാളിക്കുന്നതു വലിയ അബദ്ധമാണ്.

---

272. ഏതാനുംകാലത്തെ പാപത്തിന് അവസാനിക്കാത്തപീഡ വിധിക്കുന്നതു നീതിയൊ?

ഏതാനുംകാലത്തെ പാപവും, നിത്യകാലത്തെ ശിക്ഷയും തമ്മിലല്ല നാം താരതമ്യം ചെയ്യേണ്ടതു്. പ്രത്യുത, ഒരിക്കലും അനുതപിക്കാത്ത പാപിയെ നിത്യം പരിശുദ്ധനായ

ദൈവത്തോടു നാം താരതമ്യപ്പെടുത്തണം: ഹബ. 1, 13. പാപത്തിന്റെ നിസ്സീമമായ മാലിന്യവും ദൈവത്തിന്റെ അളവററ പരിശുദ്ധിയും, ഗ്രഹിക്കുന്നവൻ നിത്യശിക്ഷ, സ്വന്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഫലമാണെന്നു് അറിയുമ്പോൾ ആ ശിക്ഷയുടെ നിത്യത്വത്തെപ്പററി ചോദ്യം ചെയ്കയില്ല. കൊലപാതകന്നു് ഏററവും വലിയ മരണശിക്ഷ നൽകുന്നതു സമുദായത്തിൽ ഒരു അനീതിയാണെന്നു് ആരും പറയുന്നില്ല. ഒരു നിമിഷത്താൽ ചെയ്ത കൊലപാതകത്തിന്നും ജീവപര്യന്തം തടവുശിക്ഷ കല്പിക്കാറുണ്ടു്. ആകയാൽ പാപപ്രവൃത്തിയുടെ സമയദൈർഘ്യവും ശിക്ഷയുടെ കാലദൈർഘ്യവും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിൽ യുക്തിവിരോധമില്ലതന്നെ.

---

273. പാപിക്കു കാലക്ലിപ്തമുള്ള ഒരു ശിക്ഷ പോരെന്നും, നിത്യശിക്ഷതന്നെ വേണമെന്നുമുള്ള നിബന്ധത്തിനു ഹേതുവെന്തു്?

അളവററ നന്മയായ ദൈവത്തെ ചാവുദോഷത്താൽ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിൽ ഒരു അളവററ മാലിന്യമുണ്ടു്. തന്മൂലം അതിന്നുള്ള ശിക്ഷയും അളവററതായിരിക്കണം. എന്നാൽ ആന്തരികമായ നിലയിൽ ഒരു നിസ്സീമശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു് അളവുള്ള മനുഷ്യൻ അശക്തനാണു്. ആകയാൽ ശിക്ഷ ഏതെങ്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ അളവററതായിരിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി അതിന്റെ കാലദൈർഘ്യം അവസാനമില്ലാതാകുകയെന്ന ഏകമാർഗ്ഗമേയുള്ളു. അതിനാൽ നരകശിക്ഷ അവസാനിക്കാത്ത ഒന്നായി ഭവിച്ചു.

നരകശിക്ഷ അവസാനിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നാൽ മനുഷ്യർ അതിൽ ഭയന്നു പ്രമാണം അനുസരിച്ചുവെന്നു വരികയില്ല. നിത്യശിക്ഷയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ ആശാ

പാശദുരാഗ്രഹങ്ങളെ ജയിച്ചു പാപത്തിന്മേൽ പശ്ചാത്തപിക്കാമൊ? നിത്യശിക്ഷ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചിട്ടും പശ്ചാത്താപം പലൎക്കും പൂൎണ്ണമാകുന്നില്ല. എത്രദീൎഘിച്ച ശിക്ഷയായാലും കാലാവധിയുണ്ടെന്നു വന്നാൽ അതിനാൽതന്നെ നരകം ശുദ്ധീകരസ്ഥലമാകും. നരകശിക്ഷയുടെ പ്രകൃതി ഇതായിക്കൂടാ. മറുലോകത്തിൽ പശ്ചാത്താപത്തിന്നും പുണ്യസമ്പാദനത്തിന്നും അവകാശമില്ല. ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യൻ ജീവിച്ച സ്ഥിതി അനുസരിച്ചു ദൈവതിരുമുമ്പാകെ ഉത്തരിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യമെ മറുലോകത്തിലുള്ളു. ആകയാൽ നരകശിക്ഷ കാലത്തിന്നടുത്തതായിരിക്കാതെ എന്നും നിലനില്ക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യംതന്നെ.

---

274. ദൈവം ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെയും നരകശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാമൊ?

ദൈവം ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തെ നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കുമെന്നു തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ചില കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ തനതഭിപ്രായങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ അഗാധമായ ബോധത്തെ സൂക്ഷ്മവിവേചനം ചെയ്യാൻ പൎയ്യാപ്തങ്ങളല്ല. ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം നരകത്തിലേ മോക്ഷത്തിലേ എവിടെ പോകുന്നുവെന്നു നമുക്കു തീൎച്ചപറവാൻ കഴിയാത്ത കാൎയ്യമാണ്. ദൈവം അതു വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യുന്നുണ്ടാകും. ഉത്ഭവപാപവ്യാപ്തിയാൽ പുറജാതിക്കാരെല്ലാം നിത്യനരകശിക്ഷ അനുഭവിക്കുമെന്നു ലുത്തെർ, കാൽവിൻ മുതലായ നവീകരണക്കാർ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു പുറജാതിക്കാരനാകട്ടേ ക്രിസ്ത്യാനിയാകട്ടേ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു മനഃപൂൎവ്വം ദൈവത്തെ ധിക്കരിച്ചു ചാ

വ്യദോഷത്തിൽ മരിച്ചാൽ മാത്രമെ നിത്യമായി ശിക്ഷപെടുകയുള്ളുവെന്നാണ്. ആകയാൽ നശിക്കുന്നവരുടെ ഭൂരിപക്ഷക്കാര്യം തീൎച്ചയുള്ളതല്ല.

---

275. മഹറോനോറ്റ മരിക്കുന്നവർ നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ മഹറോൻ വിധി സഭയുടെ അധികാരം കവിഞ്ഞതും, ദൈവാവകാശത്തിന്റെ അപഹരണവുമല്ലയൊ?

മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവുകളിന്മേൽ തിരുസഭ അധികാരവാദം ചെയ്യുന്നില്ല. തന്മൂലം അവരുടെമേൽ നിത്യശിക്ഷാവിധി കല്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു സഭ നടിക്കുന്നുമില്ല. ഒരു പുണ്യവാൻ നിശ്ചയമായി മോക്ഷത്തിലുണ്ടെന്നു തിരുസഭ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാറുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്ന ആത്മാവു നശിച്ചു നരകത്തിൽ പതിച്ചുവെന്നു് ഒരിക്കലും പ്രസ്താവിക്കാറില്ല. എന്നാൽ മഹറോൻമൂലം സഭ ഒരുത്തനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതോടെ കൂദാശകൾ അവനു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ നിഷേധം അവന്റെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കു വലിയ പ്രതിബന്ധവുമാണ്. എങ്കിലും ആ നിഷേധത്തിന്നു മതിയായ കാരണം കൂടാതെയല്ല ഒരുവനെ സഭ, മഹറോൻചൊല്ലി ശിക്ഷിക്കാറുള്ളതു്. സ്വാധികാരത്തോടുള്ള ഒരുവന്റെ പ്രതിഷേധവും കുറ്റവും ഗൌരവതരമായാൽ മാത്രമെ തിരുസഭ ഈ കഠിനശിക്ഷ നൽകാറുള്ളു. ഇതൊരു നിത്യശിക്ഷാവിധിയല്ല. നിത്യശിക്ഷാവിധിക്കുള്ള അവകാശം ദൈവത്തിന്റേതു മാത്രമാണ്. പൂൎണ്ണമായി അനുതപിക്കാതെ മഹറോനേറ്റവൻ ആ സ്ഥിതിയിൽ മരിച്ചാൽ അജയ്യമായ അജ്ഞാനം നിമി

ത്തം രക്ഷപെട്ടുവെന്നു പറവാൻ ന്യായമില്ല. തന്മൂലം, ജീവിതം പോലേതന്നെ അവസാനവുമായിരിക്കും.

---

276. ശിക്ഷാസ്ഥലത്തിൽ അഗ്നി ഒരു അരൂപിയെ ബാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഒരു അരൂപിയുടേയോ, ശരീരത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞ ഒരു ആത്മാവിന്റേയോ പ്രകൃതി മുഴുവനും നാം അറിയുന്നില്ല. അതിനാൽ അഗ്നി അതിനെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുമെന്നും നമുക്കു വിശദമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്രകാരം നാം അറിയാത്ത യഥാൎത്ഥ സംഗതികൾ വേറേയും പലതുണ്ട്. അഗ്നി ലോകവസ്തുക്കളെ എങ്ങനെ ദഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നുകൂടി നാം ശരിയായി അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു സംഭാവ്യമാണെന്നു നമുക്കറിയാം. ശിക്ഷാസ്ഥലത്തിലെ അഗ്നി, സാധനപരമായ ഒരു അഗ്നിയാണെന്നും തീൎച്ച് പറയാവതല്ല. എങ്കിലും അതൊരു സാധനരൂപമായ അഗ്നിയാണെന്നുള്ളതു കത്തോലിക്കാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പൊതുവായ അഭിപ്രായമാണ്. അഹങ്കാരത്താൽ പിഴപെട്ട മാലാഖാമാരെ എളിമപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവം സാധനരൂപമായ അഗ്നിക്കിരയാക്കിയെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നതു്. അതേ അഗ്നിയിൽതന്നെ നശിച്ച മനുഷ്യരും വേദന അനുഭവിക്കും. അരൂപിയെ സാധനത്തിന്ന് അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവത്തിന്നു സാദ്ധ്യമാണ്. അരൂപിയായ നമ്മുടെ ആത്മാവ് ഇന്നു സാധനമായ ശരീരത്തിൽ ആശ്രയിച്ചാണല്ലൊ വൎത്തിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ നശിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാവു സാധനരൂപമായ അഗ്നിയോടും ബന്ധിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

---

277. പിശാചുക്കൾ നരകത്തിൽ സാക്ഷാലു ള്ളതോ? ദൈവം എന്തിന് അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു?

വേദപുസ്തകം വിശ്വസിക്കുന്നവനു പിശാചിന്റെ അസ്തിക്യം നിഷേധിച്ചുകൂടാ. സാത്താൻ, ബെലിയാൽ, ബെൽസബൂബ് എന്നിങ്ങനെ പഴയനിയമത്തിലും പുതിയ നിയമത്തിലും പിശാചിനെപ്പററി പ്രസ്താവങ്ങളുണ്ട്: ലൂക്ക. 10, 7 - 2 കോറി. 6, 15 - മത്താ. 12, 24. കൂടാതെ, ദുഷ്ടനെന്നും; 1 യോഹ. 2, 13 - അഹങ്കാരിയെന്നും; 1 തിമൊ. 3, 6 - ശക്ത നെന്നും; അപ്പ. 2, 2 - 6, 12 - ക്രൂരനെന്നും; ലൂക്ക. 8, 29 - 9, 39 - 1 പത്രോ. 5, 8 - ചതിയനെന്നും; സൃഷ്ടി. 3, 4. 2 കോറി. 11, 14 - അപ്പ. 6, 11 - 2 തെസ. 2, 9: അവൻ വിളിക്കപ്പെട്ട കയും, ആദിപിതാക്കളേയും; സൃഷ്ടി. 3, 1. ദാവീദിനേയും; 1 നാളാ. 21, 1: ഇയ്യോബിനേയും; 2, 7 - യൂദാസിനേയും; ലൂക്ക. 22, 3 - നമ്മുടെ കർത്താവിനേയും; മത്താ. 4, 10: എല്ലാമനുഷ്യ രേയും; 1 പത്രോ. 5, 8. മത്താ. 25, 41. ലൂക്ക. 10, 18: പ്ര ലോഭിപ്പിച്ച അരൂപിയായി പിശാചു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ദൈവം പിശാചിനെ സൃഷ്ടിച്ചില്ല. അവിടന്നു മാ ലാഖാമാരെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്. അതും അവർ ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചും സ്നേഹിച്ചും നിത്യഭാഗ്യം പ്രാപിക്കാൻ വേണ്ടി യത്രെ. എന്നാൽ അവരിൽ ഏതാനുംപേർ അഹങ്കാരത്താൽ പിഴപെട്ടു. ആ പിഴയാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാലാഖാമാരാ ണ് ഇന്നു നരകത്തിലുള്ള പിശാചുകൾ. ദൈവം അവർക്ക് എന്തുകൊണ്ടു പാശ്ചാത്താപകാലം നൽകിയില്ലെന്നു നമുക്കു പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാലും നീതിവിട്ടു ദൈവം അവരെ ശിക്ഷിച്ചുവെന്നു കരുതുവാൻ പാടില്ല. ദൈവം തന്റെ നിസ്സീമജ്ഞാനത്താൽ അവരെ അനശ്വരന്മാരായി

സൃഷ്ടിക്കകൊണ്ടു ശൂന്യാവസ്ഥയിൽ ആക്കിയില്ല. പിശാചുക്കൾ മനുഷ്യരെ തിന്മയിൽ പ്രലോഭിപ്പിക്കുമെങ്കിലും എതിൎത്തുനിന്നു ജയം നേടുവാൻ മതിയായ അനുഗ്രഹം ദൈവം നമുക്കു നൽകാതിരിക്കുന്നില്ല: 1 കോറി. 10, 13. ആകയാൽ നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന പിശാചുക്കളുള്ളതു നമ്മുടെ ജയത്തിന്നും പുണ്യവൎദ്ധനയ്ക്കും ഹേതുവാകുന്നു.

---

278. നരകഭയം നമ്മുടെ സുകൃതജീവിതത്തിന്നു് ആസ്പദമാണെന്നുള്ള ന്യായം ദുൎബ്ബലമല്ലയൊ?

സുകൃത ജീവിതത്തിന്നു നരകഭയത്തേക്കാൾ ഉയൎന്ന ഹേതു ദൈവസ്നേഹമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ എല്ലാമനുഷ്യരും പുണ്യവാന്മാരല്ല. പുണ്യപരിപൂൎണ്ണതയ്ക്കു യത്നിക്കുന്നവരുമല്ല. ആകയാൽ ദൈവഭയം ജ്ഞാനത്തിൻെറ ആരംഭമെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: സുഭാ. 9, 10. ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടാത്തവൻ അവിടത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ മനുഷ്യന്നു ദൈവഭയമുളവാകാൻ വേണ്ടിയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലും അനവധിയുണ്ടു്: സങ്കീ. 33, 10 - 65, 16 - 113, 11 - പ്രാസ. 5, 6 - ദാനി. 6, 26. ആത്മശരീരങ്ങളെ നരകത്തിൽ ശിക്ഷിക്കാവുന്നവനെ ഭയപ്പെടുവിനെന്നു ക്രീസ്തുവും അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: മത്താ. 10, 28. ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ ശിക്ഷാനിയമം മുഴുവൻ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ഭയവികാരത്താൽ നവീകരിക്കുമെന്നതു് അനുഭവവേദ്യമല്ലയൊ? ആക്ഷേപകരമായ ഒരു പത്രപ്രസ്താവന പോലും ഭയപ്പെട്ടു നീതിയായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവർ, മരണസമയത്തിൽ ദൈവം കുററപ്പെടുത്തുമെന്നും പൊതുവിധിയിൽ പാപങ്ങൾ പരസ്യപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുമെന്നും ഭയന്നു പാപം ഉപേക്ഷിക്കാൻ പ്രേരിതരാകയില്ലയൊ? ആകയാൽ ദൈവ

സ്ലേഹത്തോളം ഉന്നതമല്ലെങ്കിലും നരകഭയം ഇന്നത്തെ മനുഷ്യർക്കു സുകൃതാഭ്യസനത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേക പ്രേരണയായിരിക്കുന്നതാണ്.

---

279. സ്വൎഗ്ഗം ഏതെങ്കിലും സ്ഥലമൊ, അഥവാ ആത്മാവിൻെറ വിശേഷസ്ഥിതി മാത്രമൊ? സ്വൎഗ്ഗീയഭാഗ്യമെന്തു്?

സ്വൎഗ്ഗം നിത്യഭാഗ്യദായകമായ ഒരു സ്ഥലവും, ആത്മാവു ദൈവസന്നിധിയിൽ പൂൎണ്ണാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതിയുമാണ്: മത്താ. 3, 16 - നട. 7, 55 - ബോധ. 5, 16 - മത്താ. 25, 46 - 18, 10. 1 കോറി. 13, 12 - 1 യോഹ. 3, 2. അവിടെ വിശപ്പു, ദാഹം, അദ്ധ്വാനം, ദുഃഖം, പാപം, മരണം എന്നിവയൊന്നുമില്ല: സങ്കീ. 5, 6 - 54, 76 - ഇസ. 25, 8 - ദയാബു. 3, 17 - യോഹ. 16, 20 - ഗലി. 7, 16 - 21, 4 - 22, 5. സ്വൎഗ്ഗത്തിലെ ഭാഗ്യങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അറിവിന്നു മേല്പെട്ടവയുമാണ്: 1 കോറി. 2, 9 - സങ്കീ. 35, 9 - ഇസ. 46, 4 - പാപത്തിൽനിന്നും അതിൻെറ ശിക്ഷയിൽനിന്നും വിമുക്തനായവന്നു മാത്രമെ അവിടെ പ്രവേശനമുള്ളു: ഗലി. 21, 27. ഓരോരുത്തനും തന്റെ യോഗ്യത അനുസരിച്ച് അവിടെ സമ്മാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും: ലൂക്ക. 19, 16 - യോഹ. 14, 2 - 1 കോറി. 15, 41 - 2 കോറി. 9, 6. സമ്മാനങ്ങളിൽ ഏററം പ്രധാനമായതു ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായി കണ്ടു് ആനന്ദിക്കുകയാകുന്നു: 1 കോറി. 13, 12. ഇന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാ വേദരഹസ്യങ്ങളും അന്നു നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു സ്പഷ്ടമാകും: പ്രാസ, 27, 17. ലഭിച്ചഭാഗ്യം ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ള മനസ്സന്തുഷ്ടിയും അന്നു നിലനിൽക്കും. ശരീരോത്ഥാനത്തിന്നു ശേഷം അതിന്നു അക്ഷയം, ദീപ്തി, ലഘുത്വം, സൂക്ഷ്മം എന്നീ വിശേഷഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. മോക്ഷഭവ

നം നിമിത്തവും അതിലെ ഭാഗ്യസംപൂൎണ്ണരായ നിവാസിക ളെക്കൊണ്ടും അവിടെ പ്രത്യേകസന്തോഷം ഉണ്ടാകാതിരിക്ക യില്ല.

---

280. സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ നാം നമ്മുടെ ബന്ധുക്ക ളേയും സ്നേഹിതരേയും തിരിച്ചറിയുമൊ?

അവിടെ നമുക്ക സിദ്ധിക്കുന്ന ദൈവത്തിൻെറ ഭാഗ്യ പ്പെട്ട അഭിമുഖദൎശനത്താൽ സഹോദരസ്നേഹവും നമ്മിൽ ശക്തിമത്തായിരിക്കും. ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായി നാം കാ ണുമ്പോൾ: 1 കോറി: 13, 12- 1 യോഹ: 3, 2: ആ ദൈവരാജ്യ ത്തിലെ നിവാസികളേയും നാം അറിയാതിരിക്കയില്ല. ദൈ വസ്നേഹത്തിൽനിന്നു നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം ഒഴുകുന്ന ഒന്നാണ് സ ഹോദരസ്നേഹം. പിതാവേ! നീ എന്നിലും, ഞാൻ നിന്നി ലും, എന്നപോലെ അവർ തമ്മിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നതിന്നു: യോഹ. 17, 21: എന്നു പറഞ്ഞു ക്രീസ്തു ചെയ്ത പ്രാൎത്ഥന സ്വ ൎഗ്ഗത്തിലാണ് മുഴുവൻ യഥാൎത്ഥീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആകയാൽ അവിടെ നാം എല്ലാ സ്വൎഗ്ഗവാസികളേയുമെന്നല്ല, പ്രത്യേകം നമ്മുടെ ബന്ധുക്കളേയും സ്നേഹിതരേയും തിരിച്ചറിയും.

---

281. സ്വന്തഭാൎയ്യയും കുട്ടികളും നരകത്തിലാ ണെന്നറിയുന്ന ഒരു സ്വൎഗ്ഗവാസിക്ക യഥാൎത്ഥസന്തോ ഷം ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ?

പ്രസ്തുത സ്വൎഗ്ഗവാസിക്കും മററു സ്വൎഗ്ഗവാസികൾക്കെന്ന പോലെ യഥാൎത്ഥസന്തോഷമുണ്ടാകും. നശിച്ച ഭാൎയ്യയേയും കു ട്ടികളേയുംകുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ആ സന്തോഷത്തിന്നു കുറവു വരു

ത്തുകയുമില്ല. ഈ ജീവിതത്തിൽ നമുക്കുള്ള വലിയ സ്നേഹപ്രകൃതി നാം അറിയുന്നുണ്ടു്. ഒരു അമ്മ— എത്ര ദുഷ്ടനായ മകനേയും, ഒരു ഭാൎയ്യ— എത്ര കലഹക്കാരനായ ഭൎത്താവിനേയും സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇതു മകനോ ഭൎത്താവോ ഒരുകാലത്തു സൽസ്വഭാവന്മാരായി പ്രതിസ്നേഹം പ്രദൎശിപ്പിക്കുമെന്നുള്ള ശരണത്തോടുകൂടിയാണു്. എന്നാൽ നരകവാസിയുടെ ദൈവദ്വേഷം അപരിഹാൎയ്യമാകുന്നു. ഗുണീകരണം അവനിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല. തന്മൂലം, ആ നരകവാസി കേവലം അയോഗ്യനാകയാൽ ദൈവം അവനേയും ദ്വേഷിക്കുന്നു. ദൈവം ദ്വേഷിക്കുന്ന ഒരുവനെ ഏതു സ്വൎഗ്ഗവാസിയും സ്നേഹിക്കയില്ല. ദൃഷ്ടാന്തമായി, അത്യന്തം സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു അമ്മയും മറ്റൊരു സ്നേഹിതനും നമുക്കുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക! ആ സ്നേഹിതൻ നമ്മുടെ അമ്മയെ നിത്യം ദുഷിക്കുന്നതായാൽ നാം ആ സ്നേഹിതനെ ഉപേക്ഷിക്കയും വെറുക്കുകയും ചെയ്കയില്ലയൊ? ഇതുതന്നെയാണു് ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളും നരകത്തിലായ സ്വൎഗ്ഗവാസിയുടേയും അവസ്ഥ. അവരുടെ നാശം സ്വൎഗ്ഗവാസിയുടെ സന്തോഷത്തിൽ യാതൊരു കുറവും വരുത്തുന്നില്ല. നീതിപൂൎവ്വം അവരെ ശിക്ഷിച്ച ദൈവം എങ്ങനെ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നുവോ, അങ്ങനെ ആ സ്വൎഗ്ഗവാസിയും സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നതാണു്.

ചലവക.

282. സഹജമായി ചിലൎക്ക സുശീലവും, മററ ചിലൎക്ക ദുശ്ശീലവും ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നതുകൊണ്ടും മററപലേ സുസ്ഥിരകാരണങ്ങളാലും ദൈവം മനുഷ്യൻെറ നിത്യഭാവി, മുൻ നിൎണ്ണയിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് അനുമാനിക്കണം. ആകയാൽ നാം ഇനി വരുന്നതുവരട്ടേ എന്നുകരുതി ജീവിച്ചാൽ പോരെയൊ?

ദൈവം മുന്നറിഞ്ഞവരെ സ്വപുത്രൻെറ ഛായയ്ക്കു അനുരൂപരാകുവാൻ മുൻക്കൂട്ടി നിൎണ്ണയിച്ചു: രോമ. 8, 29: എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു ന്യായമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിൽ ജാതനാകകൊണ്ടു പ്രകൃതിക്കനുരൂപമായ ഒരു അന്ത്യത്തിൽ മാത്രമെ അവന്നു സ്വയം എത്തിച്ചേരുവാൻ സാധിക്കു. സ്വപ്രകൃതിയെ കവിയുന്ന ഒരു നിത്യസ്ഥിതി തദന്ത്യമായി ദൈവം കല്പിച്ചുവെങ്കിൽ ആ അന്ത്യത്തിലേക്കു ദൈവത്താൽതന്നെ അവൻ നിയമിക്കപ്പെടണം. ആകയാൽ അതിസ്വാഭാവികമായ മനുഷ്യൻെറ ഭാവി, അവൻെറ യോഗ്യതയെക്കണ്ടു ദൈവത്താൽ മുൻ നിൎണ്ണയിക്കപ്പെടേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ ദൈവം മനുഷ്യൻെറ അന്തിമസ്ഥിതി മുൻനിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സിദ്ധം.

എന്നാൽ ഈ മുൻ നിൎണ്ണയം മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നതാണെന്നു ധരിച്ച് അന്ത്യപ്രാപ്തിയെപ്പററി നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, വരേണ്ടതു വന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നും വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടുന്നതു തെററാണ്. ദൈവചിത്തം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നില്ലെന്നു മുപ്പത്തൊന്നാം ചോദ്യത്തിന്ന് ഉത്തരമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ ദൈവത്തിൻെറ മുൻ നിൎണ്ണയവും നമ്മുടെ സ്വാത

ന്ത്ര്യത്തെ കെടുത്തുന്നതല്ല. മുൻ നിൎണ്ണയത്തിൻെറ ഫലം നിശ്ചയമായും സംഭവിക്കുമെങ്കിലും ആ ഫലം എല്ലായ്പോഴും മററു നിൎബ്ബന്ധകാരണങ്ങളിൽനിന്നു വരണമെന്നുള്ളതല്ല. പ്രത്യുത, നമ്മെ സംബന്ധിച്ചവപോലെയുള്ള സ്വതന്ത്രകാരണങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ അതുണ്ടാകാം. മുൻ നിൎണ്ണയത്തിൻെറ ഫലം നിശ്ചയമുള്ളതും, എന്നാൽ ആ നിശ്ചിതഫലം നമ്മിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായിത്തന്നെ പുറപ്പെടുന്നതുമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നമ്മുടെ അല്പ ബുദ്ധിക്ക് അതു മുഴുവൻ പൂൎണ്ണവിദിതമാകുന്നില്ല. എങ്കിലും രണ്ടും വാസ്തവമാണ്. ദൈവത്തിൻെറ മുൻ നിൎണ്ണയവും നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിലനില്ക്കണം. നമ്മിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായി സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നവയെല്ലാം ദൈവം അനാദിതൊട്ട് അറിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. കൂടാതെ, നമുക്കു തരപ്പെട്ടതും, നമ്മിലുണ്ടെന്ന് അനുഭവത്താൽ നമുക്കു ബോധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതുമായ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നതായി മുൻ നിൎണ്ണയപ്രകാരമുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്താൽ അതു ദൈവനീതിക്കു വിരോധവുമാണ്. ആകയാൽ മുൻ നിൎണ്ണയം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു യാതൊരു ഭംഗവും വരുത്താത്ത നിലയിലായിരിക്കാനേ തരമുള്ളു.

ഇങ്ങനെ മുൻ നിൎണ്ണയംകൊണ്ടു നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യഭംഗം വന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്കായി ആ സ്വാതന്ത്ര്യം നാം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. നമ്മുടേയും മററുള്ളവരുടേയും പ്രാൎത്ഥനകളാലും സൽകൃത്യങ്ങളാലും ദൈവത്തിൻെറ മുൻനിൎണ്ണയം സഹായിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ദൃഷ്ടാന്തമായി, ഇസഹാക്കിൻെറ പ്രാൎത്ഥനാഫലമായി മകൻ യാക്കോബു ജനിച്ചു. ഏതജ്ജനനം ദൈവത്താൽ മുൻ നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഈ മുൻ നിൎണ്ണയം നിറവേറുന്നതിന്നു യാക്കോബു ജനിക്കേണ്ടിയിരുന്നല്ലൊ.

ജനനമാകട്ടെ പ്രാൎത്ഥനാഫലമായിട്ടാണു സംഭവിച്ചത്. അതുകയാൽ മുൻ നിൎണ്ണയം പ്രാൎത്ഥനയാൽ സഹായിക്കപ്പെടുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. തന്മൂലം, നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷാപ്രാപ്തിക്കായി നാം പ്രാൎത്ഥനാദി സൽകൃത്യങ്ങൾ നിറവേററണം. വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നു കരുതിയിരുന്നാൽപോരാ. ആ മനോഭാവം നിത്യനാശത്തിന്നു ഹേതുവാകും. അതുകൊണ്ടു, സഹോദരന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ വിളിയേയും തിരഞ്ഞെടുപ്പിനേയും ഉറപ്പിക്കുവാൻ അധികമായി ശ്രദ്ധിപ്പിൻ: 2 പത്രോ. 1, 10. ആകെങ്കിലും സഹജമായി സുശീലമുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്കു സാഹായികമായി അനുഗ്രഹംമൂലം ദൈവത്താൽ നൽകപ്പെട്ടതാണ്. അതു നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ നന്മയിൽ നിലനിൽക്കുവാൻ സുശീലൻ ശ്രമിക്കണം. ആകെങ്കിലും സഹജമായി ദുശ്ശീലമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനോടവൻ എതിരിട്ടു പുണ്യം സമ്പാദിക്കയും നിത്യരക്ഷ ലഭിക്കുവാൻ യത്നിക്കയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

---

283. മൃതശരീരം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനെ കത്തോലിക്കാസഭ അനുകൂലിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്?

മൃതശരീരം ദഹിപ്പിക്കുന്നതു സ്വയമേവ തെററല്ല. എങ്കിലും തിരുസഭ അതു മുടക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാരണങ്ങൾ പലതാണ്. കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണത്താൽ പരിപാവനമാക്കപ്പെട്ട മൃതശരീരം സംസ്കരിക്കപ്പെടുന്നതാണ് അതിനോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്ന് അധികം യോജിക്കുക. ആദ്യകാലം മുതൽ തിരുസഭയിൽ ഇതു പൊതുവെ നടപ്പായിട്ടുള്ളതാണ്. ഹിന്തുക്കളുടെ ആചാരപ്രകാരം ശരീരം ദഹിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു ദണ്ഡനവും, ശരീരാംശങ്ങളെ കൃത്രിമമായി ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നതുമായ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. സംസ്കരിക്കുന്നതാകട്ടെ പ്രകൃതി

ക്ക് അനുയോജ്യമായ കൃത്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിശുദ്ധ ശരീരവും സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയാണെല്ലോ ഉണ്ടായതു്. അതുപോലെ തങ്ങളുടെ ശരീരവും സംസ്കരിക്കപ്പെടുവാൻ കത്തോലിക്കർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടാൽ, ദഹിപ്പിക്കുമ്പോഴത്തേതുപോലെ ദുർവായു വ്യാപിക്കയോ, സാംക്രമികരോഗങ്ങൾക്കു ഹേതുവാകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്നു് ആരോഗ്യശാസ്ത്രവും ഉപന്യസിക്കുന്നുണ്ടു്. കൂടാതെ, തിരുസഭയ്ക്കു് എതിരാളികളായ ഒരു കൂട്ടർ മൃതശരീരം ദഹിപ്പിക്കുന്നതു് അവരുടെ മതനിഷ്ഠയായും കരുതിവരുന്നു. ഇവരിൽനിന്നു പഴയ ആചാരപ്രകാരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കാൻ തിരുസഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പലകാരണങ്ങളാൽ മൃതശരീരം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനെ കത്തോലിക്കാസഭ മുടക്കിയിരിക്കുന്നതു യുക്തംതന്നെ.

---

284. മനുഷ്യരെല്ലാം സമന്മാരാകകൊണ്ടു സ്ഥിതിസമത്വവാദത്തെ: Socialism: കത്തോലിക്കാസഭ ആദരിക്കേണ്ടതല്ലയൊ?

കത്തോലിക്കസഭ ഔദ്യോഗിക നിലയിൽ സ്ഥിതിസമത്വവാദത്തെ മുഴുവൻ ശപിച്ചിട്ടില്ല. എന്നല്ല, സ്ഥിതിസമത്വാദർശം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നിടത്തോളംതന്നെ അനുചിതമെന്നും തിരുസഭ പൊതുവെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതി നോക്കുമ്പോൾ സ്ഥിതിസമത്വപരിപാലനം മിക്കവാറും അസാദ്ധ്യമാണ്. മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃത്യവകാശങ്ങളെ താങ്ങുവാൻ ഉത്തമമാർഗ്ഗം തനതുവസ്തുഉടമസ്ഥതയുടെ സ്ഥാപനമത്രെ. ഈ സ്ഥാപനത്തെപ്പററി മാത്രമെ നമുക്കു ശരിയായ പരിജ്ഞാനവുമുള്ളു. സ്ഥിതിസമത്വതത്വം കൂടുതൽ ഗുണകരമാകുമോ എന്നു് ഇനി പരീക്ഷിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം. പരീക്ഷണത്തിന്നുമുമ്പുതന്നെയും അതു ഗൌരവമാ

പവാദങ്ങൾക്കു വിധേയമായിക്കഴിഞ്ഞു. അതിൽ ഉണ്ടെ ന്നു ഊഹിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ കുറയാതെ ദോഷങ്ങളുമുണ്ടു്. പ്രധാനദോഷം പൊതുസ്വത്തു മനുഷ്യർ സ്വന്ത സ്വത്തുപോ ലെ അത്ര ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അന്വേഷിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഇതിൽ അനീതിയും വഞ്ചനയും ധാരാളം നടക്കുകയും ചെ യ്യും. ഇതു തനതു വസ്തു ഉടമസ്ഥതയില്ലുണ്ടാകാവുന്ന അനീ തിയേക്കാൾ വിപുലവുമാകും. കൂടാതെ, എല്ലാ കുടുംബസ്വ ത്തും ദേവാലയസ്വത്തും ഗവമ്മേണ്ടധികാരത്തിലാക്കുന്ന ഉയ ന്നസ്ഥിതിസമത്വാദശം കത്തോലിക്കാ മൂലപ്രമാണങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധവുമാണ്.

എന്നാൽ തനതുവസ്തു ഉടമസ്ഥതയെപ്പററിയും തിരുസഭ ക്കു ചില അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. കേവലം ഉത്തരവാദിത്വ മില്ലാത്ത സ്വത്തായി തിരുസഭ അതിനെ ആദരിക്കുന്നില്ല. ഒരു ഊരാണ്മസ്വത്തുപോലെ മാത്രമെ അതു കരുതുന്നുള്ളു. ഉ ത്തരവാദ ദ്രവ്യമാകകൊണ്ടു ഉടമസ്ഥൻെറ സ്വന്ത ആവശ്യ ത്തിന്നും അയൽക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നുമായി അതു് ഉപ യോഗിക്കപ്പെടണം. സമ്പന്നൻ ധമ്മം ചെയ്യുന്നതിന്നു നീ തിയാൽതന്നെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് വി. തോമാസ് അക്വീനാസ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്ന് അശ്രദ്ധരായ സ മ്പന്നന്മാർ പ്രത്യേകനികുതിയാലൊ മററു ബാദ്ധ്യതയാലൊ അതിന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യാമത്രെ. എന്നാൽ പൊതുഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു തനതുവസ്തു ഉടമസ്ഥതയെ ഗവ മ്മേണ്ടിനു ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യാവു ന്ന ഒരു പരമാധികാരമുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ തിരുസഭ അംഗീക രിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ആകയാൽ തനതുവസ്തുഉടമസ്ഥതയിൽ ഉള്ളേടത്തോ ളം ഗുണം സ്ഥിതിസമത്വാദശത്തിൽ തിരുസഭ കാണാത്തതി നാലും, ദോഷമാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തേതിലും വളരെ കൂടു

ത്തുണ്ടാകുവാൻ അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ടും പ്രസ്തുത വാദത്തെ തിരുസഭ മുഴുവൻ ആദരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ കേവലം നിഷേധിച്ചിട്ടുമില്ല.

---

285. കത്തോലിക്കസഭയിൽ തീത്ഥജലപ്രയോഗം നീതീകരിക്കുന്നതായി വേദപുസ്തകസാക്ഷ്യം വല്ലതുമുണ്ടോ? ഈ ജലം ആരോഗ്യത്തിന്നു ഹാനികരമല്ലയൊ?

തീത്ഥജലപ്രയോഗം സഭയിൽ നടപ്പായതു മററു പലേ ആചാരങ്ങൾപോലെ പഴയ കൂടാരവും ദേവാലയവും എന്നിവയിൽ നിന്നാണെന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടതു്. ഒരു ജലപാത്രം ബലിപീഠത്തിന്നും കവാടത്തിന്നും മദ്ധ്യേ കൂടാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു: പുറ. 30, 18. അതിൻെറ ശുദ്ധീകരണസമ്പ്രദായവും വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്: ലേവി. 8, 2. ശ്ലേമോൻെറ ദേവാലയത്തിൽ പത്തു ജലപാത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു: 3 രാജാ. 7, 38. തീത്ഥജലം അന്നു പലേ ഉദ്ദേശങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായും സാക്ഷ്യമുണ്ടു്:
സംഖ്യാ. 5. 17.

തീത്ഥജലത്തിൽ ഒരു പക്ഷെ രോഗബീജങ്ങൾ വന്നുകൂടിയേക്കാം. തന്മൂലം അതു് ആരോഗ്യത്തിന്നു് ഹാനികരമെന്നുവച്ചു് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായാൽ ഇതിലുമധികം ആപൽക്കരങ്ങളായ മറെറത്ര സംഗതികൾ നാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കൈകൊട്ടുക, ചുംബിക്കുക, തീവണ്ടി - ബസ്സു മുതലായ വാഹനങ്ങളിൽ കയറുക, മററുള്ളവരുടെ കസേർ, പെൻ, പെൻസിൽ ഇത്യാദി വസ്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം ആരോഗ്യത്തിന്നു കൂടുതൽ ഹാനികരങ്ങളാണു്. തീത്ഥജലമാകട്ടെ അനാരോഗ്യകരമായാലും കുറ

ഞ്ഞൊരു ഹാനിയേ ചെയ്യുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ തീൎത്ഥജലത്തിന്നു സ്വയമേവ ശക്തിയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അതു് ആശീർവ്വദിക്കുമ്പോൾ തിരുസഭ അപേക്ഷിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുന്നവരുടെമേൽ അതു വർഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. തന്മൂലം, അതു് എത്രയും ഉപകാരപ്രദമാണു്.

---

286. ആഴ്ചതോറും കുർബ്ബാന കാണ്മാൻ കത്തോലിക്കർ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുകയും, അതു നിർവ്വഹിക്കാത്തപക്ഷം ചാവുദോഷമാകയും ചെയ്യുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്? കർത്താവു് ഇതു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ശാബത്തു ദിവസത്തിൽ പരസ്യാരാധനയ്ക്കായി സമ്മേളിക്കണമെന്നു യഹൂദരോടു ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പ്രസ്തുത ദിവസത്തിൽ വിശുദ്ധയോഗം കൂടേണ്ടതിനെപ്പററി ലേവി. 23, 3-ൽ പ്രസ്താവമുണ്ടു്. അപ്രകാരംതന്നെ ദേശത്തുള്ള യഹൂദജനം ശാബത്തുദിവസങ്ങളിൽ ദേവാലയത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ കർത്താവിനെ വന്ദിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു: ഹെസ. 46, 3. ഇവ ദൈവപ്രമാണങ്ങളാകയാൽ കർത്താവിനാൽ നൽകപ്പെട്ടവതന്നെയാണു്. സപ്രേന്മാരും പ്രീശന്മാരും നിങ്ങളോടു പറയുന്നതൊക്കെയും പ്രമാണവത്തായി അനുഷ്ഠിക്കുവിനെന്നു കർത്താവു ശിഷ്യന്മാരോടു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്: മത്താ. 23, 3. ക്രിസ്ത്യാനികൾ സഭക്കൂട്ടുന്നതു് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലെന്നു് വി: പൌലോസും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു: എബ്രാ. 10, 24.

ഇവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കത്തോലിക്കർ ആഴ്ചതോറും കുർബ്ബാന കാണേണ്ടുന്നതാണു്. അതു തിരുസഭ അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ ഇപ്പോഴും സ്വപുത്രന്മാരോടു കല്പിക്കുകനിമിത്തം കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മൂശയുടെ പ്രമാണം അ

നുസരിക്കാൻ യഹൂദർ കടപ്പെട്ടിരുന്നതിൽ ക്രട്ടതലായി കത്തോലിക്കർ തിരുസഭയുടെ കല്പനസ്സ വഴങ്ങാൻ കടമപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ കത്തോലിക്കർ ആത്മോപകാരാൎത്ഥം ഞായറാഴ്ചതോറും കുൎബ്ബാന കാണുവാൻ ചാവുദോഷത്തിൻകീഴ കടപ്പെട്ടവരായിരിക്കുന്നു.

---

287. പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ ഒരു മതനവീകരണം ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നു കത്തോലിക്കർ സമ്മതിക്കുന്നില്ലയൊ? ആ സ്ഥിതിക്കു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുനവീകരണത്തിൽ എന്തു തെററാണുള്ളതു്?

പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ അയോഗ്യരായ കത്തോലിക്കർ വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, തന്മൂലം, അവർക്കു ജീവിതനവീകരണം അവശ്യമായിരുന്നുവെന്നും കത്തോലിക്കർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നു് അയോഗ്യപുത്രന്മാർ അനവധി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാണു് വളരെപ്പേർ ക്രീസ്തുവിന്റെ സത്യസഭ ഉപേക്ഷിക്കാനിടയായതു്. പ്രമാണലംഘനം പെരുകുമ്പോൾ വിശ്വാസത്യാഗവും സംഭവിക്കുന്നു. തിരുസഭ ഇതു ധാരാളം ഗ്രഹിക്കയും, പല നിവാരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ ത്രെന്തോസു സൂനഹദോസിൽ വച്ചു്: 1545 - 1563: ഏൎപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ തിരുസഭ ദൈവപുത്രനായ ക്രീസ്തുവിന്റെ സ്ഥാപനമെന്നും, അതു മനുഷ്യരെ എന്നും പഠിപ്പിക്കയും രക്ഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, നരകവാതില്വകൾ അതിനോടു ജയിക്കയില്ലെന്നും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അതു് എന്നും പാറപോലെ സുസ്ഥിരമായിരിക്കുമെന്നും നിശ്ചയമായിരിക്കയാൽ ദൈവസ്ഥാപിതമായ ആ സഭയെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളവാൻ മതിയായ ന്യായം ആർക്കുമു

ണ്ടായില്ല. ആരെങ്കിലും അതിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞുപോയാൽ ആ പ്രവൃത്തി നീതീകരിക്കപ്പെട്ടാവുന്നതുമല്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരാകട്ടെ നവീകരണത്താൽ ഒരു പുതിയസഭയുണ്ടാക്കി വേർതിരിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ തലകളഞ്ഞു രോഗം സുഖപ്പെടുത്തിയാൽ എന്തു പ്രയോജനം?

ആദ്യംമുതൽക്കുള്ള ക്രീസ്തുവിൻെറ പലേ പഠനങ്ങളേയും സഭയുടെ ഘടനയേയും ക്രിസ്തീയാരാധനക്രമത്തേയും ദിവ്യപൂജയേയും എതിർത്തുള്ള മതനവീകരണം ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാകുന്നതെങ്ങനെ? വി: പൌലോസ് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്, "ഞങ്ങളാകട്ടെ, സ്വൎഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു മാലാഖായാവട്ടെ, നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾ അറിയിച്ച സുവിശേഷം വിട്ടു നിങ്ങളോടു വേറെ സുവിശേഷമറിയിച്ചാൽ അവൻ ശപിക്കപ്പെടട്ടെ" എന്നാണ്: ഗാല. 1, 8. ഈ സ്ഥിതിക്കു സുവിശേഷ പഠനങ്ങളിൽ മാററംചെയ്ത പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ എങ്ങനെ ശാപഗ്രസ്തന്മാരാകാതിരിക്കും?

പ്രസ്തുതനവീകരണക്കാരുടെ ധൎമ്മവിരുദ്ധവും ഹാനികരവും ക്രിസ്ത്വേതരവുമായ നവീനപഠനങ്ങളും ജീവിതനയവും ആ കൂട്ടരെ ഒരു തരത്തിൽ അവിശ്വാസികളാക്കിത്തീൎത്തു. വേദപുസ്തകങ്ങളെ ആർക്കും തന്നതായി വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്നു അവർ അനുശാസിച്ചു. തന്മൂലം എല്ലാവരും വ്യാഖ്യാതാക്കളായി, എന്നു മാത്രമല്ല—അവരുടെ സഭയിൽ സംഖ്യാനിൎണ്ണയമില്ലാത്ത അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നീതീകരണത്തിന്നു സൽപ്രവൃത്തികൾ വേണ്ട, വിശ്വാസംമാത്രം മതിയെന്നു അവർ പഠിപ്പിച്ചു. ഇതിൻെറ ഫലമായി സഭാംഗങ്ങളിൽ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ പെരുകിയെന്നു മാത്രമല്ല, ആ നവീകരണത്തിൻെറ പ്രധാനപുരുഷൻ, നിത്യവ്രതം ലംഘിച്ചു വിവാഹം ചെയ്കയും ചെയ്തു. കൂദാശകൾ ആവശ്യമില്ലെന്നു് അവർ പഠിപ്പിച്ചു. തന്മൂലം, ആത്മനവീകരണ

ത്തിന്നു മാൎഗ്ഗമില്ലാതായതിന്നു പുറമെ ശരിയായ കൈവെപ്പും പട്ടവും നശിച്ചതിനാൽ ആ സഭയുടെ അപ്പസ്തോലികത്വവും ശൂന്യമായി. ഈ പഠനനവീകരണങ്ങളെല്ലാം എങ്ങനെ നീതീകരിക്കപ്പെടും? ഇവയുടെ ദോഷഫലങ്ങളെല്ലാം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കപ്പെടും?

ക്രീസ്തുവിന്റെ പഠനങ്ങളിൽ മാററം ചെയ്യുന്നതിന്നു ലൂത്തർ, കാൽവിൻ മുതലായവൎക്ക് എവിടെനിന്ന് അധികാരം സിദ്ധിച്ചു? അവർ, അയയ്ക്കപ്പെടാതെ എങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചു?: റോമ. 10, 15. ആകപ്പാടെ അവരുടെ നവീകരണം ഒന്നിനേയും സാക്ഷാത്തായി നവീകരിക്കാതെ, സമുദായത്തിന്നും സദാചാരത്തിന്നും മതത്തിന്നും ഹാനിവരുത്തിയതേയുള്ളുവെന്നു നവീകരണക്കാർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇതു ഡോളിങ്കർ, റാററിസ്ബൺ എന്നീ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ 1848-ൽ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം തെളിയുന്നതാണ്.

---

288. വെന്തിഞ്ഞ ധരിച്ചാൽ മുങ്ങിമരിക്കയില്ലെന്നും, കാശുരൂപം സൂക്ഷിച്ചാൽ ഭവനം കത്തിപ്പോകയില്ലെന്നും, രൂപം വിഴുങ്ങിയാൽ രോഗം ശമിക്കുമെന്നുംമററും ചില കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നതു ശകുനാദികളിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരാകയാലല്ലയൊ?

ശകുനംമുതലായ മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾ ഒന്നാമത്തെ ദൈവപ്രമാണത്തിന്നു വിരുദ്ധമാണെന്നു കത്തോലിക്കസഭ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാണു. തന്മൂലം, കത്തോലിക്കരുടെയിടയിൽ മൂഢവിശ്വാസികൾ ദുൎല്ലഭമത്രെ. എങ്കിലും ദുൎല്ലഭം ചിലർ മൂഢവിശ്വാസികളായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അതു് അവരുടെ ദോഷത്താൽ മാത്രമാണെന്നല്ലാതെ സഭയുടെ ദോഷംകൊണ്ടല്ല.

ഇല്ലാത്ത ശക്തി ചിലതിന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിലാണ് മൂഢവിശ്വാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ആകയാൽ വെള്ളിയാഴ്ച അമംഗളദിവസമെന്നോ, പതിമൂന്നെണ്ണം തികയുന്നതു് അശുഭമെന്നോ വിചാരിക്കുന്നതു് അന്ധവിശ്വാസമാണ്. അങ്ങനെതന്നെ ഭാവി അറിയുവാൻ സ്വപ്നവിവരണപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതും, കൈനോക്കിക്കുന്നതും, കാക്ക കരഞ്ഞാൽ വിരുന്നു വരുമെന്നു ധരിക്കുന്നതും മററും നിരർത്ഥവിശ്വാസങ്ങളത്രെ. എന്നാൽ കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ ഇത്തരത്തിൽ ഉള്ളവയല്ല.

തിരുസഭയുടെ നാമത്തിൽ അശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ട വെന്തീഞ്ഞു്, കുരിശു്, കാശുരൂപം മുതലായവ ധരിക്കുന്നതും, അതുവഴിയായി കർത്താവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും പുണ്യവാന്മാരുടെയും സ്മരണകാക്കുന്നതും മൂഢവിശ്വാസഫലങ്ങളല്ല. പ്രസ്തുത സാമഗ്രികൾ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തിരുസഭ പ്രാർത്ഥിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങളും, ധരിക്കുന്നവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന വരങ്ങളും ലഭിക്കുവാൻ അവയെ ഭക്തിപൂർവ്വം ധരിക്കുന്നതു വലിയ സഹായമായിരിക്കും. അതല്ലാതെ അവസ്തുക്കില്ലാത്തതായി ചോദ്യത്തിൽ വിവരിച്ച ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതായി ധരിക്കുന്നവന്നു നിശ്ചയമായി ആ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുമെന്നു് ആരും അന്ധമായി വിശ്വസിക്കേണ്ടതല്ല. സാധാരണമായി ഇത്തരം അന്ധവിശ്വാസികൾ കത്തോലിക്കരിൽ ചുരുക്കമാണ്. ഹിന്ദുക്കളിലാകട്ടെ ശകുനം വിശ്വസിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ടു്. ആരിലും ഇത്തരക്കാർ ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ. കത്തോലിക്കസഭ ശകുനാദി വിശ്വാസം നിശ്ശേഷം വിലക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

---

289. അക്കത്തോലിക്കർ കത്തോലിക്കരുടെ മതയോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതു് അനുവദിക്കപ്പെ

ടാമെങ്കിൽ കത്തോലിക്കരെ അന്യമതസ്ഥന്മാരുടെ യോഗത്തിലും സംബന്ധിക്കാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതല്ലയൊ?

അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അതിന്നു പലേ കാരണങ്ങളുണ്ട്. തെററാവരത്തോടുകൂടി പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ മാത്രമാണുള്ളത്: 122-ാം ചോദ്യം നോക്കുക. തന്മൂലം, ആ സഭ മാത്രമെ തെറുകൂടാതിരിക്കുന്നുള്ളു. മറെറല്ലാസഭകളിലും തെററുവന്നുകൂടുവാൻ പാടുണ്ട്. യഥാൎത്ഥത്തിൽ ആ സഭകൾക്കു തെററുകൾ പററിയിട്ടുമുണ്ട്. ആകയാൽ അ മതാനുസൃതന്മാർ തത്തൽസഭകളുടെ അസത്യകത അന്വേഷിച്ച് അറിയേണ്ടതാണ്. ശരിയായതു് അറിയേണ്ടതിന്നു് അവർ കത്തോലിക്കരുടെ മതയോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കാൻ അനുവദിക്കപ്പെടണം. അങ്ങനെ സംബന്ധിക്കുന്നതിന് അവരുടെ മതവിധികൾ വിരോധിക്കുന്നുമില്ല.

എന്നാൽ കത്തോലിക്കാമതതത്വം തദംഗങ്ങൾക്ക് അന്യമതസ്ഥരുടെ ബന്ധം വിരോധിക്കുന്നു. കാരണം: സത്യമതാവലംബികൾക്കു പിന്നീടൊരു അന്വേഷണത്തിന്നു് ആവശ്യമില്ല. അവർ ക്രീസ്തുവിൻെറ യഥാൎത്ഥശാസനങ്ങളെല്ലാം തെറുകൂടാതെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നവരാണെന്നു് ഉറപ്പുള്ളവരാണല്ലൊ. തന്മൂലം, തെററായ മതതത്വപ്രതിപാദനങ്ങളിൽ അവർ പങ്കെടുക്കേണ്ടതില്ല. അബദ്ധമായ ആരാധനക്രമങ്ങളിൽ അവർക്കു സംബന്ധിക്കയും വയ്യാ. ഇതാണ് കാൎയ്യത്തിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യം.

കത്തോലിക്കർ മതവിഷയത്തിൽ സംശയമില്ലാത്തവരാണ്. മററുള്ളവർ ന്യായവശാൽ സംശയിക്കണം. അവർ എന്നും സത്യം അന്വേഷിക്കയും വേണം. എന്നാൽ കത്തോലിക്കർക്കു സത്യം ലബ്ധമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വി: പൌലോ.

സിൻെറ സാക്ഷ്യാനുസാരം, അവിശ്വാസികളുടെ ആരാധനയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതു പാപവുമാകുന്നു: 1 കോറി. 10, 21. അകയാൽ സത്യവിരുദ്ധമായ ഏതു മതത്തിലും പങ്കുചേരുന്നതു തിരുസഭ വിലക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. കത്തോലിക്കർക്കു തങ്ങളുടെ തെററില്ലാത്ത മതത്തെപ്പററി എവിടെയും ധീരധീരം പ്രസംഗിക്കാം. മററുള്ളവർക്ക് അതു സുസാധമല്ല. തെററായ ഉപദേശം കേൾക്കുന്നതു ക്രീസ്തുവിനെ അലക്ഷ്യമാക്കുന്നതും, തെററായ ആരാധനയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നത് അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതുമായ ലക്ഷ്യങ്ങളല്ലയൊ? ആകയാൽ അവയെ തിരുസഭ വിലക്കിയിരിക്കുന്നതു ന്യായംതന്നെ. കത്തോലിക്കർ അബദ്ധവിശ്വാസികളെ ദ്വേഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസങ്ങളെ ദ്വേഷിക്കാതെയും വിലക്കാതെയും അവർക്കു ഗത്യന്തരമില്ല.

---

290. കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു വേണ്ടുന്നതു ശക്തി ഇന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേദഞെരുക്കത്താൽപോലും മററുള്ളവരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയില്ലയൊ?

ഒരിക്കലും സഭ അങ്ങനെ ചെയ്കയില്ല. നിർബ്ബന്ധമായി മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതു പാപമാണെന്നു തിരുസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കൂടാതെ, സഭയ്ക്കു പുറമെയുള്ളവരെ മതവ്യത്യാസം നിമിത്തം ശിക്ഷിക്കുന്നതും സഭ പാപമായി എണ്ണിയിട്ടുണ്ട്. മതസ്വീകരണാൎത്ഥം ഒരുവനെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നതു മതത്തിൻെറ അംശമല്ലെന്നും, അതിന്നു സ്വതന്ത്രമനസ്സല്ലാതെ നിബ്ബന്ധം വയ്യാത്തതാണെന്നും തെർത്തുലിയൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സ്വബോധത്താൽ മാനസാന്തരമുണ്ടാകണം. നിബ്ബന്ധത്താലുണ്ടാകുന്ന മാനസാന്തരം കപടവേഷമാണ്. “പുറമെയുള്ളവരെപ്പററി വിധിക്കാൻ എനിക്കെന്താവശ്യം? അവരെ ദൈവം

വിധിക്കട്ടെ" എന്നു വി: പൌലോസു പറയുന്നു: 1 കോറി. 5, 13. ശരീരദണ്ഡനത്താൽ രക്തം ചൊരിയിക്കുന്നവൻ പട്ടാംശമേൽക്കുന്നതിന്നോ, ഏററവും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നോ അർഹനല്ലെന്നു സഭയുടെ നിയമപ്പുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ചില കത്തോലിക്കാഭൂപാലന്മാരും സഭാധികാരികളും അത്മേയരും വേദഞെരുക്കം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പരിതാപകരമായ വാസ്തവമാണു്. അതിനെ കത്തോലിക്കർ പൊതുവിൽ പ്രതിഷേധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു ക്രൂരതയുടേയും കാഠിന്യത്തിന്റേയും ചില കാലഘട്ടങ്ങളിലത്രെ. കത്തോലിക്കർ മാത്രമല്ല അന്നു് തല്പ്രകാരം ചെയ്തതു്. മററുള്ളവരും ആ നയം അനുവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും ആ കാലങ്ങൾ കടന്നുപോയതു ഭാഗ്യം! കർദ്ദിനാൽ ഗിബൺസു പറയുന്നതു കേട്ടാലും: "മതാസഹിഷ്ണുതയുടെ കാലം ഇനി വരാതിരിക്കട്ടെ; നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ നിബന്ധിക്കുന്നതു രാജാക്കളുടെ രാജാവും, നമ്മുടെ അവിശ്വാസത്തിന്നുള്ള കാരാഗൃഹം ഒരു കലങ്ങിയ മനസ്സാക്ഷിയുടെ കാരാഗൃഹവും മാത്രമായി ഭവിക്കണം. നാം സത്യം അവലംബിക്കുന്നതു മനുഷ്യഭയത്താലല്ല, പ്രത്യുത—സത്യദൈവസ്നേഹത്താലായിരിക്കട്ടെ". ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഇന്നു തിരുസഭയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും വേദഞെരുക്കത്താലും മററും ജനതയെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ അതൊരിക്കലും ഒരുങ്ങുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമത്രെ.

---

291. കത്തോലിക്കരിൽ മതാസഹിഷ്ണുത ആരോപിക്കാൻ ഇതരന്മാർ എടുത്തുപറയുന്ന പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ ഏവ? ഈ അപവാദത്തിന്നു് വല്ല സമാധാനവുമുണ്ടോ?

ചില കത്തോലിക്ക രാജാക്കന്മാർ വേദന്തെയും നടത്തിയിട്ടുള്ളതും, സ്പെയിനിലെ മതപരിശോധനക്കോടതിയും, അൽബിജേയരെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ മൂന്നാം ഇന്നൊസൻറു പാപ്പ അനുവദിച്ചതും, ഫ്റഞ്ചു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരെ 1572-ൽ വി: ബത്തുൽമിയുടെ ദിനത്തിൽ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തതും മററുമായ സംഭവങ്ങളാണ് പ്രസ്തുത അപവാദത്തിന്നുമൂലം.

മേല്പറഞ്ഞ രാജാക്കന്മാർ നടത്തിയ പീഡനങ്ങളെപ്പററി പറകയാണെങ്കിൽ, അതു പ്രജകളുടെ തനതു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുവാനായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ആ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രയോഗിച്ച് അവർ സമുദായത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ തടയുവാൻവേണ്ടിയായിരുന്നു. തനതു വസ്തു ഉടമസ്ഥാവകാശം നിഷേധിച്ചു മോഷണം പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതിസമത്വവാദികളെ ഗവന്മേണ്ടു ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ? ഇങ്ങനെ സമുദായത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഏതുതിന്മയും തടയുവാൻ ഒരു കത്തോലിക്കരാജാവു ദണ്ഡനം നടത്തിയെങ്കിൽ അതു ന്യായംതന്നെ. പ്രത്യുത, മതഭ്രാന്തിനിമിത്തം അപ്രിധം പ്രവത്തിക്കുന്ന രാജാവിനെ സഭ ആദരിക്കുന്നില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മേരിരാജ്ഞി പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരെ വളരെ ഞെരുക്കി. ഇതു് ആ ജനതയുടെ രാജദ്രോഹം നിമിത്തമായിരുന്നു.

സ്പെയിനിൽ ഫെർഡിനാണ്ടു രാജാവും ഇസബെല്ലാരാജ്ഞിയുമായി 1478-ൽ സ്ഥാപിച്ചതും, പിന്നീട് 1830-ൽ നിൎത്തലാക്കപ്പെട്ടതുമായ മതപരിശോധനക്കോടതി കത്തോലിക്കസഭയുടേതായിരുന്നില്ല. അതിൻെറ ഉദ്ദേശം കേവലം രാഷ്ട്രീയമായിരുന്നു. ഐഹികഗുണങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു പുറമെമാത്രം ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നവരുടെ ദുരുദ്ദേശത്തേയും, അതിൻെറ ദോഷഫലങ്ങളേയും ഉന്മൂലനം ചെയ്വാൻ ഈ കോടതി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആരേയും അതു നിർബ

ന്ധപൂർവ്വം ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കിയിട്ടില്ല. രണ്ടാം ഫിലിപ്പുരാജാവിന്റെ കാലംമുതൽ പ്രസ്തുത കോടതി പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാരുടെ സ്പെയിൻപ്രവേശനം തടയുകയും, ഫ്റാൻസിന്റെയും ജർമ്മനിയുടേയും മതയുദ്ധങ്ങളെ തടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. കൂടാതെ, പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിൽ, ഫ്റഞ്ച് അവിശ്വാസം സ്പെയിനിൽ കടക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പാഷണ്ഡത, രാജദ്രോഹത്തെക്കാൾ വലിയ കുററമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രവേശനം ഏതുരാജ്യത്തിലും അസമാധാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും സാധാരണമാണ്. തന്മൂലം, രാജാക്കന്മാർ ആ ബാധ തടഞ്ഞിരുന്നതിൽ വലിയ തെററൊന്നും ആരോപിക്കാനില്ല. ഒരു വിധം നോക്കുമ്പോൾ അതു വേണ്ടതുമായിരുന്നു.

നവീകരണം അതിന്റെ ഉത്ഭവഘട്ടം മുതൽ അസഹിഷ്ണുത പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നും, തൻനായകന്മാർ പൊതുവെ, വേദഞെരുക്കക്കാരായിരുന്നുവെന്നും റോസ്സോവുതന്നെയും എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അസത്യസഭകൾക്ക് ഇത്രമാത്രം പ്രവത്തിക്കാമെങ്കിൽ സത്യസഭയിലെ രാജാക്കന്മാർക്കു സ്വാധികാരസീമയിൽ സമാധാനം പരിരക്ഷിക്കുവാൻ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയും നയവും പാടില്ലെന്നു വരുന്നതെങ്ങനെ? ഹെൻറി എട്ടാമൻ, എലിസബെത്തു്, ജെയിംസ് ഒന്നാമൻ, ചാറൽസ് ഒന്നാമൻ, ക്രോംവൽ, ചാറൽസ് രണ്ടാമൻ എന്നിവരുടെ കാലങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കർ അനുഭവിച്ച മതപീഡനം എത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു! അന്ന് എത്രപേർ കഠിനശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു മരിച്ചു! പ്രത്യുത, സ്പാനിഷു കോടതി താദൃശസംഗതികളിൽ ശരിയായ വിസ്താരം നടത്തി കുററം തെളിയിച്ച ശേഷമേ ശിക്ഷ നൽകിയിരുന്നുള്ളു! ഇതു ന്യായവും, അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു നീതിപരവുമായിരുന്നു. അധികാര ദുഷ്പ്രയോഗം വല്ലപ്പോഴും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പാപ്പമാർ അ

തിനെ ശാസിക്കയും നിരോധിക്കയും ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. ഈ നിലക്കു പ്രസ്തുത, കോടതിനിമിത്തം സഭയ്ക്കു് എന്തു് അസഹിഷ്ണുതയാണുള്ളതു്? ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു സിദ്ധം.

അൽബിജേയർ സദാചാരത്തിന്നു് അത്യന്തം ഹാനികരമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു. തൽപ്രചാരണം ജനസമുദായത്തിന്നു വലിയ കേട്ടുവരുത്തുവാനുമിടയായി. അവർ പഠിപ്പിച്ച തത്വങ്ങൾ: രണ്ടുക്രീസ്തുവുണ്ട്; കള്ളക്രീസ്തു കുരിശിൽ മരിച്ചു; ശുദ്ധ: കുർബാന അനാവശ്യം; പഴയ നിയമദാതാവായ ദൈവം ഇല്ല; ശരീരോത്ഥാനം അസംഭാവ്യമാണ്; വാദത്തങ്ങൾ സാധുവല്ല; വിവാഹം നിഷിദ്ധം; സന്താനോല്പാദനം കുററകരം എന്നിതെല്ലാമാണ്. അവസാനത്തെ മൂന്നു തത്വങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും സമുദായത്തിന്നു് അത്യധികം ദോഷകരമായിത്തീൎന്നു. കൂടാതെ, അവർ പള്ളികളേയും ആശ്രമങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കയും — പട്ടക്കാരെയെന്നല്ല പ്രായവൎഗ്ഗവ്യത്യാസമെന്നിയെ ആരേയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഇത്തരക്കാരെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതു സമുദായ രക്ഷയ്ക്കു് ആവശ്യമല്ലയൊ? എത്രനാശമാണ് അവർ വരുത്തിക്കൂട്ടിയതു്! ആകയാൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യം മൂലം, വധം അനുവദിച്ച മൂന്നാം ഇന്നൊസൻറുപാപ്പ അധിക്ഷേപനാർഹനല്ല. ഇന്നാകട്ടെ രാജാക്കന്മാർ ലഘുമാത്രമായ ആവശ്യത്തിന്നുപോലും അതിലധികം ക്രൌൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചെയ്യാഞ്ഞാൽ നാം അവരെ അധിക്ഷേപിക്കയും ചെയ്യും. പ്രസ്തുത, പാപ്പയാകട്ടെ അന്നു സഭാഭിവൃദ്ധിമാത്രമല്ല, രാജ്യക്ഷേമവും പാലിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു.

വി: ബത്തൽമിയുടെ ദിനത്തിൽ നടന്ന കൂട്ടക്കൊല രാഷ്ട്രീയ കാരണങ്ങൾ നിമിത്തം സംഭവിച്ചതാണ്. അതിൽ അതിശയോക്തിയില്ലാത്തപക്ഷം രണ്ടായിരത്തോളം

ഫ്റഞ്ചു പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ രാജാവിനെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ദുരാലോചന ചെയ്തുവെന്നും തന്മൂലം, കൂട്ടക്കൊലയ്ക്കു ഇരയായിയെന്നുമാണ് പാപ്പ കേട്ടത്. രാജരക്ഷയിൽ സന്തോഷിച്ചു പാപ്പ, ദൈവസ്തുതിക്കായി, തെദേവും പാടി. ഇതിൽ എന്ത് അബദ്ധമാണുള്ളത്? പാപ്പ, പലരുടേയും മരണത്തിൽ സന്തോഷിക്കയല്ല - പ്രത്യുത, രാജരക്ഷയിൽ സന്തുഷ്ടനായതേയുള്ളൂ. വേണ്ടതും അതുതന്നെ. എന്നാൽ ഈ കൊലക്കാര്യം മുൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതൊ, പാപ്പ അറിഞ്ഞിരുന്നതൊ അല്ല. എങ്കിലും കൊലപ്പെട്ടവർ അതിന്ന് അർഹന്മാരായിരുന്നു. അവർക്കു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടിയെന്നുമാത്രം. അവർ രാജദ്രോഹകരമായി പല ആലോചനകൾ നടത്തി. മൂന്നു തവണ രാഷ്ട്രീയ യുദ്ധത്തിന്നു കാരണമുണ്ടാക്കി. അമ്പതു ഭദ്രാലയങ്ങളേയും അഞ്ഞൂറു പള്ളികളേയും പലേ ആശ്രമങ്ങളേയും രാജധാനികളേയും അവർ നശിപ്പിച്ചു. പട്ടക്കാരെ മൃതിപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെയുള്ള അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലയൊ? ആ ശിക്ഷ, സംഗതിവശാൽ നടന്നുവെന്നുമാത്രമെയുള്ളു.

എങ്ങനെയായാലും തിരുസഭയിൽ മതാസഹിഷ്ണുത ആരോപിക്കാൻ കത്തോലിക്കേതരന്മാർ ഉദ്ധരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അതിന്നു മതിയാകുന്നവയല്ല. കത്തോലിക്കസഭ വേദഘ്നരെ ഞെരുക്കത്തെ അനുകൂലിച്ചിട്ടില്ല. "നിങ്ങളിൽ പാപം കൂടാതെയുള്ളവൻ അവളെ ആദ്യം കല്ലെറിയട്ടെ" എന്നു മാത്രമാണ് സഭയ്ക്കു മററുള്ളവരോടു പറവാനുള്ളതു്.

---

292. സഭ, കത്തോലിക്കരെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിൽ തടയുന്നതു് അവരുടെ ന്യായമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു ഹാനികരമല്ലയൊ?

V. 27.

അല്ല. ന്യായമായ സ്വാതന്ത്ര്യം പാപകരമായ ഒന്നു പ്രവൎത്തിക്കാമെന്നുള്ളതല്ല. സഭ ക്രിസ്തീയ വെളിവാടിൻെറ അദ്ധ്യാപികയും സൂക്ഷക്കാരിയുമാണ്. തന്മൂലം, മതവിരുദ്ധവും സദാചാരഹതകവുമായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിൽനിന്നു സ്വന്തമക്കളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അതിന്നു് അവകാശവും ആവശ്യവുമുണ്ടു്. ഗവൎമ്മേണ്ടുപോലും വഷളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനാവില്പന എന്നിവ തടയുകയും, ദുൎമ്മാൎഗ്ഗപരമായ കളികൾ മുടക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ആത്മപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന തിരുസഭയ്ക്കു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ എത്ര കൂടുതൽ ചുമതലയുണ്ടെന്നു പറയാതെതന്നെ ഊഹിക്കാം.

തിരുസഭയുടെ ഈ അധികാരാവകാശപ്രയോഗം അപ്പസ്തോലിക കാലംമുതൽക്കു നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. വി: പൌലോസിൻെറ പ്രസംഗാനന്തരം അപ്പസ്സായക്കാർ അവരുടെ ക്ഷുദ്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ചുട്ടുകളഞ്ഞു: നട. 19, 19. നിക്യാസൂനഹദോസ് ആരിയൂസിൻെറ കൃതികളേയും, വലിയ ലെയോൻ പാപ്പ, പ്രിഷീലിയങ്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും വൎജ്ജിക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചു. ഇന്നും തിരുസഭ നീചമായ പുസ്തകങ്ങളെ വിലക്കുന്നുണ്ടു്. സമുദായത്തിന്നും വ്യക്തികൾക്കും വളരെ ഉപകാരപ്രദമായ സഭയുടെ ഈ അധികാരപ്രയോഗത്തെ ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളും ദുസ്വതന്ത്രന്മാരും മാത്രമേ നിഷേധിക്കുന്നുള്ളൂ.

---

293. വളരെപ്പേരും പുനൎജ്ജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലയൊ? അതു അസംഭാവ്യമാണോ?

പുനൎജ്ജന്മവാദികളായ തെയൊസൊഫിസ്റ്റുകളുടേയും മറ്റും വാദത്തിന്നു് അടിസ്ഥാനമായവ രണ്ടു സംഗതികളാ

ണ്. ഒന്നാമത്തേതു്: പലേ നൂററാണ്ടുകളായി അനേക ശതം ആളുകൾ പുനർജ്ജന്മത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നതും, രണ്ടാമത്തേതു: പുനർജ്ജന്മം മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ പലേ രഹസ്യങ്ങൾക്കും നിദാനമായ വിജയകരവ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നുവെന്നതുമാകുന്നു. ആദ്യത്തെ ന്യായം വാദം സ്ഥാപിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല. സൂര്യൻ ചുററുന്നുവെന്ന് എല്ലാവരും വളരെക്കാലം വിശ്വസിച്ചിരുന്നിട്ടും അതു തെററാണെന്നു സ്ഥാപിതമായില്ലയൊ? പുനർജ്ജന്മം അന്തരികാസാംഗത്യമുള്ള ഒന്നല്ലെന്നുമാത്രം ഈ ന്യായത്താൽ ഒരു പക്ഷെ സൂചിതമായേക്കാം. ഏതന്മൂലം ചില കത്തോലിക്കാഗ്രന്ഥകാരന്മാർപോലും പുനർജ്ജന്മം ഊഹ്യമാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകാണാതെയില്ല. എന്നാൽ സംഭാവ്യമായ ഒരു കാര്യം യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവമാകുമോ ഇല്ലയോയെന്നു വെളിവാടുകൂടാതെ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. വെളിവാടു നോക്കുമ്പോൾ വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും നാം വ്യക്തമായി അറിയുന്നതു മനുഷ്യൻെറ ഭാവി, മരണത്തോടുകൂടി നിത്യത്വത്തിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നാണ്. ആകയാൽ പുനർജ്ജന്മം വെളിവാടിനാൽ അശേഷം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ഒരനുമാനമാകുന്നു.

പുനർജ്ജന്മവാദം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടാൽ അതു നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതവ്യത്യാസാസ്പദമായ രഹസ്യങ്ങളെ വിജയകരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുമെന്നു പറയുന്നതും മുഴുവൻ സ്വീകാര്യമല്ല. ഫാദർ ഹൾ, അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്, അതു് ഒരു പക്ഷെ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുമെങ്കിലും മററു ഗൌരവാവഹവും നവീനവുമായ പലേ വിഷമങ്ങളേയും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുമെന്നാണ്. ഇതിന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്ന ന്യായങ്ങൾ പലതുണ്ട്. ഒന്ന്: പുനർജ്ജന്മം ചിലരുടേതല്ലാതെ എല്ലാവരുടേയും സ്ഥിതി വ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ചു തൃപ്തികരമായ വ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നില്ല. രണ്ട്: പുനർജ്ജന്മം മനുഷ്യ

ളുടെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമെന്നിരുന്നാലും അതു മനുഷ്യസമുദായത്തിൽനിന്നു പൊതുവെ നീതിബോധത്തെ നീക്കിക്കളയുന്ന ഒരു തത്വമാണ്. സമ്മാനം, ശിക്ഷ എന്നിവയിലുള്ള വിചാരത്തെ അതു നിർമ്മൂലമാക്കും. മൂന്ന്: നന്മയ്ക്കുള്ള പ്രേരണയും, തിന്മയ്ക്കുള്ള ഭയവും നീങ്ങി സ്വഭാവം എങ്ങനെയും ദുഷിക്കുന്നതിന്നു ഈ വാദം ഒരു ഹേതുവാണ്. നാല്: പുനർജ്ജന്മം ഓരോരുത്തന്റെ ഉത്തരവാദബോധത്തെ ഹനിക്കയും, മനുഷ്യന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു പകരം അധോഗതിക്കു കാരണമാകയുംചെയ്യും. അഞ്ച്: പുനർജ്ജന്മം സംഭാവ്യമാണെങ്കിൽ അങ്ങനെ ജനിച്ചവർക്കു പഴയജീവിതസ്മരണ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടാകണം. അതു് ആരിലും കാണുന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ പുനർജ്ജന്മവാദം മതിയായ യുക്തികളിൽ അടിസ്ഥാനമുറച്ചു കാണാത്തതിനാൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നില്ല.

---

294. മരിച്ചവരിൽനിന്നു് ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ട ലാസറും വിധവയുടെ പുത്രനും അവർക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളുടെ യാതൊരു വിവരവും പറയാതിരുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

ആത്മാവു ശരീരത്തിൽനിന്നു വേർപിരിയുമ്പോൾ അതിന്നു ജ്ഞാനസമ്പാദനമാർഗ്ഗങ്ങളായി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും സഹായം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആ ആത്മാവിൽ ബുദ്ധിയും മനസ്സുമുണ്ടായിരിക്കും. അവ മൂലം മറുലോകത്തിൽ അറിവുണ്ടാകുവാൻ വേറെ പ്രത്യേകമാർഗ്ഗവുമുണ്ടാകും. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ആത്മാവു ശരീരത്തിലേക്കുതന്നെ പുനഃപ്രവേശിക്കയാണെങ്കിൽ മറുലോകാനുഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിന്നു് അതു്

അശക്തമായിരിക്കുന്നതാണ്. കാരണം: നമ്മുടെ ബോധരൂപങ്ങളെല്ലാം ശാരിരികവസ്തുക്കളിൽനിന്ന് എടുക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. ഈ രൂപങ്ങൾകൊണ്ടു മറുലോകാനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മൂന്നാം തട്ടുവരെ കയറിക്കണ്ട വി: പൌലോസ് ഈ അസാദ്ധ്യകതയെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്: 2 കോറി. 1, 4.

കൂടാതെ, മറുലോകത്തെപ്പററി കത്താവു പറഞ്ഞറിയിച്ചതല്ലാതെ കൂടുതൽ അറിവു നമുക്കുണ്ടാകണമെന്ന് അവിടുന്നു തിരുമനസ്സായിട്ടില്ലായിരിക്കും. നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതെല്ലാം കത്താവുതന്നെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ഉയിത്ത ലാസറും മററും അറിഞ്ഞിരുന്നതിനെ പറയുവാൻ കത്താവു മുടക്കിയിട്ടോ, അഥവാ അവരുടെ ഓമ്മശക്തിയെ തടഞ്ഞിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ പറയുവാൻ അവർ സ്വയമേവ അശക്തരായിട്ടോ, മറേറാ അവരതു പറയാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കത്താവു തിരുമനസ്സായതാകുന്നു.

---

295. ഒരുത്തൻ ചാവുദോഷത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന സൽപ്രവൃത്തികൾക്കു ഫലമൊന്നുമില്ലയൊ?

ഫലമൊന്നുമില്ലാതെയില്ല. ഏതു സൽപ്രവൃത്തിക്കും രണ്ടുതരത്തിൽ ഫലമുണ്ടാകാം. ഒരു ഫലം സ്വാഭാവികമായതും, മറേറതു സ്വഭാവാതീതമായതുമാകുന്നു. സ്വഭാവാതീതമായ ഫലം ഒരു സൽപ്രവൃത്തിക്കുണ്ടാകേണമെങ്കിൽ അതു ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തിലിരിക്കുന്നവനാൽ ചെയ്യപ്പെടണം. ആ പ്രവൃത്തിക്ക് അവന്നു മോക്ഷത്തിൽ സമ്മാനം ലഭിക്കും. ആകയാൽ ചാവുദോഷത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിക്കു മോക്ഷത്തിൽ സമ്മാനം കിട്ടുകയില്ല. കൂടാതെ,

പ്രവൎത്തിക്കുന്നവൻ പിന്നീട്ട ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തിലാകുമ്പോഴും ആ പ്രവൃത്തി മോക്ഷസമ്മാനമില്ലാത്തതായിത്തന്നെ നില്ക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം പുനൎജ്ജീവിക്കേണമെങ്കിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും അതിന്നു ജീവനുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ആകയാൽ ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തോടുകൂടി ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം അനന്തരപാപത്താൽ നശിച്ചാലും നല്ല കുമ്പസാരത്താൽ, അഥവാ-ഉത്തമപശ്ചാത്താപത്താൽ വീണ്ടും പ്രാപിക്കാം. ഈ ഗുണം ചാവുദോഷത്തിലിരുന്നുചെയ്ത പ്രവൃത്തിക്കില്ല. എങ്കിലും ആ പ്രവൃത്തിക്കു സ്വാഭാവികമായ ഒരു ഗുണമുണ്ട്. ആ ഗുണം പ്രവൃത്തകന്നു പശ്ചാത്താപവരം ദൈവത്തിൽനിന്നു സൌജന്യമായി സിദ്ധിക്കുവാൻ കാരണമാകുമെന്നതാണ്. ആകയാൽ ചാവുദോഷത്തിലിരിക്കുന്നവൻ തന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു സ്വാഭാവാതീതമായ ഫലവും മോക്ഷസമ്മാനവും ഇല്ലല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു സൽപ്രവൃത്തികളെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. ആ പ്രവൃത്തികൾ അവന്റെ മാനസാന്തരത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമാകാവുന്നതാണ്.

---

296. വേദപ്രമാണങ്ങളെന്നപോലെ തിരുസഭയുടെ കല്പനകളും അനുഷ്ഠിപ്പാൻ ചാവുദോഷത്തിൻ കീഴ വിശ്വാസികളെ കടപ്പെടുത്തുന്ന അധികാരം സഭയ്ക്കു എവിടെനിന്നുണ്ടായി?

വിശ്വാസികളോടു നിജാജ്ഞകളുടെ അനുഷ്ഠാനം ചാവുദോഷത്തിൻകീഴ കല്പിക്കുവാൻ തിരുസഭയ്ക്കു അധികാരമുണ്ടായതു് അതൊരു മാനുഷികസ്ഥാപനമാകാതെ ദൈവസ്ഥാപനമായിരിക്കുന്നുവെന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നാണ്. തിരുസഭയിലെ പ്രമാണങ്ങളും മാൎഗ്ഗോപദേശങ്ങളും മാനുഷികങ്ങളല്ല.

തിരുസഭ ലോകാവസാനംവരെ ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിലും അധികാരത്തിലും പഠിപ്പിക്കയും ആജ്ഞാപിക്കയുംചെയ്യാൻവേണ്ടി ദൈവികമായും അപ്രാമാദികമായും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സഭയുടെ അദ്ധ്യാപനത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നതു ക്രീസ്തുവിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതും, അതിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾക്കു വഴങ്ങുന്നതു ക്രീസ്തുവിനെ വഴങ്ങുന്നതും, അതിനെ നിന്ദിക്കുന്നതു ക്രീസ്തുവിനെ നിന്ദിക്കുന്നതുംപോലെയാകുന്നു.

എന്റെ പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു. യോഹ: 20, 21. ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നിങ്ങൾ പോയി സകലജാതിക്കാരേയും പഠിപ്പിക്കുവിൻ: മത്താ. 28, 19. സഭയെ കേൾക്കാത്തവൻ നിനക്ക് അജ്ഞാനിയും ചുങ്കക്കാരനുമെന്നപോലെ ഇരിക്കട്ടെ: മത്താ. 18, 17. നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു: ലൂക്കാ. 10, 16. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കയും ആകാശത്തിലും കെട്ടപ്പെടും: മത്താ. 18, 18.

ആകയാൽ ഈദൃശാധികാരങ്ങളോടുകൂടിയ സഭയെ വഴങ്ങാത്തവൻ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ വലിയ കുററക്കാരനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനഃപ്പൂർവ്വമായും നിന്ദ്യമായും ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച മാംസം ഭക്ഷിക്കയോ, ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാന മുടക്കുകയോ, പെസഹാക്കടം നിരാകരിക്കയോ ചെയ്യുന്നവൻ അതിനാൽ ചാവുദോഷം പ്രാപിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ക്രീസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയായ സഭയോടുള്ള നിന്ദയും, തന്മൂലം ദൈവസ്നേഹത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതുമായ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളാണ്.

---

297. പ്രമാണാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കൂടാതെ വിശ്വാസത്താൽ മനുഷ്യൻ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു വി: ശ്ലീഹാ തന്നെയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലയൊ?: റോമാ. 3, 28.

ശ്ലീഹാ, ഈ വാക്യത്താൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്, ഇന്നു പ്രൊട്ടസ്റ്റാണ്ടുകാർ പറയുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തികൂടാതെ വിശ്വാസത്താൽമാത്രം മനുഷ്യൻ നീതീകരിക്കപ്പെടുമെന്നല്ല. പ്രത്യുത, അന്നു ചില യഹൂദർ മൂശയുടെ പ്രമാണം എന്നും നിലനിൽക്കുമെന്നും, ആ പ്രമാണാനുസാരം ജീവിച്ചാൽ മറ്റുരക്ഷകനെക്കൂടാതെ അവർക്കു രക്ഷ പ്രാപിക്കാമെന്നും വാദിച്ചിരുന്നു. അവരോടു ശ്ലീഹാ പ്രമാണാനുഷ്ഠാനങ്ങളാലല്ല, അതായതു്: മൂശയുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികളാലല്ല മനുഷ്യനു് ഇനി രക്ഷയുണ്ടാകുന്നതു്. പ്രത്യുത - വിശ്വാസത്താൽ - അതായതു്: ജ്ഞാനത്തിന്നും പരിശുദ്ധിക്കും നീതീകരണത്തിന്നും രക്ഷയ്ക്കുമായി ദൈവത്താൽ നൽകപ്പെട്ട ക്രീസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്താൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു. ഈ വാക്യത്തിന്നു പ്രവൃത്തികൂടാതെ വിശ്വാസത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുമെന്ന അർത്ഥമില്ല. ക്രീസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും രക്ഷയ്ക്കുള്ള പ്രവൃത്തി, മൂശയുടെ പ്രമാണാനുസാരമുള്ളതായാൽ പോരെന്നുമത്രെ, പ്രസ്തുത വാക്യത്തിൻെറ അർത്ഥം.

നിത്യരക്ഷാപ്രാപ്തിക്കു ക്രീസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്നു പുറമെ ക്രീസ്തുവിൻെറ പ്രമാണാനുസാരമുള്ള പ്രവൃത്തികളും വേണമെന്നു വേദപുസ്തകം പ്രത്യേകം പറയാതെയില്ല. ജീവനിൽ പ്രവേശിക്കാൻ നീ ഇച്ഛിക്കുന്നുവെങ്കിൽ പ്രമാണങ്ങളെ കാക്കുക: മത്താ. 19, 17. വിശ്വാസം അവൻെറ പ്രവൃത്തികളോടു് സഹകരിച്ചുവെന്നും, പ്രവൃത്തികളാൽ വിശ്വാസം പൂർണ്ണമായിയെന്നും നീ കാണുന്നില്ലയൊ? .... പ്രവൃത്തികളാലാണു്, പ്രത്യുത—വിശ്വാസത്താൽ മാത്രമല്ല, ഒരു മനുഷ്യൻ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു നീ കാണുന്നില്ലയൊ? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആത്മാവില്ലാത്ത ശരീരം ചത്തതായിരിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തികൾക്കൂടാത്ത വിശ്വാസവും മൃതപ്രാ

യമാകുന്നു: യാക്കൊ. 2, 22—26. മലകളെ നീക്കത്തക്ക എല്ലാ വിശ്വാസവും എനിക്കുണ്ടായാലും എനിക്കു സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ശൂന്യനാണ്: 1 കോറി. 13, 2. കർത്താവേ! കർത്താവേ! എന്നു എന്നോടു പറയുന്ന എല്ലാവരും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള എൻെറ പിതാവിൻെറ അഭീഷ്ടം നിറവേററുന്നവൻ ആകുന്നു അതിന്നു അർഹൻ: മത്താ. 7, 21.

ആകയാൽ വിശ്വാസത്താലെ നീതീകരിക്കപ്പെട്ട നമുക്കു നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാവഴി ദൈവത്തിങ്കൽ സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കണം: റോമ. 5, 1: എന്നു ശ്ലീഹാ പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്, ഈശോമിശിഹായിൽ വല്ലതും വിലയുള്ളതു ചേലകർമ്മവുമല്ല, ചേലകർമ്മരാഹിത്യവുമല്ല; പ്രത്യുത, ഉപവിയാൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്ന വിശ്വാസമത്രെ: ഗാല. 5, 6: എന്നാകുന്നു. ആകയാൽ വിശ്വാസത്താൽ മാത്രം നീതീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. അതോടു ചേന്ന പ്രവൃത്തികളും അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്. ശക്തിപൂവ്വം വിശ്വസിച്ചു ശക്തിമത്തായി പിഴച്ചുകൊൾവിൻ എന്നു ലുത്തേരിന്നു മാത്രമേ പറയാൻ സാധിക്കൂ.

298. മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവുകൾ ജീവിക്കുന്നവക്കു ദൃശ്യമാകുമൊ?

കണിശമായി പറഞ്ഞാൽ ഒരു ആത്മാവു നമുക്കു കാണപ്പെടുകയെന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. കാരണം: ആത്മാവു് അരൂപിയാണ്. അരൂപി അദൃശ്യവുമാണ്. ആകയാൽ മരിച്ച ഒരാൾ കാണപ്പെട്ടാലും അതു നേരിട്ടു് അയാളുടെ ആത്മാവാകയില്ല. അരൂപി ഏതെങ്കിലും ഒരു ഛായാവലംബത്താൽ നിവൃത്തിച്ചതാണ് ആ കൃത്യമെന്നേ വരുകയുള്ളൂ. ഇതു് ആ

ത്മാവ് ഏതെങ്കിലും ഒരു ശാരീരിക വസ്തുവിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ദൎശനമുണ്ടാകുന്നവൻെറ ബോധത്തിൽ അസാധാരണമായി പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടോ സംഭവിക്കാം. ഏതായാലും മരിച്ചവൻെറ ആത്മാവു നിമിത്തമുള്ള ഒരു ദൎശനമാണെങ്കിൽ അതു സ്വാഭാവാതീതമല്ലാതിരിപ്പാൻ വയ്യാ. സ്വശക്തിയാൽ മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാകുവാൻ ആത്മാവിന്നു സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവശക്തിയാൽ മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവുകൾ ജീവിക്കുന്നവൎക്കു കാണപ്പെട്ടതായ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തിലുണ്ട്. വേറേയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവ മതിയായ ന്യായങ്ങളാൽ തെളിയിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ്. പലൎക്കുമുണ്ടായതായിപ്പറയപ്പെടുന്ന പലേ ദൎശനങ്ങളും യഥാൎത്ഥമായി സംഭവിച്ചവയല്ല ഓരോ ബോധപ്പകൎച്ചയാലും വ്യാധിവികാരത്താലും പ്രതീക്ഷയാലും മററും ആ ദൎശനങ്ങൾ ഉണ്ടായതായി തോന്നുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥ ദൎശനങ്ങളുണ്ടാകാൻ മേലാതേയുമില്ല. ദൈവം അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം മനുഷ്യരുടെ ഭയഭക്തിക്കും പുണ്യവൎദ്ധനയ്ക്കും വേണ്ടി പുണ്യവാന്മാരും നശിച്ചവരും ലോകസമക്ഷം കാണപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ മരിച്ചവരെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്ന പ്രേതസംസൎഗ്ഗം കാപട്യപൂൎണ്ണവും പൈശാചികവും മിത്ഥ്യയും പ്രാപഞ്ചികവുമാകയാൽ തിരുസഭ അതു ഗാഢമായി മുടക്കിയിട്ടുണ്ട്.

---

299. മനുഷ്യനുവേണ്ടി ദൈവംചെയ്യു പ്രവൃത്തികളിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ കൎമ്മം ഏതാണ്?

ദൈവത്തിൻെറ ആ പ്രവൃത്തികളിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടമായതു പാപിയുടെ നീതീകരണമാകുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനെ പ്രതി ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളിൽ ഏററവും ഉന്നതവ ലോകസൃ

ഷ്ടിയും, മാനുഷാവതാരവും, പാപിയുടെ നീതീകരണവുമാകുന്നു. ലോകസൃഷ്ടി ദൃശ്യപ്രകൃതിയിലുള്ളതാകയാൽ അതിനേക്കാൾ ഉയൎന്നു സ്വഭാവാതീതമായ പ്രകൃതിയിലുള്ള നീതീകരണമത്രെ. എന്നാൽ ആ നീതീകരണത്തെ മാനുഷാവതാരത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മാനുഷാവതാരമാണ് എല്ലാ നീതീകരണത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമെന്നു സമ്മതിക്കണം. എങ്കിലും ദൈവപുത്രൻ മാനുഷാവതാരം ചെയ്തതു നീതീകരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാകയാൽ ഈ ന്യായംകൊണ്ടു നീതീകരണത്തിന്നു തന്നെയാണ് പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു. ആകയാൽ ദൈവം മനുഷ്യൎക്കായി ചെയ്തതും ചെയ്യുന്നതുമായ സകല പ്രവൃത്തികളിൽവച്ചും അത്യുൽകൃഷ്ടമായതു പാപിയുടെ നീതീകരണംതന്നെ.

---

300. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെപ്രതി ചെയ്യുന്നു സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ശ്രേഷ്ഠമേറിയതു ഏതാണ്?

മനുഷ്യന്റെ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായവ വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നീ പുണ്യങ്ങളാണ്. ഇവയുടെ വിഷയം ദൈവം തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവ മൂന്നിൽ വച്ചും ശ്രേഷ്ഠമേറിയതു ഉപവിയാണ്. ഉപവി അത്യുൽകൃഷ്ടവും സുവിശേഷത്തിലെ അതിമാത്രം വിലയുള്ള ഒരു രത്നവും- വിശ്വാസം, ശരണം എന്നിവ രണ്ടിനേയും കവിയുന്ന മഹത്തായ ഒരു പുണ്യവുമാണെന്നു ശ്ലീഹായുടെ വാക്കിൽനിന്നു നമുക്കു വിശദമായി ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ഇവയിൽ വലിയതു ഉപവിയാകുന്നു: 1 കോറി. 13, 13. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ (1). ഉപവി, ദൈവത്തിങ്കലേക്കു പൂൎണ്ണമായി എത്തുന്നു. അതിനാൽ നാം നമുക്കായി ഒന്നു മോഹിക്കാതെ, ദൈവത്തിന്റെ നന്മയാൽമാത്രം അവിടത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു. വി

ശ്വാസത്തിലും ശരണത്തിലും നാം നമ്മുടെ സ്വന്തനന്മയെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവ, വിശ്വാസം വഴിയായി സത്യത്തിന്റെ ജ്ഞാനവും, ശരണംവഴി നന്മപ്രാപ്തിയുമാകുന്നു. (2). ഉപവി, ശുദ്ധമായ ഒരു പൂർണ്ണതയാണ്. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിൽ വിഷയത്തിന്റെ തെളിവില്ലായ്മയും—ശരണത്തിൽ നന്മയുടെ അഭാവവും അദ്ധ്വാനവും എന്നിങ്ങനെ ചില അപൂർണ്ണതകളുണ്ട്. (3). വിശ്വാസവും ശരണവും പിതൃഭവനത്തിലെ പ്രകാശത്താൽ നാമാവശേഷമാകും. എന്നാൽ അവിടെ ഉപവി, അതിന്റെ വിഷയമായ ദൈവവുമായുള്ള നമ്മുടെ അഭിമുഖദർശനത്താൽ പൂർണ്ണമാക്കപ്പെടും. (4). സ്വയമേവ നീതീകരണവും ആത്മരക്ഷയും വരുത്തുന്നത് ഉപവിയെന്ന പുണ്യം മാത്രമാണ്. (5). ഉപവി, മറ്റെല്ലാ പുണ്യങ്ങളുടേയും രാജ്ഞിയും അവയെ ആജ്ഞാപിച്ചു നടത്തുന്നവളുമാകുന്നു. (6). മലകൾ നീക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാംവിശ്വാസവും എനിക്കുണ്ടായാലും എനിക്ക് ഉപവിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ശൂന്യനാണ്: 1 കോറി. 13, 2: എന്നുള്ള ശ്ലീഹായുടെ വാക്യപ്രകാരം നമുക്ക് അതിപ്രധാനമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ഉപവിയാകുന്നു. ആകയാൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെപ്രതി ചെയ്യുന്ന എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിൽവച്ചും ഉൽകൃഷ്ടമായത് ഉപവിയത്രെ.

ശുഭമസ്തു.

അബദ്ധസുബദ്ധങ്ങൾ.

ഭാഗം.	വരി.	അബദ്ധം.	സുബദ്ധം.
14.	7.	സ്പടികത്തിൽ.	സ്ഫടികത്തിൽ
26.	13.	ആകായൽ.	ആകയാൽ.
27.	12.	നാാ.	നാം.
31.	18.	മറച്ചാകുന്നു.	മറിച്ചാകുന്നു.
35.	7.	ശഖ്യമല്ല.	ശക്യമല്ല.
40.	21.	ലാഖാമാരെ.	മാലാഖാമാരെ.
48.	1.	ആശാരീരികമായ.	അശരീരികമായ.
58.	13.	ജനിക്കണതു.	ജനിക്കുന്നതു.
131.	26.	1860–ാമാണ്ടു.	1854–ാമാണ്ടു.
132.	7.	അവർ.	തൊണ്ടനാട്ടച്ചൻ
137.	3.	കത്തോാക്കുസഭ.	കത്തോലിക്കുസഭ.
196.	17.	പാഷാണ്ഡ.	പാഷണ്ഡ.
221.	3.	ലെയോൻ.	ജോവാൻ.
292.	13.	കുരിശുദ്ധ.	കുരിശു.
398.	15.	നിയമിക്കപ്പെടണം.	നയിക്കപ്പെടണം.

പരസ്യം.

മൊൺസിഞ്ഞോർ അന്തോണി പുതിശേരി

അവർകളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ

വില്പനയ്ക്കു.

A. സെൻറ് ജോസെപ്പ്സ് ഐ. സ്. പ്രസ്സ്

എൽത്തുരുത്തു.

(P. O. — A. O.)

1. ധൂർത്തപുത്രൻ.	വില ക.	0 - 15 - 0
2. വി. പൌലോസിൻെറ ലേഖനങ്ങൾ.	::	1 - 0 - 0
3. ശ്ലേമോൻ: വേദപുസ്തകം.	::	0 - 12 - 0
4. വേദപ്രകാശം: 300 പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ.	::	1 - 2 - 0

B. ഭാരതവിലാസം പ്രസ്സ്. തൃശ്ശൂർ:—

5. വേദരഹസ്യം.	വില ക.	1 - 0 - 0

1. 4. 1930. **R. A. P.**

വിഷയാനുക്രമണിക.

	വിഷയം.			ഭാഗം.
1.	പ്രസ്താവന.			൧
2.	ദൈവം.	പ്രശ്നോത്തരങ്ങൾ.	16	൩
3.	ഭൂമി.	,,	5	൩൦
4.	മാലാഖാ.	,,	5	൩൭
5.	മനുഷ്യൻ.	,,	16	൪൩
6.	മതം.	,,	9	൬൩
7.	വെളിവാട്.	,,	6	൬൭
8.	കത്തോലിക്കസഭ.	,,	13	൭൭
9.	അകത്തോലിക്കസഭ.	,,	8	൧൮
10.	ക്രീസ്തു.	,,	21	൧൱൰
11.	പത്രോസ്	,,	10	൧൬൩
12.	പാപ്പ.	,,	26	൧൰൩
13.	വേദപുസ്തകം.	,,	14	൨൩൦
14.	ക്രദാശകൾ.	,,	8	൨൮൧
15.	ജ്ഞാനസ്നാനം.	,,	12	൨൬൭
16.	സ്ഥൈര്യലേപനം.	,,	3	൨൬൦
17.	കുർബാന.	,,	12	൨൬൩

അനുക്രമണിക.

18.	ദിവ്യപൂജ.	,,	6	ഉൻഉ
19.	പാപസങ്കീൎത്തനം.	,,	19	ഉറഉ
20.	ദണ്ഡവിമോചനം.	,,	10	നഉന
21.	അന്ത്യലേപനം.	,,	5	നനൌ
22.	തിരുപ്പട്ടം.	,,	17	നര്ം
23.	വിവാഹം.	,,	6	നൗന്ന
24.	മറിയവും വിശുദ്ധരും.	,,	16	നന്നര്
25.	മനുഷ്യന്റെ ഭാവി.	,,	18	നവ്വം
26.	പലവക.	,,	19	നൻവ്വ
27.	അബദ്ധസംബന്ധങ്ങൾ.			ര്ഉൈ
28.	പരസ്യം.			ര്ഉവ്വ

Printed and Published by J. Cirienkunduth
St. Joseph's I. S. Press Elthuruth.
1—4—30.

ACHARYA PALACKAL JEEVASS KENDRAM
LIBRARY
15457